

مه حموود
ده ولهت
نابادی

که پیدر

وهر گیرانی
سیامه ند شاسواری

بهرگی
دووم

به حضور دولت نظامی

کمالی‌ها

و به پیاده‌نظام شاسازی

ناوی کتیب: کهلیدەر (به‌رگی دووهم)
نووسینی: مه‌حمودی ده‌ولت ئابادی
وه‌رگی‌پانی له‌ فارسییه‌وه: سیامه‌ند شاسواری
بابه‌ت: پۆمان
تایپکار: سه‌رکه‌وت فایه‌ق
پیداچوونه‌وه‌ی زمانه‌وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوته‌ر: سه‌یران عه‌بدولپه‌حمان فه‌ره‌ج
دیزاینی به‌رگ: ئارام عه‌لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه
نرخ: زنجیره‌ی ۱۰ به‌رگی + فه‌ره‌ه‌نگۆک دینار
ده‌زگای چاپ و په‌خشی سه‌رده‌م
چاپی یه‌که‌م: ساڵی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په‌یوه‌ندیکردن به‌ زنجیره‌ی کتیبه‌وه:

kteb@serdam.org

له‌ به‌پۆه‌به‌رایه‌تی گشتیی کتیبخانه گشتیه‌کان ژماره‌ (۰۰۰۰) ی ساڵی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له‌ چاپدانه‌وه‌ی بۆ ده‌زگای چاپ و په‌خشی سه‌رده‌م پارێزراره

مهحموود دهولته تئابادی

که لیدر

وه رگیرانی: سیامه ند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم پښتو ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتی زنجیره

نازاد به‌رنجی

به رگی دووهم

۵۴۵

که لیدر

به رگی به که م

هه و النامه ی کتێب

هه و النامه ی کتیر

بهشی شه شه م

۵۴۷

که ئیدر

به رگی به که م

هه و النامه ی کتێب

به ندى يه كه م

تاغى:

به ستيڻيک به پانتايى چهندين فرسه ننگ. برويه کى ئه سستوور له سهر نيگايه کى ئاگراوى. پاكشاو له رږڙاواي ئه فغانه وه تا ئه وپه رى يه زدى کوښينه. تاغزار. نزارىکى په له په له، نا په يوه ست. له تايياده وه تى ئه په رى، ته به س ئه گريته وه، خوارووى خوراسان ئه پيوى، لاي سه رووى کاشمه ر و له په ناي سوورکيوه وه، دهس و بالى به ره و يه زد پائه کشى. جهنگه لى كه ويري. ده وهن. جار له خوى هه لئه كه نرى. ئه پچرى، هه لى، دوور ئه كه ويته وه و له مه زليکى تر ئه گاته وه به خوى؛ تاغى.

تاغ، داريكه نه زور بهرز و سهر له ئاسمان. كورته و ريشه ي له قوولايى دايه. جار، زياتر له بيست پى. بو ئه وه ي ريشه به ته رايى بگات، به بى ئه مان به ناخى خاكدا رږ ئه چى. رازى مانه وه ي تاغى له كه ويدا هه ر ئه مه يه. وشكه سالى و بى ئاويى له ناوى نابات. له ململانيى كه وير و تاغى دا، تاغى سه رفرز ده ركه وتووه. تاغى توانيويتى قه دى خوى له خاكى وشكدا بچينيت و بمينيتته وه. به پالپشتى ره گه سمينه ر و قوول رږڇووه كه يه وه توانيويتى خوى بپاريڙى. به لام به به ژن و بالا، دره ختان ئه گه ر پاله وانن، تاغى خره. كورته و به عه رزدا دراو. ئيسكدار و راوه ستاوه به بى نيازى باران، چ ببارى و چ نه بارى. له سهر عه رز و له ناو عه رزدا دانيشتووه،

یالی به سهر خاکدا په خشان کردووه، سهره پای ئه مهش سهره پو و دفره؛ تاغی، عارفانی خوراسان ئه خاته وه بیر.

تاغی گهرمیڼه. په نای زستانه ی به شیک له خیل و مه پداره کانی که لیده ره. نیوانی کاشمه ر و به یه هق، پارچه یه که له نزاره که، به ره شمال داپو شراوه. ره شمالانی شراوه له لابه لای ده وه نه کاندا له ته که یه که وه و بلیندترینیان به یالی ئه سپیک ناگات. تاغی په ناگه ی زستانه ی مه ر و سه گ و شوان و ئیزنگ بر و قوله دزانه.

له تاغی، بنه مالیه که لمیشی ش سنگی ره شماله کانیان له زهوی چه قاندبوو. پاشه پوکی په ره گهنده ی ره شماله کانی خیل. ریگه ی نیوانی دوو خیزان دوو تیرهاویر. فرسه نگیک، دوو فرسه نگ. که متریان زورتر. ره شمالانی په راگهنده له ناو نزار و ده وه نه. که لمیشیه کان، له هه موو دوورتر، له دوا مهیدانی تاغزار، بنه یان خستبوو. هه ر کهس به کاری خو یه وه خه ریک بوو. ژنی سه براو ده زگای جو لاییه که ی دامه زراندبوو و مارال کلاو و گو ره وی و شالی بو پیا وه کان ئه چنی. زیوه ر ته شی ئه رست و بلقیسیش ئه و کاته ی له کاری ئاماده کردنی نان ساجی و ئاوه یانان به تال ئه بوو، دهستی ئه کرد به رستن و چنن. که لمیشی له گه ل ران ئه رویشته و پی به پی سه براو و به گمه مه د، بیابان و نزاری له ژیری دا ئه ته قاند.

به گمه مه د سی شوانی بو ئه و رانه به پیویست نه ئه زانی. چونکه ئیتر رانیک نه ما بوو. زوربه ی مه ر و بزنه کان مردبوون، ره وه ببوو به سی یه که. به گمه مه د به پیویستی نه ئه زانی پیره میرد توربین له شان بکا، دار به دهسته وه بگری، پیلاو و پووزلخ بیهستی و به شه له شه ل به دوا ی چوار بزندا بکه ویته ری. پیره میردیش ره نگه هزی لی بوو، به لام چارهش نه بوو. له ده ورو به ری ره شماله کان خو ی پی رانه ئه گیرا. له وی چی بکات؟ ئه و سهیری بیابان بکات و بیابانیش سهیری ئه م؟ یان دابنیشی و

وهكوو ژنهكان خورى برپېسى. ئاخر پياو تا له پي نهكهوتووو ئهبي
 كارېك بكات. ئهويان بو كار دروست كردووو. ئهى چوډ ئهكرا داوا له
 كهلميشى بكرى تا وهكوو ژنان به قاچى شكاوهوه رږژ تپهپړنى؟
 نه. ئهمه نهئكرا. كهلميشى گوږى له قسهى ئهم و ئهو
 نهئگرت. ئهى بيست و پشت گوږى ئهخست. بوږيه بهگمحه مه د
 ددانى له چيرهوه ئههينا و له ناوهوه خوږى ئهخواردوه. جگه
 لهمهش چارهيهكى نهئدیت مهگهر ئهوهى لهگهل سهگهكهى دا
 به بيوازى به دواى ران دا بروتات.
 بهلام كام ران؟

كامه ران؟! كاتيكه گهنجيت و لهش و گيانت له كارهكهت
 به زياتر ئهينى. زياتر؛ بهجوړيك كه ههست به بيهوودهى كارى
 بچووك ئهكهيت و لهشى وهك مردووت به دواى بزن دا پاكيش
 ئهكهى؛ كاتيكه بارستايى گيان و بازووت لهو باره زياتره كه به
 كوښتهيهويه؛ كه ئهتوانى رېگهيهكى دژوار بېرى و ئهو رېگه و
 بارهش نيه، رږژهكانت به پووك و بهتال و سووك ئهينى كه
 وهكوو پېرى پهراگهنده بهلات دا تى ئهپهړن و تو ئيتړ له بهستينى
 به بهرهمى رږژهكانت دا ناژى، تياياندا ههئناكهى - كهوابوو خوټ
 به بى كهلك و بى جهرهزه و بى توانا ئهينى.

مهگهر تو پياو نيت، بهگمحه مه د؟ منالى مهگهر، كه
 رږژگارى خوټ بو لهوهړاندنى چوار مهر و بزنى له برسان پهقهلاتوو
 خهسار ئهكهى؟ چوار بزن و مهرى شهل و گير. تو قورستر، كارا تر
 و توانا تر لهوهى بهيللى ژيانت وهكوو رږژانى بى ناوهروك، وهكوو باى
 بيا بان بهلات دا تپهپړى. تو خوټ ئهبي شيوهى ژيانت ديارى بكهى.
 نابى وهكوو بهرد، له شوينى خوټ دانيشيت و بهفېرچوونى ژيانت
 سهير بكهى. تاكهى ئهتهوئ به پهژارهوه پهنجه به سهر چگوردا
 بهينى، بهگمحه مه د؟ تهمهلى گيانت دائهپزينى. لهشت لهخته.
 ئهكشى. له خوړا نيه، داواى كار و جوولت لى ئهكا. كار و
 خرؤش، سروشتى تايهتى گهنجيتى. كورى بلقيس! به «ههر

چۆن بووه» چۆن ئەتوانى بژی؟ وزه و میڤرى پېشکۆ له دهروونتدا هاتۆته جۆش. زۆر سهیره تۆ ههروا خامۆشیت و خهريکی خوو به خامۆشی بگري؟ کوفارهيهکی بلیند له گیانت دایه. تاودانهوهی بلنترین لوتکهی کهلیدهر. وزهی به تهوژمی قوڵ و بازووت ئەتوانی له چاوی بهرزترین ئەستیره بپژینی. مانهوه و له پهناى تاغی خامۆشدا، خامۆش بوون بۆ تۆ زووه. فریای جهوانی خۆت بکهوه. مهر ئەگهر مردوون، خۆ تۆ نه مردووی. خۆ جهوانی نه مردووه! ناتوانی رابی؟! غهمی مۆر و پهشیوی و پهژارهى بهردهوام، ده ماریان دهرهینا وی؟ نه! تۆ بۆ غهم خواردن هیشتا زۆر گهنجی. دار و سهگ و توربینه کهت له لاتهوه. ئەو رانهی که رانی تۆ نییه، بۆ خۆی ئەلهوه ری. پێبهندی چیت، بهگمحه مه ده؟

سه براو، یاری بیابانی بهگمحه مه ده، ههروا خامۆش بوو. ئەو خامۆشییهی ئەتوت له گهڵ سروشتی کابرای شوان تیکه له. بهگمحه مه ده له پر رابوو گالۆکه کهی هه لگرت و سهیری ئاسمانی کرد. سهگه کهش له گهلی رابوو. ئاسۆی ئیواره به ههوری تۆزای داپۆش رابوون. بهگمحه مه ده بهو جۆرهی له پر هه لسابوو، له پریش وتی:

— به تهمای من مه به سه براو. شهو ناگه ریمه وه بۆ ناو ران!
لیوه مۆر و وشکه لاتوو و غهمداره کهی سه براو لیک هه لپچراو به بێ ئەوهی سهیری بهگمحه مه ده بکات، پرسى:

— بۆ کوێ ئەتهوێ بجی؟

— خۆیشم نازانم!

سه براو ههروا خۆی دابوو به سهر داره کهی دا و تۆزى بۆ پێشه وه چه مابووه، پۆپه ی کاکوڵی له کلاوه کهی هاتبوویه دهره وه. لووتی تیژ و سمیلّه باریک و ره شه کهی و روخساری داته کاوی له زهمینه ی شین و هه رواوی ئیواره دا غهمیکی نامۆی ئەخسته دلی بهگمحه مه ده وه. دووری ئاسان نه بوو. ئەمه به زمان ئاسانه. دهستیک تا ئەو کاته ی به په یکه رته وه چه سپاوه، له گه لته دایه و

تۆ ئەتوانى ھەموو جارېك بە يارمەتى ئەو دەستە گالۆكەكەت بە دەورى سەرتدا بسوورپىنى و ھەكوو پلار لە تەگە چەتوونەكەى خان ئاپۆى بگرى، ئەو دەستە ھەست پى ناكەى. رەنگە تىى ناگەى. بەلام كاتېك شتېك، ھىزېك، خەنجەرېكى نەبىنراو، ئەو دەستەت لى بكا تەو، لىتى بسىنى، ھەست ئەكەيت و ئەوسا دىتەو بەخۆتدا، تى ئەگەيت و نەبوونى، چالېكى قوولە لە تەنېشتەو. لىرە، ئەو ھەموو ساللە، بەگمەمەد و سەبراو دەستى يەكدى بوون. ھاوړى و دەستى يەكدى بوون.

بى ئارام لەپر، بەگمەمەد دەرپەرى. نەيوست سەبراو لە ئامىز بگرى. زۆرى پى پياوانە نەبوو. دلى ناسك لە سىنەى پياوانى دەشتەكىدا جىگەى نىيە. گريمان جىگەشى ھەبى! نابى بە فەرمانى دلى غەمگىن كار بكرى. جار ھەيە پيوست ئەكات، پەنجە ئەستوورەكانت لە سىنەت رۆ بکەيت، دلت ھەكوو بالندەيەكى شەنگ لە سىنەت دەربكىشى و ھەك درندە لە ناو دەستدا بىگووشى و ھەول بەدى ژان لە ناو چاوانتا تاو نەداتەو. پياوان نە منالان و نە شاعىرى دلسووتاون، دلە نازەننەكەى خويان ھەكوو گولالەيەك، ھەندى جار لە ژىر پىدا ئەشيلن.

سەرەراى ئەمەش دل لى ئەدا. لە ھەلچوون و ھەژاندا لى ئەدا. لەگەل تۆدا كە گيانت ئاسنپۆش كردو، بەشەر دى. ئەويش لە خوى ئەگەرې. پشتىوانى رىسكانى خوى، لە سىنەتدا ھاوار ئەكا. مشتومرپ لەگەل ئەكا. ئەو چى ئەكەى بەگمەمەد؟

بە شەوق و غەمىكى ئاویتەو، بەگمەمەد دارەكەى راوەشاندا، دای لە دارەكەى سەبراو؛ خوات لەگەل بى و بە بى ئەوھى چاوى لى بكا سەرى سووړاند، جەستەى سووړاند، پشت لە پان و سەبراو، رۆو لە بىابان ھەنگاوى نا:

«ئای بە ئازارم، ئای. ئای بى قەرارم، ئای. ھەر خۆم بى يارم، ئای. ھەر خۆم بى يارررم... ئى--ئى!»

دلنالەكانى بەگمەمەد، دەنگە بە سۆزەكەى، تا ژىر

ئاسمانى تەماوى و لەوپەرى دەۋەنەكانى تاغىشەۋە زەلّال بوو؛
 سەبراو ھەروا لە شوئىنى خۆى ۋەستابوو. بەلام ئەۋەندەى كە
 دەنگى بەگمەمەد، نەرمە نەرمە دابەزى، لىلّ بوو، ون بوو،
 دووركەۋتەۋە؛ ۋا پى ئەچوو سەبراۋىش لەو دووركەۋتەۋە. ئەۋەندە
 دوور ئەتوت يار نەبوو. بۆ شوئىن پى بەگمەمەد پووى ۋەرگىرا.
 ھاۋرپى ئىتر ديار نەبوو. بەگمەمەد دارەكەى بە دەستىەۋە
 رانەۋەشانە و بە لای دەۋەنەكانى تاغىدا ئەروئىشت و ھەولّى
 ئەدا دلگىرىيەكەى بە سەيركردنى ئەملا و ئەولا، بە سەيركردنى
 ئاسمانى لىلّ و زەوى ژىر پى لە بىر بىاتەۋە. بەلام نەى ئەتوانى
 شىۋەى سەبراو لە خەيالّى خۆى دەرۋاۋىژىت. سەبراو بە خۆى و
 سىمايەۋە لە مېشكىدا نەخش ببوو. ۋەستانەكەى، شان دادانى
 لە سەر دارەكەى، خامۇشەكەى، نىورۇخە داتەكاۋەكەى،
 سەمىلّ و برژانگەكانى كە ئەتوت بۆ ھەمىشە وشك ببوون، لە
 بىرى بەگمەمەد دا نەخش ببوو. سەبراو ئايە، بىرى لە چى
 ئەكردەۋە؟ تا چ رادە دلى گىرابوو؟ ۋەلام دژۋارە. بلا بگوزەرى!

بەگمەمەد سەرى داخست و بەرمو گەۋنزارەكە لارى كردهۋە.
 دويىنى، كاتى ئىۋارە، كارۋانىك وشترى لەۋى دىبوو ئەلەۋەرەن و
 پىاۋەكان خەرىكى ھىزم چىنەۋە بوون. ئەمروژانە تەنھا يەك
 كار بۆ وشترەكان مابوو بىكەن: داركىشان. ئەھاتن بۆ دەرۋى
 شۇراۋ، گەۋن و تاغى و تەنگىزان بار ئەكرد، بۆ شارىان ئەبرد و
 بە نانەۋا و خەلووزكەرەكانىان ئەفروشت. ئىستەش، وشترەكان
 لە ناو گەۋنزارەكە ئەلەۋەرەن. بلاۋ نەبوون. ھىمەن نەبوو. ھەموو
 ساتىك بۆى ھەبوو، دەستەيەك دز وشترەكان بدەنەبەر خۇيان و
 بىانەن. جا خاۋەن وشتر، كەى و لە كويى شوئىن ھەلگىرى، كەس
 نەى ئەزانى؟ بۆيە وشترەكان بە كۆمەل ئەلەۋەرپىن. يەكجى و بە
 دەۋر يەكەۋە؛ لە مەيدانى كارى ھىزمكىشەكاندا.

پىاۋانى ھىزمكىش خەرىكى بار بەستن بوون كە بەگمەمەد
 گەيشتە ھىزمزار. چۈر پىاۋ بوون، يەكى مام ناۋنجى و ئەۋانىتر

گهنج و گهنجتر. بچووکترييان ميړمنداليک بوو، تازه پشت
ليوی سهوز ببوو. بهگمحه مه د گهيشته لای باره که، سهري
گوچانه کهی کوتا به عهزدا و ماندونه بوونی ليکردن. سهرکاروان،
همان کابرای مامناونجی سهري له سهرکاره کهی هه لگرت و
وه لامي جهوانه غهواره کهی دایه وه. کورپی ميړمندالیش دهست و
قوئی له کاردا، له ژیر چاوه وه بهگمحه مه دی هه لسه نگاند.

له مجوره پیک گه يشتنانه دا، نهویش کاتيک دنيا هيمن نيه،
تازه ترین کاردانه وهی ناوه کی که سان، ترسه. خو چاوه رپی په یامی
خوش نين. ترس و گومان: نهوه کییه؟ چی نهوی؟ له کوپوه دی؟ بو
کوی نه چی؟ ریگره یان نانی نهوی؟ مه ری لی ون بووه یان تینووه؟
هه لویستمان نه بی چی بی؟ ته نه یه یان هاورپیکانی له پشت
دهوه نیکا دا خویان هه شار داوه؟

— ها برام! به رهو کوی؟

چاوه روونه کانی سهرکاروان، بهو پرسیارهی پرسیبووی،
پزیسکه دی دا. بهگمحه مه د، چووه پیشه وه و وتی:
— هه روا به هیوای خوا که وتوو مه ته ری، جا نازانم نهگمه
کوی!

— کور دی؟

— نا به لی.

— چونه له گهل مهر و ماله کهت نیت؟

— کوا مهر و مالآتمان بو ماوه ته وه براگیان؟ هه نه وهنده یه
پیریژنه کان بتوانن خویانی پیوه سهرگهرم بکه ن. نه مسال ئیمه
مایه پوچ ده رچووین. پینج شهش پیاو خو ناتوانن خویان به لای
چوار بزنه وه ببستنه وه!

سهرکاروان، دهستی له گوریسی باره که بهر دا و هه نگاویک
به رهو بهگمحه مه د رویشته:

— که واته له ره وه ند دابراوی؟

— نه ری ئیتر چی بکهین؟ هیشتاش نا، به لام ناچارین. ورگی

مرۆف نانی ئەوئ ئیتر؟

— ئیسته ئەتەوئ بۆ کوئ بجی؟ چی بکە؟

— ئەی برا... هەر کاریک کە پیم بکری. شوانی، وشترەوانی، پەروار بەندی. بەس لە کاری کشتوکال زۆر نازانم. مەبەستم ئەوەیە پسپۆر نیم تییدا، بەلام ئەگەر پیویست بکات ئەو کارانەش فیر ئەبم.

سەرکاروان، پرووی لە هیژمکیشهکان کرد و وتی چای بخەنە سەر. میژمنداڵە کە دەستی هەلگرت و چوو بۆ لای کەلوپەلەکان بۆ ئەوەی کتیریە کە بخاتە سەر ئاگر. سەرکاروان کە بە موسلیم بانگیان ئەکرد، لە سەر عەرزە کە دانیشت، سەبیلە لە کیسە دەرھینا و داگیراند. چل سالییک زیاتر نەئەبوو، بەلام ئەژنۆ و پشستی تۆزی چەمابوو. روخساری رەق و چرچ و لۆچ بوو، ریشە زەرد و تەنکە کە داتەکاوتر پیشانی ئەدا. پاش هەموو مژیکی قوول کە لە سەبیلە کە ئەدا، کۆکە یەکی زەنگدار لە سینە یەو ئەهات و جار کۆکە بەردەوام تیکی ئەگوشا و ئاو بە سیلە چاوەکانی دا ئەهاتە خوارەو. ئەو، کە لە مەبەستی بەگمە مەد تیگەشتبوو، نەرم و بە لایەنگریەو وتی:

— ئەم وشترانە ی ئەیانینی هی خانن کاکە. من خۆم تەنھا دووانم هەیه. یەکیان ئەو ماچەیه، یەکیش ئەوەی کلک رانئەوشین. نێرە رەشە کە. ئەوانی کە هینی خانن. من سەرکاروانم. ئەم چەند جەوانەش کریکارن. دار ئەبێن و باری ئەکەن و بۆ هەر بارەش دوانزە، پانزە قەرەن وەرئەگرن. ئیسته تۆ ئەتەوئ بۆ کوئ برۆی؟ بەرەو کام لا؟

بەگمە مەد وتی:

— راستە کە خۆشتم نازانم. بیابان خۆ نانی تیا نییه! نانی بیابان لە گوانی پەز پەیدا ئەبێ؛ پەزی ئەمسالییش ئەوا قنی داو بەعەرزدا. بۆیه ناچارم بەرەو گوندەکان برۆم. لای یەکیک لەم خانانە مل خوار بکەم، بەلکوو کاریکم دەسکەوێ. پوورزایە کەم

ههيه بهناوبانگه، خۆى ئاو و زهوى ههيه، بهلام پرووم نيهه بچم
بو لاي. ئەزانی خو! مروڤ له خۆى رانابینی پروو له خزم بخت.
جوړيکه. ملکهچیه. ئەزانی خو ئەمهوئ بلیم چی... ئەى ئەم
خانهى ئیوه ناوی چیه؟ چۆن مروڤیکه؟

موسلیم خوئی سەبیلەکهى تەکاند و وتی:

— خانه ئیتر. باش و خراپی نیه. هەر کەس ههیه. خان کار و
گوڤرایهلی له کریکارهکهى ئەوئ. ئەههستیتە سەر ئەوهى مروڤ
چۆن له بهر چاویان دەرکهوئ! تا بهختی مروڤ چۆن بئ! ئەبینی
یهکیک ئەچیتە دلی خانهوه و داراییهکەشی ئەداته دەستی.
یهکیش ههیه نا. ئەستیرهى له گەشیدا نیه. بهختی نیه.
ئەوا... گریمان خانهکهى ئیمه پیاویکی خراپ نهبئ، دەست و
دلت بو ئەمکارانه ئەچئ؟ حەزت لییه؟ ئەبینی ئەمکاره پیمه
وهشانده. پیمه وهشانده له کازیوهوه تا شهو. هەندئ جاریش
شهو تا بهیانی، ئەو کاتهى بار کەلەکه ئەبئ. واتە تا ئەو کاتهى
هیز له شان و پیلدا ههبئ. کریکارییه ئیتر. بو هەر باریک که
بارى ئەکهى، مزیک وەرئەگرى. هەر کەس به گوڤرهى وزهى جهوانى
خۆى. ئەم گەنجانهش ئەیانبینی، یهکیان، ئەو رەشتالیه ئەلیم؛
حهیدهەر. چاوی پیس به دوور بئ زۆر گورج و چالاکه. وهک با به
ناو لیڤهکهدا ئەگهړئ و تا لا ئەکهیتهوه تايهکی بهستووه. بهلام
ئەویکه، ئەو لۆقه بئ جهربهزهیه. ناوی میرزا سەمهده. تەمهله،
سسسته، چالاک نیه. زۆر جار، هەر ئەم حهیدهره بارهکهى بو
تهواو ئەکات. ئەم میړمنداڵه، خوامرادیش جنۆکهیهکه بو خۆى.
جا ئیستهکانى براکهه، ئەگەر له خۆت رانهبینی ئەمجۆره کارهت
بو بکړئ، من لهگهڵ خان قسه ئەکهه. چونکه توو خۆت وت ههتا
ئیسسه پیمه رەت به دهستهوه نهگرتووه!

— چۆن بهدهستمهوه نهگرتووه موسلیم خان؟! ئەى دارى

زستانمان چۆن دابین ئەکهین؟ به ددان؟!

— جا، باشه. من لهگهڵ خان قسه ئەکهه. چ باشتەر.

به گمحه مه د تاویک خامۆش بوو. پاشان وتی:
 — ئیوه که ی ئه که ونه ری؟
 — ههر ئه مشه و. پاش ئه وه ی پاروویه ک نانمان خوارد،
 سه رخه ویک ئه شکینین و بار ئه کهین. تا ئه وکاته مانگیش
 هه لدی. وشتر، به شه و ری ئه کا. خۆت مالدار ی!
 به گمحه مه د تاویک سمیل و لیوی جوو، پاشان وتی:
 — ئه لئی چی منیش له گه لتان بێم؟ بێم بو ئه وه ی خان
 ببینم! ها؟ خو قه ی ناکا؟ ئه ری؟
 — جا بو خراپه، پیکه وه ئه روین.
 خوامراد، چای ئاماده کردبوو. موسلیم هه لسا. به گمحه مه د
 هه روا وه ستابوو. موسلیم پئی وت:
 — وه ره نه که مان له گه ل بکه، وه ره.
 به گمحه مه د وتی:
 — من ئه رووم بو لای ره وه ند ئاگاداریان بکه م و بێمه وه. تا کاتی
 بارکردن خو م ئه که یه نه مه وه.
 — چا ئاماده یه. پیاله یه ک بخۆره وه، جا برۆ. زۆری پی ناچی.
 — برۆم باشتره. ئه م سه گه ش ئه بی له وی بیه ستمه وه. ده ی
 لای ئیوه م خو ش، خواتان له گه ل.
 به گمحه مه د که وته ری و ئه وه نده ی پی نه چوو له تاغزاره که دا
 ون بوو. هه یده ر هاته لای موسلیم و پیکه نی:
 — به چاوی به ستره وه که ریت؟!
 — له ئاسمان به دوا ی دا ئه گه رام، لی ره له بن گوئی خو م دا
 دۆزیمه وه. خوا گه یان دی.
 — کی بوو مه گه ر؟
 — کورده. ئیمه پیو یستیمان به کوردیک هه بوو له گه لمان
 بی. ئاسایش نییه. له م زستانه دا، چوار روژی تر قوله دز سه ر
 هه لئه دن. ئه وه نده ت نه زانی ریمان که وته بیابان! ئه ومان که
 له گه ل بی، زمانیکی تریشمان له گه له. خیلایه تیکمان ئه گه ر

له گهل بئ، پشتمان گهرمه. گهنجیکی لیھاتوو و بویریش خویا
 ئەکا. جا با برۆین پیالەیهک چا بخۆینهوه و بزانی دواتر چی ئەبئ.
 شادییهکی نهرم له ژیر پیستی بهگمحه مه ددا بزووت.
 دهروویهک به رهو رزگاریی. بهگمحه مه د له خوی نه ئەشاردهوه
 که شادمانه. تۆکمەتر پیی هه لئه گرت و پی به پیی سه گه کهی
 به رهو ره شماله کان ئەچوو. شهو دابووی به سهر تاغی دا و
 نهرمه بارانیک دایکردبوو. هی دی هی دی دهوه نه کانی ئەخووساند
 و پیلاوه کۆنه کانی بهگمحه مه د ورده ورده شیئ هه لئه گرت.
 رووناکیه کی ته ر و تازه له درزی ره شماله که وه ئەرژایه ناو شهوی
 بارانیه وه. رووناکیه کی که خوی وه کوو ئاونگ بوو. زهوی باران لی دراو
 به رامه یه کی کۆنینه ی لی بهرز ئەبوویه وه. دهوه نی ته نگز و تاغ و
 گه ون له باران دا هه ناسه یان ئەکی شتا. بۆنی باران مروقی مه ست
 ئەکرد. بۆنی خاک و درک و قنه لاشک، خۆل و دهوه ن، له ژیر
 نهرمه ی باران دا، جاریکی تر ئەژیانه وه. چی لی ر و مروف و گیاندار
 بوو، له شی به باران نوئ ئەکرده وه.

سه گی خووساو، پی شتر له بهگمحه مه د به رهو ره شماله که
 چوو، وه ری و له بهر ره شماله که که وته کلکه سووتی. ژنه کان
 له ناو ره شمال دانیشتبوون و له پیاوه کان ته نها که لمیشی
 له سهر سفره بوو. نان ساجی به ماستی خهسته وه ئەخوارد
 و به بینینی سه گه که، له سهر دهستی چه مایه وه سه ری له
 ده رگای ره شماله که هی نا ده ری و له ناو په رده ی زه لالی بارانه وه،
 چاوی برییه شهو و به ناو هه لم و بۆقی خاک دا نی گای گه راند.
 سه ره رای ئەمه ش هاتنی گولمه مه دی نه بینی. به لام ههستی
 پی کرد. دهنگی پیی کوره کهی له ناو درک و داله که دا بیست و
 کشایه وه. دوا تیکه ی خسته ده می و به ژنه کانی وت:

۵۵۹

که لی در

به رگی یه که م

— بهم شهوه رانه کهی به ره لاکردوه و هاتوته وه؟!

بلقیس هه لسا و سه ری برده ده ره وه. مارال کۆشی کراسه کهی
 له سهر به ره که کۆکرده وه و خوی خزانه سووچی که وه. زیوه ر

وهك هه‌بوو - لای هه‌یفۆوه دانیشتبوو چاو له ده‌رگا - نه‌بزوا. پاش
ساتیک به‌گمحه‌مه‌د گه‌یشته. شانی چه‌مانده‌وه و هاته ژووره‌وه.
به وه‌لامی ماندوو نه‌بینی دایکی توربینه‌که‌ی له شانی‌کرده‌وه.
که‌لمیشی هیشتاش پاشماوه‌ی پارووه‌که‌ی ئه‌جوو. به‌گمحه‌مه‌د
چۆکی له زه‌وی چه‌قاند و وتی:

— یه‌ک دوو نانم بۆ بی‌نه با بی‌خۆم. سکم که‌وتۆته قۆره‌قۆر.
که‌لمیشی پرسى:

— چۆنه‌ وا رانه‌که‌ت به‌ره‌للا کردوو و هاتوویت؟! به‌م بارانه،
سه‌براو چۆن ئه‌توانی مه‌ر بگه‌یه‌نیته بن په‌چه؟
به‌گمحه‌مه‌د، وه‌لامی باوکی نه‌دایه‌وه و پرسى:
— برام، گۆلمحه‌مه‌د له کو‌یه‌ه؟

بلقیس نانه‌ تیرییه‌که‌ی له‌به‌رده‌ستی کوره‌که‌ی له سه‌ر
سفره‌که‌ دانا و وتی:

— کى چووزانى برام؟ کى چووزانى؟ کوره‌که‌م به‌رده‌وام به‌ملا و
ئه‌ولادا هه‌لدى. هه‌لات هه‌لاتیه‌تی به‌لکوو رېگه‌یه‌ک بدۆزیته‌وه.
له شوینیک ئۆقره‌ ناگرى.

— خان‌ئاپۆ له کو‌یه‌ه؟

— ئه‌ویش دوو سى شه‌وه دیاری نییه. بۆ کو‌ی چوو، نازانم.
— له‌گه‌ل گۆلمحه‌مه‌د رۆیشته‌وه؟

— نا، دایکه‌که‌م. هه‌ر که‌س بۆ خۆی رۆیشته‌وه. لای ئیواره،
به‌ر له بارانه‌که‌، گۆلمحه‌مه‌د رۆی.

که‌لمیشی جاریکى تر لی پرسى:

— نه‌توت بۆچی له‌و بارانه‌دا سه‌براون به‌جى هیشتوو و
هاتوو، ها؟!

به‌گمحه‌مه‌د وتی:

— خو تۆ هه‌موو شه‌و ئه‌که‌وتیه‌ رى بۆ ناو ران؟ ئه‌ی ئه‌مشه‌و
بۆ نه‌رۆیشته‌ی؟ به‌ خه‌یالى خۆم تۆ لای رانى.

که‌لمیشی ده‌ورى ددانه‌کانی به‌ ده‌ست خاوین کردوه و وتی:

— من به هیوای تۆ بووم. جگه لهوهمش تۆ ئەلێی ئەم ژنانە
 هەروا بێ پیاو بەجێ بێڵم و پێ بکەوم بێم بۆ کوێ؟
 بەگمەمەد ئەوەندە پاریوەکە قووت بدات، پیرە مێردی
 چاوەران کرد و پاشان وتی:
 — من ئێتر لە لای ران نامینمەوه!
 — نامینیتەوه؟!
 — نە. نامینمەوه، ئەمەوێ برۆم!
 بلقیس خۆی هەلدايه ناو وتووێژەکە:
 — برۆی؟ بۆ کوێ برۆی؟
 — ئەرۆم لە شوینێک کار بکەم. ئەم رانە، رانیک نییه سی
 شوانی پێویست بێ. یەکی بەسە. نیو پیاویکیشی بەسە،
 لێشی زیاده. بەرۆژ ئەیانلەوه پێنی و بە شەو ئەیانھێنی بۆ لای
 رەشمالەکان. شەوانی ساردیش ئەیانبا بۆ کوول. من کە ناتوانم
 خۆم گیرۆدە ئەم چوار بزنە بکەم. ئێتر خۆتان ئەزانن. چۆنتان
 پێخۆشە وابکەن!
 — هەروا ئەکەویتە پێ و ئەرۆی؟ بە هیوای خوا؟!
 بەگمەمەد لە وەلامی دایکی دا وتی:
 — هەرواش نا. کاریکم ناوەتەوه.
 — چ کاریک؟
 — هێزمکێشان.
 — بەکام و شتر؟
 — و شتری خان. خانی تالّاوا.
 کەلمیشی بە پەرۆشەوه وتی:
 — رۆژی بە چەند؟ بە چ مزیک؟
 — بە بار پارە ئەدەن. باری دوانزە قەرەن. شەو و رۆژیک لانیکەم
 سی بار هێزم کۆ ئەکەمەوه. نانی خۆم دەرئەهێنم و شتیکیش
 پاشەکەوت ئەکەم.
 — رەنگە برات رازی نەبێ!

بهگمحه مه د سهیریکی دایکی کرد و وتی:

— له خۆتهوه ئه ئی؟! برام بۆ رازی نه بی؟ ئهیهوئ لیږه رام
بگری که چی بی؟ سهیری یه کدی بکهین و پارووی با بگرین؟
مه گهر خۆی نازانی بنی تیږه که ئازوو خه ی تیا نه ماوه؟ پینچ پیاوین.
لیږه بهمیننه وه چی بخوین؟

که لمیشی هه لسا و به بی قسه چوو دهروهه. له ژیر
بارانه که وهستا. سهیری بهرز کرده وه و بۆنی خاکی هه لمری. چهند
تهر و تازه! ئه مه ئومیده ئه باری. سه ره پای ئه مهش جه وانه که ی
دلی هه لکه ندوو و له سه ر پویشتنه. بۆچی ئه روا؟ که لمیشی،
دهسته کورته کانی خۆی له ژیر بارانه که دا گرت. باران، ناودهستی
تهر کرد. که لمیشی دهسته ته ره کانی هیئا به روومه تی دا. چ
بۆنیکی خوشه! دلی مروف له شه وودا ئه پیشکوی. شتیک وه کوو
دهنگی شه پۆل له سینه ی دا سووری ئه دا. جاریکی تر ئه م دله
ژاکاوه، زیندوو بۆته وه. سه گه که سه یربکه. تهر بووه. تووکی تهر
بووه، هه وره کان سه یر بکه. چهند به بارن! باران! باران!

که لمیشی هاته وه ژووره وه. چاوه کانی ئه بریسکایه وه، وتی:
— پیم وابوو ئه م هه ورانهش به به تالی تی ئه په رن. به لام
باران پی گرتوو. تۆ ئه تهوئ برۆی بۆ کوئ کوره؟ سالی تازه،
سالیکی به پیت ئه بی. ئه م مه رانه ئه زین. گیا هه یه. به هار دی.
دژواریش هه ر ئه م سی چوار مانگه یه، ئه مه تازه بارانی یه که مه،
رهنگه دیسانه وهش باری. به لئنت پی ئه ده م دوو مانگی به مین بۆ
نه ورۆز زهوی رهنگ ئه کری. گیا شین ئه بی. به هار پيش ئه کهوئ.
بۆ خۆت راناگری؟ ئه م سی چوار مانگهش دان به خۆت دا بگره، له
برسان خۆ نامرین!

بهگمحه مه د لوکانی سفره که ی دا به سه ر یه کدا وتی:
— مه گهر پیت وایه ئه چم بۆ سه فه ری قهنده هار؟ ئه وه تا
لیږه کانیم. له بیابانی شوراو. رهنگه له گه ل کاروانیش نه رویشتم.
رهنگه هه ر لیږه مامه وه و باری خۆم پیکه وه نا. تۆش له گه ل

سه‌براو رانه‌که بله‌وه‌پښن. پاشانیش چی ئه‌بی، با بیی!
هه‌یفو، که له سووچیک دانیشتبوو و له بری شووه‌که‌ی،
ئه‌یتوانی دووری به‌گمحه‌مه‌د له‌و هه‌ست پی‌بکات، به ئاموزا
به‌گمحه‌مه‌دی وت:

— به سه‌براو ت ناتهوئ ئیتر بچی بو پان؟
به‌گمحه‌مه‌د، زهرکی ئاوه‌که‌ی نا به سه‌ره‌وه، دهم و لیوی به
به‌ری ده‌ستی سړی و وتی:
— چوون ئه‌کرئ نه‌موتبی دوت مام؟... ده‌ی. من ئیتر ئه‌بی
بروم!

— هه‌ر ئیسته؟
— ئا، کاروان چاوه‌پښم ئه‌کا، ئه‌مه‌وئ له‌گه‌لیان بچم بو مائی
خان. ئه‌و ئه‌بی به‌بینی و په‌سه‌ندم بکات.
به‌گمحه‌مه‌د توربینه‌که‌ی هیڼایه پېشه‌وه، کیته‌له و
مه‌شکه‌ی خه‌سته ماسته‌که‌ی لی‌ده‌ره‌یڼا و له لایه‌که‌وه داینا.
پاشان، چگوره‌که‌ی پېچایه‌وه، خسته‌یه توربینه‌که و توربینی له
پشته‌وه کرده شانی، دارده‌سته‌که‌ی هه‌لگرت و هه‌لسا؛ خوا
حافیزی کرد و له په‌شماله‌که چووه ده‌ره‌وه و به باوکی وت:
— وه‌ره سه‌گه‌که بگره، بابه!

که‌لمیشی چووه ده‌ره‌وه، په‌تکی سه‌گه‌که‌ی گرت و بردی بو
لای په‌شماله‌که. به‌گمحه‌مه‌د ئاوری دایه‌وه و وتی:
— ئاگات لیی بی بابه. به برسیتی رای‌نه‌گری!

که‌لمیشی سه‌گه‌که‌ی بو لای خوئی راکیشا و به‌گمحه‌مه‌د
له‌شه‌و و باران پوچوو. به‌لام چند هه‌نگاو زیاتر نه‌پویشتبوو
هه‌ستی کرد سیبهریکی به دواوه‌یه، بللی کی بی؟ به‌گمحه‌مه‌د
وه‌ستا. بلقیس بوو. گه‌یشت، لیو به‌سراو و خاموش سینه به
سینه‌ی کوره‌که‌ی وه‌ستا. نیگای ته‌نها له ته‌ویلی به‌گمحه‌مه‌د
پرسی:

— به‌لی، چیت ئه‌وئ؟

بلقیس هیچی نهوت. به ئارامی چووه بهرهوه، لای شانی
جهوانهکهیهوه وهستا. دهرۆکهیهک که نان و تۆزئ رۆنی تیاوو،
خستیه ناو توربینهکهی بهگمحهمهده. بهگمحهمهده ساتیک
سهیری دایکی کرد و پاشان له پر پیی هه لگرت. ئه بوا بروات،
پیش بارکردنی کاروان ئه بوا بگات، هه لئ!

پیاوهکان باریان کردبوو که بهگمحهمهده گه یشت. موسلیم
سهرکاروان، ههوساری پیشهنگی دابوو به شانی دا، گازهنگ، له
ملی وشتری بهر کاروان، له خاموشی کپی بیابان دا دهنگیکی
ترسناکی هه بوو. باران، هه روا ئه باری.

بهگمحهمهده پی به پیی کاروان ئه پویششت و وا پی ئه چوو
خوی به به شیک له کاروان ئه زانی.

— ئه و باره خوار بووه، نابینی بهگمحهمهده؟! راستی بکه وه!

ههروهنه نامهی کتێب

به ندى دووهم

ئەي زهوى! دەست و بالت راوه شيينه. خوا لاى لى کردوویتتهوه.
ميوانىكى به شكۆ: باران.

ليڤهوار له باران دا خۆي ئەشوا. له سهروگوئي درهختانى
تاغى دلوپى زهلاالى ئاو، ئاوى خاوين، ئەتكايه سهر خاك. درهختانى
رووت - مروقى رووت- به ههزهوه له ژير باران دا وهستاون و
دهستهكانيان كردوو به جل و بهرگى خو داپوشين. پيلوويان ليك
ناوه و خهنده له سهر ليو، به ههزيكهوه له ژير پيستييان دا كه
خهريكه تازه ئەبيتهوه. جارجاره جوولهيكه به نهرمى، ئەللي
وهك نينووى ياريكى شوخ، بن پى ختووكه ئەدا و تهز به پشت دا
ئەهيىنى. بليندترين لق، جار ئەلهريتهوه، سهر دائهنهوينى. ئەللي
به چهناگه شانى ئەخورينى. خورينيكي دلخواز له سهر پيستي
تازهى لهش، شهو لهگهلا باران ئاویتته بووه و باران لهگهلا شهو.
زهمزه مهيهكى به ئەسپايى. زهمزه مهيهكى دوور، له دووره دهستی
شهوهوه. باران و گهلا. بيرخه رهوهى شانه كردنى پرچى ژنيك به
پهنجهكانى. جوانيى هيو، گيان ئەههژينى!

له دوورهوه، تيراويژيک زياتر، لهو پهري تهنها درهختانى
خوشوڤردوو، له سهر ملي گردهكه، رووناكيهكى كز و لاواز،
چاوى له باران دائهگرت. تيشكى ناسك له دهركاي تهنهگه بهرى
كوخهكهوه، دهريهكهوت و ههر لهو ههنگاوانهى يهكه م دا، بيميني

بۆ كۆمى لىژنەكراوى كۆتەدارەكان، دائەمردەوہ. ئەولەتر، لە خوار
 شىوى گەردەكەوہ، لای قەلاغى دارەكان، چەند چاللى نە زۆر دوور
 لە يەكتەر، دەميان بەرەو ئاسمان داچەقاندبوو. چاللى خەلۋوز!
 مەندەلوو، بە تەنھا خۆى كۆتەدارى لە جەنگەل خەتەكردەوہ
 و لەو چاللانەدا كە خۆى ھەلىكەندبوو، ئەى سووتاند. سووتاوەكانى
 بۆ ماوہىەك لە ژىر لەم و خۆلدا ئەخەواند، تا ئەبوون بە پەژوو.
 پاشان لە ژىر خۆل دەرى ئەھيئان، ئەيتەكاندن و لە فەردەى
 ئەكردن. ئەوسا فەردەكانى لە وشتەر بار ئەكرد، ئەيبەرد بۆ شارى
 سەبزەوار و لەمەيدانى خەلۋوز ئەيفرۆشتن. ھەندى جاريش پرى
 ئەكەوت بارەكەى لە ناو پرى لە گوندىك دائەگرت و وردە وردە
 بەم و بەوى ئەفرۆشت، يان لەگەل گەنم و جو ئەيگۆرپيەوہ.
 مەندەلوو لە گوند و ئاوايەكانى سەر پرىدا ھەندى ناسراوى
 ھەبوون و ھەركاتە بە پىويستى بزانيبا، كۆمايەك دارى ئەكرد
 بە سەربار و بۆى ئەبردن. كۆمايەك دار بە شىويك و خواردنى
 وشتەر. مەندەلوو، دوو وشتەر زياترى نەبوو، كە لەم كاتەشدا لە
 لاي كۆخەكە خەوتبوون و باران ئەيدا لە سەر و گوپيان. بەلام
 ئەمشەو وشتريكى تريش لەوى خەوتبوو: بادىي گولمەمەد. لە
 ناو كۆخەكە شوين بۆ ھەلسە و دانيشەى زياتر لە كەسيك نەبوو،
 بۆيە دوو پياو لە تەنیشتى يەكەوہ دانیشتبوون: گولمەمەد و
 مەندەلوو.

مەندەلوو پياويكى كورتە بالا و ورديلە بوو، بە ئەژنۆى
 چەماوہ و دەستى درىژەوہ. روومەتى سووتاو، كولكن و چاوەكانى
 ليكنراو و كزبوون. چاوەكانى بەردەوام ئاوى پيا ئەھاتە خوارەوہ و
 برژانگەكانى ببوون بە سىبەرى؛ بەجى و بىجى، ليك لكابوون.
 شاللى خورى وشتري لە سەرى ئەپچا و چۆخەيەكى شىرى لەبەردا
 بوو و بەلەك پىچە كۆنەكانى تا بن ئەژنۆ بە سەر شەرۋالەكەىدا
 ئەبەست و قايشيكي ئەستوورى، نەزۆر تووند، ئەبەستە پىشتى.
 مەندەلوو لە تاغىدا يەكسەر و يەكتەن بوو. لە بەلووچەكانى

چالەسووتاو بوو. ئەوترا بنەمالەكەى ھەر لەوئى بەجئ ھیشتووہ. كۆرە گەورەكەى مووسا - كە كارى دار و خەلۆزى پئى نەكرابوو- لە لاى زېبراكەى، پيرەخالۆى دالاندار دانابوو كە كۆرپى ئەو بئ و بەخيوى بكا. پيرەخالۆش مووساى نابوويه بەر تەوہنكردن. مووساش لە بەستينى سالانى دژواردا، ببوو بە پسپۆرى قالچين و ئەوہ تا لە قەلاچيمەن تەونى بۆ بابقولى بوندار نابوويهوہ و كارگەى بۆ بەرپۆہ ئەبرد.

لە ديوارى كۆخەكەدا، لە ناو قوولكەيەكى بچكۆلەدا، چرا پلئتەيەك بە دژواريى پرتە پرتى ئەكرد. كترى لە سەر بەردى كوانووہكە بوو و سفرەى قەند و تەنھا پيالە كاشيەكەى مەندەلوو، لە بەردەمى گولمەمەددا دانرابوو. گولمەمەد لە سەر چۆكك دانىشتبوو و پاللى دابوو بە ديوارەكەوہ. كلاوہكەى تاسەر برۆى ھينابوو و بىرى لەوہ ئەكردوہ ئەيويست بيلئ. ھەتا ئيرەى خالە مەندەلوو رووى خوۆشى پيشان نەدابوو، سەرەراى ئەمەش گولمەمەد نەى ئەتوانى نيوەكارە و بە بئ وەلام ھەلسئ و لە كۆخەكەى مەندەلوو بچئتە دەرەوہ.

سالانى دوور و دريژ بوو گولمەمەد خالۆ مەندەلووى لە دوور و نزیکەوہ ئەناسى. بە سلاو و ماندوونەبيەك، بە دەم رپۆہ. بە تاويك دانىشتن و چاك و خوۆشيەكى كورت. خواردنەوہى قومك ئاو و خواردنى بايەيەك تيگوشيوى خەستە توورەكە. يان -لانيكەم- بە كلاو راوہشاندينك. بەلام گولمەمەد ئەيتوانى لەوہ تيبگات، كابرايەك كە زۆربەى مانگەكانى سال تاك و تەنھا لەگەل كۆتەى دار و تاغى و دوو وشترەكەى ئەژى و لە كۆتەى دار، خەلۆوز ئەھينئتە بەرھەم. تاقە بال لە چال دەرى ئەھينئ و لە پشنتى وشترى ئەبەستئ و ئەبيات بۆ شار. ئەيفروۆشئ و پارەكەى لە ھەوت كونى لەش و جلەكانىدا ئەشاريئتەوہ و وەك سيبەرئك ئەگەرپتەوہ بۆ نھينگاكەى؛ كابرايەك كە تاكوو ئەمروۆ شانى لە شانى كەس نەكەوتووہ و نەبووہ بە ھاودەمى ھيچ

مروڤيڪ، بهو ئاسانيه نابي به هاوڊهم و هاوڤي هيچكهس و غهوارهيهك. مروڤي لهو چهشنه خوويهكي تايهتي ههيه: ترس له دل، بهدگومان و ئاگا لهخويه. ههر ئيستتهش كي چووزاني چون دهربارهي گولمحههمه د بير ئەكاتهوه و چ خهياييك به ميشتكي دا تيئهپهري؟!

گولمحههمه د وتي:

— ئەلبي چي خالو؟ ها. رات لييه پيكهوه كار بكهين يان نا؟
ئەگەر دلت سسته من وشترهكهه لاي تو دائهنييم. كهشيڪ، دوو كەش باري بكه، بيبه بو شار و بيهينهوه. ئەوسا ئەگەر پيت باش بوو من وشترهكاني تو ئەبههه. دوو كەش تو ئەيانبهيت و كهشيكيكش من. بهنوره، من عهقلم بريويهتي. لهبري ئەوهي سي جار بچم بو شار و سي بار ئيزنگ له ناو مهيدان بفروشم، جاريك ئەچم و سي بار ئيزنگ دائهخهه. بيري روڤيشتن و هاتنهوه بكهروهه. بو باريك دار ئەبي لانيكهه ده دوانزه فرسهنگ برؤم و بگهريمهوه. چيم بو ئەمينيتهوه؟ مهگەر ههمووي ئەكاته چهند؟ لانيكهه دوو پوژ و نيوو ئەبي بهريوه بهه. ئەمكاره جوړيڪ خيريشي تيدايه: يارمهتيداني يهكدي. هيچ له هيچكاميشمان كهه نابيتهوه. خو رهشمالهكانمان ئەزاني. تيره و رهچلهكيشمان ئەناسي. دنيا ئەمهيه ئيتر. ئەمسال واي ليها تووه. ئيمه نيازمان پهيدا كردووه. بووين به ئاتاجي ناني خومان. خوت ئەزاني من مروڤيڪ نهبووم روو له ههر كهس بخهه. ئەمسال بو ئيمه ساليكي باش نيهه. خاله مهندهلوو، سهري ههليئا و له نيوان پيلووه نهخوشهكانيهوه سهيري گولمحههمه دي كرد؛ توژيڪ پاشتر به دهنگيكي چهند شاخه و بهزرينگه وتي:

— من قسهيهكهه نيهه كوري كهلميشي. بهلام دوو شت ريگره. يهكيان ئەوهي كه من به ئەندازهي دوو وشترهكهه خوشم خهلووزم بو دهرناهيئري. يهكيتريش ئەوهيه كه وشترهكهه تووم بو نابري به ري دا. ئەو وشتره، بادييه، تيژرهوه. بهكاري

بارکیشان نایهت. منی پیره‌پیاو چۆن له‌گه‌لایا هه‌لئه‌که‌م؟ بادی، بۆ بارکیشان نییه، بۆ سواریه. چۆن ئه‌توانم به‌ دواى وشتره ئارام و بارکیشه‌کانى خۆم دا راکیشى بکه‌م؟ شه‌وێک، نیوه‌شه‌وێک هه‌وسارى پچراند و سه‌رى نا به‌ بیابانه‌وه، وه‌لامى تۆ چۆن بده‌مه‌وه؟ چۆن بیگرمه‌وه؟ جگه‌ له‌مانه‌ش، له‌م سال و مانگه‌دا مرووف چۆن ئه‌ویرى پاتاله‌که‌ى بدا به‌ده‌ست که‌سى تره‌وه. مه‌گه‌ر نابینى قوله‌دز و رێگر چه‌نده زۆر بووه؟

— بیانوو ئه‌گرى خاله‌ مه‌نده‌لوو. خو له‌گه‌ل منال قسه‌ ناکه‌ی! ئه‌لێ وشتره‌که‌ى من تیزره‌وه، ئه‌وه راسته. به‌لام وشترى تیزره‌ویش بار ئه‌بات، ئه‌گه‌ر ئه‌لێ ده‌ره‌قه‌تى نایه‌یت، کارێکى نییه به‌ سه‌فه‌ریک له‌گه‌لى ئاشنا ئه‌بى. خۆم دیم و ئاشناتان ئه‌که‌م. دژواریه‌که‌ى که‌شیکه. ئه‌مه‌ش که‌ ئه‌لێ به‌قه‌د دوو بار خه‌لووز له‌ چال ده‌رناهینى، یان بیانوو، یان له‌ قسه‌که‌ت ورد نابیته‌وه. چونکه‌ ئه‌توانى به‌ ئه‌ندازه‌ى دوو وشتر خه‌لووز ده‌ربه‌ینى، به‌لام له‌برى ئه‌وه‌ى به‌دوو وشتر سى جار بچى بۆ شار، به‌ سى وشتر دوو جار ئه‌چیت. سه‌باره‌ت به‌ دزه‌کانیش به‌ بارێک که‌م و زۆر نابى. ئه‌گر دز سه‌ر رێگه‌ى گرت، خو ته‌نها بادی من جیا ناکاته‌وه و بیدزى! ئه‌مه‌ش ئه‌مه. جا ئه‌گه‌ر ناتهوێ وشترکانت بده‌ى به‌ قه‌رز و قه‌رز وه‌ربگرى، ئه‌وه‌یان شتیکی تره.

گولمه‌مه‌د هه‌لسابوو و ئه‌یویست له‌ ده‌رگاکه‌ بچیته‌ ده‌ره‌وه. ئه‌توت نایه‌هوێ پیره‌مێرد بخاته‌ گیر و گازه‌وه.

خاله‌ مه‌نده‌لووش له‌م ناوه‌دا نه‌یتوانى بیره‌کانى کۆبکاته‌وه و قسه‌یه‌کى به‌سوود به‌ گولمه‌مه‌د بلێ. بۆیه به‌ بیده‌نگى، له‌گه‌ل گولمه‌مه‌د چوو ده‌ره‌وه. گولمه‌مه‌د چوو بۆ لای بادی. هه‌وسارى له‌ که‌لله‌ى داره‌به‌نه‌که‌ کرده‌وه و به‌ ئه‌ماژه‌یه‌ک وشتره‌که‌ى هه‌لساند، هه‌وسارى دا به‌ شانیدا و که‌وته‌رێ. ئه‌وه‌نده نه‌رۆیشتبوو مه‌نده‌لوو بانگى کرد. گولمه‌مه‌د گه‌رایه‌وه و پرسى:

— ئا، ژېوان بوويتهوه خاله؟

خاله مندهلوو وتی:

— وتم ئومېدت نا ئومېد نهکهم. تۆ جارې برۆ، خۆم ئاگادارت
ئەکهمهوه. ئەبې باش بیری لی بکهمهوه. پاشان دیم بۆ لای
رەشمالهکان. له لایهن منهوه سلاوی کەلمیشی بگهیهنه!
— چاکه!

ههوا بۆ هەناسه کێشان، پاکترین بوو. بهلام گولمحهمهه
له ناو سینهدا ههستی به خهفهبوون ئەکرد. ههموو شتیکی له
بهەر چاوی قورس و خهست بوو. باران و شهو، خهستتر. باشتتر
وايه دهنگ ههلبېنی و له پانایی شهو و ئەو دهشتهدا بچریکینی.
ههرايه!...

چی ئەکیشی گولمحهمهه؟ ئایه ورده ورده خهریکی
ئەتوئیتهوه؟ هیدی هیدی ئەشکی؟ ههنگاو ههنگاو پیر ئەبی؟ به
گهنجیتی ئەویش؟! پیری زوورەس. چەند باوکانه قسه ئەکەي!
باری چەندین کەس، قورسایي ههموو بنهمالهي کەلمیشی به
سهەر شانتهوهيه. هەر له بهر ئەمهشه رهنکه گوتەت جار لهگەل
جار نهرمتر ئەبی؟ ئەشکی. پیرانه و به پارێزهوه، لهگەل کەم
بیانووترین کەسان تۆ به نهرمی و کورنوشهوه قسه ئەکەي.
چەند به ئاواز؟! نه! تۆ نیازمەندی و هەر ئەمهشه پشتی
چەماندوویت، گولمحهمهه. ژيانی رۆژانهی ئاسایی خهریکه له
پیت ئەخات. غەمی ساج و ههزرن و تووتن!

چی لیھات ئەو ههموو دفره و دهمارهی له ناو ئیسکهکانتدا
بلیسهی ئەکیشا؟ چی لیھات ئەو ههموو جهوانیه، شیتیتیه؟
مهگەر تۆ نهبووی سهەرئاشپهزی سهربازخانهت به توورەیهکی بئ
ئەمانهوه برد به حهوادا و کوتات به ناو قازانهکەدا؟ مهگەر له بهر
ئەوه نهبوو که نابەجئ وهلامی دابوویتهوه؟ مهگەر له بهر ئەوه
نهبوو که لهبری گوشت، مشکی خستبوويه ناو یهغلاویهکەت و
گالتەي پیکردبووی؟ مهگەر ئەوه گولمحهمهه نهبوو له توورەيی

بئخهويىدا، بۆ سهرپيچى كىردن له فهرمانى زۆر، باندەستەكەى خۆى وهك كاژيله كوتابوو به گۆلاوهكەى ناو پادگاندا، ئەويش له چلهى زستاندا؟ مەگەر ئەوه تۆ نەبووى له بهرامبەر پوژ و شەوى بى ئەژماردا - بەتاوانى ئەو كارەى كردبووت - خۆت راگرت و تاوت هینا؟ ئەو كەسەى كه وهكوو سەگ و بههەنسكه هەنسك، خوین له چاو و دەم به دژوین، له زستانى ئازەربايجاندا داژووت، مەگەر گۆلمحەمەدىكى ديكە بوو؟ نە، خودى خۆت بووى. گۆشتى گەنيوى هيسرت خوارد، ملت راست راگرت و پەنجەت له سەر پيلكه هەلنەگرت مەگەر بهو مەبەستەى باشتەر بيجركيى؟ نەكا هيىزى گيان و باهۆت ون كردبى؟ بهم ئاسانيە بۆ ملكەچىى مل كەچ ئەكەى؟ لەشت سست ئەكەيت و بهرامبەر به سووك بوونى خۆت، ئەحەپەسى؟ رپى تىناچى تۆ بهو ئەندازەيه گۆرابيىتى! نەگونجاوه. ئەوه تۆ بووى له سەر سفرەى بچووكترين پياوى تاغزار به زمانى پارانەوهى شاراوە قسەت ئەكرد؟ كيىرد لەو ورگە بدات! بشكى ئەو ددانانە! لال بى ئەو زمانەى به كزى و سەرشۆرى ئەگەرپى!

چ رەنجيىكه! دل دائەرزى. پەژيوانى.

«خۆزگە نەچوايەتم بۆ بينينى ئەم پيرەميىردە. خۆزگە داواى وشترم لى نەكردايەت. يان كه چوو بووشم، ئەبوا وشترەكانم به زۆر لى بسەندايەت. به شوولى گزيچارىك خۆزگە بمترساندايەت. ئەم نەرم و نيانيەى من له چييهوه سەرچاوهى گرتوو؟ زمانم بهبرين چى!»

ئازاريك وهكوو دوومان له كاسەى سەرى گۆلمحەمەددا پەنگى ئەخواردەوه و بەرچاوى لىل ئەكرد. ئەو مشتومپرەى له ميىشكىدا هەبوو، وها ئالۆزى كردبوو هەر ساتەو ئەيويست بگەرپتەوه بەرەو كۆخەكە، سميلى پيرە ميىرد هەلكيىشى و جووتىك شەبلاخە بدا به بناگووىدا. رقيك له بن ددانەكانىدا بوو و ناخى خۆى هەلئەكراند. ئەوهندە توورە ئەگەر كيىردىكى

له سینه یه کیکیش بچه قاندایهت پی بهس نه بوو. شیتي
له پر! چی بکات؟ چاره یه کی نه ئه دی جگه له وهی به ره و ره وهند
برواته وه. کلاوی داگرت و کاکوئی دایه بهر بارانه که. بلا یاوی شه و
دامرکیته وه. تووړه یی له گیان دوور که ویته وه. نابی هه لچی. پیاوه
و جهر به زه. ژاکان؟ نه! خو خوار دنه وه و خه نجه ری رق له خودان؛
چ سوو دیکی هه یه؟ ئه مه زیاتر له پیژنن ئه وه شیته وه تا له
پیاوی کارامه.

سه ره پای هه موو ئه مانه ش گولمحه مه د نه ی ئه توانی زیز
و زویر نه بی. دهروونی رهش ببوو. هیوا براوی به گاولکی لی
ئه چووه پیښ. بو رووخان شتیکی وای نه مابوو.
که وتن؟! ئه وړوژه نه یهت!

کاتیکی وشتړیک له پانتایی که ویردا له پی ئه که وئی، ئاسمان
پر ئه بی له دال و سیسارک. قه لان له هیرش یه که م دا چاوه کانی
له کالانه ده رنه هینن و گیانه وه رانی تر ئه یخون. پیاویش وایه.
دهک له پیکه وتن پوژی نه گات. نه یهت! شکان رهنگه، به لام تلان
نا. نه بوون باشتره، له هه بوونی به نیوه چلی. شه لانی بی هووده،
هه رگیز! مه رگ ته نانهت له سوو کبوون زور باشتره. پیاو خوژگه
ریسوا نه بی. کام روانگه له چه مانه وهی پیاو دل شکینتر؟ لباد بو
لوول کردنه، نهک پیاو! نه گولمحه مه د هیشتاش راوه ستاوه.
دهسته کانی هیشتاش له گه لیه تی، چاوه کانی، دلی، قاچه کانی.
خوین جاری له ده ماره کانی دا ئه گه ری. نه توانین نا؛ ئه مه لاوا تر
له وه یه بتوانی گیانی گولمحه مه د داگیر بکات:

دوور که وه ره وه بیده سه لاتی! کویر به! زه وی هیشتا له ژیر
پی گولمحه مه د دایه. هیشتاش چاو له چاوی ئه ستیره کان
ئه گیرینی. که می خوارده مه نی و ته نگه سته هیشتاش
جوامیری هه کی لی نه سه ندووه. غم بللی با ون بی. تو نه شیاوی
گیانی گولمحه مه دی. ئه و ورده په ژاره یه نه خو لقاوه. ده ریا به
سروه یه ک ناله رزی، کیو به نه ریه ک و که ویر به گه رده لوولیک!

گوئلمحه مه د له کیشی ئه و غه م و هاواری له گهرووی دا
 بوو، پرووی له وشتره که ی کرد. بادی، ئارام و میهره بان نیگای کرد
 و ملی بو لای هاوړیکه ی دابه زاند، گوئلمحه مه د چاو و گوئای به
 تهوئلی وشتره که ی دا هیئا و به خه فه ته وه وتی:
 — هه قاله که م! هیوام ئه مسال به س به تویه. گیانه که م،
 له م زستانه دهربازمان بکه. لی م دلگیر مه به ئه گهر به قه د دوو
 بار، کوته دارم لی بار کردی. ئاتاجم. خو ت ئه بینی! به س تو م هیه
 پاتاله که م. من به س تو م هیه. ئه مسال تو ئه بی جهوری بنه ماله ی
 که لمیشی بکیشی، بادیه که م. لی ده با بروین ئازیزه که م. برو با
 بروین!

بادی دهسته کانی توژی چه مانده وه، گوئلمحه مه د چووه سهر
 شانی وشتره که و به «هووک هووک» یک وشتره که ی تاو دا.
 باران وه ستابوو، کاتی که گوئلمحه مه د گه یشته لای ره وه ند.
 له خپوه ته گه وره که وه تیشکی نیوه گیان دزه ی ئه کرده دهره وه.
 چند هه نگاو و ئه ولتر هه ناسه ی لی ئه برا و پووک ئه بوو. ته و او
 ئه بوو. له ره شماله کان که نزیک بوویه وه، بادی خاوی کرده وه و
 گوئلمحه مه د له دووره وه تارمایی ئه سپه که ی خان ئاپوی بینی. لای
 ره شماله کان خوی هه لدایه خواره وه و له کاتی که هه ولی ئه دا
 تویره تاله که ی — تاودانه وه ی ناخی — توور دات، سهری برده ژووره وه.
 جگه له بلقیس و مارال، هه موو خه وتبوون. دوو ژنه که ش وه ک
 خه وتووه کان خاموش بوون. چاوه کان خاموش، لیوه کان به سراو
 و دهستیان به کار بوو. له گه ل چوونه ژووره وه ی گوئلمحه مه د،
 هه ردوو ژنه که دهستیان له کار هه لگرت و چاویان له سهر ئه و
 ئه بله ق بووه. گوئلمحه مه د تاوی میهره بانی دایکی نه بوو. بویه
 بهر له وه ی دایکی دلی پی بسووتینی و دم بکاته وه، گوئلمحه مه د
 که شکه ی ئه ژنوی له زهوی چه قاند و وتی:

— پاروویه ک نان، دایه!

بلقیس به دم هه ستانه وه وتی:

— سه‌لته‌که‌ت دانا‌که‌نی؟ ئی‌سکت شی هه‌لئه‌گری.
 گولمه‌مه‌د، سه‌لته‌که‌ی داکه‌ند و هه‌لی‌دایه‌ لایه‌که‌وه.
 ده‌سبه‌جی، مارال په‌لا‌سیکی هی‌نا و دای به‌ شانی پوورزای‌دا و
 چارۆ‌که‌که‌ی خۆی پێ‌دا و وتی:
 — کاکۆ‌لێشت ته‌ر بووه‌!

بلقیس، نان و تۆزێ رۆنی نایه‌ به‌رده‌می کورپه‌که‌ی و وتی:
 — هه‌ر ئه‌مه‌ ماوه‌. که‌م نیه‌؟

گولمه‌مه‌د قژی وشک کرده‌وه. چارۆ‌که‌که‌ی دایه‌وه به‌
 مارال و نانی تیرییه‌که‌ی کرد به‌ دوو له‌ ته‌وه؛ رۆنی ساوی به‌
 له‌تیک‌دا و که‌وته‌ خواردن. کابرای به‌ ئیشتیا چاوی له‌ نانی ره‌ش
 و رۆن و په‌نجه‌کانی خۆی ئه‌کرد و هیچ به‌ بیر‌دا تی نه‌په‌ری جگه‌
 له‌وه‌ی: بلی ئه‌م نانه‌ تیری بکات؟

به‌لام ژنه‌کان بیران له‌وه نه‌ئه‌کرده‌وه. خه‌یالی فریوی دایک
 سنووری نه‌بوو. لق و پۆپی خه‌یالی بلقیس به‌ هه‌موو لایه‌ک
 ئه‌رۆیشت. هه‌موو شوینی‌ک. هه‌موو بوونه‌وه‌ریکی بنه‌ماله‌
 نیشانه‌ و لقیکی بلقیس بوون. له‌ هه‌موان‌دا و له‌گه‌ل هه‌موان
 بوو: له‌گه‌ل خانمه‌مه‌دی له‌ زیندان بوو و له‌گه‌ل به‌گمه‌مه‌دی
 به‌رپۆه‌ بوو. له‌گه‌ل که‌لمیشی له‌ ران بوو و له‌گه‌ل خان‌ئاپۆ
 له‌ خۆف و هه‌ژان‌دا. له‌گه‌ل ژنه‌کان غه‌مگین بوو و له‌گه‌ل
 سه‌براو بیری ئه‌کرده‌وه. له‌گه‌ل عه‌بدۆس له‌ دلێشان‌دا و له‌گه‌ل
 گولمه‌مه‌دی له‌ ته‌نگانه‌دا. مه‌نداوی‌ک بوو بلقیس که‌ هه‌موو
 جۆگه‌کان ئه‌رژانه‌ ناوی و له‌ویشه‌وه سه‌رچاوه‌یان ئه‌گرت. چه‌قی
 یه‌ک‌گرتنه‌وه‌ی ره‌وه‌ند بوو، بلقیس.

سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش بلقیس خامۆش و خه‌ریکی کار بوو.
 جار‌جاره سه‌یریکی کوره‌که‌ی ئه‌کرد و چیژی له‌ نان خواردنه‌که‌ی
 وه‌رئه‌گرت، مارالیش به‌ رواله‌ت خه‌ریکی چنن بوو. به‌لام دل
 له‌ سینه‌ی‌دا ئه‌فری. بێ ئارام خۆیای ئه‌کرد له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی له‌و
 ماته‌مینه‌ی به‌ سه‌ر ره‌وه‌ندا بالی کێش‌ابوو، ئاگادار بوو؛ به‌لام

-چی ئه بى با بى- نهى ئه توانى دل و نىگای له گولمحه مهده
وه رگيرى. بويه، زياتر له وهى چاوى له دهست و کاره کهى بى، چاوى
له گولمحه مهده بوو.

بهه جوریه رهنگه که گول، له سه رماشدا ئه توانى بروى.
دل مه رگى و داماوى، کهى توانیویتى رى له ئه وین بگرى؟ سروشتى
ئاگر، بلیسه کيشانه و سروشتى خوین، رهوان بوونه. ئه و شتهى
که بهند و شمشیر نه توانى پيشى پى بگرى، غه مى ورگ کهى
ئه توانى! هه رگیز. مارال دلى دابوو به دهريادا؛ باکى ريسوا بوونى
نه بوو! خوى دابوو به دهستى باوه، چاوى پاريزکردنى به سستبوو و
بهندى دلى کردبووه. کووت و بهند تاکهى؟ بلا هه موو جيهان پى
بزانى. ئه گهر ئه مه تاوانه، ئاگر خوشتره. بلى با دوزهخ تاودهن.
کوته و زنجيرىک. سهر، هه وای راسانى ههیه. ديوانه وا له بازار!
«گوارهکانمى پى ئه به خشم. خه لکینه ئیوه بزنان،
گوارهکانم!»

په نجهکانى مارال به بى ئه فان له نه رمهى گوئى نزیک
بوونهوه؛ دلى په نجهکانى هیئا به سهر گوارهکانى دا و بو ساتیک
لیبروانه چاوى له گولمحه مهده برى و هه روا مایه وه. ئه توت
نايهوى چاو له پوورزا هه لگرى تا وه لامى خوى له ناخى چاوهکانى
وهه ر ئه گریتتهوه:

«ئا، گولمحه مهده، چاو و دلت کویره مه گهر؟ له کوئى؟ دل
توى ئه وى. چاو خوازیارى تویه!»
گولمحه مهده سه یرى مارالى کرد.

جی باوه ر نییه؟ ئه م ژنه چوون ئه توانى له م تهنگانهیه دا
ئاوه ها شهنگ و به شکو له مرووف پروانى؟ له ئاژاوهى وه هادا
که نه بزوو تنى هه ناسه ی مرووف ئه داته دواوه، تا بووه نه فرهت له
چاوهکان باریوه. هه موو نیگایهک، په یامیکى بیزارى و نا ئومیدى.
هه ر نیگایهک په ردهیهکى رهش. په ردهیهکى رهش له نیوان
نیگاكان دا. تایبه نه مندى نه دارى. کاولستانیهک که مرووفهکان

لهوئدا بهرد لهیه کدی ئه گرن. ددان لهیه کتر چیر ئه که نه وه. خوین به چروچاوی یه کدا ئه پشیننه وه. سوژ ئه مری. بیگانه بوون ئه خزیته ناو په یوه نندیه کان. قین له دلدا جیگیر ئه بی. پهنگی توو په یی ئه بی به رهش. بزه ئه بی به خاک. پرووی خوښ خو له میشتی لی ئه نیشتی. نیگا بریسکانه وهی خو وون ئه کات. غه مناله. گریان ئه بی به لووراننه وه. نه داریی! ئه ی ئه م میینه چوون ئه توانی له م پوژگاری پوژه ره شیهدا، نیگایه کی تا ئه م رادهیه پروون و ئازادی هه بی؟ په کوو! رازی نه مریی مرووف، ئایه ئه مه نییه؟

«گیانم توئی ئه وی. سه یرم بکه. سه یرم بکه. سووتام بی پیر! بم سووتینه!»

— بوچ چه ناگهت له کار که وتوو، گولمه مه د؟
 بلقیس هیلی نیوان نیگای گولمه مه د و مارالی تیکشکاند.
 گولمه مه د له چاوی دایکی دا خافلگیر کرابوو. بلقیس به مارالی وت:

— بو دانیش توویت کچی؟ هه لسه برۆ وشتره که به خوینه!
 مارال له ناوه وه له رزی به لام خوړاگر، له جی رابوو چوو ه دهره وه. بلقیس له بهر خو یه وه وتی:
 — چ خه یالاتیکمان له سه ردایه!
 گولمه مه د دهرفه تی به دایکی نه دا بوچوونه که ی خو ی دهر بیری:

— باوکم چوو ه بو ران؟
 — رویش ت بو ئه وه ی سه براو ته نها نه بی. به گمه مه دیش رویش ت!

— بو کوئی؟
 — بو دارکیشتان. به وشتری خان.
 — هه روا سه ربه خو؟
 — وتی ناتوانی لی ره لای ران هه لبات. کوره که م دلی هه لکه نه رواه. دلی ئاسووده نه بوو. فری و رویش ت!

گوئلمحه مه د پارووه که ی خسته ده می و داوای ئاوی کرد.
بَلْقِیس هه ئسا ئاو بهیئی، خان ئاپۆ خۆی کرد به ژووردا:
— زوو کشایته وه پالّه وان؟

دَل و جگه ری مه رِیک به ده سته وه بوو هیشتا هه لمی لی
هه ئه سا، ئه مه ئیتر له کوپوه؟ دیسانه وهش مه رِیکی تر؟ به لام
له وه ناچی وایی. زستان که نزیک ئه بیته وه، نه خویشی کز ئه بی.
مه گهر حه فیان که وتبیته گیانی مه ره کان که ئه ویش هیشتا...
جگه له مهش، روخساری پانی خان ئاپۆ پر بوو له پیکه نین و ددانه
سپیه کانی ئه دروژنه وه.

— به چیه وه وا مات بووی گوئلمحه مه د؟ چاوه کانت
به هه لهدا نه چوون، جهرگی مه ره. جهرگی به خته یه. هه ر ئیسته
له ناو سکیم ده رکیشایه ده ره وه. بگه ر بَلْقِیس. سووری که ره وه و
بهیینه بیخوین. نانی بی خورش له گه رووی من ناچیته خواره وه!
ها ه ها. چ بارانیک بوو کوره! جگهرم فیئک بوویه وه.

زه رکی ئاوه که بَلْقِیس دای به کوره که ی و جهرگه که ی له
خان ئاپۆ وهرگرت و رویشت تا بیجنی. خان ئاپۆ که به قسه و
بزووتن تاویک له شادمانی ده برین نه ئه که وت، به رامبه ر برازا که ی
دانیشت و وتی:

— ده ی! بۆم بگیره وه!

گوئلمحه مه د پرسى:

— ئه مه کام به خته بوو؟

— تۆ نه ت دیبوو!

— چۆن نه م دیبوو؟

— چونکه هی خۆمان نییه!

— ئه ی هی کوپوه؟ هینی کییه؟

— خۆشم نازانم. رهنگه هینی یه کیک له و کاشمه ریانه

بووبی. چووزانم؟! ئیمه که بیخوین ئه بی به هی ئیمه!

— باشه چۆنت هیئا؟

— کاریکی دژواره؟ له پشت دموهنهکه بن ملیم گرت و دام به سهر ئهسپهکهدا و هیڤام. بۆ وا چاوت زهق بووه؟ مهگهر تۆ لهم کارانهت پی ناکری؟ چ خهیا لیکت کردووه؟ پیت وایه چون سال دژواره، منیش لیږه دائه نیشتم و وهکوو پیریژن چه ناگهم ئهخه مه سهر ئهژنوم و غهمی بۆ ئهخوم؟ ههه! من ئهگهر له ناو گهرووی شیریش بووه نیچیری خوم دهر ئهکیشم! لهم بیابانهی خوادا بهرکهت کهم نییه. چۆن ئهبی مهگهر؟ دانکه، مهپهکانی ئیمه ی خوارد، ئیمهش مهپی خان و ئاغهکان ئهخوین. برۆ دهرهوه سهیری بکه! له سی پیچکه ههلواسیوه. سی مهن دنگ به قنیهوه ئهشه کیتهوه. هاوار ئهکا هینی خانه، ئهگینا رهشایی ههژار خواردنی له کوئ بوو بیدات به مهپهکهی و قهلهوی بکات؟ حهیف به تهنها بووم ئهگینا بیستیانم بر ئهدا و ئهمدایه بهر! مارال هاته ژوورهوه و چوو بۆ یارمهتیدانی بلقیس. گولمه مهده له بهر خویهوه وتی:

— پیره میږد، زوریش نابهجی قسهی نه ئهکرد!

خان ئاپۆ کلاوه کهی تهکاند و پرسى:

— کام پیره میږد؟

— مهنده لوو.

— ئهوهی خه لوز فروش؟

— ئا. باسی دزی ئهکرد. ئه یوت له دز ئهترسى.

— ئه و ئیتر بۆ؟ له مناوه هه موو ئه و ئه ناسن، پیو یستیشیان

پییه تی. کئ ئه چئ ئه و دوو وشتره پرووته لهی ئه و بدزی؟ بیاندزی

چیان لی بکات؟ ئه وانه خو گوشت به لهشیانه وه نییه! شهیتان

جادووی لی کردووه. تۆ ئیتر بۆ چووبویت بۆ ئه وئ؟

— رویشتبووم له گه لی بیم به شه ریک به لام نه یکرد.

خان ئاپۆ قاقایه کی بلیندی کیشا:

— واته خه لوز دروست بکهیت و بیبهی بۆ سهر مهیدان

بیفرۆشی؟

— نا! خەيالْم ھەيە لە بەيانىھو ھەيْزنگ بار بکەم و بىبەم
بۆ شار.

— چاکە. خەرجى خواردنى وشتەرکەت دەرئەھيْنى. بەلام
ئەي خۆت چى؟ خەرجى خۆت كى ئەيدا؟
— خۆشەم لە سفرەي وشتەرکە ئەخۆم.
— دايکت، ژنەكەت، ئەم... ئەوانى تر چى؟
— چىم دەسكەوت پىكەو ھەيخۆين. ئەگەر بەشيشى نەكرد
ھەتا نەورۆز چوار مەر ئەكوژينەو.
— مەر ئەكوژيتەو ھەيئسقانەكانى بخۆي؟ مەر خۆ گۆشت بە
لەشيانەو ھەيئە!

— ئەي تۆ ئەلئى چى بکەين؟
— ھەر ئەو كارەي مە ئەمەوئ بىكەم. بيايانى خوا پرە
لە رۆزى. ئىمەش بە ئەندازەي خۆمان لىي خەر ئەكەينەو. بە
ئەندازەي ورگمان راو ئەكەين.
گولمەمەد وتى:

— نا خان ئاپۆ. دەستى مە ناچيتە مالى خەلك.
— ھەھ! گەوجيەتيە. تۆ پيت وايە باپيرانمان لەم جوړە
سالانەدا چيان كړدوو؟ سەري يەكديان خۆ نەخواردوو! ديارە بە
جوړيک سكى خويان تير كړدوو، بە مالى خەلكى! ئەمە نەريتي
ناو ئىمەيە. جا نازانم تۆ چۆن وا ئەلئى؟ لە كوئ ئەتەوئ نانى
خەلال دەسبخەي؟

گولمەمەد، كشايەو ھەي و وتى:
— تا زۆرم بۆ نەيەت، ئەو كارانە ناكەم. دەست بۆ مالى
خەلكى دريژ ناكەم.

خان ئاپۆ ئەم جار، لە بن ددانى پىكەنى و وتى:
— چەند ساويلكەي جەوان! خەلك؟ كام خەلك؟ ئىمە
خۆ نامانەوئ مالى پيرژنان بدزين. ئىمە بەشى خۆمان لە رانى
گا ئەكەينەو. لە ھى خانەكان، ئەمە خۆ دزى نيە! ئەوان لە

خه لکیان دزیوه و ئیمهش لهوانی ئه دزینه وه. هیچمان له هیچ!
گولمه مه د وتی:

— من که کاری وا ناکهم، ههز ناکهم. له به یانیه وه ئه پۆم
بۆ دارکردن. دوو پۆژ جاریک، باریک دار ئه بهم بۆ شار و به وهی
ئهیفرۆشم خۆم به خاوهن ئه کهم. ئه مکارانه ی که تۆ ئه یلی
دله خورپه که ی ناهین. به بی ئه مهش ئه وه تا یه کمان هیشتا
له زیندانه. جاری با ئه و بیته دهره وه، ئه وسا یه کیکی تر بجیته
حه پس. نا ئاپۆ گیان. من دارکیشتان زیاتر به رهوا ئه بینم. تۆش
خۆت ئه زانی. من به یانی زوو ئه چم بۆ دارکردن.

گولمه مه د له وه زیاتر درێژه ی به وتووێژه که نه دا، له ناو
بۆن و دهنگی چه چه ی سوور بوونه وه ی جگهره که دا، هه لسا و
چه وه دهره وه و له تاریکی شه ودا وه ستا. سه ری به رزکرده وه و به
خۆی وت:

— ههوا پر بار خۆیا ئه کا. به هاریکی چاکمان ئه بی ئه مسال!

به ندى سڀيه

ئاسمان ههروا ناوچاوى تىك نابوو. پاشماوهى بارانهكهى شهو خوى راكيش كردبوو بۆ ئهمرۆ. ههورى ئاوس، ههروا خوى مهلاس دابوو. بيايان ئارام. ئاسمان ئارام. ههمووشت ئهتوت، ههلواسراو و چاوهرپيه. ئاوس. شتيك پروئهدا و پروو نادات. شتيك ئهيهوى بمرى و شتيك خهريكه ئهروى. شتيك، رهنگه بيشكوئى؛ شتيك، رهنگه بژاكى. جهنگهلى تاغ، خاموش و وپ؛ دهوون، له سهر پى، نهي باران، نيشتوته سهر سهروگوئى گهونزار، گهون، خهرمانوچكه، له سهر خاك خيوهتيان ههلاوه و چاوهروانى دهوى پيمهره. كارى ئاماده. كوانى پياويك؟ بيلهكانىك؟

تهنها يهك تاقه كهس، لهو ههموو دهوهندها، له كاردا و خهريكى كار بوو. ونبوو له ناو دهوهنى تاغى و گهوندا. ئهوهندهى دوور بووى تنها شان و بازووت ئهبينى؛ له نزيكهوه، خشهخشى پيمهره و دهوون. نزيكتر كه ئهبوويتهوه، ههناسه كيشانى پياويك به ئاههنگى كار. پچر پچر بهلام هارموونيك، له كيشهه نيوان دهوون و پيمهره زياد ئهبوو و ليك تيكهل ئهبوو. پياويك له كار بوو؛ گولمحه مهه. پيمهرهيهكى دهسك كورت - كه زياتر بۆ ههلكه ندى چالى ئهستوندهكى خيوته ئهشيا تا كه رتكردى گهون - به دهستهوه گرتبوو، شانى راستى دانهواندبوو و ئهژنوكانى بۆ پيشهوه خهواندبوو، بن به دواى بن دا

درهوی ئه کرد. بڼه گه ونه کانی به ده می پیمه په که ئه تلاند، تیکی ئه کوتان و کوما کوما جی ئه هیشتن. ئاگای له هه موو شتی که هه بوو مه گهر له ده سکی خوار و کورتی پیمه په که که ناو دهستی چه پی تۆزی بریندار کردبوو و جار له گه ل جار، زیاتر پیسته که ی دانه مائی. له یه کهم کاژیره کانی کارکردن دا بیری له وه کردبوو به فروشتنی یه کهم باره دار، پیمه په یه کی نوئ و پاچیک له بازاری ئاسنگه ره کان بکری و له بن داره بونی وشتره که ی بهستی و له گه ل خوئی بهینی. که ره سه ی کار ئه گهر به کار بی، به ره سه ی کار دوو ئه وه نده یه. هه ر بویه شه که ره سه ی کار نیوه ی پیاوه. ئه و پیمه په ی گولمه مه د به ده ستیه وه بوو بو که رتکردنی هه ر ده وه نی که هیژیکی له راده به ده ری پیویست بوو. پیمه په ی مائی بوو نه که بیابانی. پیمه په یه که بو هه لکه ندنی کوانوو، برینی باوه شیک هیز می ته نوور و وه جاخ. کاری که زیاتر ژنانی که لمیشی ئه یان کرد. کاری که له لاوه ی کاره سه ره که یه کان. به لام، وا پی شه اتبوو و گولمه مه د چاری نه بوو جگه له وه ی به م که ره سه لاروله ویره، باری خوئی له خاک خرکاته وه. ئه و پیمه په ش ئه گهر نه بوا یه ئه بوا دهستی له بری پیمه په به کار بهینی. هه لکه ندنی گه وه ن به ده ست. کاری که بوو ئه بوا بکری. ئه مه نه به چه زی گولمه مه د بوو، ئه مه نا چاری بوو. بویه ش بوو پشتوینه که ی توندتر به ستبوو. پووزه وانیه ی پیچابوو و پیی له لی ره وار نابوو. کار! کاری بی وچان.

قسه ی تیا نیه. کات ئه وه نده ته نگانه یه و وه ها که لمیشیه کانی خستوته ته نگانه وه تاویکی ش نابی لی بوهستن، ئه بوا بجوولین. له ناو ره شمال خه وتن یان دوا ی رانی بیواز و بیگیان که وتن، یاخود سه ر ری به خه لک گرتن کاری گولمه مه د نه بوو. وا باشتره وزه ی بازووی بره تیئی. گوشار بو خوئی بهینی. خو خواردنه وه، لیو به ددان گهستن، خوینی دل خواردن، روومه ت به زله سوور راگرتن، شاردنه وه ی نه داری، چاو و دل به تیر

پیشاندان، مشیت له ورگ کوتان و له سهر خاک خهوتن؛ سهره پای ههموو ئەمانهش ږوو بهگهشی ږاگرتن. خاموښ بهینه و بهینه. حهیفه ناوچهوانی پیاو به وردهغم تیک بچرژئ. پاروویهک کهمتر، ژهمیک کهمتر، سفرهیهکی بهتالتر. بئ خورشیت. نانی جو. نانی رهش. نانی ههرزن. گهنمهشامی. ریشهی گیا. ناوکه خورما. خوّل! زهمانهیه ئیتر. هات و نههاتی ههیه. پهز شهش مانگ قهلهوه و شهش مانگ لهږ. سیوئیک ههلهدی به حهوادا ههزار سوور ئەداتهوه. کی بهیانی بینیه؟ بههار له پیښه!

— بوچی پیت ږووت کردهوه؟

پهیکهره چهماوهکهی راست کردهوه گولمحهমে. دهستی له دهسکی پیمهږهکه بهردا، ئارهقهی نیوچهوانی به قولی کراسهکهی پاک کردهوه و ږوانیه ئاقاری دهنگهکه. مارال بوو، لای داریکی تاغیهوه وهستاوو. دیار نهوو. ئەتوت هاتوته خهوی گولمحهমে. بو تاوئیک نیگای له سهر مارال چهقی و له ږر برژانگه وشک و تیژ ږاوهستاوهکانی لیک دا و ږوانیه پی پهتیهکانی. له نیوان قامکهکانیهوه قور دابوویه دهرهوه و پشت پی داپوشیوو. ههستی شهرمیکی نائگا، ئەوهنده تیژ به میشکی دا تیپهږی که ههتاو له سهر گهلا.

ئهمه یهکههمجار بوو گولمحهমে بهو جوړه کهوتبویه پینش چاوی مارال. کار، شیاوی گولمحهমে بوو. بهلام خو کاری گولمحهমে ئهمه نهوو. ئەو که له بهر چاوی مارال، ږوو له ږووی باوکی دهستی له دروینه - چونکه به شیاوی خوئی نهزانیوو - ههگرتهوو. که له بهر بیکه لکی کارهکه دهستی له کار کیشتابوو و چوو بوو بو کهلیدمر. که ئەسپه سهرکه شهکهی مارالی بهو جوړه جوامیرانه رام کردوو و ههلی پیچابوو. لهم کاته دا نهک وهک پیاوئیکی بهکار، بهلکوو وهکوو بیابانگهردیکی ناچار خهریک بوو داری ئەکرد. دیسانه وهش شالای ههسته بیر لی نهکراوهکان.

— تۆ بۆچی هاتی بۆ ئیره؟! —

سهرکۆنه و فهرمان له وشه‌ی گۆلمحه‌مه‌دا بوو. سه‌یری
چاوه‌کانی ماراڵی نه‌ئەکرد. نه‌ی ئەویست گری‌ی ناوچه‌وانی
بکاته‌وه. نه‌ی ئەویست کچه‌ پڕی بدات به‌ خۆی. له‌گه‌ڵ ئەمه‌ش
نه‌ی ئەویست دڵی بشکین‌ی. پیی باشتربوو ئەو له‌ هه‌مان په‌رده‌دا
که‌ تاییسته‌ دیبویی، رابگری، بۆ نزیکتر ناب‌ی پڕی بدات، چونکه‌
لۆکه‌ بوو ئەو و ئەمیش ئاگر، ترسی بلیسه‌!
رووی دا ئەوه‌ی ئەویست بب‌ی.

ماراڵ، به‌ خه‌یاڵی کاردانه‌وه‌یه‌کی جیاوازه‌وه‌، له‌ سهر
جیی خۆی وشک بوو. ژاکا و چاوه‌کانی لیل بوو. وه‌ک پلێته‌ی
فانووسی‌ک که‌ دابکیشری. بوخچه‌ی نانه‌که‌ له‌ ناو ده‌ستی‌دا داخزا
و هه‌ستی‌کرد ئەیه‌و‌ی دابنیشی. به‌لام به‌ سهر خۆی‌دا زāl بوو،
راوه‌ستاو مایه‌وه‌:

— نانم بۆ هیناوی!

گۆلمحه‌مه‌د دانه‌ویه‌وه‌ و که‌وته‌وه‌ کار. په‌های‌ی له‌مه‌دا بوو.
سهر داگرتوو و نیگا به‌ ده‌ست، ده‌ست به‌ پیمه‌ره‌ و پیمه‌ره‌ به‌
بنه‌. هه‌لاتن. پاریزی شاراه‌:

— بۆچی تۆ؟ بلقیس ناردتی؟

گری‌ی گیانی ماراڵ، به‌ گوته‌ی گۆلمحه‌مه‌د کرایه‌وه‌:

— به‌ل‌ی نانی گهرم!

— زیوه‌ر له‌ کو‌ی بوو؟

— ئەو هه‌ویری ئەشیلا و پوریشم نانی ئەکرد. نانی تیری. ئەم
چه‌ند نانه‌شی به‌ تۆز‌ی پۆن چه‌ور کرد.

— چاکه‌. له‌و‌ی دایان‌ی. له‌ بن توربینه‌که‌. جوان بی‌پچه‌وه‌

بادی له‌بری من نه‌یکا به‌ قه‌پال‌یک. ئەو ٤٤٥

جه‌وه‌نه‌ی ئاوه‌شم بۆ بی‌نه‌ ده‌مم ته‌ر بکه‌م.

ئهمه‌ ئیتر ئەوپه‌ری رزگاری‌ی بوو. ماراڵ هاته‌وه‌ به‌ خۆی‌دا.

له‌نجه‌ی کرد و به‌ره‌و توربینه‌که‌ چوو، نانه‌که‌ی له‌ به‌ره‌که‌که‌ی

پووزایه وه پيچا. گولمحهمه د، له بن خه می بازوویه وه، به دزیکه وه
سهیری مارالی کرد.

کی بوو ئه مه؟ چی بوو ئه مه؟ کوتریکی غه واره، له دووری
دوورمه وه هاتوو و له سهر ئه ستونده کی ره شماله که ی گولمحهمه د
نیشته و ته وه. به لام هیشتاش خوئیکی کوئینه ی له گهل خویدا
ههیه. نیگه ران و حه په ساوه. به ههستی بیگانه بوون و ناهیمنی،
دلی له دوولایه. نه له لایه ک مانه وه و نه نه هیزی فرین. له و
ناوه دا ماوه ته وه؛ کاری خویدا به یه ک لای نازانی. دلی ناتوانی ئارام
بکات. سهری نه بووه به یه ک. هه رچه ند نه له دهره وه، به لام له
دروونه وه سهرگه ردانه. دهر به دهره. پالی به هیچه وه نییه. بایه ک
ئه توانی به ملا و ئه ولا، بو هه ر لایه کی به ری. قنه لاشک. ژنه. به
چه م و خه مه. ئالوز و شیواوه. سهری له کوئی و دلی له کوئی
ئه م ژنه؟ ها؟

— ئه ته وی له مرپوه پی به پی تو کار بکه م؟
— ها؟!

— ئه مه وی هیزم کو بکه مه وه، بیکار و سهر بار ناتوانم
دابنیشم. له ناو ره وه ند هه لئا که م.
گولمحهمه د قه دی راست کرده وه. مارال له لایه وه وه ستابوو
و جه وه نه ی ئاوه که ی بو راگرتبوو. گولمحهمه د جه وه نه که ی
لیوه رگرت، په تی مله که ی کرده وه، لیوی جه وه نه که ی برد بو لیوی
و گه رووی ته ر کرد. پاشان، جه وه نه که ی نایه ناو دهستی مارال و
که وته وه کار:

— له ناو ره وه ند که سیک شتیکی پی وتووی؟ زمانی لیداوی؟
— نه.

— تانه و ته شهریان لیداوی؟

— نه. نه ئه وه نده!

— ئه ی چی؟

— خوم به په رو شم. له سفره یه ک نان ئه خوم که نانی تییدا

نییه. ناتوانم. دهستم ئیتر بۆ نان ناچی، ئەبی کاریک بکەم،
کاریک کە بەهرهیهکی هەبی.

— کاری بەهرەدار دارکردنە؟

— مەگەر کاری تریش هەیه؟ ئەگەر هەشبئی بە من ناکری.

— ئەی دویشەو بۆ ئەمەت باس نەکرد! لەوی کە خان ئاپۆ

دانیشتبوو؟

— پاشان هات بە بیرمدا. کاتی خەوتن.

گۆلمحەمەد دەستی لە کار کێشایەو:

— پیت وایە ئەتوانی هیژم بکە؟

لەبری وەلام، مارال پیمەرەکی لە دەستی پوورزای دەرھینا
و چوو بۆ ناو دەوێنەکە، گۆلمحەمەد کەوتە سەیرکردنی،
کچە، نەشارەزا بەلام بەکار پیمەرەکی رانەوێشانە. وزەیهکی
بۆ کەرتکردنی هەر بنەیهک بە کار ئەھینا، بەلام بەرەنجامی
کارەکی هاوسەنگی ئەو هیژە نەبوو بە کاری ئەبرد. بەتوانا دیار
بوو. ئەکرا بوتری پاش چەند رۆژ، شارەزا ئەبی. خو دانەواندن،
پیمەرەکە بە لەباریی بە دەستەوێ گرتن و بنی دەوێنەکە، راست
نیشانکردنی بنی دەوێنەکە، خو گرتنی قەلائی خەیبەر نییه!

مارال نەزۆر دوورتر لە گۆلمحەمەد وەستا، وەرگەرا و وتی:

— لە دەستم دیت یان نا؟ رێگەی کارەکش ئەزانم. من لیڤه

هیژم ئەبێم. کۆمای ئەکەم، تۆ ئەیبە بۆ شار و ئەیفروشی. تا
تۆش لە شار ئەگەر پیتەوێ من باریکی ترم ئامادە کردوو. نە تۆ کاری
دووکەس ئەکەیت و نە من بە بیکاریی دانیەشم. کارەکشمان
خیراتر ئەچیتە بەرەو. کار بەرەنجامەکی ئەبی بە دوو بەرامبەر.
مزی کاریش ئەبی بە دوو بەرامبەر. تۆ بە بەردەوامی بار ئەبە بۆ
شار و منیش بەردەوام هیژم ئەکەم. هیچکاممان هیچکات بیکار
نابین. نە تۆ، نە بادی، نە من. دویشەو تا دەمەو بەیان لە بیری
ئەمەدا بووم. جا تۆ ئەلیی چی؟

«ئەلیم چی؟ چی بلیم؟ چی ئەتوانم بلیم؟»

لیو بۆ گوتە ناکریتەوه. کار، حەزی کار و ناچار بوونی کار،
خۆی لیلا نادری. کچە ئەیهوی خۆی لە سەرباربوون، پزگار بکات.
گولمەمەد ئەتوانی چی بلی؟ ئەویش بەو شیۆه گوتنە مارال.
مەگەر ئەکرێ پێی بوتری «نا»؟

ئەوهی کچە بە دەمیەوهیه، خۆ زمان نییه؛ چزووی چەمانی
ماریکە ئەخزی و ئەسووپێ و ئەگەزی. بەلام بۆ چی ناتوانی
خۆی لیلا. چ گیرۆگرفتیک، چ رازیکە؟ زۆر بینراوه مار مەلیک
جادوو ئەکات و تا قووتدانی لە ناو ئەفسوونی خۆیدا رای ئەگرێ.
گولمەمەد بیرى ئەکردهوه:

«من خۆ مەل نیم. ئەى ئەوه چۆنە خەریکم لە بەر گری
گەرماى نیگای دا دائەهێزیم؟ خەریکم نەرم ئەبم. بەفر و هەتاو،
ئەتویمەوه. ئەتویمەوه. چ هێزیکە!»

ئەو چاوانە چ هێزیکیان تیاہ؟ چیان لە خۆدا شارددۆتەوه؟
چیہ ئەو شتەى نەرمە نەرمە ئەخزیتە گیانم -خزاوہ!- و تا
سنووری بەراوہژووکردن و تۆ ھەستى پێ ناکەى؟ تیشک. تیشک.
پروناکین؟ پۆشنایین؟ پروناکی خۆ ئەبینرێ. ئەى ئەمە چیہ؟
ئەى ئەمە چیہ؟ دزە ئەکا بۆ ناو ناخت و تۆ تیئناگەى. بلیسەیه.
بەلام بلیسە مەگەر لە چاو ون ئەبێ؟ لە کوێ گیانەوه، ئەم
نیگایە سەر دەردینێ؟ جار گیان ئازار ئەدا و جاریش گیان پڕ
ئەکا لە شەوق و حەز. جار لە ناو گومانیکى کوشندەدا ئەتخاتە
گیر و گازەوه و جار بە ھێرشى نەناسراوەکانى خۆى ئوقرەت لە
بەر ئەبرێ. ھەر ئیستە. وەکوو ئیستەکانی. ئەوا کەوتوویتەتە
گیرەوه. مارال، ھەروا وەستاوہ و چاوی تیبریووێ. چیان ھەیه
ئەم چاوانە؟ چی ئەلین ئەم چاوە برژانگ رەشە چەماوانەى بۆ
سەرەوه، کەوانی. بروی پەیوەست و تەویلی سپی. گۆنای خپ و
نەرم و تەرچک. لیوہکانى تامى کالەک ئەدەن رەنگە؟! بەلام نەک
ئەم پرووہ و نەک ئەم چاوانە. نیگا! نیگا! خیرا، بە فرکە، لووس،
شەپۆلاوی و بە بریقە. ملۆزم! دوو دووپشکی بۆر و بچووک، لە

قولای گۆلی چاوه‌کانی‌دا به شله‌ژاویی کلک ئه‌جوولینن. چزووی
ئهم دوویشکانه، ئهم دوویشکه بچووکه غه‌مگینانه بۆی هه‌یه
هه‌موو کاتی‌ک پیتته‌وه بدهن. هه‌لت به‌زیننه‌وه. ته‌ز به گیانت‌دا
بهینن، رات وه‌شینن.

دیته پیتشه‌وه. دیته پیتشه‌وه. هاته پیتشه‌وه. نزیک بوویه‌وه.
نزیک. نزیکتر. گولمه‌مه‌د گه‌رانی هه‌ناسه‌کانی هه‌ست پیتته‌کا.
نیگای، روخساری گولمه‌مه‌د گه‌رم دا ئه‌هینن. هالاوی ته‌نوور،
به داری ته‌نگز. گولمه‌مه‌د نازانی ئه‌بێ چی بکات. پیمه‌ره‌که له
دهستی مارال وه‌رئه‌گرێ و په‌لاماری نزیکترین ده‌هن ئه‌دا.

— بۆ ئه‌شه‌لی پوورزا؟

— درک له بن پیم‌دا شکاوه. نه‌متوانی ده‌ری بهینم. ده‌رزیم
پیت نییه.

— من هه‌مه!

مارال سنجاخه‌که‌ی له له‌چکه‌که‌ی کرده‌وه. به‌لام نه‌چوو
پیتشه‌وه. هه‌روا وه‌ستا و وتی:

— بۆ پیتلاه‌کانت له‌پیت ناکه‌ی؟

گولمه‌مه‌د وه‌لامی دایه‌وه:

— قورپان پیتوه ئه‌لکی، قورس ئه‌بن و هه‌ر تاکیکیان ئه‌بێ
به مه‌نیک. مه‌نیک به هه‌ر لنگیک مروتقه‌وه به‌هستی خو ئیتر
ناتوانی بروابه‌ پیتا! چ جایه تازه کاریش بی.

مارال ده‌رزیه‌که‌ی پیتشانی گولمه‌مه‌د دا وتی:

— ئه‌ته‌وێ ده‌ری بهینم؟

بن پیتی به‌رزکرده‌وه و به لیواری پیمه‌ره‌ قوره‌کانی تاشی وتی:

— چووزانم؟ ئه‌بێ خزاییته ناو گوشته‌که. ره‌نگه ون بووبی.

ئاخر، سینه‌ی پیت ده‌ماری هه‌یه. ره‌نگه گوشار ناردییتی بۆ بنه‌وه.
نازانم.

مارال، له‌وه زیاتر لیی نه‌وه‌ستا. چوو بۆ لای گولمه‌مه‌د و
له به‌ر پیتی دا له سه‌ر عه‌رزه‌که دانیشیت، پووژی گولمه‌مه‌دی

گرت و بهرزی کردهوه. گولمحه مه د پشت بهو، وهکوو ئهسپیک که بو نالکردن رای ئهگرن، له سهر قاجیک وهستا و خووی به دهسکی پیمه پره که راگرت. پئی ژیر دهرزی، ئهبی پالی دابی به جیهک، شوینیکه وه. مارال پهنجهی پئی پوورزای له سهر ئهژنوی دانا. پهنجهکانی پئی کابرا، گهرمای ئهژنوی مارالیان ههست پیکرد. یان پئی وابوو ههستی پیئکه. مارال، بن پئی پوورزای به سهرقوولی کراسه کهی سرپیه وه، پاشان جیی درکه کهی به تف خووساند. درک له سینهی پئی چه قیبوو. مارال، پئی بهرتر کردهوه بو ئهوهی باشتربینی. گولمحه مه د خووی پی را نهگیرا، به چوکا کهوت و به شهرمه وه کهوته پیکه نین:

— به توپی پاشقولیش ئهگری؟! —

پیکه نینه کهی گولمحه مه د، مارال باوه ری پیکرد:

— بوچی منت پی چیه؟ پیئت وایه هر تو ئهتوانی شهودیژه

سهر که شه کهی من رام بکهی؟

گولمحه مه د، شوین قسه کهی گرت:

— ئه وه ئهسپه خووی رام بوو! من ئه مويست توژی سهر بخمه

سهری.

مارال به لایه نگری له ئهسپه کهی وتی:

— شهودیژی من به کهم ئهگری؟! تا ئه و رۆژه جگه له من و

دلاوه... سواری به هیچکس نه داوو.

له سهر ناوی دلاوه هه لوهسته یه ک کرا. مارال، شه له ژا

له هه له یهی خووی و ویستی پاساوی بداته وه به لام دهرفته تی پی

نه درا. گولمحه مه د پرساری کرد:

— راستی کاری له چه پس گه یشته کوئی؟ به مزوانه نایه ته

دهره وه؟... دایکه می ئه ناسی؟

ئه وهی که مارال چه زی نه ئه کرد باسی بکری، و تراوو و ئه و

جگه له وه لامدانه وه، چاره یه کی نه بوو. که وابوو وتی:

— من پیم ناساند. پیشتیش پیم وتوو ئه چه بو لای پوورم.

— دەي، پاشان؟
 — هيچ ئىتر. بىنىم!
 — چۆنت بىنى؟
 — تۆ ئىتر كارت بە چۆنەكەي چيىه؟
 — ئەمەيى بزانم.

مارال ۋەللامى گولمەمەدى نەدايەۋە. خامۇش و لىۋى بەستراۋ مايەۋە. بەللام ئەۋەي كە جارى دوۋەمى چاۋپىكەۋتن پروۋى دابوو، نەي ئەتۋانى لە بىرى بكات. ئەمجارەيان، دلۋەر و عەبدۇسىيان ھىنابوۋىيە ئەم دىو ۋەنەدىيەكە. لە ھەمان ژوۋرە گەۋرەكە. لە سەر قەرەۋىلە. پۇژانى رەو بوو. رەۋەند بە لاي شاردان تىئەپەرى و بلقىس و مارال چوون بۆ دىتنى عەبدۇس و دلۋەر. مارال ئەمجارە جۇرپىكى تر بوو. خۆي لە گەرما ـ لەو گەرما دلخۋازە ـ بە بى بەش ئەزانى. پى ئەكەنى. بۆ چى؟ درۆي ئەكرد. بزمى سارد و سىر. زۆرى ئەۋت. بەللام ساختە و بىۋاز. درۆ. كاتپكە يەكپك درۆ ئەكات، بە درۆ رەفتار ئەكات، ھىچكەس باشتەر لە خۆي و خىراتر لە خۆي مايەي ئەو درۆيە ھەست پى ناكات. دفرە شكاۋەكەي ھىچكەس لە خودى ئەو پرونتىر نايىنى. ئەشكەنجەي ئەم درۆيە ـ ئەگەر مەرۋىپكى ۋەكوو مارال بىت ـ بۆ ھىچكەس مەگەر خودى ئەو گران و دژوار نابى. سوۋكتەر لە ئەو، لەۋكاتەدا، ھىچكەس نىيە. مارال درۆي ئەگوت، درۆي ئەكرد. دلى ئەو بۆ دلى دلۋەر پىگەي نەبوو. دىۋارپكى لە نيۋان خۆي و ئەۋدا ئەبىنى.

زۆر وتن و پەراگەندە وتنەكەشى ھەر نىشانەي ئەم درۆيە

بوو:

خامۇش بە، بەللام ناراست مەبە! قىسەكانت چى لىبكەم؟ بە ھەر وشەيەك زياتر خۆت پىسۋا ئەكەي. پىسۋا بوونت شىكستى منە كچى. تۆ لە چاۋمدا شكاۋى، بۆيە لە دلىشمدا شكاۋى. من لەگەل تۇدا تىك ئەشكىم. لە بەر ئەۋەي لەگەل تۇدا راۋەستاۋ

بووم. بۆچی تاویک بیدەنگ نابی؟

کات بە ئەسپایی تۆ ئەپەری. مارال لە بوون لە وی ماندوو ببوو. تاوی بینینی دلاوەری نەئەهینا. دلی ئەخیورایەوه. شیاو بوو. پیچەوانە هەمیشە بوو. حەزی لە پۆیشتن بوو. بیری لۆ ئەکردهوه. وەلامی گوتە و نیگای دلاوەری بە راستی پۆ نەئەدرایەوه. وای دەرئەخست هیچی نییە. بەلام ئەمە زیاتر ریسوای ئەکرد. سەری دائەخست، پەنجە ئەجوو، قسە پەرتی ئەکرد؛ سەرەرای ئەمانەش، کات نەئەپۆیشت. — کات تەواو.

رزگار بوونی مارال. هەلسا و توربینەکە دا بە شانی دا. پوورە بلقیس، رووی عەبدۆسی ماچ کرد. دلاوەر سەری داخستبوو و عەبدۆس، نیگایەکی نیگەرانی هەبوو. هەست و بۆچوون. مرقە ئیتر. بلقیس و مارال، شان بە شانی یەک چوونە دەرەوه. — ئاخ خ خ! دای لە ئیسکم دەرزیەکەت! مارال وتی:

— نیوەی لە بنهوه ماوه. ئیستە دەری ئەهینم. گۆلمحەمەد ئارام بوو، خۆی سووراند و بە سەرنجەوه پرسى:

— خەریک بوویت ئەتوت.

— هەوالی مردنی دایکم، مەهتاوم پۆدان.

— ئیتر؟

قامکە گەوری پۆی گۆلمحەمەدی بە گالتەوه بادا و بە تۆسینەوه وتی:

— ئیتر هیچ نالیم. هەر هیچ. چەند بپرسی، هەر هیچ نالیم!

— بۆچی؟

— نالیم. تۆ ئەتەوئ چی بزانی؟

— ئەگەر ناتەوئ هیچ شتیکی بلی. زووتر درکەکە دەرەهینە

و تەواوی بکە.

مارال، له چاوی گولمحه مه ددا مایه وه. ئهیتوانی ههست
 پی بکات که گولمحه مه د چوونی سهیر ئەکات. کتوپر دلی له رزی.
 ئاره زووی کرد خۆزگه بیویرایهت له پر خوی بهاوێته باوهشی و
 هه موو شتیکی، هه موو ئه وهی که رابردبوو، هه موو ئه وهی
 ههستی پیکردبوو، هه ر هه مووی بو گولمحه مه د بگپیتته وه و
 پاشانیش کوئی دلی له ئامیزی دا هه لبرێژی. سه ر بخاته سه ر
 ئه ژنوی و تیرتیر بگری. به لام کوا ئه و جهربه زهیه؟ مروف ریگهی
 زیره کانه ی لا په سندرته. هه ز ئەکا باره که به لای ئه ودا بشکیته وه.
 هه ر کهس بو پیشاندانی خوی شیوازیکی ههیه:

هه موو شتیکی خۆ هه موو کهس نابی ببینی. بهس ئه وهی
 که خۆم ئه مه وی ئه بی ببینی.

مارال سه ره رای هه موو ئه مانهش هه ولی ئه دا راستگۆ بی.
 رهنگه له بهر ئه وهی که راستبیزی له م کاته دا ئه وی تیا بوو،
 په سندر تر بوو. هه ندی جار، راستگویی و راست رهفتاری
 زیره کانه ترین شیوازه. له بهر ئه مه شه ئەگه ر مروف له بهر باران
 هه لئایهت. بویه مارال، راسته که ی وت:

— بو من ئیتر ئه و دلاوه ره نه بوو که هه بوو. منیش بو ئه و
 ئه و ماراله نه بووم که هینی ئه و بوو. هه ردوو که مان دووشتی تر
 بووین. برۆای به قسه کانه نه ئەکرد. نازانم. دلّم وا ئەلی. هیوای
 له من برآوه. ئەزانم. به مالآوی کردنه که ی دا تیگه یشتیم. کاتی که
 ئه رۆیشت به ردی ره ق بوو. سه ری داخستبوو کاتی که رۆیشت.
 سهیری سه ره وهی نه کرد. جاریکیش ئاوری نه دایه وه سهیریکی
 من بکات. به رۆیشتنه که ی دا دیار بوو که... ئه وه تا، درکه که م
 ده رهینا. بزانه تا کوئی چه قی بوویه ناو گۆشته که.

درکه شکاوه ته ره که به سه ر نووکی ده رزیه وه بوو.
 گولمحه مه د درکه که ی هه لگرت، به سه ری په نجه یاری پیکرد
 و فری دا به حه وادا. پاشان به ئارامی پی له سه ر ئه ژنوی
 مارال هه لگرت و خوی کو کرده وه. ئه و هه ردووکیان، مارال و

گوڤلمحه مه د، بهرام بهر يهك له سهر عهرزه تهره كه دانيشتبوون و يهكديان نه بينى. بيباك و بى دريخ. يهكه مجار بوو گوڤلمحه مه د نهيتوانى به بى ترس و درېدونكى، كچى خالو عه بدووسى له نزيكه وه و له روو به روو وه سهر بكت. بى بينى. تاكوو ئيستته زورى سهر كړدبوو، به لام نهى بينبوو. نيگاكان به پرتاو و به پاريزه وه بوون. پهرده يهك به بهرچاوه كانه وه. شتيكى وهكوو ترس و شهرم. زمان و چاوان له كارا بوون و نهوين، له پهرده دا و به نهينى مابوو يه وه. گوڤلمحه مه د وتى:

— نه مه وى شتيكت لى پيرسم.

— به لى، چيه نهو شته؟

— هه تا ئيستته رووى داوه له كاريك كه نه تكدربى په شيمان

بى؟!

— چ كاريك بو وينه؟

— هر جوړه كاريك. بو وينه روژيك ويستبيت سوارى ماينيك

بيت و بوشت لوايى، به لام رووت وهرگيرابى و روشتبيتى. روژى

پاشتر كه وتبيتته و بيرت كه توانيوته سوارى نهو مابينه بى و

نه گهر سوارى ببوايه تى هيچ نه نه بوو. نهك هر هيچ نه نه بوو

به لكوو زوريش باش نه بوو. به لام نهو روژه، ئيتر تيپه پيوه و توش

ژيوان و نارازى. مهبه ستم لهم بابته يه، ژيوان بوونه وه له كاريك

كه نه تكدرووه. له مهبه ستم كه نه گهى؟

بزه يهك له چاوه كانى مارال دا. وشياريى ژنانه. چهند زيره كانه

ليم ديته پيشه وه:

— نه. باش تينه گه يستم!

— باشيش تيگه يشتى. خوت نه دهى له گيلى.

— باسى چى نه كهى؟

— نهو شتهى كه هر ئيستاكه له ناو سهرت دا خهريكى

كلك له قانده! له وهختى نيوه رو گهرمه كه وه. كانى زه لان. تو،

من، شه وديز. رووت بووى. له ناو ناوه كه دا راكش ابووى. چاوه كانت

به‌ستبوو. خۆر. من له‌رزیم. به‌ند به به‌ندی له‌شم له‌رزی. بۆیه‌ش بوو قامیشه‌کان جوولانه‌وه. تۆ ده‌رپه‌ریت. چاوه‌کانی منت بینى. فرکه‌ت کرد و خۆت داپۆشا. من... من ترسام، نه‌! شه‌رم. هه‌لاتم و دامه‌ غار. نه‌متوانى سه‌یرت بکه‌م. دوور که‌وته‌وه. که‌ دوور که‌وته‌وه هات به بیرمدا، په‌شیمانم. په‌شیمانم له‌و کاره‌ی وا نه‌مکردوه!

گوێکان، مل و مه‌مه‌کانى مارال، گریان گرتبوو. له‌ ناوه‌وه ئه‌سووتان. لیو و دهم و گه‌رووی وشک ببون. سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش نه‌ی ئه‌ویست ئه‌م ریشه‌یه‌ بپچرێ. به‌ دژواری وتی:

— چ... کارێک؟

جیگه‌ی قسه‌کردن نه‌بوو. گولمه‌مه‌د مه‌چه‌کی ده‌ستی کچه‌ی گرت و بای دا، ئاسکی شوخ و شه‌نگی خه‌واند، سواری بوو و له‌ ململانییه‌کی وارسکه‌ و درندانه‌دا که‌ ئه‌ویش خۆی زیاتر مرووف هان ئه‌دا، ئاگرێ دامرکانده‌وه. ئاوێک به‌ سه‌ر ئاگردا. تینویتی بیست ساله‌ی مارال، تینویتی بیست ساله‌ بوونی خواردوه‌وه. تالانی کرد. وه‌ک نی‌رینه‌یه‌ک، می‌ینه‌یه‌ک و؛ مارالیش پیاوه‌که‌ی خواردوه‌وه. هه‌ر وه‌ک زه‌ریا هه‌تاو ئه‌خواته‌وه.

گریان. گریان.

بۆ پیاویکی له‌ بابته‌ی گولمه‌مه‌د، به‌ چیژترینى ساته‌کانی ژیان - په‌نگه‌ - ئه‌و ساته‌ بێ که‌ پاش تیکه‌لبوون له‌گه‌ڵ ژنیک ناله‌ی په‌ها بوونی بیسی. گریانى ناره‌زایی خۆ به‌ ده‌سته‌وه‌دان. گریانى پاشینه‌ی هه‌ز و ویستن، گریانى لوتکه‌ی گیان. گریانى ئه‌و ده‌مه‌ی خونه‌ پێست ئه‌درینیت و ئه‌بێ به‌ گول. گریانى بوون به‌ ژن. گریانى ژن. گریان بۆ ئه‌وه‌شته‌ی له‌ په‌سیری ئه‌م ساته‌دا جیی هیشتبوو. گریان بۆ له‌ده‌س دانى خود و بوون به‌ خودیكى تر. پێ نانه‌ ناو به‌یانیه‌کی لیڵ و ناروون. پێیه‌ک له‌ سه‌ر عه‌رز و پێیه‌ک به‌ هه‌واوه‌!

— نانه‌ بۆ هیئای گولمه‌مه‌د!

زیوهر بوو به چارۆکهی نانهوه. به راستی زیوهر بوو؟ زیوهر؟
چاوهکانی به ههلهدا نه چووبوون؟
— ئای... دایکهکههه! ئای...

له حهپهسانی برۆا پینهکراوی خویدا، زیوهر نانهکهی فری
دا و وهکوو دیو نابیتی به شوینیهوه؛ بهرهو دهوهزارهکه و به ناو
دهوهزارهکهدا ههلات. رویشتن به دوایدا بیهووده بوو. گولمهمهه
سهیری مارالی کرد. چاوهکانی مارال پر بوون له فرمیسک.
گولمهمهه وهستا. رهنگه خویشی هیشتاش باوهری نهئهکرد.
مارال ههلسا و خویدا له باوهشی کابرا هاویشتن، سهیری نایه
سهرسنگی و دیسانهوهش گریا. گولمهمهه سهیری خسته بن
گویدی مارال، له ناو کهزیه پر و خاوینهکهیدا خهواندی و گویدی
له گویدی:

«مارالهکهه، مارالهکهه!»

له غهم و ههزیکی خوشدا، بو ماوهیهک چاوی لیک نا.
پاشان پیلووی ههلبیری و نیگای له سهیر شانی ژنهکهوه کهوته
سهیر عهرزهکه. بهقهه بهری دهستیکی خویناوی بوو.
— باران!

ئاسمان جاریکیتر دلی کرد به زهریا. باران. شتیکی له دلی
ئاسماندا شکابوو. لیک چهرابوو. گریان، بو ئهوهی دلی خویدا فینک
بکاتهوه. بو ئهوهی گریی سینهی بکاتهوه. گریانی خوشی و ئازار.
گریانیکی بهرهو پرزگاریی. سهیر سینگی گولمهمهه به ئهسرین
و باران ته پر ببوو. سهیری مارالی له سینهی کردهوه. سهیری کرد.
چاوهکانی، گوولای خوین. بیبیلای چاوهکانی به فرمیسک خویدا
شوردبوو، زهلال ببوون. درهوشانهوهیهکی نو. پاکتر، روونتر،
پاکیزهتر. منالانه، له گولمهمهه دی ئهروانی. به بی ئالوژی،
به بی درۆ. به بی هیچ بهردهپهپویشی و تهه و مژیک. مهله
کردووی ناو سهیرچاوهی پاکی ئهوین. روو داشوراو. ههر نیگایهک،
پزیسکهیهک. ئهستییرهیهک. بهرژانگهکان ههروا فرمیسکاوی

بوون. لهچک له سهر و قژ دامالرابوو. گوارهکه نهرمهى گويى داتليشاننبوو. خوينيکى پروون به بناگووييهوه. ژير ملي پرووشابوو، قژى له سهر تهويلي ئالوسکابوو، گوناي به درکى گهون بريندار؛ سهرى به درک و دالدا کوتابوو، خشاننبوو، مارال.

گولمحه مه د به سهرى په نجه زبر و بلوق کردوهکانى کهزيه تهره کهى لادا و نازى کيشا تا نيوانى ههر دوو برو، تهويله سپيه کهى مارال ماچ بکات. به لام له پرووى نه هات. هوښى له سه رخوى بوو. شيتيتى رابردبوو. بويه دهستى لى بهردا و بهرمو بادی چوو. هه وسارى بادی راکيشا و هينايه پيشه وه. که ژاوهى بووک. بادی له بهر پيى مارال دا يخ دا. پاشان بن بالى ژنهى - که هيشتاش چه په سابوو و ورپوو- گرت و له سهر وشتره که دايانا. خوښى سوار بوو. مارال په نجهى له قايشه کهى پشتى گولمحه مه د ئالقه کرد. گولمحه مه د هه لیکرد و وشتر هه لسا. به لام بهرمو کام لا؟ بو کوى؟

کامه ره وهند؟ کامه قه لات؟ مارال دلى نه وهى نه بوو پرسىار بکات. بويه خاموش بوو و گوى به فرمان.

گولمحه مه د پيى له دهورى تهنگهى وشتره که ئالاند و هاوارى ئاشناى «هووک هووک»ى هه لينا. زانرابوو تاويکى تر وشتره که نه داته غار. بويه مارال دهستى به دهور که مه رى گولمحه مه ددا ئالقه کرد و چه پى پروومه تى له سهر شانى خه واند و چاوى برييه زهوى. خيسه. گهون و تهنگز و تاغى به بهرچاويا تى نه په رين، دوور نه که وتنه وه و ون نه بوون. مارال ههستى کرد سوارى شه پولیکه ههر نه روا ت و ئوقرهى نييه. باران. باران دهنکه پچراوهکانى زنجيرک، نهيدا له سهر و قژى. نهکا وشتره که بخزى! نه، خاک لهه لان بوو. خاکی سست. هيشتا نه گه يشتبوونه سهر عهرزى رهق. گولمحه مه د شاره زای کاره کهى بوو.

فيتوويه کى نه رم. بادی نيشانه کهى نه ناسى. ئارام تر بوو. وهکوو بايهک له هرووژم نه که وى و ئارام نه گرى. گه يشتنه

سه‌رخاکی رهق. قه‌لاتیک له ناو تهم و مژی بارانه‌وه ده‌رکه‌وت. له سه‌ر گردیک، بلنید و کورت خانووه‌کان و کلاورپوژنه‌کان له ژیر نمهی باران‌دا وه‌ستابوون، دوو باخه گول. دوو شه‌پول، دوو گرد. به‌لام گولمه‌مه‌د به‌ره‌و ئه‌وی نه‌چوو. هه‌وساری وشتره‌که‌ی به‌ره‌و قه‌لاتی «نه‌وبه‌هار» وه‌رگیرا. قه‌لاتیک لای خواری شامکان، ته‌خت، به‌ بئ هه‌وراز و نشیو. له راسته‌کوولان بای دایه‌وه، لای که‌لاوه‌یه‌ک وه‌ستا و هاواری کرد:

— مه‌لا میعراج. مه‌لا میعراج!

مریشکیک که سه‌ری کردبوو به‌ بن بالیدا، له بن هه‌یوانه‌که‌وه ده‌رپه‌ری و کابرایه‌ک له به‌ر ده‌رگای ماله‌که‌ قیت بوویه‌وه. کشاو و بالابه‌رز، روخساری دریژ، لووتی کشاو و چاوی لیک نزیک. می‌زهر به‌ سه‌ر و چۆخه به‌ شان. که‌م شه‌وق و له‌سه‌رخۆ به‌ره‌و گولمه‌مه‌د هات و له‌و به‌ری دیواره‌که‌ وه‌ستا:

— ئا، کو‌ری که‌لمیشی؟! چۆنی خزم؟ بو‌ دانابه‌زی؟

به‌ده‌م چاک و چۆنیه‌وه گولمه‌مه‌د خۆی له‌ وشتره‌که‌ هه‌لدايه‌ خواره‌وه و مارالیشی داگرت. مه‌لا میعراج ریگه‌ی به‌ کچه‌ پیشان دا و گولمه‌مه‌د وشتره‌که‌ی برده‌ بن دیواره‌که‌ و خۆی به‌ دوا‌ی مه‌لا میعراج‌دا رویشیت.

مارال له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌رگا‌که‌ وه‌ستا بوو. گولمه‌مه‌د سه‌روشان‌ی چه‌مانده‌وه و چووه ژووره‌وه؛ پاشان مارالی بانگ کرده ژووره‌وه. مه‌لا میعراج هه‌روا وه‌ستابوو و چاوه‌پروان بوو گولمه‌مه‌د قسه‌ بکات. ئه‌و خۆی مه‌ردار بوو نه‌ مه‌لا! به‌لام کو‌یره‌ خوینده‌واریه‌کی هه‌بوو و کاری شه‌رعی خه‌لکی بیابانی رانه‌په‌راند.

— هاتووم ژن ماره‌ بکه‌م مه‌لا میعراج. ماره‌ی بیره‌ لیم!

مه‌لا میعراج هه‌زی ئه‌کرد پرس و جو‌ بکات. به‌لام گولمه‌مه‌د ئه‌وه‌نده‌ لی‌پراو بوو ریگه‌ی خۆ تیه‌ه‌لقورتانی پی‌نه‌دا. مه‌لا میعراج ناوی بووکه‌که‌ی پرس‌ی و ده‌قی ماره‌برینی خویند و وتی:

— پیرۆز بئ!

ژنی مهلا ميعراج چا و خورماي هيئا، بهلام گولمحه مهده
دەرفەتە بە خۆی ئەدا. هەلسا و چەند دانە پینج قەرانی زیوو
کە لە کیفەکەیدا بوو دەری هیئا و خستیه ناو دەستی ميعراج.
مهلا ميعراج وەری نەگرت. گولمحه مهده پینج قەرانیەکانی لە
سەر تاقەکە دانا و وتی:

— بەو هیوایەیی بۆت قەرەبوو بکەمەوه مهلا، شیاوی تۆش
نییه. خوا حافیز.

— خیر پینش، گولمحه مهده.

وشتەرەکە لە بەر باران وەستابوو. گولمحه مهده دەستی بۆ
مارال گرت و ژنە سوار بوو. خۆشی خۆی لە ملی وشتەرەکە ئالاند
و سەرکەوتە سەر. کلاوی بۆ مهلا ميعراج راوەشاند و هەی کرد.
شەو بوو کە گەیشتنە لای رەوهند. مارال، لای وشتەرەکە
مایهوه. گولمحه مهده چووە ناو رەشمالهکە. زیوهر و بلقیس لە
ژوورەوه بوون. بلقیس شالی ئەچنی و زیوهر پەلاسیکی دابوو
بە خۆیدا و لە سووچیکدا سەری نابووێهوه. بلقیس بە لای
شانیدا سەیری گولمحه مهدهی کرد. گولمحه مهده رینگەیی هەموو
پرسیاریکی لی بەست:

— لەمشەوهوه ئەویش ژنی منە! وەکوو ئەمەتر.

لە دەرگاکی چووە دەرەوه تا مارال لەگەڵ خۆی بهینیتە
ژوورەوه. مارال دەستی برد بۆ بن لەچکەکە و لە بەر چاوی
گولمحه مهده گوارەکانی لە گوپی دەرهيئا و خستیه ناو دەستی
پوورزایهوه وتی:

— بۆ تۆ، بیانفرۆشه و گوریس و پیمەرە و پاچ بۆ کارەکەت
بکەرە. ئەگەر لیئشی مایهوه چاوەزاریک بۆ خۆت بکەرە. پاشان مووی
بزنم بۆ دەسبەخە تا رەشمالیک بۆ خۆمان بچنم. خۆم ئەیرپسەم و
خۆشم ئەچنم. بەیانیش پیکهوه ئەچین بۆ دارکردن!

به ندى چوارهم

شه و له زيوهر چوڻ رابرد؟

يه كيک به رووتى له ليفهى درکوهه بپيچن، ليوهکانى بدوورنهوه و به سهر خاکدا بيتلیننهوه. له ناو جيگه دا ئه مشهوه، گيانى زيوهر ئه يويست سته ميکى وهها ئه ستهم تاو بهيښى. دهرفته تى لالانه وهى پهيدا نه ئه کرد. کهس دهمى نه به ستهبوو به لام ههستى نه کرد، دهمبين کراوه. ليوهکانى ليک قفل کرابوون، موته که يه کى سارد و قورس - به ئه ندازهى شه و-ى له سهر سينگى ههست پى نه کرد. هه ناسه ي له ژير ئه م باره زبهنده دا خهريک بوو ئه برا. ئه توت ديويک ژنه ي له بن سي بهرى خو ي دا ون کردووه.

به و جوړه له سووچى ره شماله که ي بلقيس دا وهک کارىکى نه خوش، خو ي گرموله کردبوو و سهرى نابوويه سهر خاک؛ خاک به سهر. خه و؟! نه. تو بللى خه رمانى دهرزى له ناو چاويا. موته که و خه يالى تو قيننه ر. شه له ژان و په ريښانى. گيانى سووک و چرووک. ره ش دل و دل ره ش. گيرخواردووى ناو ره هووللى تاريک. گيروده ي سووکا يه تى پي کردن. ژنيکى سووکا يه تى پي کراو! ئه يويست هه لييت. له خو ي و له خه لک. به لام دهرفته تى نه بوو. جهر به زه ي تي دا نه بوو. که وتبوويه ناو تهنوورى پشکو، به دهمى به سراوه وه هاواري نه کرد. گو يکان که ر. گو يکان که ر. په له قاژه. دهست و پى

پاوه‌شاندن. قیژاندنی هه‌له‌وه‌ر. مه‌یدانی قیژه‌کان ناو سینگى بوو. قیژه‌ی کپ و خه‌فه له ناو قه‌فه‌سه‌ی سینه‌ی دا ده‌نگى ئەدایه‌وه و گوێی گیانی بریندار ئەکرد. وه‌ک دووپشک گه‌ستوو خۆی هه‌له‌ گه‌له‌وه‌ی.

نہی بهیانی کہی ئه گات؟

پښخهفه که ی حه وادا و هه لسا. به دژواری خو ی به سهر پیوه
راگرت و له ره شماله که چووه دهره وه. بو به نارامی؟ نه گهر بلقیس
چوونه دهره وه ی نه وی بدیایهت مه گهر قه نارهی بو هه لئه خست؟
نه. ئیتر چکاریان به و هه بوو؟ هیچ. سهره پای ئه مهش زیوهر
نه ی ئه زانی بوچی ناتوانی به ئاشکرا هه لسوکه وت بکا؟! نه ترسا.
له چی؟ نه ی ئه زانی. له خوړا خو ف دایگرتبوو. له هه موو شت
نه ترسا. له سیبهره که ی خو شی. له بهر نه وه ی ره نگه خو ی به
تالانکراو نه بینی. به فیرو چوو.

ئەمە وايە. سەگەکانیش لە پاش لیڤان ترسنۆک ئەبن.
 بۆ نیو، یان بۆ پوژیک ترسنۆک ئەبن. ترس. کلکیان ئەخەنە ناو
 لنگیان و هەول ئەدەن سەیری کەس نەکەن. بە هەر دەنگیک
 ئەسلەمێنەو. خۆپاریز لە هەمووشت، بۆ سووچیک ئەگەرین.
 چاوەکانیان ترسی لێئەباری. ترسنۆک. لارەلار ئەرۆن بەرپیدا. بە
 هەستکردن بە تاوانەو ئەرۆن بەرپیدا. تاوانی بێتاوانیی خۆیان.
 خۆیان بە زیادە ئەزانن. شەرمن و سەرشۆر. ئەلێی تەنها ئەو
 کە سەركەوتوو، مافی هەیه سەر بەرز بگری. ئەو کە
 سەركەوتوو!

کهوتن، هیچ شکۆمهندی نییه. له عهرز دران و لیّدان خواردن سووکایهتی به دواوهیه. ئهوساش که له ژیر زهبری لیّدان دهرباز بووی خۆف و تۆقان تازه دهس پێئەکات. قهچچر کراوی. جیّجی برین. ترس و له تان و پۆتدا. ههستی ههڵنهسانهوه! ههستی خۆفناک. ئهگەر نهتوانی ههڵسێتهوه؟! ترسی بهیانی. ئهمه ئهتکوژیت، سههرهراي ئهمهش ههڵهستیهوه. له خۆت ئهنهوی

و هه‌ئه‌سیتته‌وه. به‌لام هه‌مان کات که خه‌ریکی هه‌ئه‌سانه‌وه‌ی له‌وه ئه‌ترسی نه‌توانی بوه‌ستی. به‌دژواری خۆت پائه‌گری، به‌لام که‌وتنه‌ی رێ دژوارییه‌کی تازه‌یه. هه‌نگاوێک و دوان. ئه‌و قاجانه، قاجی تۆ نین. ئه‌له‌رزن. ناچار و نائومی‌د هه‌نگاو ئه‌نین. ناچار و نائومی‌د هه‌نگاو ئه‌نی. ئه‌ستونده‌کی خۆ راگرتن له‌ ناخه‌وه دارماوه!

وه‌ها بوو، زیوه‌ر.

هه‌ست به‌ سه‌رکزی و نه‌توانین، لاوازی کردبوو. هه‌ستی ئه‌کرد پڕ بووه. ماندوو و داماو و په‌که‌وته. هه‌وای دهره‌وه‌ سارد بوو. بای زستان، وه‌ک پڕووشه‌ی شووشه، گۆناکانی ئه‌چزاند و ئه‌پرووشاند. هه‌ور نه‌بوو. بریسه‌کانه‌وه‌ی ئه‌ستیره‌کان له‌رزینی له‌شیان دوو به‌رامبه‌ر ئه‌کرد. سه‌رما له‌ زه‌لای ئه‌ستیره‌کاندا، قوولتر له‌ ئیسکدا پۆ ئه‌چوو. زیوه‌ر به‌ ئاشکرا ده‌نگی ددانه‌کانی خۆی ئه‌بیست ئه‌دران به‌ یه‌کدا. سه‌رما له‌ ناخه‌وه ئه‌یله‌رزاند. ره‌شه‌ماله‌که‌ی زیوه‌ر و گۆلمحه‌مه‌د؛ له‌ولا، تۆزیک له‌ولاتر بوو. شتییک وه‌کوو وشتریکی نووستوو له‌ شه‌ودا. حه‌زی ئه‌کرد له‌ چادره‌که‌ی خۆی بوایه. ئاره‌زووی نه‌گونجاو، ئیتر نه‌ئه‌کرا. ماراڵ و گۆلمحه‌مه‌د ئه‌مشه‌و له‌وئ سوکنايان گرتبوو و زیوه‌ر ئه‌بوایه له‌ سه‌ر به‌ره‌ی بلیقیس بخه‌وئ. ناچار و نائومی‌ده، رقی و ئیره‌یی. دلی ژنه به‌ هه‌موو ئیره‌یه‌ک چه‌زی لیوه ئه‌هات. حه‌زی ئه‌کرد بیتوانیایه‌ت باڵی ره‌شه‌ماله‌که‌ی خۆی هه‌لداته‌وه، سه‌رپیاته ناو ره‌شه‌ماله‌که و له‌ ناخه‌وه بقریشکیئ و ماراڵ - ئه‌م دزه - له‌ خه‌و هه‌ئه‌سینئ و ئه‌گه‌ر بکری چاو و گۆنای به‌ نینۆک و به‌ ددان هه‌لدپئ، قژی برنیته‌وه و قه‌پ بکا به‌ گۆشتی له‌شیدا و پیاوه‌که‌ی له‌ باوه‌ش به‌یئته‌ دهره‌وه.

دلی ئه‌ویست. به‌لام کوا جه‌ربه‌زه؟! ئه‌مه‌یه که‌ مرووف

-لانیکه‌م- دوو جوړ ئه‌ژی:

یه‌کیان ئه‌وه‌ی که‌ هه‌یه و یه‌کیان ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌یه‌وئ.

به ئارەزوو زیوهر تەنھا تاوئیکیش دلی له دل نهئەدا. بەلام به کردەوه؟ زیوهر بو تاوئیکیش نهی ئەتوانی خووی له بهرامبەر نیگای پیاوێکەیدا رابگرێ. به نەرەیی گۆلمحەمەد دلی ئەتۆقا. ترس، زیاتر لەوێی کە پێی زانیبوو ترسنۆکی کردبوو. بۆیە هەروا ژاکاو و تۆقاو له سەرچی خووی مایەوه. بەلەندەیهک کە له گۆلاویکی رچاو هەلکێشراوی و هینراپیته دەرەوه. پەڕیشان، سەری له ژێر بالی دا و له سەر پێیهک. چاو له رپی خوهر هەلێ.

ئەبوا خووی بکات به رەشمالەکەدا. سەرما! هەستی کرد خووی پێ راناگیرێ. حەوت بەندی لەشی ئەلەرزێ. بەلام نهی ئەتوانی. کەلکەلە ناخی لی نهئەگەر. ئێرەیی و پەنجووری. چەتوونی ژانە کە بهو جوهر ژەهراوی ببوو، بێ ئارامی و کزانەوهی برینی دلی، ئۆقرەیی لیبریوو. ئەویست، هەر نهبی، له وهی کە له ناو رەشمالەکەیدا خووی دا روو ئەدا، شتییک به چاو بدزێ. ئەمە کەمترین کاریک بوو کە ئەیتوانی بیک. ئەتوت ئەمە سووکایەتیە کە ئەتوانی به مەحرەم بوونی ئەو دووانەیی بکات. رەزامەندی، له لانیکەمی بێ ریزی! ئەیزانی و سەرەرای ئەمەش ئەویست بزانی، له سەر جیگەیی هەموو شەوهی ئەو، ئەمشەو چی رووئەدات. ئەویست ئەوهی کە ئەیزانی، بزانی.

هەموو ژنییک ئەتوانی زەمینەیی ئەو حەزەیی تیدا هەبی. حەزیک کە رەنگە هەرگیز سەر هەلنەدا. بەلام زیوهر، له پەڕیشانی گیانی خووی دا بهرامبەر بهم حەزە سرووشتیە ژانەیه، له خەیاالی خووی دا هەستی به لاوازی کردبوو. دژوارە ئەگەر بوترێ تەنھا ئارەزووی سووکایەتی پیکردن، ئەوی یەخسیر کردبوو. ئەم ئارەزووه رەنگە بیانوویەک بوو بو دەربرینی هەوێسە دامرکاوهکەیی ژنە. شتییک کە رێگەیی به ژنە ئەدا یەکیک له خەوتووترین حەزەکانی - بینینی پیکەوه ئاوێتە بوونی دوو مرۆف - له دەروونی دا سەر هەلێن. چونکا زۆر جارێ رووی داوه له خولیکی ژیان دا، له ساتیکی ژیان دا، به هۆیهکی نادیارەوه بیرێان لەمە کردۆتەوه. زیوهریش - هەرچەند

زیاتر به هۆی بوغز و چهزی پهرده له سهر هه‌لمالین- ئه‌یویست
 ببینی مارال چوناوچۆن له لای گولمحه‌مه‌ده‌وه راکشاهه.
 ئه‌یویست بزانی خۆی چۆن له لای گولمحه‌مه‌ده‌وه رانه‌کشا. خۆی
 له رواله‌تی مارال‌دا، ئه‌یویست ببینی. ئه‌یزانی به ئاگان. بێگومان
 هه‌شتا نه‌خه‌وتوون، شه‌وی وه‌ها خه‌و حه‌رامه. یه‌که‌م شه‌وی
 پێکه‌وه نووستن، خه‌وتن له شه‌ویکی وه‌هادا -زیوهر پێی وابوو-
 نه‌نگی پیاوه.

«برۆم ببینم!»

که‌وته‌ پێ. به‌ سه‌ری په‌نجه. وه‌کوو دزان. له‌وانیش ترساوتر.
 نه‌کا ده‌نگی پێی ببیسری. عه‌رز به‌ستبووی. ته‌ختی پێلاوه‌کانی له
 سه‌ر عه‌رزى ره‌ق ده‌نگ ئه‌ده‌نه‌وه. ئاسمان، به‌ ئه‌ستیره‌ی رووت
 رووناکه. ئه‌گه‌ر ببینن؟! چی ئه‌بێ با بێ. چووه‌ پێشتر. ماریک
 که‌ به‌ ترسه‌وه سه‌ری له‌ کونه‌که‌ی ده‌ره‌ینابی. نیگا‌کانی نیگه‌ران
 بوون. ئه‌ترسا و سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش هه‌یزیک پالێ پێوه ئه‌نا. چاوی نا
 به‌ درزی ره‌شه‌مه‌له‌که‌وه و نیگای دزانه‌ی خزانده‌ ناو ره‌شه‌مه‌له‌که‌.
 پلێته‌ی فانه‌سه‌که‌ داکێشرا‌بوو و روخساریان له‌ تاریک و روونیکی
 ته‌ماوی‌دا، ون ببوو. سه‌ریان له‌ سه‌ر سه‌رینه‌یک و خامۆش بوون.
 ده‌نگی هه‌ماهه‌نگی نه‌رمه‌ناسه‌یان ئه‌بیسرا.

«ئهی بۆ خه‌وتوون؟ مه‌گه‌ر ئه‌مشه‌و شه‌وی په‌رده نییه؟
 گولمحه‌مه‌د ئه‌بێ بیری به‌یانی خه‌واندیه‌تی! به‌یانی کار.
 شه‌وبه‌یاری، ماندویه‌تی و سستی رۆژی به‌ دواوه‌یه. ترسی به‌یانی
 خه‌واندوویه‌تی. مسۆگه‌ر!»

زیوهر گه‌رايه‌وه. به‌ ئه‌ندازه‌ی پێشتر غه‌مگین نه‌بوو. تۆزێ
 سوکنا‌یی هات‌بوو. ره‌نگه‌ خۆی دلی خۆی دابوو‌یه‌وه. یان ئه‌یویست
 وابی. ره‌نگه‌ بۆ ئارامیه‌ک ئه‌گه‌را شه‌و بکا به‌ رۆژ. به‌ دوا‌ی خۆ
 رزگارکردن له‌ ئه‌شکه‌نجه‌ی گیان.

سه‌رپری ئازاری په‌یوه‌سته‌ی ده‌روون، هه‌ندێجار مرو‌ف به‌وه
 ئه‌گات له‌ شتی‌ک چاوپۆشی بکات. یان له‌م کاته‌دا چاوی لی

بپۆشی. جۆریک ئارامی تیا ئەدۆزیتەوه. رەنگە ئەم ئارامخوازییهی
 خۆی بە حەسابی گەورەیی خۆی دابنێ. ئەو شتە کە بە هۆی
 پێداویستی سروشتی خۆی و بۆ رزگارکردنی خۆی ئەنجامی ئەدا،
 ناوی ئەنێ لیبوردن. بە بەخشندە بوونی خۆی دا ئەنازی. بە ئاسانی
 خۆی فریو ئەدا و ئەو کارە کە لەوپەڕی نەتوانایی و ناچاریدا
 نەیتوانیوه بیک، بە بچووکی ئەداتە قەلەم. بە هاوسەنگی خۆی
 نازانی. خۆی بەگەورەتر لەوە ئەزانێ و لەم کردارە فریودەرەدا
 -کە بە هیچ شێوەیەک بە فیلبازانە نازانی- هەست بە شکۆ
 و سەربلێندی ئەکات. شوینێک بۆ خۆی لە بەرزایی دروست
 ئەکا. سەربەرز و ڕاوەستاو، پاک و خاوێن خۆیا ئەکا. ئەم فریو
 وەها بە خۆی ئەسەلمێنێ کە بە هەستیێک لە ڕوونی ئەگات.
 پاقر لە هەموو چەپەلیەک. ئەلیی بۆ خاوێن کردنەوهی هەموو
 چەپەلیەکانی گیانی، و سلی دەرکردوو. ڕق و توورەیی، بەخیلی
 و بەدخوازی بە بچووکتەر و بێبایەختەر لەوە ئەزانێ کە بیر و
 هۆشی خۆی پێوە خەریک بکات. ئەم بۆچوونە ئەکا بە باوەر.
 لە خۆی تیئەپەرێ. لە خەلکی و کۆت و بەندی دەست و پیگیر
 تیئەپەرێ. لەو سووکایەتیە پێی کراوە "زیگ" یک دروست ئەکا؛
 بە بێ گوێدانە ئەو هەموو بێ ڕیزیە پێی کراوە. بۆ هەناسە
 پاک ئەگەرێ. خانە خەیاڵ لە هەموو جۆرە حەز و شەریک
 ئەسپێتەوه و بە ئارامی چاو لە دەوروبەری خۆی ئەبەستی. نایەوی
 ببینی. ئەوا تاویکە نابینی. تەنها تاویک. ئەوەندە چاوی کردەوه،
 جاریکیتر بەند و رەهۆل و یاد هیڕشی بۆ ئەهینن. جاریکی دی
 مار و دوویشکی سەر و سەرخۆش لە ناو گیانە بێریز کراوەکەدا
 سەر هەلئەهینن. جاریکیتر ئەوەیە کەبوو. خەون تەواو بوو.
 ڕووبەرۆوی دەرۆه و چاو لە ناو چاوی ڕۆژەف ئەبیتەوه. کێشە.
 شەر. چارەیهک جگە لەوه ناناسی. نییه!

بە خەیاڵیکی لەم بابەتە، زیوهر خزایه ناو جیگەکە. بەو
 هیوایە چرۆی ئاشتی لە دلیدا ڕواندبێ. بەلام نە. خیرایی

خه یال، وهکوو شوّله تیژپه ره. له یهک ساتدا ون ئه بیّت. دیسان
تویت و تو. تو و هه موو ئه و شتانه ی گیانی پر کردوویت، گیانی
شپرزه کردوویت. وایت له چهقی هیّرشه که دا. تو نیت که بی
ئوقره ی؛ بی ئوقره یی تویه. شه له ژاوی دهره تانت پی نادا. ساته و
سات په لامارت ئه دا، شالّوت بو ئه هیّنی. خه و بهرده وام له گه لّت
بیگانه یه. سهر هه لکه نراو. درک له چاوه کانت چه قیوون. دلّت
ئاره زوو ئه کا ئارام بگری. به لام ناتوانی، نیوانی ویستن و توانین زور
لیک دووره، قسلیان به برینی دلّتدا کردووه.

چه ند ساتیک، زیوهر له ژیر پیخه فه که مایه وه، به لام
له وه زیاتر نه ییتوانی. پیستی له شی چه چز ئه سووتا. چاوه کانی،
پیلوه کانی چه چز ئه سووتان. له ته نووری پو لوودا چوّن بخوای؟
هه لسا و دانیشیت. جاجمه که ی له خویه وه ئالاند و دهستی به
دهوری ئه ژنوی دا هه لپیکا؛ چه ناگه ی خسته سهر ره قینه ی ئه ژنوی،
لیوه کانی کروشت و له درزی ره شماله که وه، چاوه کانی - که هیچ
کوپییه کیان نه ئه بینی - برییه دهره وه و موّله ق بوو. له سهریه وه
دهنگی کونده به بوو ئه هات و رهنگه، له چاوه کانیشیه وه کوندیک
سهیری دنیا ی ئه کرد.

کازیوه - رهنگه هیشتا کازیوه شی نه دابوو - زیوهر، ناوگورکی
ناوه راستی ره شماله که ی پر کرد له دار و چیلکه ی وشک و ئاگری
کرده وه و خویشی، لای ئاگره که وه پوپکه ی کرد. جیگه ی چاوه پروانی
نه بوو ئه گهر مارال و گولمه مه د نه ئه هاتنه دهره وه. ئه وان ئه بوا
سی رۆژ و سی شه و له ژووره وه بن. به لام گولمه مه د به
دوخینی به ستراره وه نه چوو بوویه خیوه تی بووک - ژندار بوو - و
ئه گهر ئه و دابه شی به رپوه نه بردایه ت شووره یی نه بوو. سهره پای
ئهمه ش بلقیس بهرچایی بو بووک و زاوا برده ژووره وه و تاویک
پاشتر هاتنه دهره وه؛ پیمه ره و ئاو و نانیا ن له توربین نا، دایان به
سهر وشتردا و له تاغزاره که دا ون بوون.

زیوهر چاوی له رویشتنه که یان ئه کرد و سهره پای ئه و هه موو

نازارهی ئه‌یچه‌شت، نه‌ی ئه‌توانی چاویان لی هه‌لگری. هه‌زی
 ئه‌کرد له‌گه‌لیان برۆیشتایه‌ت، به‌لام ئه‌یدی توانای ئه‌و کارهی
 نییه. ئه‌گه‌ر برۆیشتایه‌ت سووک و چرووک بوو؛ ئیسته‌ که
 نه‌رۆیشتبوو نیگه‌ران بوو. ئه‌توت هیشتاش باوه‌ری نه‌ئکرد که
 گوڵمه‌مه‌د می‌ردی مارالیشه. تاو تاو ئه‌و خه‌یاله‌ هورووژمی بو
 ئه‌هینا که می‌رده‌که‌ی ژنیکی غه‌واره له‌گه‌ل خۆی ئه‌بات. ژنیکی
 بیگانه له‌گه‌ل خۆی ئه‌بات. ژنیکی بیگانه شووه‌که‌ی له‌گه‌ل خۆی
 ئه‌بات. بۆیه له‌پر - نه‌ک یه‌کجاریش - گوپی ئه‌به‌ست و ئه‌یویست
 غاردا به‌ دوايان‌دا، به‌لام به‌ هه‌مان خیرایی ئه‌هاته‌وه به‌ خۆی‌دا و
 وه‌ک تیشکی فانۆسیک دانه‌م‌رده‌وه.

— وه‌ره به‌رچاییه‌که‌ت بخۆ!

ب‌ل‌قیس بوو له‌ ناو ره‌شماله‌که‌وه، زیوه‌ری بانگ ئه‌کرد. ژنه،
 ته‌نانه‌ت نه‌شی توانی وه‌لامی ب‌ل‌قیس بداته‌وه. ئه‌و بوغزه‌ی گه‌رووی
 گرتبوو، قوتی‌دا و له‌ ره‌شماله‌که‌ دوور که‌وته‌وه. پیی توندکرد.
 نه‌ی ئه‌یویست جاریکی‌دی ده‌نگی ب‌ل‌قیس بیسی. ئه‌یویست به
 خیرایی له‌ ره‌وه‌ند دوور بکه‌ویته‌وه، له‌ بن ده‌وه‌نیک‌دا دابنیشی،
 سه‌ربخاته سه‌ر ئه‌ژنۆی و - په‌نگه - بگری. گریانیک به‌ بی ئه‌وه‌ی
 که‌س ر‌یگه‌ی لی بگری. له‌و ک‌رووزانه‌وه‌یه‌ی ته‌نها له‌ ته‌نهایی‌دا
 ئه‌گونجی. ده‌روویه‌ک بو د‌ناله‌.

دوور که‌وته‌وه؛ نه‌ روانگه‌ی ره‌وه‌ندی ئه‌دی و نه‌ ده‌نگی
 کاویژ - مراندن - ی وشتره‌که‌ی گوڵمه‌مه‌دی ئه‌یویست. له‌ ناو
 لی‌ره‌واره‌که‌، له‌ لی‌ژایی چالیک‌دا دانیشته. خامۆش و بی‌ده‌نگ،
 به‌ چاوی داچه‌قاوه‌وه. ئه‌توت ئه‌یه‌وی ته‌نهاییه‌ بی‌سنوور و
 که‌وشه‌نه‌که‌ی به‌ ته‌واوی هه‌ست پی بکا. هه‌موو گیانی خۆی
 بخاته بن لی‌کدانه‌وه. هه‌تا ئیسته‌ ری نه‌که‌وتبوو زیوه‌ر به‌و
 شی‌وه‌یه‌ له‌ خۆی بروانی. ئه‌توت «خود»ی خۆی له‌ به‌رچاودایه
 که‌ ری ئه‌کا، دانه‌نیشی، سه‌یر ئه‌کا، قره‌ ئه‌کا، هاوار ئه‌کا،
 هه‌لئه‌چی، ئارام ئه‌گری و غه‌مه مه‌زنه‌که‌ی خۆی له‌ ژیر پیستی‌دا

ئەشارىتەۋە. تىكپراي خۇي ئەبىنى؛ پارچەيەكى بە قەقنەس بوۋى
گيانى مروف كە ھىشتاكەش دوۋكەلى لى ھەلئەسا.
«خوای گەۋرە! گيانىكم پى بېخشە تا بتوانم لەگەل
غەمەكانەدا ھەلېكەم!»

دەنگى كپى زەنگۆلە لە بنى لىرەۋارەكەۋە ھات. زىوەر سەرى
لە سەر ئەژنۆي بەرز كەردەۋە و سەيرى كرد. خالە مەندەلوو بوو.
خەلووزى بار كەردبوو، ھەوسارى دابوو بە شاندا و پى ئەكەرد.
لە تەكەيەۋە كەلمىشى بوو، بە سواری ھىسرەكەي لە پان
ئەگەرپايەۋە. مسۆگەر كاتىك بگەيشتايەتە لای رەشمالەكان،
ھەيشۆ و بلقىس سەربردەي زەماۋەندەكەيان بو ئەگىرپايەۋە. چاۋى
بىنىنى كەسى نەبوو. سەرى دانەۋاند و خۇي بە بنەگەۋنىكەۋە
كە سەرى لە خاك ئەكشانە، خەرىك كرد.
— خوشكى... خوشكى...

زىوەر توانىبوۋى رابىت و بوەستى. تەنەت توانىبوۋى تۆزى
مەيدان بگرى. نەك لە ترسان، بەلكوو بە گوپرى ھەستى
ژنانەي خۇي. چونكە كابرا ئەۋەندە ماندوو و شەكەت خۇي
ئەكەرد، كەس لى نەئەترسا. سەرەپاي ئەمەش زىوەر نەي ئەتوانى
لەۋ دارەتەي لە پىكگەيشتىنى ژنىك لەگەل پياۋىكى غەۋارە بە
سەرىدا دىت، خۇي دوور بگرىت. لە چاۋتروكانىكدا ھەزار خەيال
ۋەكوو با بە مىشكى زىوەرەدا تىپەرى بوو: ھەلېت، چىنگ لە چاۋى
ۋەردا، بقىژىنى، گازى لىبگرى و ديسان ھەلېت؟ ئەمانە بەدەست
خۇي نەبوو. كاردانەۋەي سرووشتى بوو لە بەرامبەر ئەۋ شتەي
رەنگە پرووبدات و زياتر ناخودئاگا بوون. بەلام ئەۋەندەي سات
تىپەر ئەبوو، زىوەر ھەستى ئەكەرد ئاسوودەتر ئەتوانى لەگەل
كابراي بىگەنە گفتوگو بكات. لە بن ترسە شاراۋەكەي، زىوەر
بىستبوۋى:

— گولمەمەدم ئەۋى!

— رەشمالى گولمەمەدت ئەۋى، يان خودى گولمەمەد؟

— مه گهر خوئی له رهوهند نییه؟
 — رهنگه نه بئ. بۆچی لهو دوو پیاوهرت نه پرسى؟
 — پرسىم. وه لāmیان نه دامه وه.
 — بۆچی. وه لāmیان نه دايتته وه؟
 — نازانم، خو شتم نازانم بۆچی!

کابرا زمانیشى ماندوو بوو. له کاتى قسه کردندا به زۆر وشهى دهرئهبرى و له پاش ههر پرسته يه کيش ليوه وشکه کانى به زمان تهر ئه کرد و ئه یلسته وه. زیوهر سه رى داخست. دردۆنگ بوو. تو بلیى ئهم کابرایه چ کارىکى به گولمه مه مه هه بئ؟ بۆچی که لمیشى وه لāmى نه داوه ته وه؟ چاوپیکه وتنى ئهم کابرا جه وانه له گه ل گولمه مه مه بلیى په یوه ندی به چیه وه هه بئ؟ زیوهر نه ی ئه زانى و نه ی ئه زانى چى بلی؟ ههر چۆن بوو ئه بوا له کۆل خوئی بکاته وه:

کابرایه کى نه خو ش، به سواری ئه سپىکى ئارام و سپى. ماندویتی و بیوازی کابرا، ههرچه ند جیگه ی ترسى بو زیوهر نه ئه هیلايه وه، به لām کابرای به قه شقه ئه هاته پيش چاو. کابرا ئه وهنده ژاکاو و شپرزه بوو، به شووم و ناپیروژ دیارى ئه کرد. ئه توت ئه وه له بیدارى دا نه بوو که زیوهر ئه یبىنى. له خه وندا بوو. موته که بوو. به جوړىک که وا دیار بووه کابرا و ئه سپه که ی له په رده یه کى ته ماوى دا ئالینرا بیتن. له خو یان نه ئه چوون. روخسارى کابرا یه کپارچه موړ هه لگه رابوو. دوو چاوى ماندوو هه موو روخسارى پر کردبوو. ددانه کانى ددان نه بوون، شتىکى سپى بوون. ئه ندامه کانى دهست و شان و سینه نه بوون، به ره کىکى رهش بوو له بهر داوه لىک ئه کرى. ئه سپه که ی! نه کا ئه ویش دارینه بوو؟ یان ئاسن بوو؟ ئه و سواره و ئه سپه که ی ئایه زیندوو بوون؟ گیاندار بوون؟ وه کوو ئه سپ و مروقى تر بوون؟ جنۆکه بوون؟ له کوئی ئهم بیابانه وه له پر هه لقولان؟

— من له ریگه یه کى دووره وه دیم، خوشکى. ئه گهر شوینى

گوئلمحه مەدم پیشان بەدی خیرت ئەگات. زۆر ماندووم، زۆر.
 پێویستە چاوم پێی بکەوێ. قسە یەکەم لەگەڵی هەیە.
 دەنگی خێشەخشی هەبوو. هەر وشە یەک، ئەتوت لە
 وشکیەکی بێ رادەوێ دەرنەبردێ. ماوە یەکێکی زۆر بوو رەنگە ئاو لە
 گەرووی نەکەوتبوو. قسە کردنە کەمی، وەک قارە قاری قشقەرەمی
 کەویر وابوو. دەنگی بریندار بوو. نیگای بە بنی چاوەکانیەو
 نووسابوو. لە پڕ زیوەر لە بەتال بوونی کابرا ترسا. بێ ئەقان دەستی
 بو ئەو لایەمی گوئلمحه مەد لەوێ خەریکی داربرین بوو، رادیرا و
 نیگای لە روخسارە تیکچەرژاوە کەمی کابرا دزییەو:

— لەوێ. ئەولا، لە ناو نزارە کە. خەریکن دار ئەکەن!

دەستی زیوەر، بەرەو ئەو شوێنەمی پیشانی دابوو مایەو، تا
 دەنگی رۆیشتنی ئەسپ و کابرای بیست. ساتیک پاشتر، زیوەر،
 سوار و ئەسپە کەمی بینی پشت لەو، ئارام و بیواز بە ناو دەوێنە کەدا
 ئەرویشت. پاشتر کە سەرنجی دا، بۆی دەرکەوت پشتی کابرا زیاتر
 چەماوە تەو. نەمامیکی چەماوە. گەراییەو لە سەر جیگە کەمی
 دابنیشیتەو، بەلام ئیتر نەیتوانی. خۆی لە بیر چووێو و بیری
 بە شوین کابرای غەوارەدا. ئەیویست سەر لە کاری دەر بهینێ.
 حەزی سەردەر هیئان لە کوئلی نەئەبووێو. ئەیویست بە دوا
 کابرا دا بروت، بەلام نەشی ئەویست مارال و گوئلمحه مەد ببینی.
 هەتا کەمی؟ گریمان مارالیشی بینی! چی ئەبی؟ چی رووئەدات؟
 ئاخەرە کەمی چی؟ ئایە ئەتوانی بو هەمیشە مارال نەبینی؟
 «با برۆم!»

بە شوین پێی ئەسپ و کابرا دا کەوتە رێ.

کابرای بیگانه دەستیکی بە کەللەمی زینە کەوێو و بە
 دەستە کەمی تری شتیکی لە ملی دا ئەسووراند. شتیکی وەکوو مار،
 وەکوو پەت. شتیکی کە نەبوو و ئەو پێی وابوو هەیە. هەستی
 ئەکرد، پێی وابوو ماریکی لە دەور ملی ئالۆ و سەری کردووە بە
 ناو کاسەمی سەری دا. لەپەسا مارە خەیاڵیە کەمی ئەگرت، لە دەور

ملی ئەکردهوه و دیسان لهوێ بوو. ئەهاتهوه به خویدا، ههستی ئەکرد هیچی به دهستهوه نییه و ئارام ئەبوو. لهگهڵ ئەمهشدا، وینهی مار و گۆر و کهلهسههرکه، وهها له خهیاڵیدا چهسپیبوو؛ ئەم خهیاڵه، ئەم خهونهش وهها به هیز ببوو نهی ئەتوانی لێی دهرباز ببی. ههموو ساتیک ئەیبینی و له ههموو شوینیک ئەی بینی. نهکا ههر ئیستا مار خهریکی ههلهگهپران به قاچهکانی ئەسپهکهیدا؟ بۆ ههموو شوینیک پره له مار؟ عهرز ماری لێ ئەروێ. به لقی ههموو دهوهنیکدا ماریک ههلواسراوه. خۆر خزایه بن ههور و تاوکیتر بارانی مار؛ له ئاسمانهوه مار ئەباری. تاوکی تر له ناو چاوهکانیهوه دوو مار سهر دهرئههینن. زمانی ماران له نیگای کابرا. مارهکان، کابرا ئەخۆن. ئەویان خواردوو. قووتیان داوه. بهلام ئەی بۆ ئەم لهشه، ئەم چوار پارچه ئیسقانه تهواو نابێ؟ تهواو بوونی بۆ نییه؟ بۆچی یهکیان چزووی ناچهقینی له دلی؟ بۆچی نایکا به خۆلهمیشت؟ بۆچی به ئارامی ئەهجوون و ئەهخۆن؟ بۆ له دهروونهوه؟ تاکه ی بلێی دهوام بهینن؟ شهوانه دهرفتهی خهوی نییه و به رۆژ دهرهتانی بیداری. ههمیشه ئەبێ له خۆی رابکات. لهمار، لهو شتهی که ههست ئەکا خهریکه ئەبێ بهوه، ئەبێ ههلبی. ئەبێ به مار. بووه رهنگه؟ ماریکی لهر، درێژ و بۆر. ئەگهر خۆی ببی به مار، ئایه دهرفتهی ئەوهی ههیه بتوانی له دهس یارانی، مارهکانیتر دهرباز ببی؟ نه. زیاتر دهوریان ئەگرت. به سهر و گوێیدا ههلهگهپران، ئەخرۆشان و خویان به دهور دهست و مل و پشت و قاچ و شانیدا ئالقه ئەکرد. ئەو له خویاندا ئەتویننهوه:

— مار! ئەی هاوار... مار!

ئەو قریشقهکهی که کابرا له دلیهوه ههلی ئەکیشا، مارالی راپهلهکاند. سههری له سهر لیژنه گهونهکه بهرزکردهوه. کابرایهک له ئەسپ کهوته خوارهوه: نهکا مار پیوهی دابی؟ ها؟ مارال ههلات بۆ لای گولمههمهه. گولمههمهه دیش

پیمه‌ره‌که‌ی گرت به ده‌ستی‌هوه و غاری دا. کابرا بهر ببوویه‌وه
سهر عهرزه شیداره‌که و دلۆپه ئاره‌قه‌ی زل زل به‌ناوچه‌وانیه‌وه
بوو. گولمحه‌مه‌د رووی کرده مارال:

— له‌م هه‌وایه‌دا؟

مارال، سه‌یری ده‌ورو به‌ری کرد، شوینه‌واری هیچ گیانداریک
دیار نه‌بوو. ئه‌سپه سپیه‌که‌ی کابرا، له لایه‌که‌وه وه‌ستابوو، ئارام
و خامۆش سه‌یری سواره‌که‌ی ئه‌کرد. گولمحه‌مه‌د چۆکی نایه
سهر عهرزه‌که، سهری گهنجه‌که‌ی نایه سهر رانی و به مارالی
وت ئاو بهینه. مارال، مه‌شکه‌ی ئاوه‌که‌ی هینا. گولمحه‌مه‌د
ئاوی پرژاند به سه‌روچاوی کابرادا، شانی شیلا و چهند زله‌ی
نهرمی له گۆناکانی دا و قومیک ئاوی کرده گه‌رووی:

کی بوو ئه‌مه؟ له کوپوه و بۆچی هاتبوو؟ بۆ کوئی ئه‌چوو؟

— به دوا‌ی تۆدا ئه‌گه‌را. وتی تۆی ئه‌وی. وتی قسه‌یه‌کی

له‌گه‌ل تۆ هه‌یه.

گولمحه‌مه‌د ده‌نگی زیوه‌ری ناسیه‌وه. ئه‌یتوانی سه‌یری نه‌کا
و لا نه‌کاته‌وه. به‌لام نه‌کرا. سهری به‌رز کرده‌وه و روانیه ژنه‌که‌ی.
وشک و خامۆش، زیوه‌ر به سهر سه‌ریان‌هوه وه‌ستابوو و سه‌یری
ئه‌کردن. سارد و بی‌گانه، به‌و جو‌ره‌ی که بوو نیگای ئه‌کردن،
گولمحه‌مه‌د لیی پرسى:

— له کوئی؟

زیوه‌ر وتی:

— له‌و خوار چه‌مه‌که. له ترسانا شوینی تۆم پیوت. سه‌یری

که. چاوی هه‌لینا!

کابرای جه‌وان، پیلوه‌کانی هه‌لینا. گولمحه‌مه‌د ئاوی پی‌دا،

راستی کرده‌وه و دای نیشان‌د. به‌لام هه‌روا ده‌ستی به شانیه‌وه
بوو. ده‌ستی ئه‌گه‌ر لابردایه‌ت کابرا ره‌نگه به‌ر ئه‌بوویه‌وه. بۆیه
پالی‌دا به خو‌یه‌وه و وتی:

— به‌للی کاکه، من گولمحه‌مه‌دم. بللی بزانه‌م کارت چی بوو؟

کابرا به زۆر خۆی راگرت و وتی:

— په یامه کهت به من گه یشت، گولمحه مه د! ئه زانم. من له گهل تۆ سهر به سهر بووم. یه کم له دهس چوو و یه کم فهوتان. یه کم کوشت و یه کم لی کوژرا. تۆ باوکی منت کوشتوه و منیش خالوی تۆ، مه دیارم کوشتوه. خوین به خوین. ئیتر پیکه وه قهرمان نییه. به لام له م قهریه دا من شتی کم ون کردوه. ئازیزیکم ون کردوه، من سه وقیم ون کردوه. پوورزا کهم. تازه بالق بوو. نه مایه وه. له مالی ئیمه رۆیشت. نه متوانی رایگرم. رۆیشت و ژيانی منیشی له گهل خۆی برد. من... ئیتر عاشق نیم، به لام هه ز ئه کهم بزانه بۆ کوئ چوه؟ له کوئیه؟ ئه مه وی شوینی بزانه. رۆژگاری، گولمحه مه د! بیستوومه هاتووچوی ناو ئیوه ئه کا. هاتووم لیّت بپاریمه وه، پیمی بدهیته وه. من هیچ کاریکم پئی نییه. به جهوانی هه ردوو کمان سویند ئه خوم هیچ کاریکم پئی نییه. بهس بیبینم. بزانه له کوئیه. به لکوو دلّم ئوخه ی لی بکه وی. تۆ ئه توانی ئه وم پئ بدهیته وه. پیمی بدهیته وه. پیمی بده. ورینه ی ئه کرد. هه موو ئه وانیه که سه یریان ئه کرد، ئه یانبینی. له چاوه کانیه وه، نیگای چاوه کانی، پارانه وه و راوه شانندی نا ئومیدانه ی دهسته کانیه وه دیار بوو. گولمحه مه د نه ی ئه زانی چی بکات و چی پئ ئه کری؟ هه سستی کرد دلّی له پر په ریشتان بووه و غه می تی زاوه. کامه وشه، که لکی ئه وه ی هه یه کار له دلّی وه ها شکاو بکات؟ زمان ئه به سري. کیوی غه م، لالی ئه کات. دائه مینی. بۆ ساده ترین گوته: دائه مینی. بیواز، وه کوو پیریژنیکی نه خوش. هه ست ئه کا دهسته کانیان بریوه. له و ته نگانه یه چۆن رزگاری بییت؟ وتی: چا.

هه تا چا، بیدهنگ بوون. پاشان، گولمحه مه د وتی: نان. هی نایان. به لام ناده لی نه یخوارد. گولمحه مه د چه ند پارچه نانی تیری خسته گیرفانی چۆخه که ی و وتی:

— ئه گه ر بینیم به لّینت پئ ئه ده م بیه نیم بۆ بهر ده رگای

مالهكەت، بەلئىنى مېرانە. ئەگەر بتەوئ تاللى سەمىلەم ئەكەمە
 بارمتەى بەلئىنەكەم. ئىستەش ئەتەوئ چى بكەى؟ تۆ نەخۆشى.
 ئەتەوئ بتبەم بۆ ناو رەوہند لەوئ بخەوئ. ئەتەوئ بتبەم بۆ شار.
 من خەرىكم بار ئەبەم بۆ شار. چى ئەكەى تۆ؟
 نادەلى ھەلسا و بە جورىك خۆى كۆكردەوہ. پىي لە
 ئاۋزەنگى نا. گولمەمەد يارمەتىدا. نادەلى سواری ئەسپەكە
 بوو و وتى:

— رەووم نىيە سەيرى داىكت بكەم. پىي بللى منىش ۋەكوو
 كورپى خۆى بزائى. بللى بىم بەخشى. من نەم ئەويست براكەى
 بكوژم. نەم ئەويست بە جەوانىم سوئند بى نەم ئەويست. بللى
 دوعام بۆ بكات. بللى بەم رەشەخەوانە بللىت لە كۆلم بىنەوہ!
 يان چاۋەكانى بە خۆرسك تەربوون، يان فرمىسكىان تىدا
 قەتيسما بوو. ھەرچى چۆن بى، نادەلى رەووى لە گولمەمەد
 و ژنەكانى ۋەرگىرا و بە ئارامى لىيان دوور كەوتەوہ. گولمەمەد
 پىش ئەوہى نادەلى لە تاغزارەكەدا ون بى، بە دواىدا ھەللات
 و وتى:

— لە رىگەى شامكىو و نەوبەھارەوہ برۆ، من پىت ئەگەمەوہ.
 گولمەمەد ئاورپى لە ژنەكان دايەوہ و وتى:
 — بار ئەكەين. يەكتان وشتەرەكان بەئىنى!

دوو ژن، تاويك راۋەستان. مارال نەى ئەويست پىش كەوتبى.
 بەگوئىرەى داب رىگەى بە زىوہردا ئەو ھەلبژىرى. بۆيە ھەر ۋەك
 بوو، بە شەرمەوہ مايەوہ. گولمەمەد بەرەو تاى ھىزمەكە چوو
 و وتى:

— لەگەل ئىۋەم بوو، ئەوہ چىتانە!

زىوہر دەرپەرى و تاۋىدا بەرەو وشتەرەكە. ھەوسارەكەى گرت
 و بۆلاى بارەكەى ھىنا. گولمەمەد وشتەرەكەى لە نىۋان دوو تاى
 بارەكە ىخدا و بە يارمەتى ژنەكان ھىزمەكانى دا بە سەر پشتى
 وشتەرەكەدا و گورىسەكەى بە سەر دارەبەنەكەدا تىپەراند و دوو

تاکه‌ی لی‌ک گری‌دا. وتی توربین. هی‌نایان. توربینی هه‌لواسی به
 که‌له‌گی داره به‌نه‌که و چوو بۆ لای کۆما داره‌که؛ سه‌ربار. لای
 کۆماکه چۆکی دادا، دای به پشندی، هی‌نای و خستی‌ه نیوان دوو
 تای باره‌که و گوریسه‌که‌ی هه‌لدا و به زیوه‌ری وت:
 — به گوریسی باره‌که دایه‌سته!

زیوه‌ر، خۆی به هه‌واوه سه‌ری گوریسه‌که‌ی به په‌نجه باریک
 و له‌ره‌کانی گرتبۆوه. چالا‌کانه گوریسه‌که‌ی له باره‌که به‌ست.
 گۆلمحه‌مه‌د به گورجی به ده‌ور باره‌که‌دا سوو‌را، هه‌موو شتی
 تاقیکرده‌وه. کار، ته‌واو. گۆلمحه‌مه‌د سه‌یریکی ده‌وربه‌ری خۆی
 کرد نه‌کا شتیکی له بیر چووبی. به‌س مه‌شکه‌ی ئاو. مارا‌ل
 هی‌نای. گۆلمحه‌مه‌د له ژنه‌ی وه‌رگرت و قومییکی خواردوه‌وه. نۆش!
 ملی مه‌شکه‌که‌ی به‌سته‌وه و خستی‌ه ناو توربینه‌که. چۆخه‌که‌ی
 له بن ته‌نگزه گه‌ونی‌کدا که‌وتبوو. زیوه‌ر چۆخه‌که‌ی ئه‌دی، نه‌ی
 ئه‌ویست بۆی ببات. هه‌ول‌دان بۆ جو‌ریک له خۆرا‌گری. وه‌ستان له
 به‌رامبه‌ر خۆی و وه‌ی روو‌خاو و فه‌رمانبه‌ری خۆی‌دا. ئه‌یویست
 ئه‌گه‌ر بۆ جاریکیش بووه، لانی‌که‌م له ته‌نهایی ده‌روونی‌دا، نکوولی
 له‌و کاره بکات که به ئه‌رکی خۆی زانیوه. به‌لام ئه‌مه مه‌گه‌ر به
 ئاسانی ئه‌کرا؟ گیانی له نیوان دوودلی‌دا دوو پاره ئه‌بی:

«بچم چۆخه‌که‌ی هه‌لگرم، بیهینم و بیده‌م به ده‌ستی‌هوه
 یان نا؟ نه‌رۆم؟ ئه‌گه‌ر نه‌رۆم؟ باشه برۆم؟ نه‌ء! نارۆم.»
 گۆلمحه‌مه‌د باره‌که‌ی راست کردوه‌وه وتی:
 — چۆخه‌که‌م، چۆخه‌که‌م بی‌نه!

له‌یه‌ک کاتدا، بی ئه‌قان و بی بیرکردنه‌وه، هه‌ردوو ژنه‌که
 به‌ره‌و ده‌وه‌نه‌که چوون؛ به‌لام پێش مارا‌ل، زیوه‌ر گه‌یشیت.
 زیوه‌ر چۆخه‌که‌ی هه‌لگرت، هی‌نای و به بی ئه‌وه‌ی سه‌یری
 گۆلمحه‌مه‌د بکات، خستی‌ه سه‌ر ملی وشتره‌که و کشایه‌وه.
 گۆلمحه‌مه‌د کلکی وشتره‌که‌ی له‌و درک و په‌یکولانه‌ی پێوه‌ی
 لکابوون، پاک کردوه‌وه و هاته‌وه ئه‌مبه‌ر. چۆخه‌که‌ی دا به شانی‌دا

و هه‌ی له وشتره‌که کرد. وشتر، راست بوویه‌وه. ئاماده‌ی ږی. به‌لام گولمحه‌مه‌د پيش ئه‌وه‌ی هه‌وساری وشتره‌که ږاکيشی، هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد و چاوی برییه عه‌رزه‌که و وتی: — بو دار کردن، باوکیشتم له‌گه‌ل خوتان بهینن. نامه‌وی به بی پیاو لهم ناوانه بن.

چاوه‌روانی وه‌لامی نه‌کرد. وتن به‌س بوو. هه‌وساری ږاکيشا و که‌وته ږی. ژنه‌کان، هه‌ردووکیان، له‌ته‌ک یه‌که‌وه سه‌یری دوور که‌وته‌وه‌ی شووه‌که‌یان کرد. تا ئه‌و کاته‌ی که وشتر و کابرا دوور که‌وته‌وه و له ناو تاغزار و هه‌وا ته‌ماوییه‌که‌دا له چاو ون بوون. ئیسته ته‌نها ده‌نگی زه‌نگو‌له‌ی وشتره‌که ئه‌بیسرا: ده‌له‌نگ... ده‌له‌نگ... ده‌له‌نگ... له خورا وه‌ستابوون. هه‌ردووکیان ئه‌وه‌یان ئه‌زانی. ئه‌ی بوچی نه‌یان ئه‌توانی وه‌رگه‌ږین؟ به ږه‌شمه‌یه‌کی نه‌بینراو ئه‌توت به یه‌که‌وه دادووراوون. ئه‌وه‌نده به‌س بوو یه‌کیان ببزو‌ی یان جوو‌له‌یه‌ک بکات. به بزواندن‌ی شان یان به هه‌ناسه‌یه‌کی بلیند یان ږژمه‌یه‌ک. به‌لام تا خاموشی بوو، دوو ژن هه‌روا وه‌ستا بوون. بیده‌نگ و به پاریز له یه‌کدی. دوو ته‌نی به‌ردینه، دوو ژن چاو له‌ږی ږییه‌کی دوور، ببوون به به‌رد. زیوهر هیچی نه‌وت. وه‌ریش نه‌گه‌را... لای له‌شی ږاوه‌ستاوی مارا‌له‌وه، وه‌ک بلیی ئه‌ژنوی له‌رزابی، دانیش‌ت. دانیش‌نرا!

به ندى پيڻجهه

له كهوشه نى بادا، نهرمه باران، ناتوانى بوهستى. وهك هه تيوى
بن قامچى و فه لاقه خوئى رائه وهشيئى، هه لئى. به ملا، به ولا و به
هه موو لايه كدا. با له باران ئالاوه و خوئى تى هه لپيچاوه، له گه لى
بووه به يهك، له بهستينى بيابانى ليڙه واردا غارغارينه تى.
ئاوازي باران و با له گوئى گهون و دهوهندا. كلكى وشتره كهى
گولمحه مه د وهكوو گه سكيك له ناو توفه كه دا و گسكى ئه دا و
زريان باره داره كهى رائه وهشاندا.

هه واي بى خوږ به رهو شهو ئه بوويه وه و ئاسمان، سه رتاپى
لباديكى قورقوشمينى له بهر كردبوو. له پهناى وشتره كه و پى به
پيى ئه و، گولمحه مه د ريگه ي ئه برى و تابن گوئى، سه رى له چوخه
خوريه كهى خزانده بوو و خوئى خرپ كردبووه. له بن ورگى وشتره كه وه
ره شه با ئهيدا له سه رى و ئه سوورا به دهوړ پووزى دا و خوئى
ئه كرد به ناو پيلاوه كاي دا و ده رلنگى شه روا له كهى رائه شه كاندا.
باران قاچ و سمى وشتره كهى خووسانده بوو، بار و توربينه كهى
تهر كردبوو، ريگه كهى خز كردبوو و دهنگى زهنگوله كهى كوږ
كردبوو.

له بهردهم وشتره كه وه، ناده لى به ره كه كهى هه لكيشابوو
و دابووى به سه رى دا، به سه ر زينه كه دا چه مابووه و ناوچه وانى
نابوويه سه ر كه لله ي زينه كه له سه ر دهسته كانى. چوكى

نووشتاوهی به لاکه‌لله‌که‌ی ئه‌سپه‌که‌وه لکاندبوو، خو‌ی به ئه‌سپ و ئه‌سپه‌که‌ی به رپ‌گه‌که ئه‌سپاردبوو. وامه‌زانه هه‌ر له ژيانيش‌دا بوو. گو‌ی و یال‌ی ئه‌سپه‌که‌ی ته‌ر بوو؛ سه‌ر و قژ و رو‌خساری خو‌شی. باران لی‌ی ئه‌دا، چو‌خه‌که‌ی رانه‌شه‌کاند، شه‌و قوتی ئه‌دا؛ سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش نادعه‌لی چاوی هه‌لنه‌ئه‌هینا تاکوو شتی‌ک -ره‌نگه‌ خو‌ی- ببینی و لی‌ی تی‌بگات. ماندوو و په‌ریشان و بی‌په‌له، خو‌ی دابوو‌یه ده‌س ئه‌وه‌ی ره‌نگه‌ روو بدات. ئه‌توت هی‌وای ئه‌وه‌ی هه‌یه کو‌تاییه‌که‌ی به شو‌ینی‌ک، به په‌سی‌ری‌ک، کا‌وله مال‌یک یان که‌لا‌وه‌یه‌ک هه‌ر ئه‌گات. یان -ره‌نگیشه- بی‌ری له مه‌به‌ست نه‌ئه‌کرده‌وه. ره‌هاو ئازاد له هه‌موو ئه‌وه‌ی هه‌یه و نی‌یه. زی‌ده‌ی سه‌ر خاک. به بی‌خه‌می بوون و نه‌بوون. بلا شه‌و بی‌ت. ده‌با شه‌وی در‌یژ و گه‌رده‌لوول بی‌ت و ئه‌م په‌له‌ مو‌ره قووت بدات و له ناو خو‌ی‌دا بیتو‌ینی‌ته‌وه و بی‌کا به خو‌ی. ته‌واوی بکات. ته‌فروتوونا. ده‌مه‌و به‌یانیش، پرو‌وزه‌ی کا‌برای نی‌وه‌گیان له قوول‌که‌یه‌ک، چال‌یک، که‌لا‌وه‌یه‌ک فری‌ بدات. پیا‌وی‌کی مردوو، ئه‌سپ‌یکی شکاو. ئه‌وسا نو‌ره‌ی چه‌قه‌له‌ بۆن بکه‌ن و بی‌نه سه‌ری! گو‌لمحه‌مه‌د بی‌ری له نادعه‌لی ئه‌کرده‌وه. له سه‌ره‌تای رپ‌گه‌که‌وه پیکه‌وه نه‌دوابوون. گو‌لمحه‌مه‌د وشتره‌که‌ی تاو دا و خو‌ی پیکه‌یاند؛ به‌لام نادعه‌لی هه‌ر هه‌ستیشی پی‌نه‌کرد ئه‌وا یه‌کی‌ک له ته‌کیه‌وه ری‌ ئه‌کات! لای لی‌ نه‌کردبو‌وه لانی‌که‌م سه‌یری‌کی بکات. چۆن بوو هه‌روا مابوو‌یه‌وه. گو‌لمحه‌مه‌د ئه‌یویست -ویستبو‌وی- سه‌ری قسه‌ی له‌گه‌ل بکاته‌وه. به‌لام نادعه‌لی قه‌لاتی‌کی به‌ ده‌ور خو‌ی‌دا سازکردبوو و رپ‌گه‌ی دزه‌کردنی به‌ستبوو. داخراوی داخراو. جیهانی‌کی دا‌براو. پارچه‌له‌یه‌کی بی‌گانه. وامه‌زانه که‌ گیان‌داریک؛ پارچه‌ به‌ردیک بوو به سه‌ر پشتی چاره‌وا‌یه‌که‌وه. هال‌او له سینگی هه‌لنه‌ئه‌سا.

گو‌لمحه‌مه‌د، ژیا‌وی کرده‌ی تونده‌ره‌وانه‌ی خو‌ی، خو‌زگه‌ی ئه‌خواست ئه‌و شه‌وه‌ی سه‌وقی په‌نای بۆ هینا بوون، رای

بگرتایهت. خۆزگه به نهرمى قسهى لهگهڵ بکردایهت و دالدهى
 بدايهت. كچهى ره بهن. به دلنیاييیه وه هاتوو له ناو رهوهند له بن
 بالی بلقیسدا بهیڤیتته وه. ویستوو یه تی هاو ده م و هاوژینی خزم
 و كهسى مه دیار بى. ئەو، ئەو كۆتره كیوییه، ئەو ئاسكه جووت
 ونکردوو، په نای بو بن ره شمالي كه لمیشی هی نابوو؛ به لام كهس
 نه یگرتبوو یه خو. كهس ریگه ی پی نه دابوو، باوهشی بو نه کردبوو
 و به بزه یه کی گهرم وه ری نه گرتبوو. پرویان سووتاندبوو. ناوچاویان
 لی تالکردبوو. دهستیان نابوو به سینگیه وه و پالیان پیوه نابوو.
 ته ره یان کردبوو؛ ئەمه نه جوامیری و مروف دۆستیه. ئەو جوړه
 کرداره شووره یه لای خیلانی ئیرانی. میوانخواز و تۆزیک دل به
 گوومان. خیلاتی مه ئاو و دوی مناله كه ی له سه ر سفره ی میوانی
 تازه گه یشتوو دانه ی، نانه كه ی خو ی پی ئەدا، پیخه فه كه ی خو ی
 ئەدا به سه ری دا پی بخه و ی و جار تا مهیدانیك ئەولاتریش به
 رپی ئەكات. نهك ته ره ی بكا و ده ری بكات! داد له دهستی ترس.
 ترسی كه لمیشیه كان و له پیش هه موویانه وه گولمحه مه د، له
 ئاشكرا بوونی كوشتاره كه ی چوارگویشلی، سه و قی ته ره کردبوو.
 به رای ئەوان، سه و قی نه ئەبوا شوین پی له خو ی به جی بهیلى.
 شوین پی نابى دیاربى. بویه ئەبوا برۆیشتایهت. هه ر ئەو شه وه.
 به شه و. به بى ئەوه ی پی بووترى، ئەمه ی زانی. سه ركه شیكى
 ژیر بوو سه و قی!

دهنگیكى كپ و كورتى زهنگۆله له پشت سه ره وه ئەهات.
 گولمحه مه د نه گه رایه وه. ئەیتوانی له وه بگات ئەم زهنگۆله
 كۆنه یه له ملی وشتری كى به ستراره. خاله مهنده لوو. پی ئەچى،
 وهك پشیله یه کی رهش و ئاوس، دهسكه وساری وشتره كه ی داوه
 به شانیدا و به قاچه لار و كورته كه یه وه خه ريكه دیت! پی
 ئەچى، به خیرایی دیت و به هه ر ههنگاو یك شانیه كانی وه كوو دوو
 تایی ترازوویهك سه روخوار ئەكات. خه یالێكى سه مه ره میشكى
 گولمحه مه دی راچه ناند. خووی چه توونانه ی بزوا. دهسبه جی

شتیکی هات به میّشکدا، وهک مار خوشایه بن ملی وشترهکه، دهسکهوساری له کهلهی وشترهکه کردهوه و رایکیّشا. وشتر توندی کرد و گولّمحه‌مه‌د به نه‌رمی دهسکهو ساره‌که‌ی له زینی ئەسپه‌که‌ی نادعه‌لی گری‌دا و له سهر ریگه‌که کشایه‌وه و له‌بان به‌رزاییه‌ک، له بن به‌ردی‌کدا خو‌ی خپ کرد.

با، به‌رده‌وام نه‌رمه‌ی بارانی به هه‌موو لایه‌کدا ئەپرژاند و شهو خیوه‌تیکی ته‌ر بوو، بالی به سهر هه‌موو بزوینه‌ریکی دیار و نادیاردا کیّش‌ابوو. خالّه مه‌نده‌لوو و وشتره‌کانی نه ئەناسرانه‌وه، مه‌گهر به‌هو‌ی ده‌نگی ک‌ری زه‌نگۆله‌ی ملی وشتره‌که‌یه‌وه. ئەم ده‌نگه ده‌م به ده‌م نزیک‌تر ئەبوویه‌وه. به‌س چهند هه‌نگاویان مابوو. مه‌ودای هاواریک. ئەوا گولّمحه‌مه‌د ئەیتوانی مه‌نده‌لوو و وشتره‌کانی ببینی. به‌لام نه‌ک به پروونی. تارماییه‌ک لیّ و لیّک گری‌دراو له شهو و باران و بادا. قه‌باره‌یه‌کی لار و له‌ویر، له بزووتنیکی هی‌واش و جوولانیکی ئارام‌دا. وابزانه پارچه‌یه‌کی زه‌وی، پارهی شکاوی شاخیک، وه‌کوو دیو ئەخزا و ئەهات. به‌لام چاوی پی‌اوی بیابان ئاشنای شه‌وه. شوانی، چاوه‌کانی گولّمحه‌مه‌دی له‌ راز و نه‌ینی شه‌و شاره‌زا کردبوو. تاویک چاوی برپیه تارمایی لیّی ئەو گیانه‌وه‌رانه‌ی ئەهاتن. توانی وشتره‌وان له وشتر و وشتر له بار جیابکاته‌وه. له پی‌شه‌وه‌ی وشتری بارکراو، خالّه مه‌نده‌لوو ده‌سکه‌وساره‌که‌ی دابوو به شانی‌دا و به هه‌نگاوی لار و کورت، تۆزه تۆزه ری‌ی ئەبری و دوو وشتری لیّک به‌ستراو به‌ دوای‌دا ئەهاتن. خالّه مه‌نده‌لوو که‌ولپۆسیکی دابوو به سهری‌دا و دیار بوو چاوی له ده‌وروبه‌ری خو‌ی نییه و به‌س چاوی کراویه‌یه. پی‌شت‌ریش گولّمحه‌مه‌د خالّه مه‌نده‌لووی له زستان‌دا دی‌بوو. مه‌نده‌لوو شالیکی خوری له سهری ئەپی‌چا، لفکه‌ی شالّه‌که‌ی به ژیر چه‌ناگه‌ی‌دا ئەهینا و به سهر ده‌م و لووتی‌دا ئەبیرد بۆ سهر گو‌یی و ئەیخنی به بن شالّه‌که‌دا. به‌جو‌ریک که ته‌نها چاو و بروی به ده‌روه‌وه بوو. پشت‌وینیکی کۆنه‌شی ئەبه‌سته پشتی، پوو‌زلخی

تا لای ئەژنۆ هەلئەکیشا و پۆستالی ملکورتی له پێ ئەکرد و قەیتانەکانی له دەور پووژی گری ئەدا. خالە مەندەلوو، هەمیشە گورج و گۆل سەفەری ئەکرد. چونکە سەفەر کاری گرنگی رۆژ و شەوانی بوو.

گۆلمحەمەد، تاویک راوەستا بەلکوو ئەو خەیاڵە ملۆزمە ی له سەر دەرکا. بەلام نەیتوانی. ئەی بۆچی ئەو ماوەیه خۆی له ژێر باراندا مەلاس دابوو؟ نە. نەئەبوا له بیری بکات. ئەگەر مەبەستەکی به ئەنجام نەگەیاندايەت هەستی به پووچی ئەکرد. سووکی. بۆیه هەنگاوێک چوو پێشەوه و تۆزێکی بمینی بۆ مەندەلوو، داردەستەکی وەکوو تفەنگ بەرهو مەندەلوو راگرت و به دەنگێکی گر وتی:

— کوێر به... کوێر به!

رێگر و رێبوار، دەروازەبان و دز، چەرچی و جەندەرمە، شوان و گوندی، هەموو به یەک ئەندازە لەگەڵ ئەم گوتە ترسینەر و شەوانەدا ئاشنان. گوتەیهک که جگە له شەو و له وێرانەدا، شوین و دەرفەتی ژیان پەیدا ناکات. هەروەک شەمشەمەکوێرە که توانای سەیرکردنی خۆری نییه و مەگەر له تاریکیدا ئەگینا ناتوانی بفری.

کوێر به!

ئەمە گوتە یەکەمە و واتاکە ی به ئاشکرا دیاره. واتە چاوت ببهسته با نەمبینی.

کەر به!

ئەمە گوتە ی دووهمە. واتە گویت ببهسته بۆ ئەوهی دەنگم نەناسیتەوه و منت له بیر نەمینی.

دوور به!

ئەمە دوا گوتەیه. واتە له بارومالی خۆت دوور بکهوهرهوه و بۆ منی بهجێ بهیله. کۆتایی گوتە و سەرەتای کار. دوا هەرهشەیه. ئەو کەسە ی داراییەکی زۆر خۆش ئەوی، خۆینی

له ئەستۆی خۆیهتی. ئەبێ دوور بکهوێتهوه و له سووچیکدا بوهستی تا رێگرهکان بێن و دهست و چاوی ببهستن، گیرفانی بگهڕێن و بهتالی بکهن. له سووچیکدا فری دهن و بچنه گیانی بار و داراییهکهی.

ئهمه، قانونی شهوانهیی بیابان بوو. رێسای کێشهیی یهک لایهنه. شوین و جیگهی پێکگهیشتنی رێبوار و رێگریش زیاتر پێچی ملهیهک یان پانتایی لێره واریک، گردیکی ورگ بۆ سهر رێگا، یان پشت تاوێره بهردیکی قهراخ رێگه. شوینیکی دوور و پهرت له ئاوهدانی. ئەو شوینهی که هاواری زهلالی لیهاتووترین پیاوانیش نهتوانی پهردهی ئەستووری شهو بدرێنی و دهنگی خۆی به گوێی خهوتوانی ناو خانووهکان بگهیهنی. وێرانیهکی له چوارلاوه بێگانه.

— وتم کوێر به، بێپیر!

بهههمان فهرمانی یهکه، خاله مهندهلوو وهستابوو. نهک وهستابوو، چۆکی شکابوو. واق و وړ! دزی رێگه، باره خهلووزی بۆ چیه؟ مهترسی، ههمیشه کاتی گهڕانهوه له شار و مهیدان پهیدا ئەبێ. ههنگاو به ههنگاو. تۆوی مهترسی له زرینگانهوهی پارهی ناو جزدانهکهیهوه سهرچاوه ئەگرێ. بهلام ئیسته کوانی پاره؟ کهوابی ئەم دزه یان نهشارمزیه یان کهلان دزه. رهنگه بیهوی بارهکان بخات و وشترهکان بیات. ئەگهر وایی؟! داد و بیداد...

— مهگهر گویت نییه پیره میرد؟ کوێر به، کهر به و دوور به! برۆ لای ئەو دهوهنه خپ به ئەگینا ورگت پر ئەکهه له باروت. دوور به!

پیره میرد ترساو و رهنگ په‌ریوو پاشه‌وپاش تا بن دهوهنهکه، ئەو شوینهی رێگره که پیشانی دابوو رۆیشت و وهستا. گولمه‌مه‌د پێی وت دابنیشی. پیره‌می‌رد دانیششت. فهرمانی پێدا دهستی بخاته سهر سه‌ری. وای کرد. فهرمانی پێدا هه‌روا به چیچکانه‌وه وهک مری پێ‌کورت؛ به‌ره‌و رووی بێ. پیره‌می‌رد به

دژواری چهند پیهک بهرهو رپگرهکه هات. گولمحه مه د وتی:
 — ئیسته دهستی چهپت له سهر سهرت هه لگره، نه گوسته
 بچکولهت وهکوو گولمخ له عهرز بچقینه و نه ژنوت راست
 که رهوه. تا نهو رادهیهی په نجهت له عهرز بپری!
 پیره میرد په نجهی نا به عهرزه که وه، نه ژنوی راست کرده وه و
 قنی برد به حه وادا. گولمحه مه د وتی:

— چاکه پیره میرد! جا ئیسته به بی نهوهی په نجه له زهوی
 هه لگری هیواش هیواش به دهوور خوت دا بسووری. بخولیره وه.
 وهکوو نه سپی گیره. نابی چاوت بکه یته وه نه گینا سهرت له
 گیره وه دی. بویه چاوی نه سپی گیرهش به چه رمی رهش نه بهستن.
 بسووره. نه کهوی. نه گهر بکهوی ناچارت نه کهم سه د جار به
 دهووری خوت دا بسووری. دهس پی بکه. یاللا، دهی، نه وه تا!

پیره میردی بی زمان به ناچار کهوته سووران به دهوور خویدا.
 به لام له پینج دهوور زیاتر نه سوورابوو، هه ناسهی سوار بوو. سهری
 له گیره وه هات و ویستی بکهوی. له کهوتن دا بوو که گولمحه مه د
 شانی گرت و راستی کرده وه و رایگرت. پیره میردی وزه له بهر
 برآو، سینهی سیخه سیخی لیوه نه هات و به هر هه ناسه یهک
 شانه کانی سهر و خواریان نه کرد. به لام نهی نهویرا چاوی بکاته وه
 و خه نیمه به هیزه کهی خو بیینی. چاوی هه روا به سترابوو و
 له رزوکانه وه ستابوو. وهکوو دوعا بهرده وام نهیوت:

— به سهری خان کیسه به تاله. به سهری خان کیسه به
 به تاله.

ئیت به سی بوو. پیره میرد له وه زیاتر له توانای دا نه بوو. نه بوا
 لی بگهری. بویه گولمحه مه د پی وت:

— پیره میرد نه توانم وشتره کانت وهکوو ئاوی رهوان له گهل
 خوم بهم. شانه کانیشت به ستم و فریت ده مه ناو قوولکه یهک
 تا به یانی له سهرمان رهق بیته وه. شهوی وا دریز، حهوت گیانی
 سه گیشته نه گهر هه بی، تا خو ره لدی یه کیشیان دهر نابهی.

گیانت دهرئهچی و شوینهوارت ون ئهبی. بهلام من ئه و کارهت لهگهل ناکهم. دهستت داخه و چاوت بکهرهوه. ئیمه دراوسیین!
پیره میرد باوهپی نهئهکرد ئهمه ههمان گولمحه مه دی کوری که لمیشی بی. بویه ههروا به چاوی داچه قاوهوه لی ئهروانی، پاشان وتی:

— خهون نابینم؟ خۆتی؟ تۆ... گولمحه مه دی؟ چی... چۆن... تۆ... داوته به بیاباندا؟ سهر ری ئهگری؟

— ههه، ههه، ههه! سهر ری؟! نا پیره میرد. ویستم گالتهم لهگهل کردییتی. سهرم خسته سهرت. دیسانه وهش پیت وایه ئهگهر به تهنها خۆت وشتره کانت بار بکهی له دهستی دز و چهته پاریزراو ئهبی؟ منیش دارم بارکردووه. وشتره کهم له پیشه وهیه. خهریکه ئهروات. ئهبینی؟ ئیسته ئهتهوی بیانکهین بهیه ک کاروان؟ ها، وتت چی؟ دیسانه وهش ههر ئهترسی؟

— چ ترسیک خاله گیان؟ چ ترسیک؟ من ئهمرۆ فرسه قیک لهگهل باوکت هاوسه فهر بووم. پیم وت... وتم قسه یه کم نییه. باشه خۆ به خۆشتم وت. وتم ئاگادارت ئهکه مه وه. ئهبین به هاوکاروان. چی له وه باشته؟ گولمحه مه دی وتی:

— نا ئیتر. ئه مجاره یان من نامه وی. کاریک که «نای» وهگرت، نابی ئیتر بچی به لای دا. نه. من ئیتر هی هاوبه شی نیم. هاوبه شیه ک که به دلنیا ییه وه نه بی، پوولیک ناهینی. که وتبوونه ری. پیره میرد هاتبووه به خۆی دا. هه ناسه ی ئارام ببوو و ترسه که ی رژابوو. ئهیتوانی به بی ترس لهگهل گولمحه مه دی قسه بکات. تۆزیک راشه کابوو، بهلام پاشان ببوو به شهوق. ههستی به جۆزیک ترپه ی نهینی له خوینی خۆی دا ئهکرد. ده میک بوو نه ههژا بوو. به دوا ی له زمان کهوته نه که ی دا، له پر زمانی پڑا و کهوته ئاخاوتن. باسی هه موو شتیکی ئهکرد. خۆیشی نه ی ئهزانی ئه لی چی. بهلام ئه یوت. ئهتوت ئهیه وی نیوانی خۆی و

گولمحه مه د به گفتوگو - ئیسته هه رچی ئه بی - پربکاته وه .
باسی سال و مانگ ، کار و کاسپی و ریگه ناهیمنه کانی ئه کرد .
ئهوا گه یشته سهر کوره که ی مووسا :

- پیره خالۆی دالانداری کاروانسه رای حاجی نووره لّا خۆ
ئهناسی ؟ ئه و به سهرپه رشتی مووسا ئه ژمیردری . له تو باشتر
نه بی ، مروقیکی باش و خیرخوازه . دلّیکی به سۆز و غه مخوری
ههیه . کهسی نیه . نه ژن و نه مندا . خوشی ئهوا پیر بووه .
رۆژ و شهوی له هه مان کاروانسه را ئه گوزه ریئی . ده می سالان
له مه و بهر ، هه مان ئه و ساله ی دایکی مووسا به دوو که لی خه لّووز
خنکا ، مووسام هه لگرت و بردم بۆ شار له لای ئه و دامنا . منالّیکی
وردیله ی ره قه لّه بوو . به کاری کاره که ی من نه ئه هات . که سیشم
نه بوو ئاگای لی بی . زۆریش گرووی ئه گرت . گیرم خواردبوو به
ده ستیه وه . دایکی خوا لی خوشبی له به لووچه کانی سهرچاوه
بوو . وتم لای پیره خالۆ دای ئه نیم ، له بهر دهستی ئه ودا بی و
له ناو بنیاده مدا گه و ره بی . پیره خالۆش دریخی نه کرد . مووسای
لیوه رگرتم و ناردیه ته ونکردن . مووساش ورده ورده فیّری ئه و
هونه ره بوو . ماوه یه ک پيش ئیسته پیره خالۆ ئاگاداری کردم با بقولی
بوندار ، له قه لّاچیمه ن به دوا ی وه ستا کاریکی ته ونکه ردا گه راوه ،
پیره خالۆش مووسای ناردووه بۆ قه لّاچیمه ن . مووساش ته و نی
بۆ ناوه ته وه و چه ند شاگردیشی گرتووه و خه ریکه کار ئه کات .
شو کری خوا بۆ خۆی بووه به کاسب کاریکی ته وا وه تی . پیره خالۆ ئه و
پیشنیاری ئه وه ئه کا ژنی بۆ به یّنین . ئه لّی له و ی ، له قه لّاچیمه ن
ته نه ایه ؛ شه وانه کۆلانگه ری ئه کات ، نه کا تووشی شتیکی
خراب بی . به لّام من ، راسته که ی له م سال و مانگه ئه ترسم .
مروّف هه تا ته نه ا خۆیه تی غه م نیه . به لّام هه ر ئه وه نه دی سهر
بوو به دووان و قاچ بوو به چوار ، دوّخه که ئه گوړی . مروّف ئه توانی
خۆی نان نه خوات . ئه توانی مشتیک بکو تی به ورگی خۆی دا و قۆره
قۆره که ی بخه و یّنی ، به لّام ناتوانی به ژنه که ی بلّی : نان مه خو .

هه لبت ته مه نيكي وه هاشي نيه، زور بي؛ هه ر بيست ساڻ
 نه بي. به لام مه ترسي جه وانيش لهم سه روبه ندانه دايه. بويه
 پيم وايه پيره خالو قسه كه ي زوريش نابه جي نيه. به لام باشه،
 خومنيش نه موتووه نا. بهس تيا ماومه ته وه چي بكه م. خه يالم
 هه يه نه گهر ري بكه وي سهر دانيكي قه لاجيمه ن بكه م و له
 كوره كه م پيرسم. له گهل بونداريش قسه يه ك بكه م. هه لبت
 ته نها ناوي بابقولي بوندارم بيستووه، به لام له نزيكه وه نايناسم.
 پيم وا نيه پياويكي ناماقوول بي، ها؟ تو نه لي ي چي؟

گولمحه مه د هه زي نه نه كرد هه ناوي بونداريش بييسي. چ
 بگا به وه ي خوي باسي بكات. بابقولي بوندار بو نهو بيرخه ره وه ي
 قهرزه كه ي بوو. نه مه به گولمحه مه دي نهوت كه دهسته نگه.
 نه شكه نجه بوو. به لام خو نه شئه كرا وه لام ي پيره مي رد نه داته وه.
 بويه پي وت:

— سهر دانيكي كوره كه ت بكه يت و هه واليكي لي بزاني خراپ
 نيه. منالي مروف چاوه پرواني له گه وره ي هه يه.
 — نه مه يه كه نه لي ي. قورباني مروفي ژير. منالي مروف
 چاوه پرواني هه يه. باوك و فرزه ندي خو نابي بي رهنك و بون
 بي! نه بي بروم بزانه كوره كه م چي لي هاتووه؟ بووه به چكاره؟
 رهنكه بووي ت به وه ستاكار يكي پسپور! نه بي بزانه چهنده مز
 وه نه گري، چهنده ي كو كردو ته وه؟ نه كا — خوا نه خواسه — تووشي
 هه قالي خراپ بووي! چي نه كات، چي ناكات! ها؟
 — نا به لي.

— به لام توش منت ترساند فيله باز؛ نه كا له بهر نه وه ي
 نه مويست وشتره كانمان بخه ينه يه ك دلت ئيشاوه؟ چهنده زوو
 ريز نه بي توش! من خو مه به ستيكي خراپم نه بوو. راسته كه ي...
 وام نه زاني كه تو له مكاره دا نه شماره زاي. تازه كاري. دلم نه هات
 وشتره كانم بده مه ده ست. ئاخر من تا ئيسته نه مديوو كه ستان
 كاري داركي نشان بكات. هيچ كه سم نه ديوو. راسته كه ي كاري تو

نۆبه‌ره‌یه! ئیسته‌ش پیم سه‌یره چۆن باره‌که‌ت خوار نه‌به‌ستوو. به‌لام دنیام ته‌نگزه‌کانت وا له‌ وشتره‌که‌ت بارکردوو تا بگاته مه‌یدان چل شوینی بریندار نه‌بی! چاوت لییه؟ نه‌ها وشتره‌که‌ت لاره‌ لاره‌ نه‌روا!

خاله‌ مهنده‌لوو و گولمه‌مه‌د له‌ وشتره‌که‌ت نزیک ببوونه‌وه. نادعه‌لی له‌ پيش وشتره‌که‌وه، هه‌روا له‌ سه‌ر ئه‌سپه‌که‌ خپ ببوو و به‌ره‌که‌ه‌ی دابوو به‌ سه‌ری‌دا. ئه‌سپه‌ سپیه‌که‌ی نادعه‌لی، ئارام و گوێ خه‌وتوو، سواره‌که‌ی ئه‌برد و بادیشی به‌ شوین خوێ‌دا رانه‌کیشتا. باران نه‌رمتر نه‌باری و ریگه‌که‌ خز ببوو. گولمه‌مه‌د وتی:

— لاره‌لار ریکردنی وشتره‌که‌ی من له‌ به‌ر خراپی ریگه‌که‌یه. ریگه‌که‌ فریوی نه‌دات. چاوت لییه؟ نه‌ترسی بخزی. عه‌رزه‌که‌ ره‌قه. نه‌لی گه‌یشته‌وینه‌ته‌ قه‌لا سه‌وقی.

خاله‌ مهنده‌لوو، ده‌سکه‌وساری له‌ شانی داگرت. له‌ پاشکۆی وشتره‌که‌ی گولمه‌مه‌دی گری‌دا و له‌ته‌ک گولمه‌مه‌ده‌وه درێژه‌ی به‌ ری‌ رویشتن‌دا و وتی:

— نه‌مه‌ش بو‌ نه‌وه‌ی له‌ خاله‌ مهنده‌لوو دلگیر نه‌بی. بابین به‌ کاروانیک!

گولمه‌مه‌د هیچی نه‌وت. هه‌لاته‌ پيشه‌وه و ده‌سکه‌وساری له‌ پشت زینه‌که‌ی نادعه‌لی کرده‌وه، ره‌شمه‌که‌ی له‌ گوریسی باره‌که‌ گری‌دا و وشتره‌که‌ی ئازاد کرد. جاریکی‌تر هاته‌وه ته‌ک پیره‌می‌رد. مهنده‌لوو به‌ به‌ستنی وشتره‌کانی خوێ به‌ بادی گولمه‌مه‌ده‌وه، نه‌وی خافلگیر کردبوو. گولمه‌مه‌د نه‌ی نه‌زانی چۆن بی. وای ده‌ربخات شادمانه؟ وای پیشان نه‌دات؟ به‌ چ زمانی؟ نه‌مه‌ شادمانی پیویسته؟ بوچی؟ بو‌ نه‌وه‌ی له‌بری دوو که‌ش، که‌شیک ب‌روات و بتوانی لای مارال به‌مینته‌وه؟ ها؟

پیره‌می‌رد، له‌و گیره‌ ده‌ربازی کرد:

— ئاشنات کییه‌ وا به‌و جوړه‌ ئاسووده له‌ سه‌ر ئه‌سپه‌که‌ی

خه وتوو. له خوتانه يان بهرېكهوت يهكتان گرتوو؟
 — له خومان نيه. بهلام ناشنايه. پيم وايه ناسازه. نهخوشه.
 نهبي بروات شوينكي گهرم و نهرم پيدا بكات و بخهوي. زور
 خراب کوتراوه. نهلي بهلا لي داوه. جهوانيشه.
 — مهبستت چيه؟ نهتهوي بلي نهمرئ؟
 — خوا نهكا خاله!

— ترسام ئاخر. خوا نهكا. حهيفي لهشي گهنج نيه كه
 بچيته ژير خاك؟ تا مردن ههيه با بومن بي. جهواني شياوي
 ژيانه و پيري بو مردن باشه. هيچ بنيادهميك جوانه مهرگ نهبي.
 جوانه مهرگي كووست كهوتنه. سهرگهرداني چيه و كييه نه
 جهوانه؟

نادعهي، پشتي راست كردهوه و سهره خهوالوو كهي به
 ههموو لايهكا گهراند. بيابان تا بيابان، رهشايي بوو. ئاوري
 دايهوه و به ماندويتي پرسباري كرد:
 — له كوئين كاكه؟

گولمحه مه د و مهنده لوو پيان هه لگرت.
 — ها؟ ئيمه له كوئين؟
 گولمحه مه د وتي:
 — لاي قهلا سهوقي. له سهر گردی گلّه سووره. كاريكت
 ههيه؟

— كهي نهگهينه شار؟
 — بهياني.

— تا بهياني، زورمان ماوه؟
 — نه. شهو بهرهو كوتايي نهچي. نهگهر هه ور نهبوايه
 نهستيره ي كاروانكوژهمان نهيني. بهياني نزيكه. بخهوه!
 — خهوم نايهت. سهرم سه د مهنه. نهمهوي بزانه لي رهوه بو
 قهلاچيمه ن ري ههيه؟

— نه. لي رهوه نا. بهلام له بن دهراوي چه مي شورهوه ري

ههيه. ليرهوه ئهبي به لاري دا برۆيت. بهلام تو نهشارهزاي بهم شهوه ون ئهبي.

— كهوابوو كاتي كه گهيشتينه دهراو به ئاگام بينه.

خاله مهندهلوو له سواره نهخوشهكه نزیک بووهوه و پرسى:

— ئاشناگيان! لهوي، له قهلاچيمهه كهست ههيه؟ ها!

نادعهلى جاريكىتر سهري له سهر زينهكه ههليئا، چاوه

ئاوساو و گرگرتهوهكهى برييه پيرهميزده كورته بالاكه كه پي به

پيي ئهسپهكهى ئهرويشت و وتى:

— تو ئيتتر كييت؟ خو خهون نابينم؟

— نا نا، خالوگيان، ئيمه هاوسهفهريه. تو ئاگات لي نهبوو من

لهگهلتان كهوتم. له سهر زينهكه خهوت ليكهوتبوو.

— من نهخهوتبووم خاله. بهلام بيداريش نهبووم.

— ئهتو خاني؟ ئهري... جهنابي خان خوا شفافات بدات. خوا

ههموو نهخوشهكان شهفا بدات. ئهمويست بزانه له قهلاچيمهه

كهس ئهناسى؟ چونكه منيش... ئاغهگيان، لهوي... كورپيكم

ههيه. ئهمويست بزانه چونه؟

— من لهوي كهس نانسهم. من ئهچم بو مالى خالم. ئهچم

خالوم بينم.

نادعهلى، لهوه زياتر توانا و دلي ئاخاوتنى نهبوو. بويه، سهري

نايهوه سهر زينهكه و — له كاتيكا زياتر — بهرهكهكهى ههلهكيشتا

بو سهر سهري، مهندهلوو به رووئهستوووريهوه لي پرسى:

— باشه ئهكرى پيم بلي خالوت ناوى چيه؟ ها؟

به بي ئهوهى سهري له بن سهريوشهكهى دهربهيني،

نادعهلى وتى:

— بوندار... بابقولى بوندار.

بەندى شەشەم

لەسەر ئەسپە سپىيەكەي، نادەلى و پى بە پىي
وشتەرەكانيان، گولمەمەد و مەندەلوو لە چەمى شۆر تىپەرین.
باران تەنک ببوو. ئاسمان تۆزى ناوچاوى ھەلئابوو و تاک و تەرا
ئەستىرە پرويان دەرخستبوو. کازىوھ لە پوژئاوا کەوتبوو و پىگە و
بيابان پرووناکیەکی لىل لىي دابوو. خاکی رى و بيابان ھىشتاش تۆخ
بوو و بەرەو خۆلەمىشى ئەينواند. زەوى پوخسارىکی لىلى ھەبوو.
خۆيا نەبوو کازىوھى راستە يان درۆيىن؟

بىخەوى درىژخايەنى شەوانە، پياوھەکانى شەكەت کردبوو.
نادەلى، خەوتوو و بىدار، ھەروا بە سەر زىنەكەدا چەماپۆوھ. خالە
مەندەلوو بە پىلووى ماندوو و چاوى گىژەوھ، بە دەم وەنەوزدانى
پىچرپىچرەوھ، کلکی وشتەرەكەي لە دەور دەستى ئالاندبوو و خۆي
بە دواي کاروانەكەدا راکىش ئەکرد. راوھستاتر لەو دووانە،
گولمەمەد لە تەنىشت وشتەرەكەيەوھ پىي ھەلئەگرت. دەستى
ئەنا لە پرووى سىستىوھ و نەرم و شىلگىر ھەنگاوى ئەنا و ھەولى
ئەدا بىوازيى بىخەويى لە خۆي دوور بکاتەوھ. شارى سەبەزەوار نزىك
بوو و شەوقى فروشتنى بارەكەي، ئەوى بۆ لای خۆي رائەكىشا.
— خۆزگە لەو بەرى چەمەكەوھ، لای تاللاوا بارمان بختايەت
و وەنەوزىكمان بدایەت.

وشتەرەكانىش ئەحەسانەوھ.

له وه لامي گوته کهی پیره می‌ددا، گولمحه مه‌د ئاوری
لی‌دایه وه و وتی:

— خاله زوری نه‌ماوه بو شار. تاویکی‌تر نه‌گه‌ین. چرای
مناره‌کان نابینی؟ فرسه‌نگیکیش نابی، نه‌گینا نه‌ماینه‌وه. له
تالاواش برایه‌کم هه‌یه له سهر وشتره‌کانی خان کار نه‌کات.
نه‌مانتوانی کتریه‌ک چاش لهو وه‌گرین.
خاله مه‌نده‌لوو وتی:

— پیم وابی له ناو می‌رگه‌که‌ین، نزیک کووره‌خانه‌کان، وایه؟
— نه‌ء. هیشتا نا. واین له ناو گل‌ه‌سووره‌ی خان‌دا. لای مال‌ه
خوی‌کان. سه‌یرناکه‌ی قوره‌ سووره چۆن نه‌لکی به بن پیلاوه‌کانت‌ه‌وه؟
— نه‌ی بوچی نه‌م ئاشنایه‌ت هه‌ل‌ناسینی به‌رپی خو‌ی‌دا پروات؟
مه‌گهر نایه‌وی بچی بو قه‌لاچیمه‌ن؟ پیم وابی له‌م ناوه‌دا ری
نه‌بی به دوو. یه‌کیان نه‌چی بو ده‌روازه‌ی نه‌یشاپوور و یه‌کیش بو
ده‌روازه‌ی سه‌بریز. ئیمه‌ ده‌روازه‌ی سه‌بریز نه‌گرین. نه‌ویش نه‌گهر
بیه‌وی بچی بو قه‌لاچیمه‌ن، نه‌بی له‌میان‌ه‌وه پروات بو سالح‌ئاوا.
له‌ویشنه‌وه لاری بکاته‌وه به‌ره‌و ری کۆنه ...

گولمحه مه‌د لای نه‌سپه‌که‌ی نادعه‌لی بوو. چۆکی گه‌نجه‌که‌ی
راوه‌شان‌د. خه‌به‌ری کرده‌وه و وتی:

— ئا کاکه، نه‌ته‌وی چی بکه‌ی؟ له‌گه‌لمان دیی بو سه‌بزه‌وار،
یان لاری نه‌که‌یت‌ه‌وه به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن؟
نادعه‌لی به‌ره‌که‌که‌ی داکیشا بو سه‌رشانی و شه‌که‌ت،
پرسی:

— له کوین؟

— نزیک شار.

— چ کاته؟

— ده‌مه‌و به‌یان.

— ری قه‌لاچیمه‌ن له کو‌یه‌...

— به‌ره‌و خوره‌لات نه‌بی بروی. نه‌گهر له‌گه‌لمان دیی بو

شار، ئەبى له دەروازەى نەيشاپوورەو ە لا بەدى، بەرەو دەلەند و باغوون و ەاشماوا و بچى بۆ زەغفەرانى. لەوئيش بە تەنشت کاروانسەراکەدا تىپەرە و خوحن بەرەو دەراو، بۆ قەلاچىمەن. ئەگەر لىرەو ە رىگە ە ئەبى بە دووان بتهوى برۆى، ئەگەيتە سالىح ئاوا. لەوى تىئەپەرى، بە لای بەفرەچالەکان دا باى ئەدەيتەو و خۆت ئەگەيتە سەر رى دەلەند و ئەچى بەرەو قەلاچىمەن. رىگە ە يە ە، بەلام ئەگەر لای دوورپيانە ە، بەرەو سالىح ئاوا برۆى سەرراستترە. وە ە پىرەمىردەکان ئەلین، ئىتر خۆت ئەزانى. نادەلى تاويک بىرى کردەو و پاشان وتى:

— بىم بۆ شار، تۆ ئەللى؟ ەا!... خو کارىکم نىيە لەوى...
 ە. نايەم. رى سالىح ئاوا لە کوپو ە؟
 — پى ئەگەين.

گەشتين، لە سەر دوو رپيانە ە گولمحەمەد رىگە ە پيشانى کورى حاجى حسينى چوارگوئيشلى دا، دەستى بەرەو دوور راکيشا و وتى:

— ئەو ەتا... ئەو سالىح ئاوايە. لە پشت ئەو دارانە. تا ئەوى زەوى گلە سوورەيە. دەرچوون لەو قوورە تۆزى دژوارە. ئاگات لى بى سەمى نەخزى. بەلام لەوى ە تىپەرپىت، رىگە ە لەمە. مەترسى نىيە. خوات لەگەل بى.

بەرەو ئەو رىگەى گولمحەمەد پيشانى دابوو، نادەلى ئەسپە ە برد و لەشى بە سەر ئەسپە ەو وەکوو تۆپەللىک دووگەل لە تاريک و پروونى لىلى بەيانى دا دوورکەوتەو و پاش تۆزىک لە چاو ون بوو.

سى وشتەر، لەگەلپان دوو پياو لە بن رىگە ەدا رپيان ئەبرى. گەشتنە لای مەزراکان، پاشان سىبەرەکان. بە لای کەرەناى کورەخانەکان دا تىپەرپىن. بە قەراخ مىرگە ەدا. پاشان بە لای قوولکەکان و بارپژەکان دا. قەلات و دىوارى کۆنەى شار، ديار بوو. لە پشت دىوارى شار، لای دەروازە. دەروازە داخرا بوو. چوونە ناو

شار، پيش رۆژ بوونهوه قهدهغه بوو. واته، هيشتا ماويه تي رۆژ بييتهوه.

رووپۆشی بارانی پیاوهکان ته پ و روخساریان ماندوو بوو. خاله مهندهلوو شارهزای کارهکهی، وشترهکانی برده لایهکهوه، یخیدان و کترييه فافۆنه رهشهکهی له شهلتهی سهربارهکه دهرهینا و له پهناي باگری وشترهکاندا، به سی بهرد کوانوویهکی سازکرد و به گولمحه مهدي وت:

— له ناو بارهکهت چوار چل هیزمی وشک دهرهینه با چایهک لی بنیین. وشک بی ها!

گولمحه مهدي چهند بنهگهونی له بن سهربارهکه دهرکیشا و لای کوانووکه داینا و وتی:

— ئیزنگیک ده فرسهنگ باران لی دابی، له کوئ وشک نه بی؟! بگره! ئه گهر ئه توانی دایگیرسینه.

خاله مهندهلوو وشکترین گهونهکانی نایه ناو کوانووکه. نهرمه لقهکانی به دهسته کورت و کوتراوهکانی، ئهو دهستانهی وهک خشتی سوور زبربوون، تیک شکاند و خره بهردیکی له سهردانان و شه مچهی لی دا، گهون نهیگرت. به گولمحه مهدي وت:

— شه مچهت ههیه؟

— له کویم بوو. من خو سهبيله ناکیشم.

خاله مهندهلوو ئاوری لی دایهوه، به نهرمه خهندهیهکی تهوساوییهوه وتی:

— ئای!... ئه گهر پیاوی بیابان نهبوایه تی هیچم پی نه ئهوتی. بهلام ئیستاکه ناتوانم چوار قسه نهدهم به تهنگهت دا. پیاوی دهشتهکی، ههرگیز سی شت له خوئ دوور ناکاتهوه: بره پ و دوورهر و سووتینه. واته: کیرد و دهرزی و چهخماخ. جا ئه تهوئ سهبيله بکیشه یان نا. وای دابنئ ههر ئیسته نافهکی شهرواله کهت له بنه گهوه نیکی گیرا و نافهکت هه لپچرا؛ ئه توانی پی بنیته ناو شار؟ ئه گهر دهرزیت له بنی کلاوه کهت دا نه بی، چی ئه کهی؟

نهكا به نافهكى هه‌ل‌دراو و گه‌ل و گونى پرووتهوه، له بهر چاوى
 ئهم شارىيه زمان دريژ و چاودراوانه ئه‌كه‌ويته رى و ئه‌چى بو
 ناو مه‌يدان، ئه‌رى؟ پيت وايه شاگردى ئهم خمگهر و دارتاش
 و گيوه فروشانه ئه‌هيلن به ساخى بگه‌يته ناو مه‌يدان؟ به
 خوا هه‌راسانت ئه‌كه‌ن. بهم جوهرش شيعريان بو سازکردووين:
 بن كلاوه‌كه‌ت خرپكه‌ى تيايه – كونى ده‌رپي‌كه‌ت وه‌ك ده‌رگايه.
 مه‌گهر تا ئيستته بارت نه‌هي‌ناوه بو شار؟

گو‌لم‌حه‌مه‌د كه لاي وشتره‌كه‌يه‌وه وه‌ستابوو و ته‌وي‌لى
 وشتره‌كه‌ى به نينو‌ك ئه‌خوراند، به ناوچه‌وانى گرژوه كه
 نيشانه‌ى ناره‌زايى له خو‌ى و تو‌زي‌كيش له خاله مه‌نده‌لوو بوو،
 وتى:

– بره‌ره‌كه‌يم هه‌يه. دووانه‌كه‌ى تريشم ئه‌گهر پى نيه له
 بهر ئه‌وه بوو ئاگام له خو‌م برا. ئهم هاو‌رپيه‌ى له‌گه‌لمان بوو گيژ
 و وري كردم.

خاله مه‌نده‌لوو وتى:

– منيش له ناو قوتوه شه‌مچه‌كه‌مدا ته‌لي‌ك زياترم نيه.
 ئه‌گهر ئه‌مه‌ش نه‌يگري‌ت و بكووژي‌ته‌وه، ناچارين ده‌روازه‌بانه‌كه
 خه‌به‌ر بكه‌ينه‌وه. ده‌ست بكه به ناو شه‌لته‌كه‌ى مندا،
 شووشه‌يه‌كى تيايه، بو‌مى به‌ينه، ره‌نگه چو‌رپي‌ك نه‌وتى تيا
 مابى. له په‌روويه‌كه‌مه‌وه ئالاندوه.

گو‌لم‌حه‌مه‌د شووشه‌كه‌ى دو‌زييه‌وه و داي به خاله
 مه‌نده‌لوو. خاله سه‌رى شووشه‌كه‌ى هه‌لگرت و وه‌ريگي‌را به
 سه‌ر گه‌ونه‌كه‌دا. له چه‌ند دلو‌پي‌ك زياترى لى نه‌تكا. خاله
 مه‌نده‌لوو شووشه‌كه‌ى دانا و بو ماوه‌يه‌ك دل به گومان بوو.
 ويستى دوا چله شه‌مچه‌كه‌ى داگيري‌نى. به‌لام ده‌ستى راگرت
 و پاشان وه‌كوو ئه‌وه‌ى في‌لي‌كى وه‌بير هاتبي‌ته‌وه، شووشه‌كه‌ى
 هه‌لگرت و په‌رو‌كه‌ى لي‌كرده‌وه؛ په‌رو نه‌وتاوييه‌كه‌ى خسته بن
 هي‌زمه‌كه و به گو‌لم‌حه‌مه‌دى وت:

— جا وهره لای شانمهوه دانیشه و بهر باکه بگره. وهره
چۆخه کهت بکه به پهرده!

گولمحه مه د له شانی خاله مهنده لووه دانیشه، پشتی
له ههوا کرد. خاله مهنده لوو به ووردی و به ئاگا له کاتیکا
ئهویست لهرزینی دهستهکانی کهم بکاتهوه، شتیکی له بهر
خویهوه وت و چله شه مچه کهی داگیرساند، خیرا و پسپۆرانه
گرتی به بن پهروکهوه. گرتی و گر کهوته ناو کوانووه که. خاله به
گولمحه مه دی وت:

— ئیسته ئاومان ئهوی. ئاو له کوی بهینین؟

— غه می ئاوت نه بی.

گولمحه مه د چوو بو لای تیره که، جهوهنده کهی هیئا،
کتریه کهی پر کرد و جهوهنده کهی خستهوه جیگای خووی و
هاتهوه بو لای خاله مهنده لوو. مهنده لوو لای ئاگره که بوو؛ ترسی
با و کوژانه وهی ئاگره که. گولمحه مه د له بن دیواره که دانیشه،
پالی دایه وه و پانیه ی سه ری نابیه دیواره کهوه. شه کهت، خهوی
لیکه وت.

کتری هاته کول. خاله مهنده لوو چای دهم کرد و کیسه ی
کشمیشه کهی له گیرفانی دهره یئا. چا، چند پیاله به دوا ی
یه کدا. پیره میرد گهرم داهات، دلی نه هات گولمحه مه د خه بهر
بکاتهوه. گهنجه. جهسته ی گهنجیش له نان زیاتر نیازی به خه
هیه. پیره میرد هه لسا و چوو لای خو لی خهنده قه که، دهستی
برد بو دوخینه کهی و دانیشه. پاش تاویک هه لسا و ئاسووده
هاتهوه بو لای ئاگره که. کتریه کهی لای ئاگره کهوه داناو چوو بو
لای وشتره کان. په نجه یه ک به یالی ئهمدا و نینوکیک بو ته ویلی
ئهوی تر و دهستیک بو کلکی ههر کامیان: ئازیزهکانی مهنده لوو!
بارهکانی تاقی کردهوه و چوو بو پشت دهر وازه که. چاوی
نا به درزی دهرگا کهوه سهیری ئهو دیوی کرد. مالی دهر وازه بان
دوو پیلیکانی بهردین. که له شیریک له سهر بانی ماله که.

كړ و خاموښ له سهر لاقیك. پهيكهړیكى بهردینه. لهولاترهوه
 درهختیك و پشت دارهكه، دریژهی دیواری شار كه به لیژایی
 مردووشوړخانهكهدا ئهكشا و بنهكهی وهكوو پیستی حهزیا له
 دهوری شار ئالابوو و تهوقی دابوو. بهلام بهس پیستی مار. دیواره
 كوڼه، شكوی خوئی دوړاندبوو. ئیتر نه دهورگر و راگری شار،
 بهلكوو شیوهیهكى ههردووکیان بوو. خشت و خوئی ئهم دیواره
 كه بهدهستی پیاوانی ئازا له سهردهمانی زووتردا سهركهوتبوو،
 ئهوا پووك ببوو و لیړه و لهوئی دارووخابوو. پهيكهړی ئهستووری
 دیوارهكه، قهلهش و كون و رووخانی پیوه دیار بوو. پیر بوو ئهم
 برجانہ و ئهم شوړهیه له سهرمههرگدا بوو. بهلام ئهم ئیسقانه
 پووكه، ئهم تهنه دارزاوه، ئهم شان و ئهم باهو كوڼینه، هیشتاش
 ئاماده نهبوو دهس له خوئی بهردات؛ دل له راوهستاوی خوئی
 بهردات، دل له كوڼینه بوونی خوئی بهردات. سهربردهی له دل دایه
 ئهم دیواره كوڼهیه. ئهو سهربردانهی كه زمانی كهسان، زور كهم
 گپړاویانهتهوه. چهنده سووكایهتی به گیان چهشتووه. به چاو و
 به گویش. جی چرنووكی مهغولهكان له سهر پیستی لهشی،
 نهړهی توقینهری توورانیهكان له گوئی گیانی دا و شوینهواری
 ئهو مهنجهنیقانهی، پسپوړترین وهستاكارانی چین دروستیان
 كړدبوو، به سهرروبچكى ئهم شووریهوه هیشتاش مابوو. شوینی
 چنگ و جی پمب و شیر. جرینگه جرینگى داگیرکردن، ههرای
 هیرش. شالو و خوینی لاوان. باروو له خوین و خهنجر ئاژینراوه.
 پیاوان، موړیانهكان، به دیوارهكهدا ههلهگهړین. شهر له سهر
 یالی دیوارهكه. تیك وهرئهن، قیژهی ههلدیران. خوین به حهوادا
 فیشقه ئهكا. شووره ئهلهرزى. تهزی پیا دى. ههست ئهكات له
 پی كهوتووه و میشى ملوژم برینهكانی ههلهكهوئن. گوئی له وزه
 وزی میشهكانه. ئهسپی ئهیخون. گهړی ئهكهن. ئهیمژن. موړیانه
 كون كونی ئهكهن. باروو دئهرووخى. دهروازهكان تیك ئهشكینرى.
 هیرش و ههرا و هوریا. پیاوان لیك ئهئالین و تیك ئهشكین.

خه نجر، له پشته وه! ئه مجاره ش، وهك هه مېشه! شار
 تېكچرژاوه. سمى ئه سپان و قېزه ي تير و لالانه وهى پيره ژنان.
 شهر و هه لالا، سینه به سینه. خه نجر و سینه. شیر و ملی
 پیاو. نېزه یه و ورگی دایکان، مه مکی کچان. شار شیت بووه.
 تالانی هه بوو نه بوو. تاودانی بی ئامان. حیلکه ی ئه سپانی توڤاو له
 په ژاره ی دایکان دا. شار ئه نالینى. کوڤانه کان، مهیدانه کان، مالنه کان
 و خه وگه ی مالان پاریزراو نییه. خاک و خه لک له ژیر سمد
 ئه کوترین. به گیان، بو خو به ختکردن تی ئه کوښن سهرداره کان.
 مناره یه ک له سهری پیاوان و خه لکان له ناو مهیدان.

چاوی تهیمور له ناو شارد ئه سووړپته وه، روخساری تهیمور
 به سهر شارد پهل ئه هاوی. کریتی. دزیوی! وهستاوه له سهر
 بلینداییه ک تهیمور له چاوی سهر براوه کان دا قاقا لی ئه دا.
 شهیتانی دزیو، نابینری. ئه بینى. روخساری پان، پانتر له گومه زیک،
 پانتر له مه نداویک، له که ویریک، به هه موو ناشیرینی خو یه وه
 پی ئه که نی. قاقا دزیوه که ی له ئاسمانی به یه هقی نه جیب دا، له
 تاقی هه ماراوه کان دا، له ئه شکه وت و کووله کان دا له حهرهم
 و خه وگه کان دا، له دالانی کاروانسه راکان دا دهنگ ئه داته وه.
 قه مچییه ک، ئه ژدیهایه ک به دهستییه وه، له سهر بهرزایی
 وهستاوه. دزیو و بهد کردار، ههر بو خوښی قه مچی ئه دا له
 پشتی دایکانی من، دایکانی ئیمه. دهستییک قه مچی و دهستییک
 سوراحی. شاد و کریت پی ئه که نی. دوو مشخه لی دم به دوو که ل
 له چاوانی دا ئه سووتین. ئه شه لی، قورس ئه شه لی و له بهرزایی
 دئه به زی. مامزه کانی گورانی ئه لین. قه مچییه که ی، زمان له خاک
 و خوین وهر ئه دا. خو ی له بهر خوړ ئه دره وشیتته وه، له سمیل
 و لیوه کانی، له زمان و له ددانی خوین ئه تکی. لای سهره کان،
 لای خهرمانی سهرانی خو به ختکه ران ئه وهستی. سهرکه وتوو
 و خاموش ئه وهستی. به خاموشی سهر ئه کات. سهره کان
 به خاموشی سهری ئه که ن. چاوه کان، به خاموشی سهری

ئەكەن. سەيرى شەنلە ئەرخەوانىيەكەى شا، سەيرى شەنلە خۇئاوئىيەكەى شا لە بەرپى تەيمووردا ئەكەن. شەنل، خەلاتى تەيموورە بۇ نۆكەرەكەى، پاداشتى خەيانەت. شالىارى شار، مل كەچى خەيانەتەكەى، بە تەقىلەى زەرد و رېشى كۆسەو؛ بە كورنش كردن لە بن پى تەيمووردا پى ھەلئەگرى. بىئاگا لە چارەنوووسى خۇى كە مەرگە. پاداشتى خەيانەت. دواين خەلات. دواين سپاس. چاوە مردووھكان، بە ھۇى خەيانەتى شالىارەوھ مۆلەق بوون. دەمەكان جنىوئىكى خاموشيان لە خۇياندا ھەشار داوھ. شەرمى شالىارىش درۆينە. لە شىوھنى شاردا، تەيموور سم لە زەوى ئەكوتى. لالانەوھى پىرە دايكان. تەيموور بە قەمچى دايكان نەوازىش ئەكات. زىندوانى كۆتكراو سروود ئەلن. خوين لە دەميان ئەپرژنن. تەيموور فەرمان ئەدا لە قورپان بگرن!

بە كرگىراوان، بە خشت و خوينى لەشى زىندووھكان بارووھكە نوئ ئەكەنەوھ. دەست و پيان ئەبرن. لەش و سەريان لە ناو ديواردا ئەچنن. بەچاوى ئاوەلە، زمانى پر وتە، دلى پر قسە، سىنەى پر خرۆشەوھ پياوان ئەمرن. بەزىندوووى پۆلەكانى دادوويە، پۆلەكانى ھەللاج، پۆلەكانى خورپەمدىن، پۆلەكانى مەزدەك، ئەم عاشقانەى بەردەوامى عەشق، عەياران، برايان، بە پىوھ ئەمرن و خوينى خۇيان وەك كەلەپوور جىئەھىلن. خوين لە دەست و قاچەكان فېشقەى ئەكرد. دركىك لە چاوى دوژمندا، پرووى خۇيان بە خوينى خۇيان سوور ئەكەن و ريز ريز لە دلى ديوارەكە جىگىر ئەبن. دوا ئەستىرەكان، دواين ئەستىرە، لە ھەموو نىگايەك پزىسكە ئەبەستى، دەرئەپەرى و ئەشكى. لە پزىسكە، پزىسكەدانى ئەستىرە، لە شكان شكانى ئەستىرە بنوارە!

بىدەنگى. پياوان مردوون. شەو بە سەر ئەستىرەدا زال بووھ. شەو دادى. رقى تەيموور نىشتۆتەوھ. چاو بۇ پاداشت، كرگرتە ريزيان بەستووھ، كرگرتەى بى چاو و پروو قرووسكەيانە. سەگان.

خوین بهس نییه، نانیاں ئهوی. تهیموور مائی خه لکیان پیشان ئه دا. بیوه ژنانیاں پیشان ئه دا. جیگه و نانی گهرم. به کریگیراوان تاو ئه دهن، شالو ئه بهن. دهر و دیوار ئه نالین. ماله پروخواو ئه نالین. یاوی خویناوی ترس و خوف، شار پر به پر ئه که ویتته ناو خوفی شه وه وه. سهر به داران، سهریان به سهر داره وه یه. تو وه کان، بهس تو وه کان، سهره میکوته جوولیهان دی؛ مهرگیان نه بی! ناله له دله کان دا دائه مرکیتته وه. نامری. پاشه کشی ئه کات. هه ماری رق، هه ماری تووره یی؛ پاشه که وتی گهل، گهنجینه ی خه لک!

به خرۆش به ئه ی زمانی برآو، پیاو کوژراوی شکست خواردوو، دایکی ره شپۆشم؛ ئه ی بهرگ رهش! پر خرۆش به ئه ی خاک! کوره کانت، بو لات دینه وه، له ئامیزیان بگره ره وه!

تهیموور ئه پرووا. کاتی که شه وه به سهر شارد ا راخراوه، ئه پروات. له سهر شانیهکانی مار پروواون. شالیاری شار له دووی ئه پروا. به بی پروومهت له دووی ئه پروا. په نجهکانی خوینی لی ئه تکی. دهنگی پی له کو لانهکانی شارد، تاودانه وه یه کی شوومی هه یه. شووره، له سهر پییه، تهنها، شووره وه ستاوه!

خاله مهنده لوو. چاوی له کونی ده رگای ده روازه که هه لگرت و پشتی راست کرده وه. هات بو ئه ملا. گولمه مه د له بن دیواره که دا هیشتا خه وتبوو. دهنگی بانگ له مناره کانه وه بهرز بوویه وه. ده رگای ژووری ده روازه بان لیک ترازا. شلپه ی ئاو به سهر دهسته کانی دا. کاتی ده سنویر.

— هو ی... کوری که لمیشی ناتهو ی رابی؟ ئه وا پوژ بوویه وه. گویت له دهنگی بانگ نییه؟

گولمه مه د هاته وه به خویا. لهشی ماندووی هه لساند. باویشکیکی دا و پشت دهستی نا به ده میه وه و وتی:

— خۆزگه خه بهرت نه کرد بامه وه. ئهتوت ههر له م دنیا یه شدا نیم. خۆزگه هه لت نه ساندام.

— تاکه ی ئه تهو ی بخهوی پیاو؟ مه گهر ناتهو ی باره کهت

به‌نرخیکى باش بفرۆشى؟ کاروانه مه‌زنه‌کان به باره‌وه خه‌ریکن
ئه‌گهن. ده‌نگى گازه‌نگ نابیسى؟ هه‌ر ئیسته‌ته‌ ده‌روازه‌که ئه‌که‌نه‌وه.
هه‌لسه‌ وه‌ره‌ پیاڵه‌یه‌ک چا بخۆ بابیته‌وه‌ سه‌ر خۆت. زووکه‌ رابه‌!
ئه‌م چا بى پیره‌ بۆ پیاوی ماندوو ده‌واى ده‌رده. شه‌که‌تیت له‌ له‌ش
ده‌رئه‌کا. هه‌لسه‌ وه‌ره‌. وه‌ره‌ بۆ ئیره‌!

گوڵمه‌مه‌د هات بۆ لای ئاگره‌که‌. گورگانه‌ دانیشیت و وتی:
— تیی‌که‌! تیکه‌! ئه‌م کاروانه‌ی وا دى، ره‌نگه‌ هى ئاغای
تالاوا بى. ئه‌گه‌ر ئه‌و بى، براکه‌ی من، به‌گمه‌مه‌دیشی له‌گه‌له‌.
پیم وتی به‌گمه‌مه‌د لای یه‌کیک له‌ خانه‌کانی تالاوا، له‌ سه‌ر
وشتره‌کانی ئه‌و کار ئه‌کات. باش ئه‌بى ئه‌گه‌ر ئه‌ویان له‌گه‌ل بى.
خاله‌ مه‌نده‌لوو وتی:

— تالاوییه‌کان زۆر جاران باره‌که‌یان له‌ سه‌ر کووره‌کان ئه‌خه‌ن.
ره‌نگه‌ ئه‌مجاره‌ش له‌ کوره‌کان نه‌یه‌ن به‌م لاوه‌.

گوڵمه‌مه‌د، دوا قومی چاکه‌ی هه‌لقۆراند و وتی:
— ره‌نگیشه‌ دواى بارخستن و فروشتن هاتن بۆ شار. خۆ هه‌ر
له‌ویوه‌ ناگه‌رینه‌وه‌! نان و قه‌ند و چایه‌کیان ئه‌وى یان نا؟

ده‌نگى ده‌نگه‌ده‌نگى که‌له‌زه‌نگى پيش‌ره‌وى کاروانه‌که‌ نزیک
ئه‌بوویه‌وه‌. وا دیار بوو له‌ ده‌ربه‌ندى شوڤه‌وه‌ هاتبوون. که‌له‌شیری
ده‌روازه‌بان ئه‌یقوو‌قاند و باڵی رائه‌وه‌شاند. بانگ له‌ مناره‌که‌دا
کپ ببوو. کازیوه‌ په‌لى هاویشتبوو ئه‌خزایه‌ ژیر پیستی شه‌وه‌وه‌.
کازیوه‌ی راسته‌قینه‌، ده‌روازه‌بان نوێزى خویندبوو. خاله‌ مه‌نده‌لوو
پیاڵه‌ و کترى و کیسه‌ی کشمیشه‌که‌ی کو‌کرده‌وه‌ و خسته‌یه‌وه‌
ناو شه‌لته‌که‌ی. گوڵمه‌مه‌د، به‌ نه‌ره‌یه‌ک وشتره‌کانی راچه‌ناند.
وشت‌ر به‌ باره‌وه‌ راست بوونه‌وه‌. گوڵمه‌مه‌د و مه‌نده‌لوو به‌ ده‌ورى

باره‌کان‌دا سوو‌رانه‌وه‌. یه‌کیک له‌ باره‌کان خوار ببوو. باره‌ خه‌لووزی
وشت‌ره‌ می‌که‌ی خاله‌ مه‌نده‌لوو. پیاوه‌کان پیکه‌وه‌ باره‌که‌یان راست
کرده‌وه‌. گوڵمه‌مه‌د هه‌وسارى وشت‌ره‌که‌ی دا به‌ شانیدا و ئاماده‌
له‌ پشت ده‌روازه‌که‌ وه‌ستا. مه‌نده‌لوو، لای باره‌که‌یه‌وه‌، چاوه‌رپی

ئەکرد و سەمیل و دەور لیۆهکانی ئەلستەوه. ئارام بوو. بەلام لە
پڕ نەپاندی:

— ئەری ناتەوی پێگەمان بەدی بێنە ژوورەوه؟!
دەنگی دەروازە بانەکە بە شەلەژاوی و پچرپچر لەو بەرەوه
بەرز بوویەوه:

— تۆزی چاوەری بکە خالۆ! ونەکردوو. کلێلەکەم لیۆن بوو.
نازانم لە کویم داناو ئەم تەرەماشە! ئەوا... هەر ئێستە...
نەحەت لە شەیتانی حەرەمزاو! جنۆکە پێیان لە سەر داناو!
خۆ دۆیشتەو هەر لێرەم داناو. لە سەر رەفەکە، لای فانۆسەکە
دامناو... ئا... ئەوەتا دۆزیمەوه. بێ پیرە لە سەر رەفەکەوه
کەوتوووەتە خوارەوه بۆ ناو تەشت و بن جەرەکە. هاتم... هاتم...
بە دەنگیکی وشک و ماندوو، دەرگا گەورە و کۆنەکانی
دەروازە شار کرانەوه. دەروازەبان کە مل و نیوەی روخساری لە
ملپێچیکی خورییەوه ئالاندبوو، لەتە قورسەکانی دەرگاکی
پال دایەوه و لە کاتیکا ئەچوو بەرەو بۆتکەکە، وتی:

— وادیارە یەکیک لەو سەربارانەتان بۆ من هیناو! هەلێدە
خوارەوه دەی، ئەوه خۆ هەمووی سی بارتان پێیە؟ دوو پیاو و
سی بار؟! وەرە باجەکە بە. سی دوو قەرەن ئەکاتە شەش.
دوو قەرەنیش سەربارەکان هەشت قەرەن. بابی!

خالە مەندەلوو چوو بۆ لای دەروازەبان و وتی:
— چی؟ بۆ سەر باریش باج وەرئەگری؟! لەکەیهوه؟ مەگەر
لەگەڵ کرێکارانی کورەکان قسە ئەکە؟ چاوەکانت جوان بکەوه
و من بێنە. من حەمەعەلیم. سأل بە دوانزە کارم خەلووزکیشان
و دارکیشانە! تۆ تازە ئەتەوی باجی سەربارم لیۆهەرگری؟ باج!
نەکا مەسەرەفی خۆت چوووەتە سەرەوه؟! هەه!

دەروازەبان بە قەڵسییەوه سەری راوەشان و بۆلاندی:
— باشە ئیتر! نایەوی گوتارم بۆ بەدی. باشیش ئەتناسم.
مەندەلوو رەژوو! کورەکەشت ئەناسم. چەند سالیک لای ژن

براکه م فیڙی تهونکردن ئه‌بوو. ئیسته‌که به ئاشنا ده‌رچووین
حه‌وت قه‌ران بده و بیبره‌وه!

— باشه بوچی هه‌وت قه‌ران؟! —

— ئه‌ی چه‌ند؟ —

— شه‌ش قه‌ران. بگره ئه‌وه‌ش شه‌ش قه‌ران. یاللا پسه‌ووله‌که‌ی

بیره.

— بابی، شه‌ش قه‌رانه‌که‌ت بدهو برۆ به دوا‌ی کار‌ت‌دا، منیش
کارم هه‌یه! تو ئیتر کار‌ت بهو شتانه چییه؟ برۆ، برۆ ئیتر! خۆم
پسه‌ووله‌که‌ی ئه‌درینم!

خاله مهنده‌لوو له به‌ر خۆیه‌وه بو‌له‌یه‌کی کرد و خۆی گه‌یانده
لای گوله‌مه‌مه‌د و وتی:

— تا ئیره دوو قه‌ران قه‌رزاری منی، با‌جی باره‌که‌تم دا،
دوو قه‌ران. باشه!

— باشه ده‌ی تۆش! خو هه‌لنایه‌م! پیت ئه‌ده‌مه‌وه. هه‌ر ئه‌مرۆ
پیت ئه‌ده‌مه‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی باره‌که‌م فروشت.

— مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه له بیرت بمینی. ئه‌زانم هه‌لنایه‌یت.
ئهمه گوته‌یه‌کی باشه که ئه‌لی ئه‌گه‌ر ناتهووی له‌گه‌ل هاورپکه‌ت
تیک بچی، له هامان سه‌ره‌تاوه حه‌سابی ده‌رچوو و دا‌هات له
ده‌ست‌دابی. جا رپکه‌وه! ئه‌وا هه‌واش روون بوویه‌وه.

به ندى جهوتهم

بهره به يانى سه بزه وار.

ئاسمانى سامالى دهمه وبه يان پاش نهرمه وهشتى شهوانه.
ههواى تاريك و پروون، ههواى ليلى به يانى. هيىماى پيوارى خاموشي.
دهنگى پيلاو له سهر به ردچنه تهرهكانى شهقام. بوني شىي ديواره
قوورپينهكان. دهركاي به ستراو. دووكانى داخراو. خمگهر، ئاسنگهر،
دارتاش. دهنگى نويز خويندن له بن ديواران. راسته شهقامى چوللى
سه بريز. تپه پرينى پياويكى كوم، به بهرهمى ره شهوه به رهو
گهرماو. دهنگى پي، دهنگى كوكه، دهنگى زكر.
شار، له چروى به يانى دا چاو هه لئه هيىنى.

گولمحه مه د و مهنده لوو يه كه م كه سانن پيان ناوه ته سهر
به ردچنى شه قامه كه. له سه بريز تى ئه پهرن. به لاي ئه ستيلاهه كه
ههشت پايله دا ئه پروون و پاش تاويك به لاي شانى بازاردا، ئه گه نه
مهيدانى خه لووز فروشهكان. مهيدان هيىشتا چولله. به تالى ههر
كهس و ههرشت. باران، تهختى مهيدانه كه سفت كردوو،
دهوراندهورى مهيدان، دهركاي ههموو دووكانهكان داخراوه. لاي
خوارووى مهيدان، لاي سى سووچه كه، ريگه يهك بو كولانى
پي دره خهت ههيه. له ملاتره وه گوزه ريك به رهو ئاسنگهران و چالى
خمگهران. خمگهرهكانيش هيىشتا وان له خهودا. لاي سهرووى
مهيدانه كه، شهقامى به ردچنكراو به رهو ئيمامزاده يه حيا ئه روات،

هه‌میش له سی سووچی پۆژاواى لای سه‌ره‌وه‌ی مه‌یدانه‌كه‌وه. لای ده‌رگای خواره‌وه‌ی کاروانسه‌رای شازده‌یه و به‌ره‌و مزگه‌وتی گه‌وره ئه‌روا. كوڵانیکی پێچه‌ڵ پێچ، بنی بازاری شیرینی سازه‌کان ئه‌برێ و به‌ شیوه‌یه‌کی توند و خاوین، به‌ردچنکراو، سه‌ر له‌ به‌ر ده‌رگای خوارووی مزگه‌وت دانه‌ی.

خاله‌ مه‌نده‌لوو، به‌ر له‌ یخ دانی وشتره‌کان، ده‌ست ئه‌نی به‌ سینه‌یه‌وه و سه‌رپێیی سلاویک له‌ ئیمامزاده ئه‌کات. پاشانیش رووی له‌ گوڵمه‌مه‌د:

— ئه‌مه‌ش شاری سه‌به‌زه‌وار. هه‌تا ئیسته ئاوا چۆل و دڵ له‌سه‌رخۆ بینیوته؟ باره‌که‌ت که‌ فروشت، وشتره‌که‌ت ئه‌به‌یه‌ته کاروانسه‌را و ئه‌چی بو ئیمامزاده. شه‌قامی ئه‌رک و شه‌قامی به‌یه‌ه‌قی‌ش به‌ دڵ ته‌ماشایه‌که‌. دووکانی به‌قالیه‌که‌ش له‌ بن ده‌رگای کاروانسه‌راکه‌یه، به‌ره‌و مه‌یدان. له‌ شیرێ مریشکه‌وه تا گیانی ئاده‌میزادی تیا ده‌س ئه‌که‌وێ. ئه‌گه‌ر له‌گه‌ڵی ئاشنا ببی، قه‌رزیشته‌ پێئه‌دا. ئه‌مه‌ش چاخانه‌ی که‌لای حه‌یب. شاگرده‌که‌ی خه‌ریکه ئه‌یکاته‌وه. شوینی هاتوچۆ و کرین و فروشه. زۆربه‌ی گوندیه‌کانی لای شو‌راو، لی‌ره‌ کوئه‌بنه‌وه، تا نیو کاژیری تر ده‌لاله‌کانی پێسته و خوری و ریخۆله و توو‌کووله‌که‌، وه‌کوو له‌شکر ئه‌رزینه ئه‌و ناوه و قیره و هه‌رایان به‌رز ئه‌بیته‌وه. حوجره‌ی بازرگانه‌کانیش وا له‌ شه‌قامی به‌یه‌ه‌ق. لای دالانی کاروانسه‌راکان. نه‌زمیه‌ش هه‌ر له‌وێه. به‌لام دادگا له‌ سه‌رت‌ره‌وه‌یه، شه‌قامی سه‌ره‌وه. به‌رپۆه‌به‌رایه‌تی جه‌نده‌رمه‌ش له‌ولایه، لای ده‌روازه عی‌راق. له‌ ناو یه‌کیک له‌ کاروانسه‌راکانی شا عه‌باسی‌دا. ئیتر گیانم بو‌تی بلی، له‌م چه‌ند ساله‌ی پاش جه‌نگیش یه‌ک دوو گاراج له‌ شه‌قامی سه‌ره‌وه کراوه‌ته‌وه. واته هه‌مان کاروانسه‌راکان کراون به‌ گاراج. یه‌کیان میوانخانه یه‌کیشی هه‌یه. ئیتر گیانم بو‌تی بلی...

له‌وه زیاتر، گوڵمه‌مه‌د تاوی فره‌ویژی پیره‌می‌ردی نه‌بوو. چونکه ئه‌وه‌ی خاله مه‌نده‌لوو ئه‌یوت، گوڵمه‌مه‌د خۆی ئه‌یزانی.

دهشتهکی بوو، بهلام خو ندى و بدى نهبوو، بويه وتی:
 — جارى ئهوهه پىبلى ئهتهوى تا مشتهرى پهيدا نهبووه،
 وشترهكان به بارهوه رابگرى؟ من وشترى خوم به بارهوه راناگرم و
 يخى ئهدهم و بارهكهى لى دائهگرم. تویش خوت ئهزانى!
 مهندهلوو وتی:

— منیش ئهيانخهوينم، بيانهيئه بو بن ديوارهكه. لای
 گوزهرهكه. ليړه ئهتوانين پاليان بدهين به ديوارهكهوه.
 گولمحه مه د وای کرد و هر دووکیان تاي بارهکانيان ليک
 جياکردهوه. فهرده خهلووزهکانيان پالدا به ديوارهكهوه و تاي
 دارهکانيشيان سهرنابهيهكهوه، له مهيدانهكهدا. وشترهكان
 ههناسهيان هاتهوه به بهردا و پياوهكان لای دارهكه دانيشتن.
 خاله مهندهلوو ههستی کرد برسيهتی. گولمحه مه د سفره لای
 توربينهكهى دهرهينا، هينای و کردييهوه. نان ساجی وشكه لاتوو.
 ههرچی بى، نان بوو و پاروو له دواى پاروو.
 شار، جوولآو.

پاقله فروشهكان، تاسه لای پاقلهيان نابوو به سهرهوه و له
 سهبريزهوه بهرهو ژوور ئههاتن و له ناو مهيدانهكه، هر کامه و
 له لایهكهوه. خويان ئهکرد به كوڅلانيكدا و هاواريان ئهکرد: پاقله لای
 كوڅلآو، كوڅلآو پاقله. دووكاندارهكان عابا به شان، يان بهرک له
 بهر لهم كوڅلآن و ئهه كوڅلآنهوه ئهگهيشتنه ناو مهيدانهكه، وهكوو
 مشك تهخته لای دوكانهكانيان ههلهگرت و لهپشت تهخته لای
 كارهكهياندا، لای مهنگهله ساردهكهوه ئهكهوتنه ئاگر كردنهوه.
 وشترهكان تاقه تاقه و بهكاروان به زهنگوله لای كوړكراوهوه
 ئهگهيشتنه ناو مهيدانهكه و له لایهكهوه ئوقرهيان ئهگرت.

پياوهكان باريان لى دائهگرتن و ئهكهوتنه ئاگر كردنهوه. مهردارهكان
 له كاروانسهركان دهر ئهكهوتن و مهر و بزنه پهروارهكانى خويان
 موڅ ئهدا. نانفروشهكان ئههاتن بو مهيدانى دار و بارفروشهكان
 و نانيان به پياوه ماندووهكان ئهفروشت. ههندي پاقله فروش و

چه‌وه‌نده‌ر فرۆش به ناو وشت‌ر و باره‌كان‌دا ئه‌خولانه‌وه. يه‌ك‌ي‌ك له شاگرده‌كاني چاخانه‌ي كه‌لا‌ي حه‌بيب ده‌سته‌يه‌ك پيا‌له و ژي‌ر پيا‌له‌ي له سه‌ر ده‌ست و مه‌چه‌كي دانابوو و به ده‌ور ئه‌گه‌را. ده‌لا‌له‌كان پ‌ژابوونه ناو مه‌يدانه‌كه و وه‌كوو گورگ به دوا‌ي باردا ئه‌گه‌ران. گه‌توگۆ ئه‌بوو به مشتوم‌ر و مشتوم‌ر به ده‌مه‌قاله و ده‌مه‌قاله به هه‌راوه‌وريا. شار سه‌ري له سه‌ر سه‌رين هه‌ل‌گرتبوو و به دوا‌ي رۆزيه‌وه بوو. لا‌ي باره داره‌كانه‌وه له سه‌ر قه‌راني‌ك و دوو قه‌ران مشتوو‌م‌ريان بوو. سو‌ينديان ئه‌خوارد، هه‌ره‌شه‌يان ئه‌كرد و جني‌ويان ئه‌دا. به‌ره‌لا‌كان و هه‌تي‌ووبه‌چه‌كان هاتبوون بۆ دار دزين. ده‌لا‌له‌كان قه‌مه‌يان ئه‌هات، دوو‌كانداره‌كان تي‌كه‌لي خه‌لكه‌كه ببوون و ئه‌يانويست پاروويه‌ك له ده‌مي يه‌كي‌كي‌تر بگه‌رنه‌وه. گه‌دا‌كان، شهل و كو‌يره‌كان تي‌ك چ‌ر‌ژابوون. ته‌ليس له سه‌ر و تووره‌كه له مل، به شهل و كو‌يره كو‌ير وه‌كوو گه‌له‌خو‌ركه به ناو مه‌يدانه‌كه‌دا ئه‌سو‌وران‌ه‌وه و ده‌ستيان بۆ هه‌موو كه‌س ئه‌كرد به كاسه و ئه‌پارانه‌وه. نزيان ئه‌كرد، جني‌ويان ئه‌دا و ئه‌فرينيان ئه‌كرد. پاليان پي‌وه ئه‌نرا و ديسان‌ه‌وه ئه‌گه‌ران‌ه‌وه. گه‌دا‌ي جو‌راوجو‌ر، شهل و تري‌ا‌كي، گه‌نج و پير.

له‌م ناوه‌دا سو‌ال‌كه‌ري‌ك هه‌بوو هي‌چ‌كه‌س نه‌ي ئه‌تواني به ئاساني له كو‌لي خو‌ي بكاته‌وه، گه‌دا‌يه‌كي به ناوبانگ، شار ئه‌يناسي: مه‌نده‌لي بووز. وه‌كوو زه‌روو ئه‌لكا به خه‌لكه‌وه ئه‌م گه‌دا‌يه. شه‌په‌له لي‌ي دابوو. ده‌ستي به ريتمه‌ي‌كي تايبه‌ت ئه‌له‌رزئ و رانه‌وه‌شا. لي‌وي بي‌ هه‌ست و بي‌ جو‌وله‌ بوو و به به‌رده‌وامي لي‌ك به لاله‌غاوه‌ي‌دا ئه‌هاته خواره‌وه و ئه‌تكا‌يه سه‌ر يه‌خه‌ي پالتاوه‌كه‌ي. چاوه‌كاني وه‌كوو چاوي پشيله‌يه‌كي پير، مات و قه‌وزه‌يي ببوو. وه‌ها له مرو‌ف مو‌ر ئه‌بووه‌وه و چاوي تي‌ئه‌ب‌ري، ئه‌توت دوو گولمه‌ي‌خه و له عه‌رز داکوتراوه. سه‌ري‌كي خ‌ر و تاشراوي هه‌بوو. هه‌ميشه‌ي خوا ئه‌و سه‌ره‌ رووت بوو. ناوشان پان بوو، ئيس‌ك درشت بوو. پي‌كاني رووت و زل بوون. به‌ره‌كي‌كي دري‌ژ و كو‌نه‌ي

له بهردا بوو به هۆی کۆنیه وه پيشال پيشال ببوو. زۆرکه م کراسی له بهردا بينرابوو. سهر تا پي، خۆی بهو بهرکه دئه پۆشی. تووکه لووله کانی سهر سينگی وه کوو خوری له ناو يه خهيه وه به دهره وه بوو. نهک ههر خه لکی شار، هه موو دهره کيه کانیش، ئهوانه ی که باریان ئه هینا بۆ شار؛ ئه یانناسی و قيرسيچمه ييه که ی، بئ شهرميه که ی و دهم پيسی و جنيودانه که یان ئه ناسی. ليت ئه هاته پيش، سهره تا سه يری ئه کردی، پاشان دهستی رانه گرت و پاشان به بئ دؤعا و پارانه وه يه ک ئه يوت: – بابي! ئه گهر تاويک له به خشينی دراويک، پارچه نانیک، کلۆ قه نديک دوا بکه وتا يه تی؛ ليوه ته ر و لووسه کانی ئه کرايه وه و له سه رخۆ و به هيوری، به بزه يه کی ملۆزمانه دهستی ئه کرد به قسه وتن. پاشان به جنيودان. له کابراوه بۆ دايکی، له دايکه وه بۆ باوکی، له باوکیه وه بۆ خوشکی و له خوشکيه وه بۆ زاوا. ئه وه ستا يه سهر ئه وه ی، که ی دهس به گيرفان دا بکه ن. ئه گهر ديسانه وه ش هيچيان نه وتا يه ت، به دهم ناشرينترين جنيوه کانه وه، به په نجه لهرزۆکه کانی بووزيکی پيوه ئه کرد!

خاله مهنده لوو چووبوو بۆ چاخانه. گولمه مه د له سهر توربينه که ی دانيشتبوو، پشتی نابوو به باره داره که وه. مهنده لی بووز، به بهرکه پيشال پيشال و دريژه که يه وه به پي په تی و قوراوييه وه، به رامبه ر گولمه مه د وه ستابوو و دهستی بۆ راکيشا بوو و بزه يه کی له سهر ليو بوو. گولمه مه د وتی:

– برۆ لاچۆ، خوا پيت بدات.

مهنده لی وتی:

– ده شايی!

گولمه مه د وتی:

– مه گهر نابيني هيشتا باره که م نه فروشتوو؟

– ده شايی، بهس ده شايی. قنت لار ئه بي ده شاييم پي بده ی؟

گولمه مه د، له پر له پشت باره که دهرپه ری و وتی:

— بۆ قىسەى قۆر ئەكەى ناپىاوا! حەى!
مەندەلى بووز، جوولەى نەکرد، ھەروا كە وەستابوو، وەستا،
بزهىەكى تەر لە سەرلىوى بوو و پىكەننىكى خوڭپىرپانە لە چاوى دا:
— ئاشنا گيان! داواى پارەم لىكردى، خو داواى گانم لى
نەكردى. كاتىك منال بوويت دەست و دلت كراوەتر بوو خو!
ئەوكاتانە ئەشتدا و دەنگىشت بەرز نەئەبووئەوه. بەلام ئىستە
بۆ بووزىك خەرىكە قىژەت بەرز ئەبىتەوه...

گىژ و وړ و بى بړوا، گولمەمەد رابوو و يەخەى بەرەكەكەى
مەندەلى بووزى گرت و وتى:

— گەوادى قورمساخ! ھەروا وەستاويت و قىسەى قۆر ئەكەى
بۆ چى؟ تۆ كىت مەگەر؟ پىم وتى وردەم نىيە، ملت بشكىنە و
بړۆ وتم!

مەندەلى بووز بەو پالەى گولمەمەد پىوہى نا تابن دىوارەكە
چوو، گولمەمەد گەراپەوہ و نەحلەتى لە شەيتان كړد. ئەو پى
وابوو ئەم كابرە سەرخرە گوئ وەرگەراوہ، بەو چاوہ شىنانەپەوہ
ملى ئەشكىنى و ئەروا. بەلام وا نەبوو. مەندەلى بووز ھاتەوہ و
لە بەردەميا بە روودارىپەوہ وەستا.

«چ جانەورىكە ئەم سەگبابى بى بابە!»

مەندەلى بووز وتى:

— كەوابوو بە منت نەدا ئاشنا؟ ھا؟ ئەتەوئ بەكىى بەدى لە
من باشتر؟!

گولمەمەد داردەستەكەى لە بنى بارەكە دەرکىشا، بەلام
خوى راگرت و لى نەدا، سەرى دارەكەى كوتا بە عەرزدا و وتى:
— ئەلىم ون ئەبى يان ئەم دارە بېرمە قنت، گەوادى دارزاو!
مەندەلى بووز ويستى بړوات، بەلام پىش ئەوہى بړوا، ئاوپرى
داپەوہ و بە گولمەمەدى وت:

— دەستت سووك مەكە. خەرىكم ئەرۆم. خەرىكم ئەرۆم.
بەلام ئاشنا گيان، بن كلاوہكەت خركەى تىايە - كونى دەرپىكەت

وهک دەرگایه!

ئەمجارەیان، بە پێچەوانەی جارهکانی تر، مەندەلی بووز لە بەر شالۆی گۆلمحەمەد هەڵات و لە ناو حەشاماتە کەدا ون بوو. — ئەوه چی ئەکە ی پیاو! ئەوه خۆ بو لیدان نابێ! نەگبەتە بو خۆی شەپڵە لی داوه!

دەستی بابقولی بوندار، بازووی گۆلمحەمەدی گرتبوو، نە ی ئەهیشت بروات. گۆلمحەمەد بە ناباوهریهوه لی مۆر بوویهوه. بابقولی وتی:

— خۆمم، خۆمم! بۆچی بەو جوړه خیسە ئەکە ی؟! —

— تۆ... تۆ... لی ره چی ئەکە ی؟

— بە دوا ی تۆدا ناگەریم، مەشەلەژێ. من هەمیشە قاچیکم لە شارە. بلی بزەنم. تۆ چیت هی ناوه بو مەیدان؟ مەر؟ وشترە کەتم ناسیهوه و هاتم. بۆچی دەم ئەنیتە دەمی ئەو نەگبەتە؟ — قسە ی قوړی ئەکرد.

— قەشمری کردن کاریهتی، بلی بزەنم بار چیت پییه؟

— بار... چ باریکم هەبێ؟ تۆ لە چی ئەگەرێ؟

— هاتووم بو ئەرباب ئالاجاقی باریک دار بکرم. پیم وابی لەم رۆژانەدا میوانی هەیه. گەوره پیاوانی شار. وتوویهتی لە مالهوه نان ساز بکەن. چەند کەسیکیش بریاره لە مەشەدوه بین. ئەیهوێ میوانیهکی بی وینهیان بو ساز بکات.

گۆلمحەمەد وتی:

— ئەوه باره دارهکە ی من، تەنگزه. سهیری بکه، بزانه ئەگەر

بە دلتە بیدەم بە کوۆلی بادیدا و بوۆتی بهینم.

بایقولی بوندار وتی:

— کەواته کەوتوویتە دارکردن و دار فروشتن؟

— ئەوه نییه!

— پەزەکەت چی بە سەر هات؟

— هەن. ئەوهندە ی کە مابوون، هەر هەن. بەداری کە لەمیشی

و سه‌براو ئه‌له‌وه‌رپن. نه‌ی ئه‌هینا منیش خۆمیان پێوه‌ خهریک بکه‌م.

— باشه‌ ئه‌م دار و هه‌یزمه‌ هه‌چی تیا هه‌یه‌؟
— هه‌ینشتا تاقیم نه‌کردۆته‌وه‌. ئه‌مه‌ باری یه‌که‌مه‌ که‌ هه‌یناومه‌. به‌لام وا پێ ئه‌چێ بازاره‌که‌ی زۆر ته‌ق و له‌ق نییه‌. هه‌رچی چۆن بێ خه‌لکی ئه‌بێ نان بخۆن. جا گه‌نم و ئارده‌که‌ی چۆن دابین ئه‌که‌ن، ئه‌وه‌ نازانم. به‌لام نانه‌واکان خۆ ئه‌بێ نان بکه‌ن. بۆ ئه‌وه‌ی ته‌نووره‌ که‌شیان گه‌رم بکه‌ن پێویستیان به‌ دار هه‌یه‌. نان به‌ بێ ئاگر خۆ نابهرژی!

— جاری با باری بکه‌ین بزانی چۆن ئه‌بێ!
— که‌وا بوو ده‌ستم بده‌ری و یارمه‌تی بکه‌.
خاله‌ مهنده‌لوویش گه‌یشته‌. به‌ هه‌ره‌وه‌ز، سێ پیاو داره‌که‌یان بار کرد. گۆلمحه‌مه‌د و شتره‌که‌ی هه‌لساند. بابقولی بوندار، خه‌وش و خۆلی داره‌که‌ی له‌ به‌ره‌که‌که‌ی ته‌کاند و لفکه‌ی میزه‌ره‌که‌ی که‌ کرابۆوه‌ به‌ژێر چه‌ناکه‌ی دا برد و توندی کرد و که‌وته‌ رێ. خاله‌ مهنده‌لوو وتی:

— به‌ سه‌لامه‌تی ئیشه‌للا.
گۆلمحه‌مه‌د وتی:
— دیمه‌وه‌ بۆ ئیره‌. لیڤه‌ به‌ تا دیمه‌وه‌!
خاله‌ مهنده‌لوو وتی:
— ئه‌گه‌ر باره‌که‌م فروشت، له‌ کاروانسه‌رای حاجی نووره‌للا. لای پیره‌خاڵۆ. و شتره‌کانیش ئه‌به‌م بۆ ئه‌وی.
— چاکه‌. ده‌ی بوندار، له‌ کوپوه‌ برۆین؟

— ئه‌گه‌ر و شتره‌که‌ت رهم ناکات، له‌ بازاری ئاسنگه‌رانه‌وه‌. ئه‌گینا له‌ شه‌قامه‌وه‌ برۆ. له‌م کوڵانی پادره‌ختیشه‌وه‌ رێ هه‌یه‌، به‌لام ره‌نگه‌ له‌ ته‌نگه‌به‌ری کوڵانه‌که‌دا گیر بکه‌ین. هه‌ر له‌ شه‌قامه‌که‌وه‌ ئه‌روین باشتیه‌.

— مائی ئه‌رباب ئالاجاقی له‌ کوپیه‌؟

— دهروازه عیراق. لای ئیمامزاده یه حیاوه به لای چهپدا.
— با برۆین.

رۆیشتن. گۆلمحه مه د دهسکه وساره که ی دابه شانی دا و
بابقولی بوندار، شان به شانی که وته پڕی. دوو پیاو بتهوی نه تهوی
بیریان له شتیکی ئه کرده وه. ئه وه ی که به سه ر هه ردووکیان دا
— هه ر کامه و به شیوه یه ک — سه پینرابوو. یارییه ک هه ر کام به
شیوه یه ک تی دا دۆراند بوویان. نه ئه بوا فریوی پڕوی خو شی بوندار
بخوات. ئه و هیشتاش له بیر ی ئه و مامه له بی سووده دا بوو که
کرد بووی. سه ودای پیسته ی مه ره مردوو هکان. نه ی ئه توانی له
بیری بباته وه. مامه له مه گه ر نابی به ره زای هه ردوو لا بی؟ به لی
وایه. هه موو عالمی ک فتوای ئه مه ی ئه دا. به لام بابقولی رازی
نه بوو. گۆلمحه مه د ویستی خو ی به سه ردا سه پاند بوو. ئه مه
زۆرکردن بوو. ئه و شته ی که بابقولی نه ی ئه ویست به سه ری دا
بسه پینری. بابقولی به س ماندویتییه که ی بو مابوو یه وه. ئه بوا
رێگه یه ک بدوژیته وه بو تو له کردنه وه. قه ره بوو کردنه وه. ئه مه
به جیی خو ی. به لام بابقولی هیشتاش له وه سه ری سووړ مابوو
که چۆن بوو نه ی توانی بوو قسه له سه ر قسه ی کوړی که لمیشی دا
بکات. مه گه ر هه ر ئه و کاته شمشیری لی دهر ئه هی نا؟ نه. ئه ی چ
شتیکی گۆلمحه مه د، بونداری ده مبه ست کرد بوو؟ ترس! ترس له
گۆلمحه مه د؟! بابقولی له لای خو ی باوه ری به مه هه بوو. ناچاری.
به لام ئه مه له نا ره زامه ندی بابقولی بونداری که م نه ئه کرده وه.
گۆلمحه مه د توو ره ییه کی له دلی بوندار چه قاند بوو و ئه و له
ناخه وه ئه سووتا و ددانی له چیره وه ئه هی نا. گۆلمحه مه د ئه م
کوړده ده شته کیه، ئه وی ناچار کرد بوو پیسته ی مه ره مردوو ی
لی بکړی و پا ره که شی پی بدات. ناچاری کرد کاریک بکات که
نه ی ئه ویست بیکات. ناچاری کرد بوو کاریک بکات که ته نانه ت
تاله موو یه کی له شیشی به و کاره رازی نه بوو. بابقولی بوندار
له پر قفل ببوو. لیوی بو نه ترازا بوو. گیژ و وړ. ملکه چی زۆرداری.

له نىگا و وشهى گولمحه مه ددا ساميک هه بوو که بابقولى بوندار نهى توانى بوو به «نه» وه لامى بداته وه. خوڤ! ترس له پياويک که کيږد گه يشتبوو به سهر ئيسقانى و له چاوانيا جگه له خوڤن به دى نه ئه کرا. نهو نىگايه ش وا له دلى خوڤنه وه بليسه نه کيشى، پياوانى وه کوو بوندار نه ترسيڼى. به لام نه مه ش بهو مانايه نه بوو بابقولى بوندار نهو سته مهى ليى کراوه، نه توانى له بيري بباته وه. نه. بابقولى قين هه لئه گري. دلى گري گرتووه. خوڤى سهر کوڤنه نه کا. کفر نه کا. خوڤى هه لئه گلوفى. دلى ئيشاوه و بهرده وام ته شهر له خوڤى نه دا. گيانى نه چزي. نابى پروا بهو پرووه خوڤشهى بوندار بکات!

— ئاخره که شى نه و شترهت هه ر پى نه فرو شتم!
 — تو نه ته وى له برى قهرزه که ت و شتره که م لى هه لى بگرى بوندار! به لام نه گه ر به نه ختيش بتويستايهت، هه ر پيم نه نه فرو شتى. نانى شه و يشم نه بى هه ر ناي فرو شتم. و شتر بو من وه کوو گوچانى ده ستي کوڤره. من به بى بادي ناتوانم پروم به رى دا. گريمان به فرو شتايهت، ئيستته که دامام چيم بکرديتهت؟ به کوڤل دارم له ده فرسه نغيه وه به ينايهت بو شار؟
 بابقولى بوندار وتى:

— خيرى لى ببينى. مالىکى تايبه ته.
 — زور چاوى گرتوويت بوندار، ها؟
 — توش چ خه يال هه لت نه گري. پيروزي سواره کهى بى.
 پيروزي خوڤ. خيرى لى ببينى، لاده بو چه پ!
 گولمحه مه د و شتره کهى بو چه پ راکيشا:
 — راستى ئاگات له پوورزا کهى من عه لى نه که به رى حاجى په سه ند هه يه؟

بابقولى بوندار ليويکى شيرين کرد و وتى:
 — خه ريکه نه بين به خزم.
 — له گه ل عه لى نه که به ر؟

— ھەم لەگەڵ عەلى ئەكبەر و ھەم لەگەڵ ئۆمەش!
 — دەي، خێرە ئىشەللا.
 — ئەمەوئ كچەكەي بخوازم بۆ ئەسلانى كورم.
 — زۆر پيرۆز بى... پيرۆزە!
 — ئەمانەوئ بچين بۆ شيريني خواردن.
 — واىە ئيترا! دەولەمەندەكان بۆ لاى يەك ئەگلين. راستى
 خوشكە زاكەتم بينى. نادەلى.
 — لە كوئ.
 — لە رى پىكەوە بووين. ئەتوت بۆ كەسيك ئەگەرئ! چوو بۆ
 قەلاچيمەن. وتى ئەچئ بۆ مالى خالى بابقولى.
 — خالى چۆن بوو؟
 — ناساز بوو. پەريشان بوو. بۆ ئەو كچەي حەزى لئى بوو،
 شپىرزە بوو؛ زۆر خراپ.
 — شيت بوو ئەو رەبەنە! نەخوشيش كەوتوو؟
 — پيم وابئ. رەنگ و پرووى زەرد ھەلگەرابوو. سەروقزى
 ئالۆسكابوو. پيم وت بيت بۆ شار بيبەم بۆ لاى حەكىم. بەلام گوئى
 لئ نەگرتەم. ئەسپەكەي ئازووت و رويشت بەرەو قەلاچيمەن.
 بابقولى پاش تاويك وتى:
 — خالۆزاكانى لەوئ. خوشم كە كارەكەم جئ بەجئ كرد
 ئەرۆمەو... بەراست پيم بلئ، خيەت بۆ ئەكا لە دەراوى شۆرەو
 بارىك دار بەيئى و ليرە بيفرۆشى؟ مەگەر بارى بە چەند تەمەن
 لئتى ئەكەرن؟
 — ئەگەر ئەتەوئ نرخی ئەم بارە ديارىي بكەي، خۆت نرخی
 بۆ دابنى.

بوندار بە پىكەنينەو و تى:

٦٥٥

كە ئىدەر

بەرگى يەكەم

— نە بە سەرى خۆت. نە. ئەمەوئ داھات و دەرچووى كارى

داركيشان بيتە دەستم. منيش، خۆت ئەزانى دوو سئ وشترم

ھەيە. وشترەكانى كەلايى خواداد!

گولمحه مه د وتی:

— له م کاته دا که و شتر که وتوو و نرخی نه ماوه. توش
هه وای و شتر داری داوییه له سهرت. مه گهر نابینی و شتر داره
مه زنه کانیش خواردنی و شتره کانیاں به دارکیښان پي دابین ناکړي؟
له باوکی عه باسجان و قه دیرت کړي، ها؟

— ئا، ویستم بزانه ته گهر قازانجی تیابی، ماوه یه ک شهیدات
له گهل بنیرم بي بو دارکیښان. پاشانیش، دهمه و جهژن په رواریان
ته که م و سهریان ته برم. یانیش و شتره کانت پي بدهم به کړي. ئا.
وت چي؟ نانی تیا ته بي؟ له وه با شتره هه رجاره و تنها باریک
به یینی بو شار، وانییه؟

— جا ته وه پوونه. خوا با شتری کردووه. به لام جاری له گهل
ته م خاله مهنده لووه پیکه وتووین به نوره کاروان بکهین. دوو که ش
ته و که شیک من. ته گهر توانیم له گهل ته و پیکي بخم ته وه
زور باشه. کورتان و داره به نیاں پیکو پیکه؟
— زور نا. دووانیاں کوپانیاں نییه. ته و تریش داره به نه که ی
له ق بووه. ته بي چاک بکړیته وه.

گولمحه مه د وتی:

— له بیرم چوو ته م خاله مهنده لووه ت پي بناسینم، ته ویش
ته یه و بی بو قه لاچیمه ن.

— ته و کاری چییه؟ مردوو شوړه که ی مردوو؟

— راوه سته با بوت بلیم. وه ستای کارگه ی ته ونه که ت،
مووسا ته لیم، کوری ته م خاله مهنده لووه یه. خاله مهنده لووش
ته یه و بی بو سهردانی کوره که ی.

— وادیاره میوانه کانم خه ریکن زور ته بن!!

— وا پی ته چی! ته بي سفره که ت گه وره بکه یته وه.

بابقولی بوندار وتی:

— چو باوکی که ته م مهنده لووه که من کوره که ییم له
پیره خالوی دالاندار وهرگرتووه؟! پیم وای پیره خالو مامی مووسا

بئ! ئەي ئەم خالە مەندەلووہ تا ئیستا لە کوئی بووہ؟
— ئەو بارە خەلووزانەت نەبینی؟ هینی ئەو بوو. لە نزیک
رەشمالەکانی ئیمەوہ، چالە خەلووزی ھەیە. لەویش ئەژی. بەم
دوو وشتەرەییەوہ.

— تاقی تەنھا؟

— تاقی تەنھا. وەک پشیلەیی کیوی. پیاویکی خوش دووہ.
باقولی دەسبەجی پرسیاری کرد:
— بئ بار ئەیەوئی بچی بەرەو قەلاچیمەن؟
— ییم وابئ. بۆچی ئەپرسی؟
— سئ چوار فەردە قۆزاخە ھەیە. بلیی قۆزاخە بار بکات؟
— بۆچی باری نەکات؟ هینی خۆتە؟
— ئا. ئازوو قەیی زستان بۆ پەزەکان. دووسی نۆرەم کردووہ.
ئەمانە کوٹایەکیەتی.

لای سەرەوہی مەیدانەکە، باقولی بوندار دەستی برد بۆ
ھەوساری وشتەرەکە و بادی سوورپینرا بۆ کوڵانە بەرچنەکە و
لەبەردەم سەرتاقی دەرگایەکی مەزن دا راگیرا. باقولی وتی:
— ئیرەییە.

گوڵمەمەد وشتەرەکی یخ دا. باقولی بوندار تەقەیی لە
چەکووشە برنجیەکی دەرگاکی ھینا. نوکەری مائەکە دەرگاکی
کردەوہ. باقولی ویستی بچیتە ژوورەوہ؛ بەلام گوڵمەمەد، لە
پر بانگی کرد.

باقولی وەستا و گەرایەوہ بۆ لای گوڵمەمەد:
— ئا؟

گوڵمەمەد لیوی و سەیللی بە نووکی زمان لستەوہ؛ پەکەر
و دردۆنگ وتی:

— شتیکم لیت ئەوئی. داوایەکم ھەییە بوندار.

— چ داوایەکی پیاو؟

— پارەیی بارەکەم لە ئەرباب بۆ وەرگیری و بۆمەدەیتی. نەکا بدا

له سهرت بېخه يته بری قهرز! من زور پيوستيم به پاره ههيه. نه بى زور شتى پى بکرم. له شتيكى تریش دلم ئاو ناخواته وه، نه کا ئه رباب پى وابى پيشکه شيم بو هيناوه، نه مانه فيرن ئيمه و مانان دياريان بو بهينين.

بابقولى بوندار به بزه يه که وه - بزه ي گوندييه کی زیره ک بو ده شته که يه کی ساکار- پى وت:

— که وا بوو بللى بوچى له ناو مهيدان شان و شانته ئه کرد؟! نه ت ئه ويست بللى بارى خو ته!

— گولمحه مه د به شه رمه وه پيکه نى و سه رى برده ناو مليه وه؛ سو ورايه وه و که و ته کردنه وه ي باره داره که. بابقولى بوندار، هه ردوو تاى ده رگا که ي کرده وه و هات بو يارمه تى گولمحه مه د. هه ردوو فه رده داره که يان را کيش کرد بو ناو هه يوانه که و پاش پيچى دا لانه که برديان بو حه وشه و لاي ته نو ره که گوري سيان لي کرده وه و له بن ديواره که دا هه ليان چنى و هاتنه وه بو ناو دا لان. بوندار چو وه ژو و ره وه و گولمحه مه د هاته وه بو کو لان. ئالقه ي گوري سه که ي له که له گى داره به نه که گيردا، هه وساره که ي کو کرده وه و درک و دالى له کورتانه که کرده وه و جوان ته کاندى و لاي ديواره که چا وه پروانى بابقولى کرد. نو که رى ريش کو سه. به چا وه ماته که ي سه يري کى گولمحه مه دى کرد و که و ته به ستنى ده رگا که.

نو که رى ريش کو سه، وه کو و ها ووينه کانى خو ي شاره زاي ناسينه وه ي هاتوان بوو. هاتوو، نه گه ر و شياريه کی که مى هه بوايه، نه يتوانى را ده ي نرخی خو ي له بري سکا نه وه ي چا وه کانى دا هه لسه نگي نى. نه و ته نانه ت ورد تر له نه ربابه که ي، نه و که سانه ي له بهر ده رگا ده رنه که و تن، هه لئه سه نه گاند و به گو يره ي نه و به را ورده، سلاوى لى نه کردن، بى ري زى پى نه کردن يان کړنو شى بو نه بردن. گولمحه مه د، بهر له وه ي نو که ره که له پشت ده رگا که ون بى، داره تي کى وه کو و بى ري زى و سو وکايه تى، يان شتي کى له و

بابه تهی له چاوانی نوکهره که دا بینى و له پر دلى داخوړپا. ئهمه ی نه له نیگای نوکهره که وه، به لکوو به هو ی دواکه وتنى بابقولى بونداره وه هه ست پیکرد. نه کا بیان هو ی پاره ی باره که ی له لای خو یان گل بده نه وه؟ پیم وانییه. خو کافر نین. بابقولى بوندار خو ی ئاگای له چهند و چونی ژيانى ئه وه هیه. مه گهر ئه وه ی گالتیه یان هاتبیټی!

تامه زرو یی و دلهر او کیى گولمحه مه د زوری نه خایاند، بابقولى بوندار سه ری هی نا دهره وه و گولمحه مه دی بانگ کرد. گولمحه مه د له گه لى چو وه ژووره وه و له لای دیواره سپیکاریکرا وه که وه وه ستا. بوندار چو وه ژووره وه. پاش توژیک ئالاجاقى هاته ناو هه یوانه که، لای کو له که که وه ستا و تفيكى هاویشته ناو باخچه که؛ کو که یه کی کورتی کرد و سه یری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د به سل او یكى کورته وه، توژى چه مایه وه و هر له م کاته دا شیوه ی ئه رباب ئالاجاقى ببینی؛ روخساریكى مه زن و ره شتال، تاشراو و لووس. سینییه کی مس. ته قیله یه کی له سه ردا و عابایه کی سوور وشتری به سه ر شان ه وه بوو. بالایه کی به رز و بن چه ناگه ی توژى قه له و. چاوی ره ش و دهر که وتوو، له ژیر دوو تیغه ی که وانی ئه برؤی دا. سه رجه م دزیو نه بوو، به لام هه مبان ه یه ک بوو پر له هووژه ی ده وله مه ندی. بابقولى له پشتیه وه چوو بو لای کو له که که و گولمحه مه دی پیشان دا و وتی:

— که لمیشیه ئه رباب. چه نده تان پیخوشه له بری باره که ی

بیده نی.

ئالاجاقى له بن عاباکه ی بانقه نوو تیكى دهره ی نا و دای به

بابقولى بوندار و وتی:

— نرخى خو ی پاره ی به ری!

بابقولى بوندار له پلیکانه کان هاته خواره وه و ئالاجاقى به ره و

دیوه خان، به بهر کو له که که دا تیپه ری؛ به لام پیش ئه وه ی پی بخاته ژووره وه، ناوړی دایه وه، سه یری گولمحه مه دی کرد و وتی:

— وەرە پېشەوہ بزانم!
 گولمحمەد سەیری بابقولى کرد. بابقولى وتى:
 — لەگەل تۆیەتى، برۆ بزانە ئەللى چى!
 گيژ و دردونگ، گولمحمەد چووہ پېشەوہ و خاموش؛ لە
 بەر ھەيوانەكە لای سەرتەنوورەكە وەستا و وتى:
 — بەللى ئەرباب. خزمەت!
 — مەگەر تۆ پەزدار نیت؟
 — بۆ نا قوربان.
 — ئەى بۆ دار ئەكىشى؟
 — لەبەر ناچارى، ئەرباب.
 — ئەتەوى لەگەل يەكك لەرانیەكانى من برۆى؟
 — نە قوربان.
 — بۆچى نا؟
 — ناتوانم بۆ كەس كاربەكەم. ھەتا ھەبووم شوانى خۆم بووم،
 ناتوانم.
 — سكى برسى بە بيانوو تیر نابى!
 — ھيشتا ئەوەندە برسى نیم. تەنگەى وركم كيشتاوە.
 — برۆ!
 گولمحمەد وەرگەرا و بەرمو دەرگاكة چوو. ئالاجاقى
 سەیری رۆيشتنە لەسەر خو و نارازىيەكەى لاوہ كوردى کرد و
 چووہ ژوورەوہ. بابقولى بوندار ھاتە ناو كوۆلان و وتى:
 — خراپ نەبوو كار بۆ ئالاجاقى بەكەى! وشترەكەشت...
 گولمحمەد وشترەكەى ھەلساند و وتى:
 — وشتری من سواری بە بيگانه نادا! خوا حافيز.
 دەسكەوسارى دا بە شانىدا و رۆيشت. بابقولى بوندار لە
 پشت سەرەوہ وتى:
 — ئەوەندەت نەزانی شەيدام لەگەل وشترەكان نارد بۆ لات.
 ئەم داركيشتانە زۆريش بى سوود نيە.

کرمۆله که یه وه، به کووپی خه وتبوو. گولمه مه مه ده، وشتره که ی
 ئه با بۆ دالانی کاروانسه را، له سووچیکه وه چۆکی ئه به سستی،
 توریینه که ی لای دالاندار دانه نیّت و ئه چیتته دهره وه. نانه واخانه که،
 لای سه وزی فروشه که وه بوو. نانیک کی کری و خۆی کرد به چاخانه ی
 ناودالانی کاروانسه را دا، له سهر قهره ویله یه ک دانیشته و نانه که ی
 له ت کرد. چایان بۆ هیئا. نانه که ی خوارد به چاوه.

چاخانه، باریک و تاریک و گهرم بوو. خه لکی جۆراوجۆر له سهر
 قهره ویله کان دانیشته بوون: ده لال. حه مال. شاگرد و پیشه کاری
 حوچره، کریار و فروشیاری ورده. جوتیار. مه ردار. چیوار، ده رویش
 و فروشه ری مۆر و ته زیخ و ئه نگوستیله و پینه چیه کیش نزیک ی
 دهرگا که، له بن دیواره که، له سهر چوارپیکه ی به خامۆشی
 دانیشته بوو چاوه تیژ و ره شه کانی، وه کوو دوو دهرزی ونبوو له
 ناو گوشت دا، ناو جه ماوه ره که ی ئه سمی، هه لوه سته ی ئه کرد و
 ئه گه رایه وه بۆ لای خۆی. پینه چی، کابرایه کی وردیله بوو و ته مه نیکی
 وه های نه بوو. ره نگه له سی و پینجیش که متر بوو. سه ره پای
 ئه مه ش بهر سه ری وه ریوو و قژی پیوه نه ماوو. ئیله کیکی ره شی
 له بهر دا بوو و شالیکی کۆنه ی له ده ور ملی ئالانده بوو. جار جاره
 پیلوه کانی لیك ئه دا و پشت سمیلی ئه خوراند. گولمه مه مه ده به
 بی ئه وه ی خۆی بزانی، ئاگای له کابرای پینه چی بوو و ئه بیینی
 که کابرا، چاوی بریوه ته پیلاوه کانی ئه وه خه لکه. ئاگای له دراپوی
 پیلاوه که ی خۆی هه بوو، به هۆی هه سته کردن به وه سه رمایه ی ئهیدا
 له پیی چه پی؛ له گه ل ئه وه ش دلی نه ئه هات بیداته به پینه چی
 بۆ دوورینه وه. ئه وه ورده خه رجیانه ی پی به جی نه بوو. له م کاته دا
 نه شی ئه ویست بیر له دراپوی پیلاوه کانی بکاته وه؛ نه ی ئه توانی.
 نیگای تیژ و سمینه ری پینه چیه که لی نه ئه گه را. پاشان له پر،
 پیلاوی دا که ند و بردی بۆ لای کابرای پینه چی و وتی:

— بیدووره وه! مالت نه شیوی به چاو چوار کونی تریشت تی کرد!
 کابرای پینه چی، که لی ره را به ناوی ستار ئه یناسین،

تای پیلّاوّهکەى هه‌لگرت، دوورییه‌وه و پاش تاویک له به‌رده‌م
گو‌لمحه‌مه‌د داینا و وتی:

— زستانه، خان، پیلّاوی پیاو ئه‌بێ گورجووگول بێ. تۆ له کام
خیل یان تیره و هوژی؟

گو‌لمحه‌مه‌د، پارهی پینه‌چییه‌کەى دا، هه‌لسا و پارهی‌ه‌کیشی
له به‌ر پێشخانی چاخانه‌که دانا و له ده‌رگا‌که چوو ده‌روهه.
ئه‌گه‌ر چاوی به‌ کابرای پینه‌چی نه‌که‌وتایه‌ت، دیسانه‌وه‌ش تاقه‌تی
ئه‌و قه‌ره‌با‌ل‌خیه‌ی چاخانه‌کەى نه‌بوو؛ به‌لام ئیستاکه‌ که ئه‌وی
بینی‌بوو، به‌هیچ شێوه‌یه‌ک ئیتر نه‌ی ئه‌توانی له‌وی دانیشی.

نیگای سمینه‌ری کابرای پینه‌چی نه‌شته‌ریکی تیا‌بوو. نیگای
خۆ تێه‌له‌قورته‌یه‌ری کابرا گو‌لمحه‌مه‌دی ئازار ئه‌دا. هاته‌ ده‌روهه
و له سه‌ر سه‌کۆی به‌رده‌رگا‌که، قه‌یتانی پیلّاوّه‌کانی به‌ست و له
کاروانسه‌را چوو ده‌روهه و پێی نایه‌ ناو مه‌یدان. خاله‌ مه‌نده‌لوو
هیش‌تاش باره‌کەى نه‌فرۆشتبوو. تایه‌ک خه‌لووز هیش‌تاش پالێ
درا‌بوو به‌ دیواره‌که‌وه. به‌ گو‌لمحه‌مه‌دی وت:

— وشتره‌کانم بۆ ئه‌به‌ی بۆ کاروانسه‌را، چۆکیان ئه‌به‌ستی
و پاشان بچی به‌ دواى کاره‌که‌ت‌دا؟ لای نیوه‌رۆ، له‌ دالانی
کاروانسه‌رای حاجی نووره‌للا، لای پیره‌خالۆ یه‌ک ئه‌بینین. ئه‌گه‌ر
چووم بۆ قه‌لا‌چیمه‌ن ئه‌وه‌ باشه‌؛ ئه‌گینا پێکه‌وه ئه‌چین به‌ره‌و
ده‌راوی شو‌ر.

گو‌لمحه‌مه‌د وشتره‌کانی هه‌لساند و وتی:

— ئه‌ی ئه‌م فه‌رده‌ خه‌لووزه‌ چی؟

— به‌ کۆل ئه‌یه‌م. تۆ برۆ.

— بیرم که‌وته‌وه، ئه‌و کابرایه‌ی باره‌کەى منی ک‌ری، باب‌قولى

بوندار بوو، ئه‌ربابی کورپه‌که‌ت مووسا. ورده‌ مالکی قه‌لا‌چیمه‌نه.

ئه‌یوت یه‌ک دووبار قۆزاخه‌ی هه‌یه. ئه‌لێ چی؟ بۆی ئه‌به‌ی یان نا؟

— پیت وایه‌ کرێکه‌ی بدات؟

— خوا ئه‌یزانی. ره‌نگه‌ بیدا و ره‌نگیشه‌ بتخاته‌ ناو رووه‌وه

و نه تداټی. چهند پئی بکړی جهنجه رکه ته جهړینی. کابرایه کی نینوک وشک.

— من لهو چروو کترم. بزانه ته گهر دهستی نه چی به گیرفانی دا با نیوهړو بی بو کاروانسه رای حاجی نووره لالا. لای پیره خالو.
— باشه، پئی نه لیم.

گولمحه مه د وشتره کانی برد بو کاروانسه را و عه گالی لیدان. بهرنامه ی پروون بوو. نهیتوانی تا نیوهړو بجی به دواي شت کړینی خویدا. چوو بو گوزهری لوکه که ران و گوریسیکی گشتی کړی. چوو بو بازار ی ئاسنگه ران و پیمه ریه کی خوشدهستی هه لگرت و پاره کی دا. چوو بو دالانی کاروانسه ر، گوریس و پیمه ریه خسته ناو شه لته که و گه رایه وه بو بازار. سهرمای زستان، پرووتالیی پوژ و بی بازار پی لیک ئالابوون. ژیر تاقی بازار چول بوو. له کونه کانی تاقی بنمیچه که وه تیرژیژی کی قورقوشمین و بیواز نه هاته ژووره وه. له ناو دوو کانه کان دا له ملا و نه ولا چراتور هه لکرا بوو. دوو کانداره ورد و نه داره کان چرا لامپایان پیکرد بوو و له سهر ته خته ی پیشخانه که یان دایاننا بوو. گولمحه مه د به لای گیوه فروشه کان دا تیپه ری. له پیلاوکه رانیش تیپه ری و چوو ناو گووزهری کلاوکه ران؛ له ویش نه وه ستا و به بهر دوو کانه نه خشاوه کانی کووتالفروشه کان دا خوی گه یانده بهر دوو کانه بچکوله کانی زیرینگه ره کان. له بهر دم پیشخانی وه نه دی دوو کانیک دا وه ستا و که وته سهر کردنی لیره ی زیر و گواره و دهسته بهند و نهنگوستیله و ملوانکه و گهر دنبند و سینه ریژی ئالتوون، که به شیوه یه کی زور ناسک و جوان به لای یه که وه دانرا بوون. لهو بهری پیشخانه که، کابرایه کی له ر و وردیله که چاویلکه یه کی ته لی له چاودا بوو و هه وریه کی شه که ری به دهور کلاوکه کی دا پیچا بوو، نووشتابووه به سهر میزه که کی دا و خهریک بوو هه لقه یه کی نه ساوییه وه. کابرا له سهر چاویلکه که یه وه سهرنجی کی خیرای گولمحه مه دی دا و دریژه ی به کاره که کی دا.

وهستای زیړهنگهر، مشتتھری خوئی باش ئەناسی و ئەیزانی کابرای دهشتهکی، لهو سألە دژواره و له تۆفی زستاندا، پارهیەکی وا شک نابات زیړی پئی بکړی. خهريکی کاری خوئی بوو و بیری ئەکردهوه کابرای شار نه دیوو یهکه مجاریه تی و ئەیهوئی ههموو ئەوهی بو یهکه مجار ئەیبینی، هه لئووشیټ. لهم ریواره ئاوارانه، له شار زۆره.

به لām گولمحه مه د، به پیچه وانهی بوچوون و داوه ری کابرای زیړینگهر، به تامه زرۆیی هه هه روا له لای وه نه دیه که وه وه ستابوو و له لای خوئی، گواره کهی مارال، ئەو گواره ی مارال پئی به خشیبوو، له گه ل ئەوانهی له ناو جامخانه که بوو. هه لئه سه نگاند. پانیه کهی، شیوازه کهی، رهنگه کهی، زیره کانی، هیچیان له گواره کانی زیړینگهر نه ئەچوو. ئەوانهی له ناو جامخانه که دا بوو، له گه ل ئەوهی مارال جیاواز بوون. بریقه و باقیکی ته ر و تازه و گه نجانیه یان هه بوو. به لām گواره کهی مارال که له گیرفانی باخه لئ که واکه ی گولمحه مه ددا، له ده سپرکی هه وریشمه دا، وهک په روانه لی نووستبوو، رهنگ و باریکی تری هه بوو. درهوشانه وه یه کی مات، کوئه و ره سه نی هه بوو. به گوئی ئاشنا ببوو. له گه ل ژنیك راهاتبوو. له گه ل مارال، چهنده ها رۆژی کردبوو به شه و و چه ندین شه و ی رابردبوو. گهرمای بن گوئی مارالی هیشتاش له گه ل بوو. گولمحه مه د ههستی پئی ئەکرد. به گهرمای کچی عه بدۆس، ئەتوت زیندوو. زیندوو بوو. پارهیەکی جه رگی بوو. هه ر بویه ش بوو دوور کردنه وه ی زۆر دژوار بوو. ئەم گواره یه ئیتر ته نها شت نه بوو، لی ره نه بوو، پا ره و مال نه بوو. پارچه یه کی ژیا نی مارال بوو به ئەمانه ت له ناو دلی گولمحه مه ددا به ئەمانه ت دانرابوو.

گهرمای مارال، له سه ر سینگ ی گولمحه مه د. گواره په لیه کی پیستی له شی ئەسووتاند. وه کوو ئاگر. گولمحه مه د دهستی نایه سه ر دلی و پاشان، په نجهی برد بو باخه لئ و گواره کهی له ناو دهستی دا راگرت و ساتیک راما. ماوه یه کی

پېچوو ههتا بېتهوه به خویدا و چاو بتروکیښی. ویستی دهري بهیښی و پيشانی کابرای زیړینگهري بدات؛ تا دهمی گیرفانهکهی هیڼای، بهلام به پهله خستیهوه سهر جیگای خوئی. وهک بلیی له شتیځ ترسابی، په نجهکانی لیځ وهردا، تهکاندی و بهریدا. نهوت دهستی بو مالی بیگانه بردووه. پهنگی روخساری گوړا و دهماری ناوچهوانی بو ساتیځ گرژ بوو. نهبوا چی بکات؟ نهگهر گوارهکانی به کابرای زیړینگهر بفروشتایهت، بو ههمیشه له خوئی و له مارال دووری خستبووه. نهگهر نهیفروشتایهت، نهبوا به دهست و کیسهی بهتالوهه بگهړیتهوه بو بیابان. پارهی بارهکهی دابوو به نان و پیمهړه و گوریس. مارال داوای نوشته و چاوهزاری لیځردبوو، بلقیسیش به زمانی بیزمانی نهماژهی به تیږی بهتالی ناردکه کردبوو.

کابرای زیړینگهر سهری ههلینا و وتی:

— تیپهړه کاکه، تیپهړه! نهلیی شاری فهرهنگت گیر هیناوه؟
گولمحه مه د وتی:

— نه مهوئ بیرسم نه م گوارهیه، لای نهو نهنگوستیله
پیاوانهوه، بایی چهنده؟

کابرای زیړینگهر، سهری داخستهوه و وتی:

— برؤ به دواي کارتدا کاکه گیان. برؤ به دواي کارتدا!
شیوازی قسهکردنی کابرا، گولمحه مه دی گهست. سهرهپای
نهو هس نهیخسته خوئی و پرسپاری کرد:
— نهگهر نایفروشی، بوچی هیناوته بو بازار؟
— تو بهرپرسی کاری خه لکیت؟! بو فروشتنه، بهلام به
که لکی تو نایهت.

— له کوپوه زانیت؟

— له سهر و بهچکتهوه، له بهژن و بهروکتهوه، لهو کلاو و
سمیلهتهوه. برؤ لی م گهری کارهکهم بکهم، برؤ براگیان!
گولمحه مه ددانی له چیرهوه هینا و وتی:

— ئەگەر جزدانى بن باخەلّم چەپكەيەك پارەى تيابى چى؟
 كابراى ئالتوون چى لىي مۆرەو بوو وتى:
 — ئەگەر تيايەتى چوار دانەى بدە و بەرەكىك، بووزوويەك
 بىرە و بىدە بە شانتدا! بىرۆ كاكە گيان، بىرۆ رەحمەت لە باوكت
 بى!
 دەرويشىك هات. قرخن، بە هوو كىشان، كەشكۆلىكى بە
 دەستەوہ:

— خىرت بىتە رى حاجى ئاغە. هەق بەرەكەت بات. شەوى
 ھەينىيە.

دەرويش پارەيەكى وەرگرت و تىپەرى. گولمەمەد ھەر
 لەوى بوو. زىرپىنگەر سەرى داخست و چووەو سەركارەكەى.
 گولمەمەد ويستى بىرۆات بەلام ھەستىكرد وەلامى كابراى
 نەداوہتەوہ. نەى ئەويست قسەى كابرا لە خوى بار كات. لىي
 چووە پىشەوہو وتى:

— كالايەكم بۆ فروش ھىنابوو، بەلام ئىتر بە توى نافروشم.
 ئەگەر وەكوو پياو گفتوگۆت لەگەل بىرەيەتم، مسوگەر
 پاروويەكى باشت لە منەوہ پىگەيشتبوو. بەلام ئىتر بە توى
 نافروشم. دەست بخە سەر دلت پياوى ناجسن!

بەر لەوہى وەلامىك وەرەگريتەوہ، گولمەمەد لە دووكانەكە
 دوور كەوتەوہ، بازارى جىھىشت، بە بى ئەوہى سەيرى كالايەكيش
 بكات. لە پليكانەكان سەركەوت و لە بەردەمى ئىمامزادە يەحيا،
 لە بازار چووە دەرەوہ و بەرەو مالى ئالاجاتى رۆيشت. بابقولى
 بوندار ئەبوا كاريكى بۆ بكات. نابى گوارەكان بفەوتىنى. ئەيتوانى
 بە بارمتە داينى و پارەيەك، ئەوہندەى كارەكەى پى رىك بىكەوى،
 بەقەرەز وەرەگري و لە پاش نەورۆز گوارەكان وەرەگريتەوہ.

ئەرباب ئالاجاقى، خوى گۆرپىبوو و ئەتوت بۆ كاريك ئەيەوى لە
 مال دەرەكەوى. كلاوى گەرگەرپى فەرەنگى لە سەر نابوو، بەرەكى
 كۆلكەى بۆرى لە بەر كردبوو و لە پيش بابقولى بوندارەوہ بە

پلیکانهکان دا ئەهاته خواری. گۆلمحه مه د به بینینی ئالاجاقی،
لای ده رگاکه، له نزیکه نوکهره که وه وهستا. ئالاجاقی پیش ئه وهی
بگاته ئاستی گۆلمحه مه د، لێی پرسى:

— ئا کورده! ژێوان بوو ته وه؟ چاکت کرد. بۆت ده رکه وت شوانی
مه رکه کان به قازانجته، ها؟

به پێچه وانیهی پێشبینی گۆلمحه مه د، باره که ی وای لێهاتبوو
ئهو ی که ئه بوایه له رێگه ی با بقولی بونداره وه ده ری ببری، ئه بوایه
راسته وخۆ به ئالاجاقی بلێ:

— بۆ کارێکی تر هاتوو مه ته خزمهت، ئاغه.

— کاری تر کامه یه؟

— قوربان، جووتیک گوارهم هینابوو بیفرۆشم، به لام دلم
نه هات. وتم بيمه لای به ریزتان، به ئه مانهت دای بنیم و پاره یه ک
وه ربگرم. پاش نه ورۆز پاره که بینمه وه و گواره کان وه ربگرمه وه.

ئالاجاقی که چاوه پروانی ئه و قسه و گوته یه نه بوو، له پاش
ساتیک رامن، وتی:

— چ خه یالت کردوو؟ مه گهر کاری من سوو و سه لم
خواردنه؟

— نه قوربان نا. له سه ر بناغه ی ئهو ی که متمانهم به
به ریزتان هه یه.

— بیه بۆ لای سه رافیک، زیڕینگه ریک!

— بر دم قوربان، به لام دلم نه هات! نامه وئ بفه وتین. له ناو
زیڕینگه ر و سه رافیش دا ئاشنای وام نییه به بارمه لیم وه ربگرن.
ئهو ان ئه یانه وئ به نرخى خویان لیم بکرن. جا ئه گهر به ریزتان
گه وه یی بکه ن و گواره کان به ئه مانهت له لای خوتان دانین،
خیرتان ئه گا.

— چه ندهت پێویسته؟

— هه رچه ند به ریزت بینرخینی.

شۆفیره که ی ئالاجاقی هاته ژووره وه و به دم کرنۆشه وه

وتی جهنابی پاریزهر چاوه پروانیه تی. ئالاجاتی پیی نایه دالانه که،
گولمحه مه دیش به دوا دا رویشیت. که چوونه ناو کوْلانه که
گولمحه مه د دهسره که ی کرده وه و گواره که ی پیشانی ئاغه دا و
وتی:

— ئه مانه یه قوربان، زیږی کوْنه، هی عیشقاباده. خالۆ
عه بدۆسم له بازاری مه شههد له کاروانسالاری کاروانیکی
عیشقابادی کړیوه. لای جهنابت بهیْنیته وه، پاش سه ری سال
دیَم و وه ری ئه گرمه وه. چوار مسقال زیاتره. هه رچهند خوْتان
بیقرسیْنن بمه دنی با زه حمه ت که م بکه مه وه. به س دلْیا بم تیا
ناچی بوْ من به سه. دۆعا گوْی به ریزتانم.

ئالاجاقی، گواره کانی له گولمحه مه د وه رگرت، له چاوی
نزیکی کرده وه و جوان سهیری کرد. پِیش ئه وه ی بگاته لای
جوْگه که، شوْفیْره که هه لات و ده رگای ترۆمبیله که ی بوْ کرده وه
و چاوه رپی کرد. ئه رباب، لای ده رگا که توْزی وه ستا، گواره کانی
پیچایه وه و خسته یه گیرفانی باخه لی به ره که که ی و له بری چوار
پارچه گه لا پاره ی دا به گولمحه مه دی وت:

— ماوه مان تا به هاره. به هار تیْپه ری پاکمان له پاک. پیَم
وتبیْتی! بوندار برۆ له ده رگای دووا وه سوار به!

بابقولی بوندار به پشت ترۆمبیله که دا سوورایه وه و ئالاجاقی
له شه قورسه که ی خوْی هاویشته سه ر کورسیه که ی پیْشه وه.
شوْفیْره ده رگا که ی داخست و خوْشی رویشیت ترۆمبیله که بخاته
ری.

گولمحه مه د هه روا گیژ و ور له شوینی خوْی وه ستابوو و
نه ی ئه زانی چی بکات! به لام پیْش ئه وه ی ترومبیله که بکه ویته
ری به بابقولی بونداری وت:

— مه نده لوو وتی نیوه رۆ له کاروانسه رای حاجی نووره لالا
ئهبی. له لای پیره خالۆ. ئه گهر ئه ته وی قوْزاخه کان بار بکه ی، وه ره
بوْ ئه وی.

— زۆر چاكه! دېم. دېم.

ترومبېل دووركهوتتهوه و گولمحهমেده بهجيما. بهلام كاتى
وهستان نهبوو. نهبوا بچى به دواى كارهكانىدا. كهوته رى. لاي
تهرازووى ئارد فروشهكه وهستا كهوت مهن ئاردى جوئى كرى.
ههزرانتر بوو له ئاردى گهنم. فهردهى ئاردهكهى دا به شانىدا و
برىدى بو كاروانسهرا. فهردهى ئاردهكهى خسته گيرفانى شهلتهكه
و قهيتانهكانى گرىدا و جاريكى تر خستيهوه سووچى هوډهكه و
دهركهوتتهوه.

قورتىكى بو نيوهرؤ مابوو و ههوا ههروا سارد و خاموش
بوو. گولمحهমেده جاريكىتر چوووه بو چاخانهكه و له سهر
قههرويلكه دانىشت تا چايهك بخوا و گهرووى تهر بكات.
پينهچى، ههروا له شوينى خوئى دانىشتبوو. گولمحهমেده ههولئى
ئهدا چاو له نيگاي بدزيتتهوه و گوئى نهداثى، بهلام ئهمه زياتر
هوگرى نهكرد. واى لئى نهكرد هوئشى زياتر له لاي ستارى پينهچى
بى. بوئه خوئى پئى رانهگيرا، چاكهى خواردهوه، ههلسا و چوووه
دهرهوه. سهيريكى وشتره مؤلدرارهكانى كرد و له دهركاي خوارهوه
چوووه دهرهوه و باى دايهوه بو ناو كوولانهكه. به بهردهركاي راستهى
شيرينىكه راندا تيپهري و چوووه كوولانى مزگهوت. به ههورازى
بهردچن و خاوئنى كوولانهكهدا سهركهوت، له دهركا بچووكهكهى
لاى خوارهوه چوووه ناو كهوشهى بهرين و ئاوهلهى مزگهوتى گهوره.
له كهوشه چولهكه به ئارامى تيپهري و له دهركاي
سههركيهوه خوئى گهيانده سهر شهقامهكه. لهو بهر شهقامهكه،
توژى به لاي راستدا، كاروانسهراى حاجى نوورهلا بوو. ديوار به
ديواري نهزميه. كاتيكه گولمحهমেده گهيشته ژوورهكهى پيرهخالو
و دانىشت، پيرهكان قسهيان خوئش كردبوو. پيرهخالو چايهكى بو
گولمحهমেده تيكرد و ههوالئى كهلميشى ليپرسى.

خاله مهندهلوو، دريژهى به قسهكهىدا و وتى:

— تا تو رات چى بى. من ههر ئهوه ئهليم كه وتم. نهبى برؤم

و جیڱه و رڼگه کهی بیینم. پاشانیش سه بارهت به سه روسامان
گرتن و ژن هیئان قسهی له گهل بکه م و وهلامی لی وهر بگرم.
کچی "ئاتهش" خو له دهست دهرناچی، وانییه؟
— یائهللا، یائهللا.

بابقولی بوندار بوو بالآ بهرزه کهی له پلیکانه کان سهر ئه خست.
پیره خالو شوینی بو بابقولی بوندار کرده وه. خاله مهنده لوو سهری
راوه شانده، سلاوی کرد و پیاله چاکه ی خو ی خزانده بهرده می
بابقولی بوندار. بوندار له سهر عهرزه که دانیشتبوو، پرووی کرده
گولمحه مه د و وتی:

— ئاغه که مان خو مه غبوونی نه کردی؟
— نا، خوا تهمه نی دریژ بکات. پیاویکی دهست کراوه یه.
بابقولی له سهر قالیچه که جیی خوش کرد، له پیره خالوی
پرسی و پاشان پرووی کرده خاله مهنده لوو وتی:
— که وایی تو ئه بی باوکی وهستا کاره کهی مایی ئیمه بی!
وایه؟

خاله مهنده لوو وتی:
— ئا به لی، مووسا خولامی ئیوه یه.
بابقولی پرسى:
— ئه تهوئ بی هه والیکى لی بزانی، ئه ری؟
خاله مهنده لوو وتی:
— ئه گهر رڼک بکهوئ، خراپ نییه.
— چهند وشترت هه یه؟
— شتیکی وا نییه، بهس دوو دانه.

— زور چاکه، بهرپکهوت کاره کان ری ئه کهوئ. منیش تهنها

چوار فهرده قوزاخه م هه یه. خراپ نییه. که و ابوو کاتی خو ی بار
ئه کهین و ئه کهوینه ری. با توش ئاوی قهلاچیمه ن بچیژی. خو زور
به پهله نیت! کاری منیش له شار خهریکه تهواو ئه بی.

گولمحه مه د و وتی:

— خیر بئ! چەند زوو پیک هاتن؟!
بابقولی بوندار بە مایەیهکی شاراوہی شانازی بەخۆکردنەوہ
وتی:

— خوا سایەیی ئەرباب ئالاجاقیمان لە سەرکەم نەکات. ھەموو
لە ناو دەستەکانیدا وەکوو مۆم وان. تا گەیشتینە نووسینگەیی
پاریزگار، بریارەکە ئامادە کرابوو و دایان بە دەستەمەوہ.
گولمەمەد وتی:

— بریاری کوێخایەتیت خۆ وەرگرتبوو!
بابقولی بوندار کاغەزێکی قەدکراوی لە گیرفانی جلیسقەکەیی
دەرھینا و پێشانەی دان:

— ئەوہی کە ھەمبوو بە ناو بوو، دەستنووسی خودی ئالاجاقی
بوو. بەلام ئەمەیان بە فەرمیە. مۆری خودی پاریزگاریشی پێوہیە.
— پیروۆزە.

— پیروۆز بئ بوندار.
گولمەمەد وتی:

— ماشەللا رۆژ بە رۆژ خەریکە زیاتر جیپیت پتەو ئەکەیی
بوندار! چاکە، رۆژگار ھەمیشە بە کامت بئ. ئیستە ئەوہ تۆ و
ئەوہش خالە مەندەلوو. دوو وشتەر ئەو ھەیەتی و دوو باریش تۆ.
ئەو ئەیەوئ چاوی بە کورپەکەیی بکەوئ، تۆش کورپەکەیی ئەوت
لە لایە. من ئیتر ئەبئ برۆم بە دواي کاری خۆمدا. دەي خالە
مەندەلوو، لە گەرانیوہدا وشتەرەکان ئەکەین بە کاروان!
— ئیشەللا. ئیشەللا. ئەگەر رۆژم بە بەرەوہ مابئ دیم بۆ
رەوہند.

گولمەمەد ھەلسا. بابقولی بوندار وتی:

— رەنگە منیش شەیدا و وشتەرەکان بخەمە تەکی خالە
مەندەلوو و بینیرم بۆ لات.

گولمەمەد وتی:

— خۆت ئەزانی بوندار.

— بۆ داواکاری نەوہی پووریشت ئاگادارتان ئەکەمەوہ.

— ئەویش بە سەر چاو. خزمەتکارین.

— سلا مەت بی.

— کەوابوو خواتان لەگەڵ. خواحافیز خالۆ.

پیرەخالۆ وتی:

— خوات لەگەڵ گۆلمحەمەد خان. لە بیرم چوو لێت بپرسەم،

سەری خالۆ عەبدۆست دا یان نا؟

— سەری ئەدەم. سەری ئەدەم. خواحافیز. خواتان لەگەڵ.

— بەخێر هاتی خالۆگیان؛ خاترجەم.

گۆلمحەمەد لە دەرگای کاروانسەر اوو بەرەو نەزمیە بای

دایەوہ. تاویک وەستا و بە بێ پرس و جۆ گەپرایەوہ. چی بە خالۆ

عەبدۆس بلیت؟ پووی کردە کاروانسەرای شازدە، عەگالی دەستی

وشتەرەکە کردوہ، شەلتە دا بە سەری دا، پارە دا لاندەرەکە دا

و هاتە دەرەوہ. ستاری پینەچی، لای دەرگای کاروانسەر اکە، لە

سەر چوارپێچکەکە دانیشتبوو. گۆلمحەمەد سەیری کرد.

ستاری پینەچی پێی وت:

— ئوغر بێ خێر، خان!

گۆلمحەمەد بەرەو سەبریز بوویەوہ. لە رێگە دەسکە

پیمەرەپەکی خۆشدەستی کپی، هەلوا و نانی گەرمی کپی و

لە دەروازەکە چووہ دەرەوہ. دیوارە کۆنەکە بەجێ هیشت و بە

قەراخ گەندی بابی، بایداپەوہ بۆ دەشتی شۆر. لە شار، ئەوہی

دەستی کەوتبوو، پیمەرە و گوریسیک، نان و هەلوا و فەردەپەک

ئاردی جۆ بوو. ئەوہی لە بیریشی مابوو، رەنگیکی خۆلەمیشتی و

روخساری خۆلەمیشتی لە ناو روخسارەکان دا. ئەوہی بەرجەستەتر

بوو، ئەرباب ئالاجاقی بوو و کابرای زیڕینگەر و ستاری پینەچی.

ئەمە دواپی، کابرای پینەچی، هەرچەندە پەپوہندی بە کار و بە

خودی گۆلمحەمەدیشەوہ نەبوو بەلام لە رادە خۆی زیاتر لە

بیری دا جێی کردبوویەوہ. نیگاکانی لە سەرنجی پەکەم دا، دێ و

سمینەر بوو. به لّام ئیستا که بیرى لى ئەکرده وه ههستی ئەکرد،
شتیکى ئاشنایان تیا بووه، رهنگه پيشتريش له شوینیک ديبیتی؟
لی گهری و تپهره!

سفره ی بهرین و سویری دهشتی شور.

گولمحهمه د سواری وشتره که ی بوو و سهیری بهرده می
خوی ئەکرد. کهویری پرووت و ئاسمانی قورقوشمین هاتبوونه وه
یهک و سهریان نابوو به سهری یهکه وه. شیداری دهشتی شور
و ناوچاوی تالی ئاسمان، تاوبه تاو زیاتر تیک ئەچرژان. ئەتوت
ئاسمان خهريکه دیته خواره وه و عهرز بهرز ئەبیته وه. ده ئاوسا و
بهرز ئەبوویه وه بۆ ئه وه ی بین به یهک؛ له گه ل ئاسمان دا بی به
یهک. تیکه ل. دوو بالنده ی مه زن، به بالی ماندوو و قورسه وه،
باوه شیان بۆ یهک کردبووه و خه والوو یه کدیان له ئامیز ئەگرت.
دوو بالنده ی خۆله میشی، دوو بهر بهرین، دوو نادیار. ئەو دوانه که
به یهک ئەگهن، شهو دادی. شهو، یه کگرتنه وه ی ئەو دووانه یه.
تاویکی تر!

گه یشتن. سینه یان له سینه ی یه کدی خشانده، تیکه ل بوون
و شهو له دایک بوو. پیکه لی و به ره گه ی پروانی گولمحهمه د
هاته یهک، تهنگ بوو. ئەم تهنگ بوونه وه ی پيش شه ودا هات،
ته نهایی زیاتر به ره هه ست ئەکرد. ئەستیره باران ئەگهر بوايه ت،
گولمحهمه د باشتەر ئەیتوانی سومای چاوی له قولایی بیابان دا
بفرینیت. به لّام ئیستا که بنمیچی ئاسمان، هه وره کان دابه زیبوون
و تراویله که ی کهویر هه لگیرابوو، گولمحهمه د، له بهرده می دا، دوو
ههنگاو زیاتر لهو به ره وه ی به رازه ی وشتره که ی نه ئەبینی. به لّام،
غهم نه بوو، بادی پیناس بوو. شهو ئەگهر ببوايه به شه وه مه زه نگیش،
بادی رپی خوی به یارمه تی به ری پی له سه ر خاک ئەناسیه وه.
گولمحهمه د ماندووی بیخه وی شه وی پيشوو، توانی سه ربخاته
سه ر که له گی داره به نه که، سه رپوشیک بدات به سه ر خوی دا و
لیی بخه وی. داره بهن، لانک بوو. به لّام، ئارامی به بی ئه وه ی بزانی

بۆ، لىي تۆرابوو. ئارام، بۆ نەبوو؟ خۆشى نەي ئەزانى. دله پراوكەي
 ھەبوو. بەلام نەك لە بەر ئەوھى تەنھايە. ھەروەھا بە ھۆي
 چۆلى ترسىنەرى بىابانىشەوھ. پەريشان بوو لە ناوھوھ، لە ناخەوھ.
 بۆچى ئەيويسىست و بۆچى نەي ئەيويسىست بۆ سەردانى عەبدۆس و
 -رەنگە دلاوھريش- بچى؟ ئەيويسىست و نەشى ئەيويسىست. ئەگەر
 بچوايەت، چى بوتايەت؟ ئايە عەبدۆس لە ھەمووشت زياتر لە
 مارالى نەئەپرسى؟ لە نيگاي گولمەمەددا، ئەو دووانە ئايە
 پزيسكەي شاراوھى شەرميان نەئەبينى؟ لە ژير نيگاي دلاوھر و
 عەبدۆسدا، چۆن تاوى بەينايەت، گولمەمەد؟ پىي بوتايەتن
 مارالى لىدزيون؟ يان واى دەرېخستايەت كە مارال ئەوى بە
 كەمەند گرتووھ؟! راستەكەي، چى ھەبوو بىلى؟ ئەيتوانى چيان
 پى بلى؟ ئەگەر بيوتايەت -كە مسۆگەر گولمەمەد ئەيوت-
 دلاوھر چى بە سەر ئەھات؟

گولمەمەد، ھەستىئەكرد، ھىچ نازانى. ھىچ. گىژ و
 حۆل. شىپرزەيى زياتر. نەك بە مەبەستى خەوتن، بەلكوو
 بەھيواي پەماندنى خەيالى ملۆزم، گولمەمەد سەرى نايە سەر
 كەلەگى دارەبەنى وشترەكە. بەلكوو تەم و مژى داباريوى خەيال
 بنىشيتتەوھ، تەر بىي. بلا ون بى. دووركەوتنەوھ لە ھەموو پارە
 خەيالىكى تالانگەر. بىرى كلۆلكەر. خەيالى رژد، گومانى پياو كوژ.
 ئەو خەيالانەي پياو لاواز ئەكات.

قەراخى چەمى شۆر. گولمەمەد بەس ئەيتوانى پويشتنى
 ئاوى شۆر لە بەستينە نارېكەكەي دا، بىينى. پويينى بەردەوامى
 ئاو. ترسى نەبوو. ئاو بوار بوو و تا بن چۆكى وشترەكە. وشتر
 داي لە ئاوەكە و سوارەكەي خۆي لە خامۆشى غەم ئەنگىزى
 چەمەكەوھ تىپەراند و لەو بەرى چەمەكە پىي نايە سەر
 وشكانى و رپى بەردەوام كرد. رپى تاللاوا. تا تاللاوا، ئەو شوينەي
 براكەي بەگمەمەد كرېكار بوو، زۆرى نەماوو. ھەماراوى خىراو.
 كەوابوو چەند تىرھاويژ رېگەي دەق، رپى چەماوھ، مائەكانى

قهراخ رڼگه، قهبرستان و پاشان مهيدانگه ي بهر ههمار و گه وړي خان. وشترهکان خهوتبوون و چهند داره بهند سهریان نابوو به سهری يه که وه، ئاگر يکی کهم و کز، پياو يک لای ئاگره که، له بن که په نيکیکدا له گهل شهو ببوو به يه ک.

گولمحه مه د له وشتره که ي خزايه خواره وه، دهسکه وساره که ي ړاکيښا. به هه ورازه که دا سهرکه وت و بهر له وه ي بگاته لای ئاگره که، هاواری کرد:

— ئه هو ي... نه کا بو خوت به گمحه مه د بيت؟! —

کا برای دانيشتوو، سهری له بن که په نکه که هيئا دهري و به دهنگيکی گر وتی:

— کام به گمحه مه د؟ ئه گهر بو ئه و لاه کورده ئه گه رپی، برؤ بو ناو ههماره که. له وي، وا له وييه.

لای دیواری گه وړه که، گولمحه مه د پاشوه نی دا له ئه ژنوی بادی و له ده رگای گه وړه ي گه وړه که چووه ژووره وه. گه وړ پر بوو له وشتری خهوتوو و وهستاو. جی جی سفره ي کا و په موو ړاخرابوو و جی جی وشتریک عه گالی لی درابوو. گولمحه مه د تاوی وهستا و گو یی رادیړا. له بنه وه، لای ههماره که وه، غه ماوازی چگووری براکه ي بیست. وریای وشتریک که پیی وابوو — رهنکه — مه ست بی، دار دهسته که ي توند ړاگرت و به بن دیواره که دا چوو بو لای ههماره که. له وي، له درزه کانی ده رگایه کی کوڼه وه، ریشالی کزی تیشک، چاوه برکیی بوو. لای ئاخوړی ئه سپه که گولمحه مه د هه لوهسته يه کی کرد. ئه یویست نه وای سازی براکه ي باش و به دل بچیژی. پاشان دهستی نا له ده رگا که وه. ده رگا به جیره يه کی وشک کرایه وه. گولمحه مه د له ناو چوارچیوه ي ده رگا که دا، وهستا.

ههماره که، دریژ و تاریک بوو. تهنه ا چراپلیته يه کی، سووچیکی پوون کردبووه. له ناو ههماره که ش، وشتریک خه ریک بوو کوچه که که ي بوڼ ئه کرد. له بن پووناکی چراپلیته يه که، له ناو ههماره که، به گمحه مه د شوینیکی بو خوی دروست کردبوو

و پاللی لی دابوویهوه. چگوررهکهی له سهر چۆکی راگرتبوو و پهنجهی پیا ئههینا و وهها له نهوای دهنگی خویدا ون ببوو، که سهرهتا گولمههمهدی نهبینی. له پر ههستی به بوونی کرد. پهنجهکانی له جوولّه کهوتن. چگوررهکهی لای دهستییهوه دانا و به بی ئهقان بازی دا خوارهوه:

— ها؟... ئهوه تۆی؟

— هاتم چاوم پیت بکهوی، چۆنه ههتا ئیسته نهخهوتوویت؟

— وهره، وهره دانیشه! با بتبینم! ئهلیی چهندن ساڵه...

دانیشه!

گولمههمهد له لیواری ئاخورهکه دانیشهت و دهستی نایه سهر دار دهستهکهی:

— بو منیش ئهلیی ساڵههایه! تا پیکهوهین نرخ یهکدی

نازانین. تی ئهپهپریم، وتم ههوالیکی تۆش بپرسم. دهی چی ئهکهی؟

بهگمههمهد، هیزمی بن کترییهکهی داگیراند و وتی:

— ئهوهنییه! بووم به کاروانچی. نهک کاروانچی، وهشترهوان.

خواردن به وشترهکان ئهدهم، ئهچم بو دارکردن، جارجاریش ئهچم بو شار. تۆ چی ئهکهی؟

گولمههمهد پرسیارهکهی خسته پیش وهلامهوه و وتی:

— ئهربابهکهت چۆن پیاویکه؟

بهگمههمهد رووی له دووکهلی ئاگرهکه وهرگیپا و وتی:

— خراپ نییه. ئهلین پیاویکی بهروومهت و به خشندهیه.

دهست و دل کراوه خویا ئهکات. تا ئیسته توورهبوون و قهلسیم

لی نهدیوه. ههلبهت شهق و زلهی زۆره. بهلام تا ئیسته هیچی

به من نهوتوووه. یان تیبینی غهریب بوونم ئهکا، یانیش له کار و

کردارم رازییه. یانیش...

— خهریکه دهستهمۆت ئهکات؟

بهگمههمهد پیکهنی:

راکیشنه و دایگره. پیمان ئەکهوێته هەر شوینیک، گوانیکی پر له شیریشمان بۆ رهوانه ئەکری. سەرچاوهی رۆزی ئیمه دهشتهکی سینهی ئازهلە. وشترهکه ناکات زاوه. نانی تیگووشه. من تیرم خواردوو.

گولمحه مه ده، قاپی شیره که ی پرکرد له نانه رهقه، لیکی وهردا، برسی و به په له تیکه له دواي تیکه هه لیدا و؛ له چاو پیک نانیکیا بنی قاپه که ی به قامک لسته وه و ته پایی ناوچه وانی به سهر قوڵی سرپیه وه، زمانی به بن ددانه کانی دا گیرا و وتی:

— به راستی به له زهت بوو کوره! دووسالیک ئەبوو شیري وشترم نه خواردبوو. جا چایه کیشم بۆ تێ بکه با رپخو له ی پئ بشۆمه وه و به ره و ژوور بکه ومه ری. راستی، بادیم له دهره وه ی گه وره که جی هیشتوو، خو قهیناکا؟! —

— عه گالت لیداوه؟

— ئە ی چۆن! به بی عه گال...

— به ره و لای سهرقه بران، وشتره کانی ئەنووچ مو لیان

خواردبوو؟

— کابرایه ک له وی لای ئاگره که خو ی کر کردبوو.

— خو یه تی، ئەنووچ ئەوه یه. قهیناکا.

به گمحه مه ده، پیاله ی چاکه ی له بهرده می برا که ی دانا و

دانه نا، دهنگی ئەنووچ وه ک با ووژاندی:

— هوی کاکه... هوی مامه... وه ره بهر به وشتره که ت بگره!

ئه ته وی کار بده ی به دهستی خوشت و منیشه وه؟! هه لی برا که می!

گولمحه مه ده، پری دایه داره که ی و ده رپه رپیه دهره وه،

به گمحه مه دیش به دواي دا.

ئه نووچ له ناو دهرگای گه وره که دا وه ستا بوو قیزه و قاژی بوو. دوو

برا گه یشتن. بادی له گه ل نیره مهسته که ی ئەنووچ لیکی ئالابوون.

گولمحه مه ده چوو ه پیشه وه و به دار بهر بووه ملی وشتره کان.

له پر هاته وه بیري بادی چۆکی به سراوه. کی ردی دهرکیشا و به

تیژی نیگایهک، عهگالهکهی بری و دهستی وشترهکهی ئازاد کرد. بادی زیاتر ههژا و له نیره مهستهکه ئالا. ئه‌نووچ خو‌ی گه‌یاند. به‌گمحه‌مه‌دیش داریکی له کورتانی وشتریکی ده‌رکیشا و چوو به‌ده‌میانه‌وه. سی پیاو، ده‌وری وشتره‌کانیان دابوو. گولمه‌مه‌د به‌بادی‌دا هه‌لگه‌پا و چوو سه‌ر پشتی. دارده‌سته‌که‌ی خسته‌ناو ملی وشتره‌کان هی‌ز و قوورسای خوی‌دا به‌سه‌ر دارده‌سته‌که‌دا. ملی دوو وشتره‌که‌لیک جیا‌بوویه‌وه. ئه‌نووچ نیره‌که‌ی پال پویه‌ناو و گولمه‌مه‌دیش وشتره‌که‌ی به‌ره‌و ریگه‌که‌برد. له‌م کاته‌دا ده‌رگای مائی خان کرایه‌وه و کابرایه‌کی به‌خو، به‌که‌ولپوسیکی هه‌راو و دریزه‌وه‌هاته‌ده‌ره‌وه و به‌ده‌نگیک که‌له‌قرچه‌ی شکانی داریکی وشک ئه‌چوو. پرسى:

— چى بووه. دیسانه‌وه؟

ئه‌نووچ چوو پیشه‌وه و وتى:

— هیچی وانه‌بوو، ئا‌غه. وشتره‌کان لیک به‌رببون، جیامان کردنه‌وه.

گولمه‌مه‌د له‌براکه‌ی پرسى:

— کییه، ئه‌وه.

به‌گمحه‌مه‌د، به‌ئارامی وه‌لامی دایه‌وه:

— ئه‌ربابه. خانی تال‌اوا.

گولمه‌مه‌د وتى:

— خوا‌حافیز. من ئه‌رۆم. نامه‌وی چاوی به‌بادی بکه‌وی. ئه‌وه‌

جو‌ره‌خه‌ل‌کانه‌هموو شتیکی باش و به‌که‌ل‌کیان بو‌خویان ئه‌وی.

تۆش باسی بادی بو‌مه‌که. بلێ ئاشنا بوو. خوات له‌گه‌ل. ئه‌گه‌ر

هاتی بو‌تا‌غی، سه‌ری‌کیش بده‌له‌ره‌وه‌ند. دایکم دلی ته‌نگ بووه.

— خوات له‌گه‌ل. خوات له‌گه‌ل. ئه‌وه‌بانگی من ئه‌کا. تو‌برۆ.

گولمه‌مه‌د وشتره‌که‌ی خسته‌ری و به‌پشت دیواری

گه‌وره‌که‌دا بردی و له‌پیچی ریگاکه‌و شه‌ودا له‌چاو ون بوو.

— ئه‌وه‌کی بوو؟

جگه لهم دهنگه، گولمحه مهده هیچی نه بیست. رهنګه به گمحه مهده ئه یوت براکهم بوو، رهنګیشه نهی ئهوت. هه له و مه ترسیه کړووی نه دابوو تا پاریز و ترسیک بخاته وه. براهه ک چوو بوو بو سهر دانی براهه ک.

به لام نه له سهر به رهی براکه ی. به لکوو له سهر کورتانی و شتری خاون کاره که توژی دانیشتبوو و قاپیک تیگوشیوی شیري و شتری ئه ربابی خواردبوو. به لام به گمحه مهده و تېووی ئه ربابه که ی کابراهه کی دهست کراوه یه! بی، نه بی. ئه مه نه هیچ له شوینیک زیاده کات و نه هیچیشی لی که م ئه کاته وه. غه می ئه وه نه بوو. نابی بیري خو ی به وه وه خه ریک بکات.

«هووک هووک هووک!»

و شتری تاودا و له سهر رپگه لمینه که غاری دا. بادی! ئه و ناوه له خوړا نه بوو. به ئاماژه یه که وه کوو با له عهرز ئه برا و وای غار ئه دا نه ت ئه توانی قاچه باریکه کانی بیینی. نه رم و یه کسان. ویکچوو و به غار. وهک ئاسکو له. نهک ناوولا وهک و شتری بارکیش. بادی، سواری بوو و ئه گهر گولمحه مهده هیزمی لی بار ئه کرد، سته میک بوو ناړه و له بادی ئه کرد. ئه ندای کشاو، ملی باریک و خو ش خه م. پووزی باریک و کلکی کورت، سمتی له ر و سینهی والا، له گهل نیگای زه لال و وشیری، ئه یخسته خانهی و شتره تایبه تیه کانه وه. هه ر بویه ش بوو سهر پشتی له بری بار، رانی پیاوی ئه ویست. روظ و شه ویک ئه ی توانی به به رده وام، به رپوه بی و پشوو بو پشوو، به بیابان و به دهشتی شوردا باژوی. بادی، با بوو؛ بادی هه ورکی شیریناو بوو. ورووژاو. خودی با. هه زار رهنګی بای بیابان. سووتاو، سپی، بۆر، سوور، خو له می شتی، خاکی، ره شباو و ئاجووری که لیک ئالان و تی که ل بوونیان، هه موو کاتیک رواله تیکی نویی رهنګیکی تازه ی هه بوو. بادی، وهک باهوژ جی مه ترسی بوو. بیگانه یه که ئه گهر سواری بادی بوایه ت، ئه بوا چاوه روانی مهرگ بکات. ئه گهر ری بکه و تایه ت و بیگانه یه که بویرانه

له پشتهوه خوئی هه‌لدایه‌ته سهر بادی، ئه‌نجامه‌که‌ی به‌س مردن بوو. له که‌لاوه‌یه‌ک‌دا. ته‌ن‌ها گولمحه‌مه‌د سواری ئاشنای بادی بوو و بادی ته‌ن‌ها سواری‌ده‌ری ئاشنای گولمحه‌مه‌د. ههر ئه‌مه‌ش بوو بادی بوئی له‌ش و هه‌ناسه‌ی گولمحه‌مه‌دی ئه‌ناسی و له به‌ر ئه‌مه‌ش بوو که گولمحه‌مه‌د، بادی وه‌کوو چاوه‌کانی خوش ئه‌ویست. بادی هاوریی ری و ته‌ن‌های گولمحه‌مه‌د بوو. بادی هاوریی با.

— کویر به!

مه‌گهر ئیره کوئی بوو؟! گهرده‌نه‌ی شکاو؟ مه‌گهر چه‌نده هاتبوو؟ وچانی‌ک، دووان، سیان یان نیوه‌ی شه‌و؟ نه‌ء! شه‌و هیشتا نه‌گه‌یشتبوو‌یه نیوه. چۆن؟ له سه‌وقیه و برایماوا و گله سووره‌کان، تیپه‌ریوه، یه‌حیاواشی به‌جی هیشتوو و گه‌یشتبوت ته‌ گهرده‌نه‌ی شکاو؟ شه‌و چۆن وا به‌ره‌وانی تیپه‌ریبوو؟ نه‌ء. جیی بر‌وا نه‌بوو! ئه‌ی...

— کویر به‌ پیاو!

— تو کییت؟

— له وشتره‌که‌ت دابه‌زه. بچۆ بنی ئه‌و ده‌وه‌نه!

گولمحه‌مه‌د تاویک وه‌ستا و وتی:

— کارت به‌ من نه‌بی. من پوول و پاره و هیچی وام پی نییه

به‌کاری تو بی!

— خوت هه‌لده‌ خواره‌وه سه‌گباب! ئه‌ته‌وئی کون کونت بکه‌م؟

که‌په‌نک له‌به‌ر، کابرایه‌ک له بن ده‌وه‌نیکی تاغه‌وه هاته

ده‌ره‌وه و به‌ره‌و گولمحه‌مه‌د هات. پوخساری به‌لفکه‌ی می‌زه‌ره‌که‌ی

دایوشابوو و تارماییه‌ک بوو به‌س. تی‌کسمراو و چوارشانه بوو.

داریکی به‌ ده‌سته‌وه بوو، ده‌نگی کپ و گر ئه‌هاته به‌ر گوئی.

گولمحه‌مه‌د زانی کابرا چه‌کی گهرمی پی نییه. بویه، دیاربوو

خوئی رائه‌دا. ئه‌بی ریگریکی تازه‌کار بی! له بن گزیچاره‌که‌دا

گولمحه‌مه‌د ته‌مائی ئه‌سپیکیشی بینی. کابرا، به‌ ئه‌سپایی لی

هاته پيشهوه. گولمحه مه د لي گه را، بيته پيشهوه و پاشان وتي:

— نه گهر نه يه مه خواره وه چي نه بي خان؟

کابرا چهن ههنگاوي مابي وهستا و وتي:

— خوينت له ملي خوته! خان له وييه. نه لي کويربه. نه گهر
حه ز نه که ي بکه وه ري، به لام له پشته وه گولله يه که گهرم
نه تجزييت!

قسه کاني کابرا، زياتر له قاپووره فيشهک نه چوو هه تا گولله
و بارووت؛ تا له قورقوشم. پي نه چوو بوش و بي پشتيوان بي.
سهره پاي نه مهش ترسيکي نه خسته دلوه. ريگر نه گهر تفهنگي
پي بي به قولله داره وه خو دهر ناخات. گولمحه مه د نه مه ي
نه زاني. ههروه ها نه وهشي نه زاني که ريگر نه گهر پشت و هاورپي
له گهل نه بي، داره دهست يارمه تي نادات. که و ابو نه م کابرا،
نه گهر ماوزيري به قه ده وه نييه، پهنگه هه ندي که سي له گهل
بي له پشت ده وه نه کان دا خويان حه شار دابي. به پشتيوانه وه
بو پروته وه کردن هاتوه. سهره پاي نه مهش نه ي نه تواني مل
به و سووکايه تيه بدات. هه لويه که له سهر که لاکيک. له پر،
قچه کاني خر کرده وه و له چاو ترووکانيک دا، خو هه لدا بو سهر
کابرا و ليک تالان و تيک بهر بوون. لوول بوون. وه که لبادي لوول
دراوي بن پي لبادگه پان. نه م به زورداري نه و نه و به زورداري
نه م. هه ناسه و خاک، مشت و دژوين، شيوه و پاشقول، سستي
و سه ختيه کانيان ليک نه هالا، ليک نه بوويه وه و ديسانه وه ليک
بهر نه بوونه وه. ريگر دهستي برد بو بهر پشتينه که ي؛ به مه بهستي
کيرد. به لام له و گورجتر گولمحه مه د، مه چه که گرت، که شکه ي
نه ژنوي چه قانده چالايي سينه ي و کيردي له کالاني پووز لخ
دهرکيشا و بهر قه وه هه لي هينا.

— نه که ي گولمحه مه د!

ناشنا؟! گولمحه مه د شاني سست کرد و لوي ميزه ره که ي

له پروومه تی کابرا لادا. پوخساری سوور هه لگه پراوی خان ئاپۆ، به
ددانه سپیه کانیه وه له بهرده می گولمحه مه ددا بوو. گولمحه مه د
هه لسا، تفیکی کرده وه، کیژدی خسته وه ناو کالان، خاک و
خولمه که ی له خووی ته کاند و وړ و کاس زمانی بزواند:

— نه فرته له ئیبلیس! تۆژیکی مابوو قور بچی به سه رمدا!
خان ئاپۆ هه لسا. دۆراوی یاری. گولمحه مه د به گله یی و
توورپیه وه لی وه پگه را و وتی:

— بۆ ئاشناییت نه دا؟ ئه گه ر به مکوشتایه تی چی؟ تۆ ئه زانی
چیم به سه ر خۆم هی نا بوو؟! هه رگیز نه م ئه توانی سینه له
سه ر خاک به رزکه مه وه. تووشی ماخوله ئه بووم! تۆ ئه بوا منت
ناسی بیته وه؟!

— سه ره تا نه مزانی کی. به لام کاتیکی قسه ت کرد ناسی ته مه وه.
— ئه ی بۆ قسه ت نه کرد؟

— نازانم. پیموایی ئه مو یست دل و جه ربه زه ت تا قی بکه مه وه.
— تا قیت کرده وه؟!

— گورجو گولیه که ت ئافه رینی ئه وئ. به قه لافه ت ناکه وئ
بازووت ئه وه نده به هیژ و ده سته کانت به و راده یه نه رم و چالاک
بن!

گولمحه مه د خووی هه لدا یه سه ر و شتره که و وتی:
— با برۆین. پیم وانییه تازهو دوا هیچت ده سکه وئ. نیوه شه وه.
خان ئاپۆ ئه سپه که ی له بن ده وه نه که هی نا، پیی له ئاو زه نگی
نا و له گه لی که وت:

— تۆ گه نجی تی ئه که ی به م شه وانه وا به ته نها ئه ده ی به
پیدا! ریکه کان هی من نییه.

— ئه زانم گه نه دز زۆر بووه. بۆ را وه ستای؟
خان ئاپۆ وتی:

— یه کیان ئه وه ی که نامه وئ به ده ستی به تال بگه ریمه وه
بۆ ناو ره وه ند، یه کیش ئه وه ی که ئه مه وئ هه ر لی ره دا دا وایه کت

لى بكم!

— كه باسى ئەمشەو نەگىر مەو؟ زۆر چاكە باسى ناكەم!

— ئەمە نا. شتىكى ترم ئەوئ.

— فەرموو.

— دەستم سارده گولمەمەد! خۆت ئەبىنى خۆ بەدار هېچ

ناكرئ. ئەبئى باروتى گەرمت پئىئ. خۆت خۆ ئەزانى! لە سەر

بناغەى مام و برازايى داوايەكم لئىت هەيە؛ بەلئىنم پئىدە پروم

ناسووتئىنى!

— خان ئاپۆ بە پارانەو لەو زياتر ئازارم مەدە! مامە گيان تۆ

داواى سەرم بكة.

خان ئاپۆ تاويك بئىدەنگ بوو و پاشان وتى:

— سەرت خۆش بئى. سەرم ناوئ. شتىكى ئاسايىم ئەوئ.

— فەرموو.

— تەنگ. تەنگەكەت!

گولمەمەد كەوتبوو يە داو مەو. بە وەرەزىيەو دارى لە شانى

وشتەرەكە راوەشان دو وتى:

— تەنگى من؟! كە سەر پئى پئى بگرى و خەلكى پئى پروت

بكەيتەو؟ ها؟ نەء، حەز ناكەم لوولەى تەنگەكەم پروى بكرئتە

سىنەى لە خۆم بچووكتەر و لاوازتر. نا خان ئاپۆ. تۆ گەورەى منى،

بەلام داواى ئەو مەكە!

خان ئاپۆ ئەسپەكەى وەرگيئا و وتى:

— دەستم بشكى كە تەنگەكەى خۆم فروشت! تۆ برۆ. من

ليره ئەمئىنەو!

ماندوو و شەكەت و ناچار و خامۆش، گولمەمەد بە ئارامى

وشتەرەكەى خستە پئى.

شەو لە نيوە تئپەريبوو كە خالى، سەگى رەوند كەوتە

وهرين؛ مارال لە رەشمالەكە دەرپەريە دەرەو.

گولمەمەد گەيشتبوو يەو مائەو.

٦٨٧

که نیادر

به رگی به که م

به‌شی‌ه‌وتهم

٦٨٩

که نیادر

به رگی به که م

به ندى يه كه م

له ناو رې، ئهوبهري زهغفه رانى و مابيتى بۆ قهلاچيمهن،
له سهر رې كونهكهى مهشهده، له شويئيك بهناوى ئهستيللى
خولامو، كهوت كوئلهكهى گهچ وهكوو كهوت تهختى ديو، خويان
پيشانى رې و رېبواران ئهدهن. پيرانى ئهم پارهيهى بيايان ئهگيرنهوه
كه له ناو ئهم كهوت كوئلهكهدا كهوت پياو گيراونهته گهچ.
كهوت كوئلهكه به ناوبهتالى سازكراون، كهوت پياويان به زيندوويى
خستوته ناو كهوت كوئلهكه و به سهر پيوه رايانگرتوون؛ پاشان
ئارام ئارام دوغاوى گهچيان كردوته ناو كوئلهكهكان و پياوهكانيان
ناچار كردووه له بن ئازار و ئهشكهنجهيهكى خاو و لهسهرخودا
تەماشاكهري ليبوونهوهى پارمى گيانيان بن، تا گيانيان دهرئهچى.
سهرهتا له بن پيان ههتا مهچەك، له مهچەكهوه تا سهر ئهژنو،
له ئهژنوو تا لاي رانيان، له رانهوه ههتا ناوقهده، له ناوكهوه
ههتا سينه، له سينهوه ههتا مليان، له ملهوه ههتا سميل، تا
لاى لووت و-دواين ههولئى ههناسه-دان- پاشانيش تا تهويل و تا
كاكوليان.

بهم جوړه بوو. كهوت پياو، پياوى پياوانه، تاوبهتاو و دهمبهدهم
گيانيان دابوو. له گهچاو گيرابوون، وشك ببوون و ههناسهيان له
بیر بردبووه. مردوون و سهرپوشى گهچ و گل، سهر و ئهستونى
داپوشاون. ئيواره ئهبنى گهيشتهبى. گوندييانى تەماشاكهري، خاموش

و غه‌مگین، شاد و نه‌زان، توو‌ره و ژاکاو، سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش بوغز له گه‌روو، ئه‌بی له‌و ناوه‌ دوور که‌وتبێتنه‌وه و ئه‌م بیره‌وه‌رییه‌یان بردبێته‌وه بۆ مائه‌کانیان، بۆ بنمیچی مائه‌ قورینه‌کانیان. ئارام ئارام و ترساو له‌ یه‌کدی، ترساو له‌ مشکێ دیوار، له‌ لای کوانوو‌ه سارده‌کانیان، ره‌نگه‌ پچه‌ پچیکیان کردبێ. زیره‌کترین جوتیاران ئه‌بی گومانیان له‌ گوته‌ی پیاوانی حکوومه‌ت کرد بێ. گومانیان لیک‌کردبێتن. به‌لام گوته‌ی پیاوانی حکومه‌ت ئه‌وه‌ بوو که‌ بوو. ئه‌وه‌ی که‌ پێشتر له‌ کۆلانی گونده‌کان‌دا جاریان دابوو:

«بۆ ته‌میکردنی خه‌لکی، ئه‌م‌رۆکه‌ حه‌وت دز، حه‌وت فیلبازی بیویژدان، حه‌وت خه‌یانه‌تکاری ماله‌ به‌کۆل، لی‌ره‌، له‌ لای ئه‌ستیلی خولامۆ، له‌ گه‌چ ئه‌گیرین».

ئهم زمانه‌، زمانی درێژی حکوومه‌تی ئه‌و کاته‌بوو که‌ له‌ کۆلانی برسی گونده‌کان‌دا ئه‌له‌وه‌را و ده‌نووکێ به‌ هه‌موو کونی‌ک‌دا ئه‌کرد. ئه‌و وای ویستبوو ئه‌م پیاوه‌ له‌ گه‌چ گیراوانه‌، به‌ حه‌وت فیلبازی خاین و دز ناو ببات. وای ویستبوو و واشی‌کردبوو. پیرانی ئه‌م مه‌له‌نده‌ی بیابانی خوراسانی‌ش وایان ئه‌گیرایه‌وه‌. پیران گیرانه‌وه‌یان جیاواز بوو. هه‌ندی‌ک له‌م پیرانه‌، حه‌وت پیاوه‌که‌یان به‌ حه‌وت «یاخی» ناو ئه‌برد. حه‌وت یاخی که‌ سه‌ری هه‌فتا ئه‌رباب و خان و گزیر و تفه‌نگچیان گوێ تا گوێ بریبوو. ده‌نگۆ ئه‌مه‌بوو که‌ حه‌وت یاخیه‌که‌ ویستوو‌یانه‌ نرخێ گه‌نم دابه‌زی‌ن. دادیان ویستوو‌ه؛ ئه‌م حه‌وت یاخیه‌ شو‌ر‌ش‌گیره‌، ئه‌م حه‌وت داد‌گه‌ره‌.

خامۆش و ده‌روون په‌ریشان، نادعه‌لی له‌ بن په‌رده‌ی شه‌وی نووته‌ک‌دا، پالێ به‌ کۆله‌که‌ گه‌چه‌که‌وه‌ دابوو و پاژنه‌ی له‌ سه‌ر خشتیک‌ خه‌واندبوو، پیل‌وو‌ه‌کانی لیک‌ نابوو، قاچی راستی راکیشنا بوو، ئه‌ژنۆی چه‌پی به‌رزه‌وه‌ کردبوو. له‌ هۆشیاری و بی‌هۆشی خۆی‌دا سه‌ر‌گه‌ردان بوو. ئه‌سه‌په‌که‌ی، گوێی قیت راگرتبوو، وه‌ستابوو، شه‌که‌تی له‌ش و په‌ریشانی گیان، له‌کۆل نادعه‌لی نه‌ئه‌بوویه‌وه‌.

هەر لھم کاتەدا کە لەشی وەکوو تەرمیکی خوینمردوو، لە بن کۆلەکە کۆنینه گەچیهکەدا ڕاکشابوو، لە بیریدا و لە خەیاڵیدا دەریایەکی هەژاو، شەپۆلی ئەدا بە شەپۆلدا.

لە کراسیکی ڕەشدا -نەمامی نیوہ گیان- سەوقی لە قەراخ ڕیگاکی وەستاو و ڕوخساری ڕەنگ پەریوو و مەهتاو ڕەنگی -مانگ لە ناو ئاو- ئەلەرزى. لەو بەری ڕیگاکیوە، خەڵکانی گوندەکانی ئەو مەلەبەندە، شان بە شانی یەکدی وەستاو و سەیری ئەستوونە گەچەکان ئەکەن. تەفەنگچەکان بە کلاوی درێژی لێدەو، کەوا و سەلتە، فیشەکدانى پڕ لە فیشەک و سەمیلی بادراو، تۆقینەری جەماوەر، بە ریز وەستاو. لەم بەرەو، نادەلییان بە شانی بەستراووە، ناوچەوان ئارەقاوی، بە نووکی تەفەنگ بۆ لای کۆلەکە یەکەو پالی پێو ئەنا؛ پیاویکیان بە لوولەى تەفەنگ بەرەو کۆلەکە یەک ئەهینا؛ پیاو و نادەلی تیکەل و پیکەل ئەبوون. لیک ئەچران و ئەبوونەو بە یەک و بەرەو کۆلەکە ئەچوون. ئەیانەینا، ئەهینرا بۆ ئەوێ لە ناو کۆلەکە یەکدا بچینری. هینایان لە ناو ورگی ئەستوونیکدا چاندیان و نەرمە نەرمە گرتیانە گەچ.

خوین لە لاقەکانی، ناوکی و سینەىدا وەستاو، خەریکە ئەیبەستى. هەناسەى سوار و سارد بوو. هەستى مردن لە دەمارەکانىدا ڕەوان بوو. ئەمرى. هاوار، هاوار. مەروڤ مەگەر چەند جار ئەمرى؟!

نادەلی ڕاپەری، هەلات و لە پشت کۆلەکە کۆنەکەدا خۆى حەشاردا و چاوى کردەو. شەو لە بەرچاوىدا ئاوسابوو. خۆف! خواپەگیان لە کە یەو لەم شوینە ترسناکەدا بوو و ئاگای لە خۆى نەبوو؟

دەمەو کازیوہ بوو لە گۆلمحەمەد و مەندەلوو جیا بویو یەو. ڕاستەوخۆ ڕیگەى قەلاچیمەنى گرتبوو، هاتبوو. بە خاوە خاوە، نەک بە غار. چونکە مەبەستىکی تایبەتى نەبوو. لە ڕى، بە

بیانووی ماندویتی له چه‌ند شوین لای دابوو. پارووه نانیک و زهرکه ئاویک و کاکل و میوژیک. له باغوون، له هاشماوا، ئاوباریک و پاشانیش لیږه، لای ئەستیلې خولامۆ. له نوژی پېشه‌وه هه‌تا ئیستا. ئیستا که‌ی بوو؟ ناده‌لی ئەمه‌ی نه‌ئەزانی. شه‌و ئەگەر زه‌لّ بوايه‌ت، به‌ رې و شوینی ئەستیره‌دا، ئەیتوانی بزانی چ کاته؛ به‌لام شه‌وی ئەمشه‌و سامال نه‌بوو. هه‌وری ملۆزم سوار کوّلی یه‌کدی، شه‌وه‌که‌یان کویر کردبوو. هیچ به‌ هیچ دیار نه‌بوو. ناده‌لی، هیلاک و ماندوو، هه‌لسا و به‌ره‌و ئەستیره‌که‌ چوو، که‌ له‌ بن چاله‌که‌دا، دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی لیّ و تیپه‌ری هه‌بوو. به‌ لاقی له‌رزۆکه‌وه‌، چوو هه‌و هه‌و، لای ئەستیلّه‌که‌ وه‌ستا و سه‌یری خو‌ی کرد له‌ ناو ئاوه‌که‌دا. ئاو ره‌ش، شه‌و ره‌ش و ناده‌لی ره‌ش بوو. وه‌ستا و وه‌ستا و وه‌ستا. دانیشت به‌لکوو شلپیک ئاو بدا به‌ چاوی‌دا. قوّلی هه‌لکرد و کلّوی له‌ ناوچه‌وانی خزنده‌ دواوه‌. ده‌ستی بو ئاوه‌که‌ نه‌بردبوو، خشه‌خشیکی هات. خو‌ف. خشه‌خشیکی نه‌ناسراو.

شتیکی وه‌کوو گومان. مار. ره‌نگه‌ مار بیّت! ماری چی؟ خه‌یال. خه‌یال. ده‌ستی کرد به‌ ئاوه‌که‌دا و شلپیکی دا به‌ ده‌مووچاوی‌دا. به‌لکوو خه‌یالی شپه‌زه‌، وریا بیته‌وه‌. خشه‌خشه‌که‌ به‌لام زیادی کرد. شه‌ر له‌گه‌ل خه‌یال. به‌ هه‌ر جوړیک بووه ئەبێ ئەم نه‌خۆشیه‌ له‌ کوّل خو‌ی بکاته‌وه‌. چونکه‌ ئەمه‌ نه‌ک مار، به‌لکوو خه‌یالی ماره‌ که‌ له‌ خه‌یالی‌دا ئەخۆشی. خوشینی خه‌یاله‌. ئەبێ دووری بخاته‌وه‌، فری‌بدات. به‌لام نه‌ئەکرا به‌دکردار! چوون؟ چوون له‌ کوّل خو‌ی بکاته‌وه‌؟ چوون ئەتوانی خو‌ی دوور بخاته‌وه‌؟ خشه‌خشه‌که‌ سات به‌ سات نزیک ئەبوویه‌وه‌!

ناده‌لی، سه‌یری ده‌ورو به‌ری خو‌ی کرد. نه‌ه، ئەمه‌ ئیتر خه‌یال نه‌بوو. به‌ لیژی چاله‌که‌دا، ماریکی سوور، به‌ وریشه‌ له‌ تاریکیه‌ که‌دا، به‌ره‌ورووی ئەهات. به‌ خشه‌خش خو‌ی به‌ سه‌ر گه‌لا نیوه‌ وشکه‌کان‌دا ئەخزاند و ئەهات. ئاگره‌مار ئەخۆشی و

ئەھات:

«ئەي بەد کردار! ئاخىرەكەي...»

دەسبەجى، ۋەكۈۋ قالاۋ، نادەلى بازى دايە ئەۋ بەرى
گۆلاۋەكە ۋ بەردىكى تىژ ۋ قورسى لە دىۋارەكە كىردەۋە ۋ ئامادە
بوو. ئەبۋا كارەكە يەكالا بىكەتەۋە. بە خويىنى تۆ ئارام ئەگرى ئەم
گېرى دەروون. مارەكە لە ئەستېرەكە نىزىك بوۋىيەۋە، لەشە نەرم
ۋ خىزەكەي بە سەر بەردەكانى قەراخ ئەستېرەكەدا خىزاند ۋ بەرەۋ
نادەلى خوشا. نادەلى ويىستى ھەللى ۋ ئەبۋايە؛ بەلام نە.ۋ
لە سەر شوۋىنى خۆي مايەۋە. لەرزۆك ۋ ناخ شەلەزاۋ مايەۋە.
شىتېك زۆر بە دژۋارىي لە سەر جىگاي خۆي وشكى كرد:

«كارەكە يەكالا بىكەرەۋە پياۋ!»

بۆيە بەردەكەي بەرزكردەۋە ۋ بە زەبرو بە ھەموو ھىزى
خۆيەۋە كىشاي بە تەپلە سەرى مارەكەدا. مارەكە لە خۆي ئالا
ۋ ۋەكۈۋ بروۋسكە لە چاۋ ون بوو. خىزايە بن بەردىك، دوور لە
چاۋ نادەلى. نە، مسۆگەر نە مردبوو؛ مسۆگەر. بەلام برىندار
ببوو؛ بىگومان. لە ماري برىندار، مەترسیدارتەر چى ھەيە؟ ئەۋە
ھىچ، تاۋىكى تر جووتەكەشى دى بە دەميەۋە. كەۋابوۋ ئەبى تىي
تەقینى. ھەلاتن لە زەھر. بە ھەموو توانايەۋە! گەنجەكە، بە
شپىزەي بە چۋار دەست ۋ پى بە ھەۋرازى چالەكەدا سەركەۋتە
سەر. بەلام ئەۋەندەي بەرەۋ ئەسپەكە رۆيشت، كابرايەكى لە
لاي كۆلەكە گەچەكە بىنى. كابرا، دەسكەوسارى ئەسپەكەي
نادەلى گرتبوو بە دەستىيەۋە ددانە درشت ۋ سىپەكانى لە
تارىكيەكەدا ئەدرەوشايەۋە. نادەلى، بەر لەۋەي لال بى، وتى:

— چى ئەكەي پياۋ؟ ئەۋ ئەسپە خاۋەنى ھەيە!

لە نيۋان ددانە سىپەكانەۋە، قاقايەكى وشك بىسرا ۋ وتى:

— كىي غەۋارە؟

— نا نا، بە خاۋەنى قورئان! خەرىكم ئەچم بۆ قەلاچىمەن. بۆ

مائى خالەم بابقولى بوندار.

— ئەيناسىم. ئا. ئەيناسىم!

ئارام ئارام، كابرا كىشايەو، دوور كەوتەو، توایەو و لە قوللايى شەودا ون بوو.

نادەلى، ھەروا لە سەر جىگەي خۆي ۋەستابوو. راماو و داماو و وشك و وپ. كىبوو ئەو كابرا؟ مروڤ بوو يان جنۆكە؟ چۆن ھات و چۆن رۆيشت؟ لە كوۋە ھات و بو كوي چوو؟ چەند لەپر ھات و چەند لەپر ون بوو؟ بىسمىلا!

نادەلى بە دژواري لىوي ھەلپچرى و بىسمىلاي كرد. پاشان بە ھەنگاوي ماندوو و بى ھىزى چوو بو لاي ئەسپەكەي. ئەسپەكە، ھەروا وشيار و ئارام ۋەستابوو و لە دوورى ئەروانى. نادەلى دەسكەوسارى ئەسپەكەي گرت و كەوتە رى.

رى ھەلەت و پر لە ترس بوو. سىبەرىكى ترسناك لە ھەر ھەنگاو و ھەر پەنا و پەسىرىكدا. سىبەرىكى ديار و پىوار. شتىكى ۋەك گومان و خەيال. دەرئەكەوت ئەھات، نزيك ئەبوويەو و ھەلئەھات، ون ئەبوو. پياو يان ژن؟ گيانەوەر يان مروڤ؟ جنۆكە يان ئىنسان؟ خەيال! چى بوو؟ نادەلى نەي ئەزانى! لە كراسى ترس و خۆفدا، نادەلى ئىتر ترسى لە دلدا نەبوو. خووگرتوو بە ترس. ئاويتهى خۆف و مۆتەكە. ئامۆي شەوۋەزەنگ. ئەوەندە ھاورى و جووت بوو، ھەر كات ترسى لى دوور ئەكەوتەو، ھەستى ئەكرد نەخۆش كەوتوو. پلىتەيەك بوو ھەلژەنراو لە ترس و قەيران و شەلەژاويى. ئارام و بىتاقەت. وردە بەردىك لە بن ئاودا، يەكبوو لەگەل ئاو. سىبەرىك لە شەودا، يەكبوو لەگەل شەو. دلىكى پر لە ترس، يەكبوو لەگەل ترس. ئەو شتەي لە تودا جىخۆش بكات، ئەتكات بە ھى خۆي. تۆ ئەويت، ئەوكاتەي وا كە ئەو، تۆيە. كەوابوو خۆف پەھا كە، چونكە ئەتۆ، تۆ نادەلى، خودى خۆفى. خودى خۆف!

حەزى لە غاردان نەبوو. لە ئەسپەكە گەرابوو. چۆنى پىخۆشە با وا بروات. چۆن خۆي پىي خۆشە، ئارام و رەنجبەر. ھىور و لە

سەرخۆ. نادعهلی سهری خسته سهر كه له گى زينه كه. به لكوو
 ئاراميك! چاوه كانى خومار و ماندوو، له شى سست و بىواز بوو.
 قاچه كانى شل و شهوئل به ههردوو لای ئه سپه كه دا شوڤر ببوونهوه
 و به ئاستهم له ئاوزهنگى دا خويان راگرتبوو. بهر كه كهى نهك له
 بهر پياوئىكى خهوتوودا، به لكوو به سهر كه لاكىكى گهنيوهوه بوو.
 ئه سپيك و تهرميك، تهرميك و ئه سپيك. شينگيرى شهو.
 ئه سپه سپى رام و هيور، تهنى سواره كهى بو مهزل ئه برد.
 ئهى كهى ئه گاته قهلاچيمهن؟ له كوئ ئه يزانى نادعهلى؟ پلى
 زهمان له دهستى ده رچوو بوو. شهو بوو. به لام چ كات؟ رهنگيشه
 گهيشتبى. ئهري ئهوه خو گهيشتوووه. نه رمه ناسهى خهو، له
 كوئلانه كانى قهلاچيمهن دا. دهنگى خوڤهى ئاو. ديوار و كوئلان. سهگ
 و تهله سهنگ. قهلا خاموشه. به بیدهنگ، نادعهلى سهرى له
 سهر زينه كه بهرز كردهوه، ههوساره كهى راكيشا و لای مالى
 خالى وهستا. دابهزى و چهكوشى ده رگا كهى تهقاند. له بهستينى
 رهوان و ئارامى ئاودا، له خاموشى شهودا، دهنگه كه تاوى دايهوه
 و يهكيك له ژوورهوه پرسىارى كرد:

— كييه؟

ئهبى ئهسلان بى. خوئى بوو. ده رگای كردهوه و بهرام بهر
 نادعهلى وهستا:

— بو وا گيژ و وڤر بوويت؟ نامناسيتهوه؟ ده رگا كه بكه رهوه با
 بيمه ژوورهوه. خومم، نادعهلى!

نهك به ئه نهقهست، به لكوو ههر به راستى ئهسلان
 چه په سابوو. به پرته پرت ده مى هه لبرى:

— ها... نه!... خهريكم... كى... چوئى... چوئى...؟...

— باشم... باشم... خالو له كوئيه؟!

ئهسلان له ژيڤر خيوهتى شهودا، بهو مهوجه چوارخانه كوئيهوه
 كه دابووى به شانى دا، وهك پيران خويای ئه كرد. ده رگا كهى كردهوه
 و نادعهلى له پيش ئه سپه كه يهوه پيى نايه ناو هه وشه. ئه مهش

نادعه‌لی! سائیڭ پېش سهربازی سهردانی مائی خالی کردبوو و پاش سهربازیش، ئەمه یه‌که‌مجار بوو ئەهات بو قه‌لاچیمهن. ئەسلان ده‌سکه‌وساری ئەسپه‌که‌ی له پوورزای وهرگرت و بردی بو لای مالبه‌نده‌که. نادعه‌لی لای سفره‌ی وشتره‌کان وهستا تا ئەو هات و توریینی ئەسپه‌که‌ی له‌گه‌ل خۆی هی‌نا و له ژیر دالان، لای دیواره‌که داینا:

— برۆینه سهر، خۆ نانت نه‌خواردوه؟

نادعه‌لی، به‌دوای ئەسلان دا له پلی‌کانه‌کان سهرکه‌وت و پئی نایه‌ ناو دیوه‌خانه‌که. ئەسلان لامپا‌که‌ی داگیراند و کورسیه‌که‌ی پیشانی نادعه‌لی دا و به‌ره‌کی له‌ شانی داگرت:

— به‌م به‌ره‌که ته‌ره‌وه، سهرمای به‌دکردار ئەبێ چه‌قیبێته ناو ئیسقانت!

نادعه‌لی به‌ بێ وه‌لامدانه‌وه‌ی ئەسلان، پۆستاله‌کانی دا‌که‌ند، خزایه ژیر قورسیه‌که، پشتی‌دا به‌ جیوبانه‌که‌وه و لی‌فه‌که‌ی تا سهر لووتی هی‌نا. ئەسلان، سینی‌ه‌که‌ی تا سهر قورسیه‌که‌ خزان‌د، لامپا‌که‌ی له‌ سهرتاقه‌که‌ داگرت و وتی:

— نه‌کا نه‌خۆش که‌وتبێتی؟! ها؟ نه‌خۆشی؟

نادعه‌لی چه‌وت به‌ندی له‌شی ته‌کانی خوارد، تا ئەو راده‌یه‌ی که‌ ره‌نگی له‌ روو په‌ری و ددانه‌کانی وه‌کوو ته‌رزه له‌ سهر به‌رد ده‌نگیان لی‌وه‌هات، تی‌کش‌کاو و به‌ ئاسته‌م توانی بلی:

— پیم وابی!

— چیت بو بکه‌م؟

— به‌س قورسیه‌که‌ پر بکه‌ له‌ ئاگر. پینج شه‌و و پینج رۆژه به‌ ژیر ئاسمان دا ری ئەکه‌م. ئیسقانه‌کانم شی‌یان کی‌شاوه. رچاون. پاشانیش بلی قاپی‌ک ئاشم بو ساز بکه‌ن. ئەبێ شتی‌کی گهرم بخۆم. مه‌گهر شه‌له‌م و دۆینه‌یه‌کی گهرم دل‌م گهرم بکاته‌وه.

— زۆر چاکه. هه‌رئیس‌ته ئەچم دایکم هه‌لئه‌سینم.

— نا نا. ئیس‌ته نا. به‌یانی. به‌یانی.

ئەسلان لە دەرگاکی چوو دەروە و پێش ئەوەی خەو نادەلی
بباتەو، بە مەقەلێک پشکۆی گەشاووە هاتەو ژوورەو و بن
قورسیەکی تاو دا. تۆزیکتر سەماوەرەکەشە هینا. قۆری و
قەندانی پڕ. ئەسلان بەو خەیاڵی کە نادەلی، لە بەر گۆلی
پرووی ئەو بۆ سفرە شیری خواردن هاتوو بۆ قەلاچیمەن تا
ئەیتوانی خزمەتی پوورزای ئەکرد. پێی وابوو نادەلیش یەکیکە
لەوانە کە ئەبێ بۆ داواکاریی بچن بۆ قەلاتی خوینال، بۆ مائی
عەلی ئەکبەری حاجی پەسەند.

— ئەی خالۆم لە کوێیە؟

ئەسلان وەلامی دایەو:

— ئەگەر لە لای شارەو هاتبای، لە ناوێ پێی ئەگەشتی.
چوو بۆ شار، بریاری کوێخایەتی وەرگری. پاشانیش هەندێ
شتومەک بۆ دووکان پێویست بوو. یەک دوو بار قۆزاخەش بۆ
پەزەکان. تۆ لە کام رێو هاتی؟

— لەوڵاو هاتم. بە قەراخ شارد.

نوورجیهان، دایکی شەیدا، ئەوەی کە ئەسلان پێی ئەوت
«داده»، ئارام و کشاو، وەک تارماییەکی سەمەدە هاتە
ژوورەو، هاتە لای قورسیەکەو و دانیش. بە دەنگێکی نەرم
و نەخۆشانه چاک و خۆشی لەگەڵ خوشکەزای مێردەکی کرد
و پاشان خامۆش بوو. وەک چرایەک کە ئەکوژیتەو، دامرکایەو
و ئەوەندی کە لەوێ بوو، وەک و ئەوەبوو کە نەبوو. ئەسلان بۆ
دایکی شەیدا چای تێکرد، بۆ نادەلیش پیاڵەکی پڕ کرد و وتی:
— بێخۆرەو! تا گەرمە هەلیقۆرینە! با دەمارەکان ئارام

بکات.

نادەلی پشستی لە پشتیەکە کردەو، پیاڵە چاکە خواردەو
و هەوایی شەیدای پرسى. ئەسلان سەیریکی دایکی شەیدا، لیو
ناسکەکانی بە نەرمی هەلپچری و وتی:

— فێر بوو هەموو شەویک تا نیوێشەو ئەچێ بۆ کۆلانگەردی.

— کۆلانگەردى؟

ئەسلان وتى:

— ھىچكەس سەر لە كارى دەرناھيىنى. ۋەكۈۋ بايەقوۋش وايە.

شەۋىك ئەگەر نەچىتە دەرەۋە ۋ نەگەرپى، خەۋى لى ناكەۋى.
نادەلى ۋىستى شتىك بلى. رەنگە بلى جەۋانە ۋ عاشق
بوۋە؛ بەلام بە باشى زانى باسى عەشق نەكات. شاراۋە، چاكتەر.
ئەسلان وتى:

— داستانىكى ھەيە بۇ خۆى. چەندە باۋكىشىم پىي ئەلى
ناچى بە گوۋىدا. باۋكم ئەخەۋىنى ۋ لە ديۋارەۋە خۆى ھەلئەدا.
بىخەيتە ناۋ شوۋشەيشەۋە، لا ئەكەيتەۋە تىايە نەماۋە. چەندە
پىي ئەلىم برام لە بىرى كار ۋ ژياندا بە؛ ئەم جۆرە شەۋگەردىيە
نەك ھەر كىسەى مەرۇف پىر ناكە، بەلكۈۋ بەتالترىشى ئەكات.
ناچى بە گوۋىدا. پىي ئەلىم ئەكەۋىتە ھەزار چالەۋە، فىرى
سىگارېش ئەبى، فىرى شىرە ئەبى، فىرى ئارەق ئەبى، لىم
ۋەرناگرى. يان بە دۋاى ئەم دوو سى ۋشتەرەۋە لە بىاباندا ئەگەرپى
يان لە ناۋ كۆلانەكاندا ئەخوليتەۋە ۋ سەر بە ھەموو كۈنىكدا
ئەكات. قومارخانە، شىرەكىشخانە، چووزانم ئىتر؟! دادەم
ئەۋەندەى پىۋتوۋە زمانى موۋى دەرھىنا ۋە. قسە ۋەرناگرى! لەم
گوۋىيەۋە ئەيكا بە ژوۋرا ۋ لەۋى ترەۋە ئەيكاتە دەرەۋە.

دايى شەيدا ھەلسا. رۈخسارە پەرتوۋكاۋەكەى ھىچى
نەئەنۋاندەۋە، بەلام دىگىرى ۋ نارەزايى لە نىگايىدا فەرەپى بوۋ.
دىگىرى لە كۈر ۋ دىگىرى لەۋ شتانەى دەربارەى ئەۋ ئەۋترا. پاشان،
ئارام ۋەك دەرگايەك لە سەر گرېجەنە ئەسۋرپى، سوۋرايەۋە ۋ
كەۋتە رى.

— ئەچم بۇ بەياني ھەلىمتان بۇ بىخەمە سەر.

دادە، دەرگاگەى لە پاش خۆى داخست. ئەسلان پۈۋى كىرە

نادەلى ۋ وتى:

— ھەر ئەۋەندەى باسى كۈرەكەى بىكەيت، بوغز ئەكات. زۆر

کور خۆشه‌ویسته. پئی وایه ئاسمان کوون بووه و ئهو کورهی ئهو به تهنها کهوتوته خواره‌وه. ههمیشه ترس و خۆفی ئه‌وه‌یه‌تی نه‌کا قسه‌ی که‌سیک بدا له گۆلی گیوه‌که‌ی شه‌یدا، یان ته‌وسیکی به‌ر بکه‌وی. ههرچه‌ند شه‌یدا، «ئازیز و تاقانه» بار نه‌هاتوه، به‌لام داده‌م زۆر هه‌زی ئه‌کرد وه‌کوو گۆل په‌روه‌ده‌ی بکات. زۆر نازی ئه‌کیشا. ئیسته‌ش ئه‌یکیشی. به‌لام ئهم نازکی‌شانه لای باوکه‌م که له دێو ئه‌چی، ناخوا. ئهو ته‌نوره ئه‌یکیشی و چی گۆل و خونه‌چه له سه‌ر رپی بی له‌گه‌ل خۆی ئه‌یات. بابقولی بوندار هه‌زی له مروّقی ده‌ست و پی سپیلکه نییه. پیاوی ئه‌وی زیره‌ک و کارا بار بی. شمره. سه‌یر ئه‌که‌ی چی به سه‌ر ئهو ژنه هیناوه؟ به‌م ژنه، به ژنی خۆی مز ئه‌دات و ناچاری کردوه له کازیوه‌ی به‌یانیه‌وه تا ته‌نگه‌ی ئیواره له پشت ته‌ون دانیشی و گری هه‌لپیکي! چاوه‌کانی کز بووه. ئه‌گه‌ر نه‌هاتبایه‌ته نزیکه‌وه، تۆی نه‌ئهناسیه‌وه. به‌س له نزیکه‌وه ئه‌بینی. له دووره‌وه هه‌ر هه‌چ. ئه‌وه‌نده‌ی له بیرمه، له‌گه‌ل دایکی منیش وابوو. له‌مه‌ش خراپتر. ئهو کاتانه که ته‌ون و کارگه نه‌بوو، باوکه‌م گرتبوویه ئه‌ستۆ نانی مائی ئالاجاتی لیڤه دروست بکه‌ن و بۆیان ببات بۆ شار. سفره‌ی ئهو جوّره خه‌لکانه‌ش خۆ بچووک نییه. من ههمیشه ئه‌چووم بۆ دار و دایکیشم له سه‌رته‌نوور بوو. سی رۆژ جاریک نانه‌کانم ئه‌دا به کوّلی هیسردا، ئه‌مب‌رد بۆ مائی ئالاجاقی، دام ئه‌نا و ئه‌گه‌رامه‌وه. تا دایکه‌م مرد کاری ئیمه ئه‌مه بوو. دایکه‌م پیش ئه‌وه‌ی به‌ری، کویربوو. هالّوی ته‌نوور کویری کرد. پاشانیش مرد. ئهو کاتانه شه‌یدا ده‌ دوانزه سال زیاتر نه‌بوو. کاره قورسه‌کان ههمیشه له ئه‌ستۆی من بوو. ئیسته‌ش هه‌ر وایه. ههرچه‌ند باوکه‌م نه‌یو‌یستوه شه‌یدا نازدار په‌روه‌ده بیی، به‌لام ههمیشه له لای باوکه‌م ئازیزتر بووه. ئیسته‌ش هه‌ر وایه. وشتره‌کانت بینی؟ باوکه‌م له به‌ر دلی ئهو کریویه‌تی!

نادعه‌لی پرسى:

— ئېستە چى ئەكەي؟

— كارى دووكان و كارگەي تەونەكە من ئەيگېرم. واتە ھەموو شتېك لە ئەستۆي منە. لە مزی شاگردەكانەو تە كړینی بەن و ھەوریښم و پەنگ و كەرەسەي تر. كړین و فروش و قەرز و ئەم شتانهش، ھەمووی من ئەيكەم. تەنها لە مامەلەي گەورەدا باوكم بە شداري ئەكات. شەيدا بەس وشترەكان ئەلەو پړینی و خەيالی وایه پەرواریان بكات. ورده ورده ئیتر ئەبی ھەر لیږه خواردنیان بداتی. كاری مەرپەكانیش كەم تا زۆر لە ئەستۆي شەيدایه. وەرزی كشتوكاښ ئەو ئیتر ھەمووان پیکهوه ئەچین بو دەشت.

دایان لە دەرگا.

نادەلی وتی:

— پەنگە شەيدا بیټ.

— نە. ئەو نادا لە دەرگا. لە دیوارەو خۆي ھەلئەدا. یاخود بە

پەنجە زنجیرەكە ھەلئەگړی.

ئەسلان چوو دەرەو و لە پليكانەكان چوو خوارەو و دالانی جی هیشت و ئەلقە پړیزەكەي ھەلگرت. قوربان بەلووچ لە پشت دەرگاكه وەستابوو. چوار شانە، بە سەریكي زل و چاوی پړ سپینە و ږوومەتي پەشتالە، چۆخه شړپكي دا بوو بە شانیدا و كلاویكي خوری وشتر پەنگی تا سەر گوئی داکيښابوو. ئەسلان سەیری ھەردوو لای كۆلانهكەي كرد و بە ئەسپایی لی پرسى:

— ئا؟ ھەوال چیه؟

قوربان بەلووچ وتی:

— سەیزوو شەو، بازخانی ئەفغان ئەگات. بە بوندار بیژە

شوینی ژوان ئەستیلی خولامۆیه. نزيك ھەوت دز. پپی بلی زۆر نامینیتەو! بە سەریپو كالاكه ئەدا و ئەروا. پەيامەكەي ئەمشەو ھات.

ئەسلان پرسى:

— توره کیشی بازخان ئیسته له کۆیه؟
 — چوو به رهو کهویر. خواحافیز.
 — سه زوشه و چ کات؟
 — راست نه و کاتهی شهو نه بی به دوو نیوه. خوات له گهل.
 — خوات له گهل بی.
 قوربان به لووچ رویشته. ئهسلان ئهلقه ریزه کهی هه لپیکایه وه
 و گه رایه وه.

دایکی شهیدا، سه ری هینایه ده ری و پرسیری کرد:
 — شهیدا بوو؟
 — نه خیر داده! شهیدا نه بوو.

ئهسلان چوو ناو دالان و بای دایه وه به پلیکانه کان دا. ناده لی
 خه وی لی که وتبوو. ویستی هه لی سین، تا پاروویه ک نان بخوات
 و پاشان بخه وی؛ به لام دلی نه هات. ماندوو، با بخه وی. گهرمای
 قورسیه که له شی گهرم داهینابوو. سه ماوه ره کهی له سه ر
 قورسیه که هه لگرت و بردییه ده ره وه. پیاله و قه ندانی کو کرده وه،
 لامپاکه ی نایه ناو تاقه که و کزی کرد. جی نیگه رانی نه بوو. نه رم
 و به سه ری په نجه چوو ده ره وه. لای ده رگاکه ی به کراوه یی به جی
 هیشت. ترسی گازی خه لووز. جاریکی تریش سهیری گولبینه ی
 سه ماوه ره کهی کرد، پو له وه کان کو ژابوونه وه. چوو خواره وه و
 له ده ربیجه که وه چوو ناو دووکان. چراییته که ئه گرا. خزا بن
 لیفه کهی و بو ماوه یه ک به خه یالی خوشی هه سابه کانی و
 "خه جو" وه رایبوارد. به لام هیشتا جی گهرم نه کردبوو، پلتوکیک
 درا له ده رگای دووکان.

— کییه، ها؟
 — ئهسلان خان، ئهسلان خان!
 دهنگی ماه ده رویش بوو. خهفه و خنکاو. ئهسلان پرسى:
 — ئا، چی بووه؟
 — بیکه ره وه کارم پیته.

ئەسلان ھەلسا و كیلۆنى دەرگاکی ھەلگرت، قفلەکی ھەلگرت و سووچیکی دەرگاکی کردەو. روخساری کشاوی ماھدەرویش ھاتە پێشەو. ماندوو و بێتاقەت، ئەسلان پرسى:

— بلى بزانم، چى رووى داو؟

ماھدەرویش سەیری دەوروبەری خۆی کرد و بە ئارامى وتى:

— توربەکیشى بازخانى ئەفغانم لە شیرەکیشخانە بینى. لەگەڵ قوربان بەلووچ چپەچی کرد و رویشت. پیموایی لە کەویرەو رویشت بەرەو سودخور و ئەو ناوانە. بەلخیش لەوئى بوو. گوئی ھەلخستبوو و بزەى ئەھاتى. وابزانم لە سەروبنى کارەکە تیگەیشتوو!

ئەسلان دەرگاکی بە رووى ماھدەرویش دا داخست و وتى:

— ئاگادارم، برۆ خەمت نەبى.

لەپشت دەرگاکیو، ماھدەرویش پرسى:

— بوندار هیشتا لە شار نەگەر او تەو؟

— نا، جارى.

وہلامى ئەسلان، وشک و رەق بوو. رەنگە ھەندیکیش بى ریزانە. بەلام وا پى ئەچوو ماھدەرویش بە ھەقى خۆى نەئەزانی لە هیچ شت و هیچ کەس و هیچ سووکایەتەک دلگیر بى. رووى لە دەرگا داخراوەکی دووکانەکە وەرگیرا، رپی خۆى گرت و رویشت. ئاوى زەلالی جوگەکە لە تەنیشتیەو رەوان بوو. ھەمیشە رەوان. ئەرویشت تا برژیتە ناو دەشتەکان. ئارەزووى ئاو. ماھدەرویش سەر داشۆراو و ئارام، بەرەو مألەوہ چوو. ئاو ئەرویشت تا دەر باز بى و ئەو ئەرویشت تا گرفتار. گرفتارتر. بریندار نەبوو. هیچ کوئی نەئەسووتا. رقى لە هیچ نەبوو. توورە نەبوو. بەس رەشایی! دلى رەش بوو. تەنھا پاشماوہى مروفايەتى، لە ناخیدا. دلى لە پەرۆیەکی نیوہ سووتاوہوہ ئالاندبوو. گوشار بو سەر دلى نەئەھات. خۆزگە گری ئەگرت. شیرزە نەبوو. بەلام داگیرابوو. خەفە بوو. حەپس بوو. ژاکاو و تاریک بوو. بوچی بەو

جۆره لهگه‌ئى ئه‌جوولئينه‌وه؟ له كوێوه بزانی؟ سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش
له به‌ر چى؟ مه‌گه‌ر ئه‌سلان نه‌ى ئه‌توانى به‌ زمانى خۆش قسه‌ى
له‌گه‌ل بکات؟ به‌ زمانى خۆشیش نا، لانیکه‌م به‌ زمانى مروّقى
ئاسایى! خۆ بۆ چاکه‌ و به‌رژه‌وه‌ندى ئه‌وان بوو، که‌ به‌و نیه‌شه‌وه
ماهده‌رویش ته‌قه‌ى له‌ ده‌رگای مالى بوندار هه‌لساندبوو. خۆ له
به‌ر خۆى نه‌بوو! نه‌ى ئه‌توانى به‌ نه‌رمى وه‌لامى بداته‌وه؟

«بى پير خۆ بۆ گه‌دايى نه‌هاتووم!»

— شه‌وگه‌ردى ئه‌كه‌ى ماهده‌رویش؟!

قوربان به‌لووچ له‌ به‌رامبه‌رى دا وه‌ستابوو. ماهده‌رویش وتى:

— له‌ مالى ئاغاوه ديمه‌وه.

— له‌ شار گه‌راوه‌ته‌وه؟

— نه‌ء. نه‌ جارئ.

تيپه‌رى. قوربان به‌لووچيش په‌نگه‌ به‌رپى خويدا رويشت.
ماهده‌رويش نه‌يزانى. خۆى تى هه‌لنه‌قورتاند. به‌رپى خۆى و به
خه‌يالى خۆى دا. له‌ پشت ده‌رگای ماله‌وه وه‌ستاو داى له‌ ده‌رگا. دوو
په‌شايى، دوو پياو له‌ بنى كو‌لانكه‌وه ئه‌هاتن و بۆ كو‌ئ ئه‌چوون؟
ئهم دوو شه‌وگه‌رده به‌ ئه‌مه‌گه‌ى كو‌لانكه‌كانى قه‌لاچيمه‌ن، په‌نگه
له‌ ده‌وروبه‌رى مالى لالاوه ئه‌هاتن يان بۆ لای مالى لالا ئه‌چوون.

شيرو ده‌رگای له‌ ماهده‌رويش كرده‌وه:

— بۆ له‌ شوينى خۆت دا وشك بوويت؟!

ماهده‌رويش چوو زووره‌وه، فانو‌سه‌كه، به‌ بزمارى ديواره‌كه‌وه
نه‌رمه‌ نه‌رمه‌ ئه‌سووتا. ماهده‌رويش پيلاوه‌كانى داكه‌ند و چوو به‌ن
قورسيه‌كه. شيرو ده‌رگاكه‌ى داخست. ماهده‌رويش وتى:

— ئه‌گه‌ر ئه‌توانى قورييه‌ك ئاو بخه‌ره سه‌ر ئاگره‌كه. ئه‌مه‌وئ

پياله‌يه‌ك چا بخۆمه‌وه. ده‌مم وشكه.

— نيه‌شه‌وه، ناخه‌وى؟

— نه‌ء. خه‌وم نايه‌ت!

— تا ئيستته له‌ كو‌ئ بووى؟

— کاریکم هه‌بوو. ئه‌بوایه سیبهری یه‌کیک بله‌وه‌پینم و په‌یامه‌که‌ی ببه‌م بۆ بوندار. کترییه‌که‌ بخهره‌ سهر!

شیرو، کوانووی سووچی ژووره‌که‌ی داگیرساند و کترییه‌که‌ی خسته‌ سهر و ههر له‌وێ لای دیواره‌که‌وه چیچکانی کرد. ده‌ست له‌ سهر ئه‌ژنۆ و چه‌نه‌ی له‌ سهر ده‌ستی دانا و له‌ گرکه‌، له‌و گرپی له‌ دلی دووکه‌له‌که‌دا ئه‌سووتا مۆر بوویه‌وه. نیگای ماه‌ده‌رویش —نازانم بۆ چی به‌ په‌ژاره‌ی ئاوم‌یدییه‌وه— له‌ سهر روخساری شیرو چه‌قی. په‌ژاره‌ی گولیک که‌ به‌ ده‌م باوه‌ هه‌له‌پرووزی؟ گیانی‌ک که‌ تالان ئه‌کری؟ ژنیکی تی‌کقرماو؟ نازانم. نازانم! به‌لام مروّف، درێخ و ئازار هه‌ست پی ئه‌کات، پێش ئه‌وه‌ی بگات؛ چ بگا به‌وه‌ی رهنج و درێخ له‌ ناو ماله‌که‌ی‌دا جیی خوڤش کردبێ. ماله‌ بچووکه‌که‌ی ماه‌ده‌رویش. ژيانی بچووک‌ی جووتیک غه‌واره. جووتیک کوتر.

له‌ چاوی ماه‌ده‌رویش، ئه‌م ژنه‌ هه‌مان شیرو نه‌بوو. بوو؟ ئه‌و شیرویه‌ی غه‌م به‌ روخساری‌دا هه‌له‌زا، که‌چی ئه‌خزا و نه‌ی ئه‌توانی بارگه‌ی لی‌بخات؟ که‌ ماتی و غه‌مگینی پی سووکایه‌تی بوو؟ ئه‌و خه‌نجهره‌ رووته؟ ئه‌م ژنه‌، ئاخۆ هه‌مان شیرو بوو؟ ئه‌وه ئه‌و بوو به‌و جووره‌ ورد و خاش ببوو؟

چ زوو! چه‌ند زوو شیرو! چی لی‌هات جهربه‌زه‌ی عه‌شقت؟! سهر په‌نجه‌کانت تۆخیان چوو و چاه‌وکانت راهاتوون ته‌نها سه‌یری یه‌ک شوین بکه‌ن. به‌نی پۆ. ده‌سته‌کانت و چه‌قۆ و شانیه‌ی قالی چنن. له‌ بیرت بردۆته‌وه، له‌ بیرت چۆته‌وه عه‌شق! به‌ژنت کشاوتر و باریکتر بووه. لی‌وه‌کانت ته‌ری و تازه‌ییان نه‌ماوه. سووری گۆنات شیرو! گۆناکانت له‌ ژیر پیسته‌وه ده‌رپه‌ریون و ئارامیه‌کی پر له‌ ئازار له‌ ره‌فتار و له‌ کردارت‌دا سه‌ری هه‌لداوه. ئارام ئه‌پووی. به‌ ئارامی دائه‌نیشی. به‌ ئارامی قسه‌ ئه‌که‌یت و ئه‌م ئارامیه‌ت له‌ غه‌میکی خامۆش‌دا هه‌شار دراوه. نایلی شیرو، به‌ زمان نایلی. خۆت وات ویستوو شیرو؛ بیر و میشتکت ئه‌خوینمه‌وه. من

ئەزانەم. تۆ بەم جوړەت نهوئستبوو. وای لیهاتووه. وای لیهاتووه و تۆ ئیتر ئەو شیرۆیه نیت. ژنیکی سووککراو، چرووککراو.

ئاسکی مهستی پێدهشتی مارۆس نیت ئیتر. بزنیکی شاخ شکاوی نهلهوهپاوی پێ بهستراوی. قاچ شکاوی. وا له ئەشکهوتیکی بێ ههتاودا ژيان ئەبهیته سهر، یارهکهی من. سکالا ناکهی. لیو نابزیوی و برۆ گرژ ناکهی. گهشی و تهچکی شیرۆم چی لیها، شیرۆی رهبهنم؟

شیرۆ ههلسا و کتری چاکهی هیئا بو نزیك قورسیهکه. چای بو شووهکهی تیکرد و نایه بهردهستی. ماهدهرویش کلۆ نهباتهکهی له چاکه وهردا، خستیه سهر زمانی و مژی. پیلوهکانی نایه سهر یهک و ههر دوو گووپی قوپا.

«پیشتر روومهتی ماهدهرویش ئەوهنده لهپ و لاواز نهبوو.»
پیاوهکهی شیرۆ چاکهی خواردهوه، پشتیدا به دیوارهکهوه و پیلوهکانی تهمهل و قوورس کهوتنه سهر یهک. ماندوو و نهشه بوو. سست و بیخود بوو. تهنی مۆم. چ بیزارییهکی قوول و بیبن. داماو، بیواز، داگیراو و پووچ.

«چیت لیبه سهر هاتوو ماهدهرویش.»

— چاکهت ناخۆی؟

ماهدهرویش پیلوهکانی ههلیئا و سهروشانى چهماندهوه، ئانیشکی له سهر ئەژنۆ دانا و سهري داخست. به جوړیک که ناوچهوانی لکا به لیواری قورسیهکهوه:

— کهی به خهیاڵیشمدا ئەهات، کهی؟! سهیرکه! سهیرکه!

شیرۆ خامۆش بوو، نهی ئەویست هیچ بلیت. گریی دلی لهوه ئالۆسکاوتر بوو که به قسه و دهردهل بکریتهوه. خۆی باش ئەیزانی به چ قولاییکهوه بووه. نه دلی لیریه و نه رووی ماله باوانی ههیه. ههر کات بیری لهوه ئەکردهوه چاو بپریته ناو چاوی برا، تووکی لهشی راست ئەبوویهوه. شهرمیکی قوول، لهگهڵ خۆفیکی نهینی، گیانی دئهپزان. باری تاوانیکی قورس، ئەتوت

به کۆلیه وهیه تی. بیرى پرووبه پرووبوونه وه له گهڵ بنه مالهش ئازارى ئەدا. نه له لای بلقیس پرووی هه بوو، نه له لای برا و نه له لای باوک. خان ئاپۆ هه ر باسی مه که. ئەو و به گمحه مه د به خوینی تینوو بوون. وشکه سالی و گرفتاری نه خویشینی مه رومال ئەگه ر به خووه خه ریکی نه کردبان، شیرویان تیا بردبوو، وه کوو دوو گورگ هه لیانئه درى.

ئیره ش له وى باشت نه بوو. هه رچه ند به چنگ و ددان هه لئه ئەدرا، به لام به دهم و کات خه ریک بوو له پى ئەکه وت. کاره که ربوون بوى دژوار بوو. که نیز، وه کوو که نیز سه یریان ئەکرد. له یه که م تیریژی خو ره وه تا بانگی شیوان له ژیرخانه که ی مالى بابقولى بوندار، له پشت دارى ته وندا دانیشتبوو و په نجه ی له به ن هه لئه پیکا و سو مای چاوی ئەساوییه وه. دلگیراو و زیز. ناچار. ناچارى کار. سینه ی فراوانى میڤرگ و پیده شت. بلیندایى کو یستانه کان و نه وای خاموش، دۆله قووله کان. کوانى زهنگى به رانى پینشه نگ؟ ران و سروه ی شی داری ده شتى نه یشاپوور چى لی هات؟ تا قى ئاسمانى پر له هه وری هه وریشم و تا قى تاغى کى لی دزى؟ ناله ی ئاسمانى چین چین و هه رای به ئاههنگى پیاوان، له کام قه بردا نیژرا؟ ژیان چۆن وه ها ده ست به ستر او و نامراد بوو؟ پالهوانى چۆن بوو به خاک؟ خو له میشتى پزیسکه ی جهوانى؛ مه رگی نیوه چل چه ند زوو هاتى! خو بدا به ده سته وه ئایه؟ به م ژیا نه؟ به وه ی به سه ر من و به سه ر ئیمه دا سه پیئرا وه؟ ئەبى خو ی گرمۆله بکات و رى به خه موکى بدا و خو ی له بن بار و ورووژمى هه موو که س و ناکه سیک رابگری؟ باوه ر بکه ین گیرۆده بووین؟ راستى وایه؟

شیرو، درێژه ی خه یالى با بردووی له گهڵ شو وه که ی به شکرد: — به ر له تو شه یدا هاتبوو بو ئیره. قه دیریشى له گهڵ خو ی

هینابوو.

ما ه ده رویش ناوچه وانى له لیواری قورسیه که به رز کرده وه و

سهیری چاوهکانی ژنه‌ی کرد:

— وتت کی؟! —

— شهیدا و قه‌دیر.

— کاریان چی بوو؟

— نازانم، دایان له ده‌رگا، ده‌رگا‌که‌م کرده‌وه بزانم کی‌یه. ئەوان له پشت ده‌رگا‌که‌دا بوون، شهیدا وتی کاری هه‌یه و هاته ژووره‌وه. قه‌دیریش به دوایدا هات و ده‌رگا‌که‌ی به‌ست. چیم بوتایه‌ت؟ کوری بابقولی بونداره! هه‌م خاوه‌ن کاری منه و هه‌م ئا‌غه و ئەربابی تۆیه!

— ئۆقره له به‌ر ب‌راو و بیر ئالۆس‌کاو، ما‌ه‌ده‌رویش پرسى:

— باشه، کاریان چی بوو؟

— هه‌یچ. دانیشتن. شهیدا وتی چایان بۆ دروست بکه‌م. منیش بۆم دروست کردن و بۆم دانان. چاکه‌یان خوارد‌ه‌وه، تۆزی سه‌ریان نایه سه‌ر یه‌ک و هه‌لسان رۆیشتن.

— چیان ئەوت؟

— هه‌یچ، گالته‌یان به‌ یه‌ک ئەکرد، قه‌شمه‌ریان ئەکرد، پى‌ئه‌که‌نین...

— پاشانیش؟ پاشانیش چی؟

— پاشانیش رۆیشتن.

— له‌گه‌ڵ تۆ... خو هه‌یچیان نه‌وت؟

— با... ئەوان وتیان، به‌لام من هه‌یچم نه‌وت.

— چیان ئەوت؟

شیرۆ ئارام بوو. دلی ما‌ه‌ده‌رویش ته‌په‌ی ئەهات. هه‌ناسه‌ی سوار ببوو. نه‌ی ئەتوانی قسه‌ بکات. ده‌سبه‌جی لال ببوو. شیرۆ وتی:

— مه‌هیلّه ته‌نها ب‌م ما‌ه‌ده‌رویش! شه‌وانه زووتر وه‌ره‌وه. تۆ ئەبى به‌ سه‌ر سه‌رمه‌وه بى. ئیمه لی‌ره غه‌واره‌ین ما‌ه‌ده‌رویش. ژنه‌که‌ت گه‌نجه.

نالهي هڪي ڪورٽ - بليي و نه لئي - له ناخي دلي ماهدرويشه وه
 هاته دهر. خاموش و له ناو خوي دا، پالي دا به ديواره كه وه. شير و
 بيني پهري لوتتي شوو هڪه ئه لهرزي و قهراخ ليوي گنج بووه.
 هاواري بن پيست. شير و ئتر هيچي نهوت. چي مابوو بيلي؟
 نه گوتراو مابوو؟ چووزانم. شير و سهري داخست و نارام بوو. دلي
 نارام نه بوو. زرمه ئه هات.

«باشه بوچي مزه كه له لاي خوي پائه گري، بوندار؟... دلَم
 بوچي ئه خيورته وه؟»

نه وه لامى بو خيورانه وه دلي هه بوو و نه وه لامى بو راگرتني
 هه قدهسته كه. پليته فانو سه كه داكيشا، هيور بوويه وه و
 سهري نايه سهر سهرين. بهو هيوايه خهو بيباه وه! به لام
 نه. كه للهي وشك ببوو. پيرژن، پيرژني خه يالاوي. كيژوله،
 كيژولهي غه مخور.

«ئهي ماهدرويش بوچي كهواكه داناكهني؟ بوچي به
 ئاسووده ي راناكشي؟ مه گهر نايه وي بخه وي؟ ها؟ هه لسا! بوچي
 هه لسا؟ بو ڪوي ئه چي بهم نيوه شه وه؟»
 - ئا؟ بو ڪوي؟

- ئه مه وي دوو ركات نويز بخوينم.
 بهر مال هڪه داخست و دهستي كرد به نويز كردن. دوو
 ركاتي خويند. قوپچه كاني كهواكه داخست. پيلاوه كاني له پي
 كرد، پشتوينه كه بهست، ته بهر زيني له ديواره كه كرده وه و
 كه شكولي هه لگرت.

- بو ڪوي ئه چي ماهدرويش، نيوه شه وه؟!
 - بو دوو ر ناچم! ئه چم بو قهراخ ئاوه كه. مه دحيك ئه خوينم
 و هه ناسه يهك تازه ئه كه مه وه!

ماهدهرويش، دهرگاي له ژنه داخست و له مال دهر كهوت.
 شهو له خاموشي هڪي قوول دا له هوش چووبوو. باي نه ئه هات.
 ههوا خوبه خو رچابوو. وهستاو و سههول. وهك په يكه ريكي

به‌ردينه. ئاسمان كرابوويه‌وه و ئاوى جوگه‌كه مووزيكى ئه‌ژهند. مانگ نه‌بوو. شه‌وه‌زنگ. كوڤان و ديوار، كه‌لاه. دارى ناوبه‌ناو، زه‌وى و پرد و مزگه‌وت و گهرماو ههره‌موويان وه‌ك شه‌و ره‌ش بوون. نووزه له‌ هيچ رۆژنه‌يه‌كه‌وه نه‌ئه‌هات. خه‌و. خه‌و. خه‌لكى له‌ خه‌وى هه‌شته‌م‌دا بوون. نه‌ ئاله‌يه‌ك، نه‌ نه‌وايه‌ك، نه‌ شيوه‌نيك نه‌ هه‌رايه‌ك. هيچ نه‌بوو و ئه‌توت ته‌نها زيندوى قه‌لاچيمه‌ن، ماه‌ده‌رويشه. ئه‌و به‌ ته‌نها!

دانيشت له‌ سهر سه‌كوپه‌ك و ته‌به‌رزينه‌كه‌ى نايه‌ سهر ئه‌ژنو و ده‌سكه ئاسنه‌ رچاوه‌كه‌ى له‌ ناو ده‌ست‌دا گووشا. هه‌ستى هه‌بوون. ماه‌ده‌رويش ئه‌يويست له‌ خو‌ى بگه‌يه‌نى هيشتا نه‌مردووه. نه‌ژاكاوه. باوه‌ر به‌وه‌ى پاره‌ شتيك، پاره‌ گيانيك هيشتا ماوه. به‌ خو‌ى بسه‌لميني ژيان هيشتا له‌ ناو په‌نجه‌كانى راي نه‌كردووه. گيان هيشتا له‌ ئيسكه‌كانى نه‌فريوه. ئه‌م په‌نجان هيشتاش ئه‌توانن -ئه‌يانتوانى- ده‌سكى ته‌به‌رزين له‌ ناو مшти‌دا بگووشى، ساردويه‌كه‌ى هه‌ست پى بكا و به‌ گهرمايى ده‌سته‌كانى گهرمى بكاته‌وه. ده‌سته‌ى ده‌سكى ته‌به‌رزينه‌كه‌ى گرت به‌ ده‌ستيه‌وه و هه‌لسا، تيغى ته‌به‌رزينه‌كه‌ى له‌ عهرز راکرد و به‌ راوه‌شاندينكى پسپورانه، ناي به‌ سهر شانيه‌وه و ئارام ئارام، وه‌ك بليى ناروات، به‌قه‌راخ جوگه‌كه‌دا به‌رمو ژوور بوويه‌وه. سه‌رداخستوو، پشت چه‌ماوه و بير ئالۆسكاو. كلاويكى گومه‌زى له‌ سهر و قه‌فى پرچى له‌ ژير كلاوه‌كه‌يه‌وه رڙابوويه‌ ده‌ره‌وه، به‌ سهر شان و به‌ سهر رهداى سپى و له‌بارى‌دا. پشتوينى سپى له‌ پشت‌دا بوو، كه‌شكو‌له‌كه‌ى به‌ ده‌ستيه‌وه. نه‌رمه‌ناسه. زه‌مزه‌مه و نه‌وا. زه‌مزه‌مه. جو‌شيني ده‌روون. دل كه‌وتبوويه‌ جو‌ش و خو‌روش. نه‌م نه‌مى لي‌دان. لي‌دانى سينه. لي‌دان له‌ سهر. لي‌دانى هه‌نگاو. لي‌دان له‌ هه‌موو له‌ش و گيان‌دا. يادى خو‌ى و راسانه‌وه‌ى يادى خو‌ى. ده‌نگ. ده‌نگه‌ ده‌نگى خو‌ى ئه‌بيسى ماه‌ده‌رويش. شيعر. ياد ديته‌وه ياد. شيعر له‌خه‌و رائه‌چه‌نى. ئاوازي ده‌نگ سه‌ره‌تاى

کیشهر. کۆلّان خامۆشه: ئهوهی به بیریدا دیت. دهرویش جگه له گوتهی دل، چی له دلدایه؟

ئەگەر دلت لەلام نەبى، دانىشتنت سوودى نىيە.
 ھەرچەند لەلام دائەنىشى، چونكە وەھاي نرخی نىيە
 ئەگەر زمانت بەستبى، دل ئەقچى وەكوو كەباب
 لە ناو گوڭلاو رابوہستى، بينىنى ئاو كەلكى نىيە.
 ئەگەر لەتەن گيان نەبى، رۇخسارەكەى رەنگى نىيە
 ئەگەر نەبى نان و خوان، خوانچە و سىنى سوودى نىيە
 ئەگەر زەوى تا ئاسمان، سىسەمبەر و بەرامە بى
 ئەگەر مروڤ رپپىن نەبى، بىن ناكات و سوودى نىيە
 ھەتا لە ئاگر رائەكەى، ترشاو وخواى وەك ھەوير
 ئەگەر ھەزار يار و دلبەر، ھەلبژىرى سوودى نىيە.
 — ھا، ماھدەر وئش، بىخەوى داوبە لە سەرت؟

دیسانہ وەش قوربان بەلووچ. مەدەرۆیش سەری هەلینا
و ڕوانییە سینە ی پان و سەیلە ڕەشەکانی. قوربان بەلووچ
پێئەکەنی. نیشانە ی بینینی دیوانە. مەدەرۆیش قسە ی بۆ ئەو
نەبوو، تیپەری. قوربان بەلووچ بە کەمەنکیشی وشە ڕایگرت:
— بووی بە شەوگەرد مەدەرۆیش. شەوگەری ئەکە ی؟! تۆ
خۆ بنەمالە و جووت هەیه!

— له دوست ئەگەر ئیم، بەلووچ !

— دۆست له كوڤيه؟

— له سهر خاک به دواي دا نه گهریږم.

—تاریکه شهوه ماهدرویش. دوژمن له دوست چوڼ جیا

نہ کہ یتھ وہ؟ کوانی چرا کہت؟

— چرای دلت روشن بی، به‌لووچ. له‌خه‌لک، کی به‌ئاگایه؟

— هه‌یه. کوری بوندار و کوری که‌لایی خواداد. له خۆم خرایتر،

وهک سهگ وانه. تا روژ ئه بیتهوه پاس ئه دهن!

— تۆ بۇ ناخەۋى غەۋارە بەلۈۈچ ؟!

— بیداریم پی‌خۆشتەر. تۆ چیتە ئەمشەو، ماھدەرویش؟!
 — ھەق یاربى بەلووچ، ئەمشەو خۆم وەبیرھاتۆتەو.
 بەرەللاکان لە کوێ بدۆزمەو؟
 — بۆ بەرەللا، کوێ لە گۆلبینەى گەرماو گەرمتەر؟
 — بەیاری ھەق!
 — بریندارى دەرویش!
 — بە لەش نا؛ بە گیان.
 — پەریشانى، ئەتەوێ یارمەتیت بدەم؟
 — ھەق یارى ھەزارانە، بەلووچ. کارى خۆت بکە. ئەمشەو
 شەوى شەوقى منە. شەوى خۆش. ھاتوومەتەو بە خۆمدا
 بەلووچ. لە خۆم دوور ئەکەومەو. دوور. دیدار بە بەیانى، غەوارە.
 غەریبانىن من و تۆ. دورئەبىنەو لە یەک، بەلووچ!
 — تۆ ناتوانى لەگەڵ ھەموو کەس تیکەڵ ببى، دەرویش.
 خۆت لە بەرەللاکان پاریزە!
 — دوور ئەکەوینەو لە یەک، بەلووچ!
 — تۆ بەنگت لە کوێ دەست خستوو، دەرویش؟
 — لە کابرای ئەفغان. لە توربەکیشى بازخان. ھەق ئاگای
 لیمانە بەلووچ. دوورئەکەینەو لە یەک. ھوو! تۆ سونیت و
 من شیّعەم. بەلام لیڤ، غەریبانىن ھەردوو کمان. ئاینزەمان
 غەریبە. غەریبایەتى. لەم یەكەیان، ھەردوو یەكین. كرنۆش بردن
 و نۆكەرى. مەیموونین و کلکەلەقى ئەكەین. مەیگرە خۆت،
 بەلووچ. ھەرچى بى من دەرویشم. من قەلەندەرم. قەلەندەرىك
 كە تەنھا جارەجارە ئەتوانى پێى لە بەندى خاك دەرباز بكات.
 دوور ئەكەوینەو، بەلووچ. لێك دوور ئەكەوینەو. ئەوبەرى تۆ
 ئەمبەرى من. دوور كەوتنەو ھەم ئەبىنى؟ دوور ئەبمەو. بووم بە
 دوومان، بووم بە دوومان، دوور كەوتمەو، دوور كەوتمەو، بووم
 بە دوومان.

دوومانم و دوورم من. دوورم و دوومانم من.

هوو! ون بووم، ون ئەبم، ون ئەبم، ون ئەبم.
 ونبوون له ونبوون دا ئاينى منه. نهبوون له بوون دا دينى منه.
 ئەمشه و له شه و باکم نيه. شهوى پزگارىي. دوور كهوتنه وه
 له خو، دابران.
 پچران، فهوتان، ژيانه وه، پير بوون، شهكەت بوون. ماندوو
 بوون، ماندوو و دهرباز بوون.
 خرۆش! له خرۆش دام ئەمشه و. گيانم له بهرگم سهرپرژ
 بووه. دلم به گوئيه. به يادى دوته كه م. ناله كانم، دهر و ژانم
 بانگ هه لئه ده م، له پيش ئه وهى به ته و اوى ته فروتوونا بيم.
 گهرووم. ناله كانم له گهرووم دا پهنگيان خواردو ته وه.
 به لووچ روشتبوو. دوور كهوتبوو و روشتبوو. ما هه روشتبوو.
 رهوان ببوو. سهره راى ئەمهش گوتاره كهى بهرده وام بوو و ئەيو ته وه.
 ديوانه ئاسا:

ئەگەر دلت له لام نه بى، دانىشتنت سوودى نيه
 هه رچەند له لام دائه نيشى، چونكه وه هاى نرخی نيه
 ئەيو ت و ئەروشت، ما هه روشت. به راستايى و بهرده لان دا،
 لوول و چه ماوه. سه رخۆش و مه ست. ده ستىك به ديواره كه وه
 و ده ستىك ته ورزين. ژانىك له سينه و بانگىك له گهروو.
 گه رديله كهى رها له ناكوى ئاوا، توپ، توپه له. به ليژايى
 خه نده كه دا تل بوويه وه، هه لسا يه وه و دهرگا يه ك تا و
 كورته كهى گولخه نه كهى به زيره كهى خوده رخانه كرده وه و
 سه ر و سينه ي برده ناو ژووره ته نگه بهر و تاريك و دوو كه لاوى و
 قورم گرتووه كهى توونى گه رما وه كه.

به سه ر رפהى ديواره كه وه، چرا پليت هيه ك روونا كيه كى
 رژد و خه فهى به ناو توونه كه دا بلاو ئەكرده وه. ئاگرى كووره ي
 بن مه نجه لى گه رما وه كه به ره و كوژانه وه بوو. گولبينه وان له
 سووچىك دا، خزابوويه بن تيرىك و خه وتبوو. ئەو ئەبوايه پيش
 بانگى به يانى گه رما و بكاته وه. له دوو بهرى گولبينه كه وه،

قهدير و شهيدا دانيشتبوون و پيالهي مهى و سوراحيان، له سهر تهلهبهردىك دانابوو. شهيدا پالى دابوويهوه و قهدير گورگ ئاسا له سهر په‌نجه‌كاني دانيشتبوو. جگه‌ريه‌ك له نيوان په‌نجه پرووته‌كاني شهيدادا بوو. ددانه سپيه‌كاني قهدير، وهكوو له‌زگه‌يه‌ك سه‌دهف ئه‌دره‌وشايه‌وه. به بينيني ماهده‌رويش شهيدا سهرى داخست، تاوى نيگاي ئه‌وى نه‌بوو. جهوان هم شه‌پراني و هم شه‌رمن. به‌لام قهدير شاره‌زاتر و بي‌باكتر، چاودراوتر. چاوى بريوويه ناوچاوى ماهده‌رويش و سه‌يرى ره‌فتارى ئه‌كرد:

— ئا سه‌يد؟! بي‌خه‌وى داويه‌تى له سهرت بهم نيوه‌شه‌وه؟ تو مه‌گه‌ر كار و ژيانت نيه‌؟

قهدير، گوئى و چاو بوو تا ماهده‌رويش كورنشيك بكات و تيپه‌ري. به‌لام ئه‌مشه‌و، ماهده‌رويش، نه ئه‌و سه‌يده‌كه‌ى هميشه بوو. به‌راشكاوى پيى نايه ژووره‌وه و بي‌باكانه له بهر چوارچيوه‌ى ده‌رگاكه‌دا وه‌ستا. وه‌ستا و مايه‌وه. مايه‌وه و چاوه پر كي‌تسه‌ره‌كاني برييه دوو گه‌نجه‌كه و به ده‌نگيكي قورس وتى:

— به پيالهيكه ئه‌م قه‌له‌نده‌ره ميوان ناكهن؟

قهدير به گالته و به‌راست وتى:

— پي له سهر چاومان دانئى، ده‌رويش! به‌زمى ده‌رويشيه. به‌زمى خوته. دانيشه و به‌خير هاتى. ئه‌وه تو و ئه‌مه‌ش سوراخى ئاره‌قى مالى. ده‌ره‌گه‌زيه. ياهوو! پيم وانه‌بوو حه‌زت لئى بى؟ ئيسته كه‌وا له خو‌مانى فه‌رموو ئه‌و سوراخيه بكه‌ره ملت! هه‌ق! ماهده‌رويش، له‌تى ده‌رگاكه‌ى به‌ردا، پرووى له قهدير و شهيدا و چاو له چاوى كووره‌ى ئاگر هاته پيشه‌وه و وتى:

هه‌تا له ئاگر رائه‌كه‌ى، ترشاو خاوى وه‌ك هه‌وير

كه‌ريش هه‌زار يار و دل‌به‌ر، هه‌لبژيرى سوودى نيه‌!

— ترس و پاريزي‌كمان له ئاگرنييه ئيمه، ده‌رويش. ئه‌مه ئاگر

و ئه‌مه‌ش ئاگر. خو‌مان پوله‌ى ره‌زين. پيالهي توئه‌!

قهدير پيالهيكه‌ى دا به‌ده‌س ماهده‌رويشه‌وه. ده‌رويش پيالهيكه‌ى

راگرت:

— نادهرویش بھ ئەگەر خۆمى تيا نەشۆم. فیدای سەرى پیاو!

— بى بەلا. نۆش!

ماھدەرویش، پیاڵەكەى ھەلدا:

ئەى ئاسمان چەند ئەگەرې، برۋا گەرې گەردیلەكان

ئاو مەست و با مەست و خاك مەست و ئاگریش

— پرى كە قەدىر. ھەتا ئەتوانى، پرى كە. ديسانەوھش!

پیاڵەكەى پركرد قەدىر و لە بنەوھ سەيرىكى شەيدای كرد.

شەيدا داگىرا بوو. جگەرەكەى تەواو ببوو. چىلكەيەكى لە ناو

پەنجەى دا راگرتبوو، بەردەوام ئەيشكاند و لە بن ددان ئەيجوو.

نىگای لە سەر خاك و خۆلەكەى بەردەمى بوو و نەى ئەتوانى

ئەشكەنجەى دەروونى لە بوونى ماھدەرویش بشارىتەوھ. قەدىر،

ملۆزمانە سەيرى ھاوپياڵەكانى خۆى كرد و بە پىكەنىنىكى

شاراوەوھ وتى:

— ئەو «ھەزار يار و دل بەرەش» كە تۆ شىعرەكەت خویند،

من لە دووى ناگەرېم. يەكيشان بە من رەوا نەبينراوھ. مەگەر

شەيدای برادەرمان ھەزار دل بەرى ھەبى! ئەرى شەيدا؟

شەيدا لە بن گرى برۆ رەشەكانىوھ سەيرىكى خەنىمەكەى

كرد و وتى:

— دەست ھەلگرە قەدىر!

قەدىر پى وت:

— باشە بۆچى خۆت دوائەخەى؟ پياڵەكەت ھىشتا پرە.

شەيدا بە بى قسە پياڵەكەى نا بە سەرەوھ و ناوچاوى

تىكنا. قەدىر جى خۆى خۆش كرد و وتى:

— شتىكمان بۆ بگىرەوھ، ماھدەرویش.

ماھدەرویش سەيرى شەيدای كرد. چاوەكانى ماھدەرویش،

ئەتوت وەرگەرپاوە. دارەتىكى شىواوى ھەبوو. مەست و خومار بوو.

قەدىر بە مەبەست بە ماھدەرویشى وت:

— نایناسیتتهوه؟ خۆیهتی. کوری ئهربابت. شهیدا! ئیتر
 ئهوهنده سهیری ئهکهی کهچی ببی؟
 شهیدا پرووی کرده ماهدهرویش و وتی:
 — به دواي کهسیکدا ئهگهپیی؟! کهست لی ونبووه؟
 ماهدهرویش وتی:
 — نا برام؛ خۆم ون کردووه. یوسفی میسری!
 یوسفی میسری سهرت راکه و به چاو بنواره میسر
 شار پری ئاژاوهیه و، سهربه سهر بازار مهست
 — یانی چی؟
 ماهدهرویش پیکهنی، ژیر بو نهزان! شهیدا ههڵچوو:
 — ئهلیم واتای چیه؟
 ماهدهرویش وتی:
 — سهبيلهکهت بو تیکهم؟!
 قهدير وتی:
 — پرسیارهکهی شهیدات وهرنهگرت؟!
 ماهدهرویش وتی:
 — گیای ئهفغانه!
 — کهوابوو تییکه، ههق!
 — ئهگه ر دلت لهلام نهبی، دانیشنتن سوودی نییه.
 — دلی من لهگهتته دهرویش، بهلام بو شهیدا نازانم!
 ماهدهرویش وتی:
 — فهرمايشتی مهولهوییه ئهمه، نهک گوتهی من. مهولای
 بهلخ.
 — دهمی گهرم ئهوهی وتوویهتی. دهمی تۆش خۆش که
 ئهیلێتهوه.
 — دهستی دۆست!
 قهدير، سهبيلهکهی له ماهدهرویش وهرگرت؛ لیوی پیوه نا و
 پسپۆرانه مژی لیدا و دووکهلهکهی به خهستی له کونهلووتیهوه

دایه دهرهوه و دای به شهیدا. شهیداش مژیکی لیډا و سهبيلهکهي دایهوه به ماهدرویش. ماهدرویش مودنهی سهبيلهکهي نا بهلیویهوه و به ههردوو دهست سووری پيدا؛ به بی ئهوهی بهیلی خولی سهبيلهکهي له کاتي گهراندا برژی.

— گیانم فیدای ئهم دهمه.

— رۆژگارێک له بیدوخت بووین. له تهمهني ههژدهسالی. پشت لیومان تازه سهوز ببوو. گهنج و ئازاد. قهلهندهری زۆر ههبوون، ههمووسالێک رۆژیکی تایبته، له دهرگانهی پیر کو ئهبوونهوه. ئیمهش بووین. گهدایی به شایي بهرامبهري بوو. بهزمی عهشق. منیش لهگهڵ قهلهندهریک بووم به هاوپی. خهڵکی ماهان بوو. سهر به دهرگانهی ههزرتی شیخ نهمهتوللای وهلی. راستگو و به ئهمهگ. غهمیك له دل و له روخساریدا. رۆژیکیان له بیدوخت دهركهوتین بۆ گهران. ئیواره درهنگان بوو. ریکهوت وابوو با و تۆزوخۆل نهبوو. میړگ و دیمهن دیتنی ههبوو. سهبیلیکمان داگیراند و مژمان لیډا. قهلهندهر نهشهبوو. ئهمزانی رازیکی لهدل دایه. دواندم. وتی ههقه. چوینه سیبهری دیواری ئاشهکونیك و دانیشترین. سهبیلیکیتر.

كهوته قسه و من گویم راگرت. وتی:

«گهنج بووم ئهو سهردهمه. شوان بووم. پاشان بووم به داركهري. تهوړیك به دهستهوه و گوریس له پشتوین. ژنیكم ههبوو. خهڵکی جیروفت بوو. رۆژگارمان ئارام بوو. شهویك چوومهوه بۆ مالهوه و بینیم ژنهكهه ئهگری. هۆكهه لیپرسی. لیوی خوی كرۆشت و وتی: بهتهنها جیم مهیله. پرسیم بۆچی؟ وهلامی نهدامهوه و رووی داپۆشی. له مال دهركهوتیم. زانیم لییان ههلیپچاوه. خۆم مهلاسدا و گوپرایهڵ بووم. شهویك وام نواند بۆ ئاش ئهچم. له تاریکیدا خۆم ونکرد. بهلام چاوم له دهرویدیواری مالهكهه بوو. له تاریکییهكهدا سیبهریكم بیني به دیواری مالهكههدا ههلهگهرا. خۆم راگرت، پاش تاویك دهنگیكم بیست.

قرم و قال. چوومه ژوورهوه، کابرایه ک له مالهکهه بوو. ژنهکهه
 ئهویست بقریشکینئ. بهلام دهستی کابرا دهمی گرت. چاوهکانی
 ژنهکهه به بینینی من داچهقا. تهورهکهه به دهستهوه بوو. کابرا
 که چاوی پیم کهوت، چهپهسا. تهورهکهه بهرزکردهوه و به دهو
 سهردا سووراندم و دامهینایهوه.»

ماهدرویش که لهگهل کابرای چیرۆکبیژ رابوو و لهگهلئ
 چووبوویه ژوورهوه، لهگهل ئهویش تهورزینی بهرزکردهوه و به دهو
 سهردا سوواندی و خوشی کهوته خول خواردن و سووراندهوه.
 خۆفی شیت بوونی ماهدرویش، شهیدا و قهیری تۆقاندبوو. هر
 کامیان خۆی خزانه سووچیکهوه؛ بهو هیوایه تهورزینهکهی
 دهرویش پیدا له سهري ئهویکه! توونچی ئهوهندهی تریش سهري
 خزانه بن تیرهکه. ئهمشهوه له توونهکهی ئهودا دیوانه سهري
 ههلدابوو. ماهدرویش کیشهر گرتبووی و مهیدانداری ئهکرد.
 جبهو میزه و تهورزینهکهی سهمایان ئهکرد. دهرویش حالئ
 لیهاتبوو. پیکوتان و دهست راوهشان. مهیدانهکه گشت هی
 ئهوه بوو:

وا هاتووم ههتا به خۆی، به گوئ کیشان بتهمهوه
 بیدل و بی ئاگات بکهه، له دل و له گیان جیت خهمهوه
 وا هاتووم ههتا کوو تو، خۆت دهبرخه له ئهه سهرا
 ههروهک نزای عاشقان، بو سهري سهرا پات کهمهوه
 وا هاتووم بو ئهه ماچهی، له شهنگهکههت رفاندبوو
 پیم بهرهوه به خوشدلئ، چون ههه لیئی ئهسینمهوه
 پیم بهرهوه به خوشدلئ، چون ههه لیئی ئهسینمهوه
 پیم بهرهوه به خوشدلئ، چون ههه لیئی ئهسینمهوه
 پیم بهرهوه، پیم بهرهوه، پیم بهرهوه
 پیم بهرهوه، پیم بهرهوه
 پیم بهرهوه، پیم بهرهوه

پيّم بهرهوه

ئەو كاته وا ئاگا له خۆي، يار له لات سووكه و سپات

ئەو ساته وا ئاگا لهخۆي، يار له لات سوود نهكات!

ئەوكاته وا ئاگا لهخۆي، يار له تۆ كهناڕ ئەكات

ئەوساته وا ئاگا لهخۆي، بادهت له يار پي ئەگات

بيئۆقرهيت ههموو ئەوا، له ئۆقرهت تۆ ئەگهريّن

لايهني بيئۆقره گرە، ئۆقره به تۆ ستار ئەدات

ئەو ههموو نامرادييه، بۆ مرادي تۆ ئەگهريّن

جا با ههموو مرادهكان، به تۆ بگات، به تۆ بگات

عاشقى جهورى يار به، عاشقى ميهرى يار نا

تاكه نيگارى نازەنين، عاشقى تۆ ئەبي بەكات

عاشقى تۆ ئەبي بەكات، عاشقى تۆ ئەبي بەكات

عاشقى تۆ ئەبي بەكات

تاكه نيگارى نازەنين، عاشقى تۆ ئەبي بەكات

عاشقى جهورى يار به

عاشقى جهورى يار به، عاشقى جهورى يار به

عاشقى ميهرى يار نا

عاشقى جهورى يار به، عاشقى جهورى يار به

عاشقى جهور، عاشقى جهور، عاشقى جهورى يار به

عاشقى يار، عاشقى يار، عاشقى ميهرى يار نا

عاشقى ميهرى يار نا

عاشقى جهورى يار به، عاشقى جهورى يار به

عاشقى جهور، عاشقى جهور، عاشقى جهور

عا...شقى... جه...و...ر

گرمۆله، ئهكرايهوه، ئهكرايهوه، گرمۆله ئهبوو. ئهچووه يهك. ئهينالاند، ئهگرماند، ئهينهپاند، ئهخرۆشا، هووى ئهكيشا، قاقاي لىئهدا، كراسى جهړ ئهدا، ئهچهمايهوه. ئهكهوته سهر چۆك، راست ئهبوويهوه. ئهنوشتايهوه. سهر و پرچى به گشت لايهكدا. تهورزىنى پائهوهشاندا. نهړه ي بههيز. كهفچهپړن و چاو بهخوين. فى. تهورزىنى به زهبرهوه كوتا به كوتهى داريكدا. دهست به تهورزين و سهر له سهر دهست، نووشتايهوه؛ دانىشت، بهربوويهوه، تلا؛ وشترىكى كيړد ليدراو!

گووى منيت و تلت ئهدهم، به زهبرى باي گوچانهكهه
لهدووت به پاكه پاكه ديم، ههرچهن بو خوم تلت ئهدهم
ئارامى. بيدهنگيهكى قورس. شهو. شهوهزنگ. ماهدهرويش
نهمردبى؟!

شهيدا و قهدير، له پهناكان هاتنه دهرهوه. چوونه لاي
ماهدهرويشهوه و له لاي تهرمه بيوازهكهى دانىشتن. نه،
نهمردبوو ماهدهرويش. ئارهقهى لى نىشتبوو. سهر و پرچى توژ
و خوډلاوى، ههناسه بركيى بوو. مانيك چهندين فرسهنگ غارى
دابى. ميژهر له لايهك، تهورزين له لايهك، جبه له لايهك. لهشى
ماهدهرويش لهړ و كشاو، ماريكى بيوهى له ناو خهوش و خوډلى
توونهكهدا پاكشابوو. مردوويهك كه هيشتا به تهواوى گيانى
دهرنهچووه. كهفچهپړن و چاو داچهقاو. سهرهپاي ئهمهش وړ و
تاساو، دهم و گوتهى دژوار بو تيگهيشتن.

— چيته ماهدهرويش؟

— پيالهيكهه بو پرکهن. جبهى شرم بارمتهى شهرابى يهكهه!
قهدير دهرويشى بهرزكردهوه. داي نيشاند و پالىدا به ديوارى
گولبينهكهوه. شهيدا پيالهيكهى له نزيك دهرويشهوه راگرت.
دهرويش به پهنجه ماندوو و لهرزوكهكانى پيالهيكهى له شهيدا
هرگرت و بردى بو ليوى:

— ئهم دهفتهره بى واتايه خنكاوى شهرابى پهسهنى يهكهه.

گیانمی تیا ئەشۆم. وسل. دیسانهوه!

خۆی ئەمجاره دەستی برد و سوراحیهکەى هینایه پێشهوه. شهيدا ملی سوراحیهکەى گرت. ماهدهرویش له دەستی دهرهینا. قهدير چاوى له شهيدا داگرت، شهيدا له دهرویش گهرا. دهرویش سوراحى نا به سهريهوه. نزگهريه‌دا و سوراحى داگرت و سهيرى قهدير و شهيدای کرد. به‌لام چاوه‌کانى نىگای نه‌بوو. گيانه‌وه‌ريکى نامۆ و لی‌ل له ناو بىلبىله‌ى چاوه‌کانى‌دا سه‌رگه‌ردان بوو. دوو دووپشکى فه‌لاقه‌کراو. شهيدا ترس داىگرت. قهدير هیورى کردهوه. ماهدهرویش وتی:

— ئەمير و ئاغه، يار و نه‌يار! مير مه‌ست و ئاغه مه‌ست و يار مه‌ست، بىگانه مه‌ست. مير، ئيره‌ کوپيه؟ يار کپيه و غه‌واره کى؟ ها؟ پيم بلين، غه‌ريپى مه‌ست! من غه‌يره‌م يان تو شهيدا؟ توکپى کورى که‌لاى خواداد. ئاغه‌ى، ها! ميريش، مسوگه‌ر شه‌يدايه؟ من کيم؟ قه‌له‌نده‌ر. قه‌له‌نده‌رى بى سه‌روپى. که‌سپک و شتپکم من؟ نه‌ء. ناکه‌س و بى‌نرخم. پووک و بى‌مايه. فرى‌دراو. سه‌گى به‌رما‌ل. ده‌سه‌مۆ. ئيت‌ر ئەوه‌نده‌ى نه‌ماوه ئەم شيعرانه‌ش له بير بکه‌م. نوکهرى هه‌موو ده‌رفه‌تپکى لى سه‌ندووم. له خورا هه‌ول ئەده‌م. خوايه... من شتى زورم نه‌بوو. به‌لام يه‌ک شتم هه‌بوو، ئەو يه‌که‌شتم خه‌ريکن لى ئەسپن. من عاشق بووم. من عاشقى ژنه‌که‌م بووم... به‌لام ئپسته... ئپسته‌ش عاشقيم، خوايه؟! چه‌نده سووکايه‌تيم به‌خو ره‌وابينى؟! ها! ئەو قه‌له‌نده‌ره پپى وتم پاش ئەو شه‌وه، هه‌لات و چووه ناو هه‌لقه‌ى دهرویشان. به‌لام من؟! من چى بکه‌م؟ من که له هه‌لقه‌ى دهرویشان دابراوم! من بو کوپى رابکه‌م؟ ها؟ ئپوه پيم بلين! ئەرى به‌راست... بپستم که ئپوه... ئەمشه‌و... له نه‌بوونى من‌دا چوون بو مال‌م؟! داواى چاتان کردووه، دانپشتوون و قه‌شمه‌ريتان کردووه و به‌خوتان پپکه‌نيون؟ ها؟ ئەمه راپسته، وايه؟ ژنه‌که‌م خو درۆم له‌گه‌ل ناکات؟ ئەيکات؟ ها؟ ئپوه له مال‌ى من چ کارت‌ان هه‌بووه؟!

قهدير ههلسا و وتى:

— نهخۆشه. ئهبى سهرى بنىتهوه و بخهوى. بىخهوينه.
بخهوه، بخهوه، سهيد؛ كات بو گيپرانهوه زوره! خوت بوچى
نارهعت ئهكهى؟ ئيره گهرمه. گهرم. له مالى خۆشت گهرمتره.
بو بهيانيش، ئهوهتا گهرماو نزيكه. بخهوه، بخهوه؛ براگيان!
شهيدا كهشكوول و ميژهرهكهى خسته بن سهرى؛ جبهكهى
دا به سهرى دا و به توونچيهكهى گوت:

— سهيده، خيى ههيه، رايگره. ئهگهر دهركهوى ئهپرچى.
پيم وابى ئهوهندهى نهماوه رۆژ ببيتتهوه. باشه؟
— بهلى، ئهرباب.

قهدير سوراحى و پيالهاكانى كوكردهوه، له شوينهكهى خوى
شارديهوه و چووه دهرهوه. شهيدا، نيگايهكى خيىراى هاويشته
خهوتوى ماهدهرويش و به دواى قهديردا چوو.
— شهيدا!

شهيدا گهرايهوه، ماهدهرويش، به دهم گريانهوه وتى:
— مهچو بو مالى من. تكات لى ئهكهه!
شهيدا، به دواى قهديردا چووه دهرهوه و دهرگا به سهر
ماهدهرويشدا داخرا.

قهدير و شهيدا له بن تاقى شهودا بوون. سهرمى شهوانهى
نزيك دهمه و بهيان، چاو و گووى ئهتهزاند. له خهندهقهكه
سهركهوتن و به كوولاندا كهوتنه پى. رهشاييهك دهركهوت.
غهواره بوو؛ بهلووچ. كى بى جگه لهو؟ سلاوى كرد و تپهپى. لاي
جوگهكه قهدير و شهيدا جيابوونهوه.
— ئهچيتهوه بو مالهوه؟
— ئا!

قهدير، بهرهو مالهوه رويشت و شهيدا به قهراخ ديوارهكهدا.
شهيدا گهيشته پشت دهرگاي مالهوه. مال خاموش بوو. كهوابى
بوندار هيشتا له شار نهگهراوتهوه. يان گهراوتهوه و خهوتوو.

۷۲۳
که ییـده
به رگی به که م

به ندى دووهم

— قهدير... قهدير... بى بهزهى! بى دينى بى ئيمان. پشتت بشكى، له خوا بيخه بهرى خوانه ناس! له كويى تو؟ قهدير... قهدير... نا موسلمان، زوللى توخمى شهيتان، له كويى تو؟ قهدير... قهدير... قهدير... ناپاوا! خوږى نارېسهن! شمېرى دهشتى كه ربه لا! قهدير، بابې گيان تو وای له كوي؟ له كويى بى پير! قهدير... قهدير... بابې... بابې گيان... بابې گيان.

قهدير هيشتاش سهرى له ليفه كه ئه سوو و پى و ابوو خهون ئه بينى. خهوى شق و جنيوه كاني باوكى. خومار و كوتراو بوو. بياواز بوو و خه و هك جاجميك ليوه ئالا بوو. دهنگه كان له گوږى دا نامو و خاو و بى زرينگه بوون. وشه و وته به لاي دا تى ئه پهرين. تيز و راست نه بوون. پچرپچر و مژاوى بوون. هيلى زنجيريكي پچراو، بللمه بللم. ئاوه ژوو و ئاواره. كوتراو و ليك ئالا و بى روومهت:

— قهدير... قهدير... بابې گيان، خوا له سهر عهرز ههلتگرى! له كوي شوينت ون بووه! قهدير... بو بووى به ئاو و بهزهوى دا رچوويت؟! نه. خهون نه بوو. ليفه كه لادا و پيلوو به سراو، تاويك راما و گوږى قولاخ كرد و ههولدا ئه دهنگانه لى له ناو كوومه ليك په رده لى نه ستوورى هه وره وه ئه هاتن، ليك بكاته وه:

— قهدير... قهدير... كورم! خوا بكات نان سواره بى و توش پياده. خوا بركات به سهگى يه زيد بابې گيان. خهريكم ئه ته قم بابې گيان. له كويى تو؟ خنكام ئه وهندهم نه راند. گهرووم درې بابې! قهدير... قهدير... ميزه لدانم ته قى! ريخولهم چرا!

قهدير برواى كرد به ناگايه و دهنگى داماوانه لى باوكى ئه بيسى. پيره ميږد يه كبه ند ئه يقيزاند و قيژه كاني ورده ورده خهريك بوو ئه بوو

به قرووسكه. لالانهويهكى ئاويته بهگريان. قهدير ئاگاي له دارهتي باوكى ههبوو واى زانى رهنكه ديسانهوهش خووى پيس كردى. ياخود خهريك بى خووى پيس بكات. قهدير به نك و نالايك له بهر خوويهوه، ليهفه شرهكهى له سهر خووى لادا و له سهر دوو كورسيهكهى نابوو بهيهكهوه و شهوانه له سهرى ئهخهوت، خزايه خوارهوه. جليسهقهكهى له ژير بالنجكه دهرهينا و لهبهري كرد. كلاوى كرده سهرى، پوستانهكانى لهپى كرد و له دهرگاي ههمارهكهوه چوو دهرهوه. له بهر دهرگا كورتهكهى ههمارهكهدا، لاي بيرهكهوه، خووى كيشايهوه و به دهم باويشكيكى دريژهوه مشتتهكانى كوتا به سينگى دا و تالوى دهمى به تفيك ههوا دايه دهرهوه. چاوى ههگلوفى و سهيرى ئاسمانى كرد. ههورى پهله پهله چاوى خورىان كز كردبوو. ههوا داگيرابوو. رهنكى ليكى گا. داگيراوى خووى داگيراو ئههات و له سهر دلى قهدير ئهنيشت. گيژى و خومارى، سهرخوشى شهوى پيشوو و لوورانتهوى كهلايى خواداد، تويزى له سهر تويز دائهنا.

— هاتم ئيتر... ئهوا هاتم! ئهوهنده ناز و نووز مهكه! ئهه قيره و ههرايهت له چيه؟!

قيژه و ههراي داواكارانهى پيرهميرد، ببوو به لالانهوه و گريانى كورت و به ئازار. قهدير بهرهو ژوورهكهى باوكى، ژووره گهوره و بهتالهكهى كه رۆژگارايك به قاليچهى توركمهنى و بلوور و قاپ و دهورى عيشقابادى رازينرابووويهوه چوو و، دهرگا داخراوهكهى له كهلايى خواداد كردهوه. ژوورهكه گهوره و بهتال و تاريك بوو. شوينيك كه سهردهمايهكى نه زور دوور، وشترهوانهكانى كهلايى خواداد، كورهكانى، كهسوكارى، پاش گهپانهوه له سهفهري، له دهورى يهكدى دائهنيشتن و دهستيان بو نان و نمهك ئهبرد و مهريكى ساخ به ژهميك ئهخورا. نوشى گيان.

پيرهميرد، لاي قورسيه ساردهكه، له سهر جيگهكهى خووى ئهگوشى. روخسارى چرچ و لوچى تيكچرژابوو، چاوه كزهكانى وهكوو دوو زهرگهتهى بالشكاو، له كالانهدا لاقهفرتيان بوو. سههره تاشراوهكهى به تهقيله چلكنهكهى داپوشابوو، گوئى شين ههلهگهراوهكانى وهرگهراوتر خوياي ئهكرد. پهيكهري راوهستاو و به شان و باهووى كاروانسالارى سالانى پيش، وهها تيكقيرمابوو، وهكوو بلوى ئيسكهكانى، ئيسكهكانيان ساوييتهوه. قهدير، بو لاي چوو و

بهوپهري بيزاري و توورپهيهه وتی:

— چيته نهوه؟! گونت رانهکيشن وا بهو جوړه نهقيژيني؟!
پيره ميړد راهاتووي زماني پيسي کورهکهي، سهيري کرد و
وتی:

— خوانه ناس. نهوا نيوهپړويه. بهياني کهي بوو و ئيسته کهپيه؟!
ريخو له کانم له دهمه و بهيانهوه خهريکن نهچرپن. بهر ميزه لدانم
خهريکه نهتهقي، هه ي بئ بهزه ي! خو من پي رويشتنم نيه.
نهترسم ميزم هاتيته بهست. ئاخر پياوه تيش شتيکه زالم! خو تو
له من داکه وتوويت، بوچي وهها نهشکه نجهم نهدهي؟! بمبه دهرهوه!
بمبه دهرهوه نهگينا ناچارم مالکهه پيس بکه م. بمبه دهرهوه، بابيه
گيان. له دهوري سهرت بگه ريم.

قهدير له باوکی نزيک بوويهوه. دانهويهوه تا بن باخه لي بگري و
بهريزي بکاتهوه. بهلام واي نهکرد. بيرکي خو پريانه هات بهميشکي دا.
راست بوويهوه و له شويني خو ي مايهوه. وشک و خاموش چاوي
برپيه پيره ميړده هه زاره که. کهلاي خواداد که دهسته کاني وهکوو
دوو بالي داليک بهرز کردبوويهوه، نا ئوميد و تيکشکاو، دهسته کاني
داخستهوه و تويزکي دل مردووي، وهکوو قهبر، چاوه کاني داپوشي.
نيگاي له رهشايي مهرگدا ونبوو، ليوه کاني کهوتنه لهرزين و فرين،
پيلوو و برزانگه کاني ليکدران و چاوه کاني پرپوون له فرميسک.
ئيتري هيجي نهبوو بيلي. ملکه چي رووداو. نازاري لاوازي باوک، دلي
قهديري گووشا. سه ره راي نهوهش دلنه رميه کهي له غاو کرد و هه روا
وهستا. دژتر و درتر له پيش وتی:

— وشتره کانت بوچي فروشت؟ بو نهوه ي بالي من بشکيني؟
پيت وابوو من شياوي نهوه نيم وشتره واني بکه م؟ نهري؟ نهم
نهتواني نازووخي زستانيان بو دابين بکه م؟! پروات به من نهبوو،
پارهم پي بده ي کا و په موويان بو بکرم؟ له وشکي سال و مانگ
ترساي، يان وات نهزاني به قومار نه ي دورينم؟ کاتيک خوت ناتواني
به دواي وشتره کاندا برؤي، پيت وايه منيش ناتوانم؟، نهم نهتواني
دوو باره دار له ليپري شوره وه بهم بو شار و پاره ي نيو مهن نان پهيدا
بکه م؟ چاکه! نهوا فروشتت؟! نه ي پاره کهت له کوئ شاردو ته وه؟
رهنگه له ناو ريخو له تدا؟ ها؟! له کويت شاردو ته وه؟!

جاريکي تريش، پيره ميړد گه دايي کرد:

— بمبه دهرهوه، كورم، خيّر له جهوانيت ببيني، بمبه دهرهوه.
دّوعات بۆ ئەكهم بهخت سپى بى، قهدير.

— ئەگەر نهتبهمه دهرهوه چى؟ ئەگەر لهمهودوا ههرگيز
نعتبهمه دهرهوه چى؟ ئەگەر ههر ليّره بهجيّت بهيّلّم تاكوو برزيّ،
چى؟

— كوربه باشهكهم، وامهكه. تۆ كورپى ئازيزى منى. كورپى ژيرى
منى. تۆ لهگهّل ئهوىتر جياوزاى. عهباسجان ناجسن دهرچوو. خيّر
له ژيانى خوّى نابيني. من دّوعا بۆ تۆ ئەكهم. بهخوا دّوعات بۆ ئەكهم
تەمەن دريژبى. وامهكه كورم. ليّره بهجيّم مههيّلّه!
— وا ئەكهم و ئهولاتريش! ليّره بهجيّت ئەهيّلّم.
— بمبه دهرهوه، قهدير!

— ناتبهم. دهرگاكت له سهر دائهخهم با له ناو جيّگه دارزيّ.
— وا مهكه قهدير! وا مهكه كورم!
— دارزيّ پيرهميّردى شهيتان! تۆ ههرگيز باوك نهبووى بۆ من!
— قهدير...

— دارزيّ! له ناو جيّگه بۆگهن بكه، جنۆكه!
ليّوهكانى پيرهميّرد، جاريكى تريش كهوتهوه لهرزين، فرميّسك
گۆناكانى تهرکرد و خزايه ناو ريشيهوه و به دهنگيک كه له
تيّقمرمانى باره گهونيک ئەچوو، وتى:
— خيّر له جهوانيت نهبيني! نانهكهم به حهرامت بى. تۆ له
پشتى من دانهكهوتوو!

قهدير كه پرووى له باوكى وهريّرابوو، له بهردهرگا له سهر
سندۆلهكه دانيشت و ئانيشكهكانى نايه سهر ئەژنۆى و پروومهتى
داتهكاوى له ناو پهنجه دريژهكانى داشاردهوه و كهوته سهيرکردنى
غياندانى پيرهميّرد. كهلايى خواداديش ئەپارايهوه:

— دهستم به داميّت قهدير! بمبه دهرهوه! بمبه!
قهدير دانهكانى له چيرهوه هيّنا و بيّدهنگ بوو. كهلايى خواداد
پارايهوه:

— پيّت ماچ ئەكهم قهدير، بمبه دهرهوه!
قهدير ههروا خامۆش بوو. پانتايى روخساره شين ههّلگهراوهكهى
كابرا به ئەسرين داپۆشرابوو. فرميّسكهكهى نهك ههر به هوّى
ستهمى قهديرهوه، له لايهكيشهوه بههوّى ئازارى له رادهبهدر

ئەپزايە خوارەو زەلیل تر لەوێ مەرۆف بوو بچی، نالاندی:
 - بەس ئەم جارە، بەس ئەم تاقە جارە. ئەم جارە، پاشان
 مەرگم لە خوا ئەخوازم. مەرگ. ئەوەندە ئەگریم لە دەرگانی دا،
 هەتا مەرگم بوو ئەنێرێ.

قەدیر، کە بیگومان لەبری دڵ بەرد لە ناو سینگى دابوو، هەروا
 سەیری ئەکرد. بەلام وا دیار نەبوو سەیری ئینسانىکی نیازمەند،
 تەنانت سەیری گیانەوهرىکی زەلیل ئەکات. بە دەم لیو گەستەو
 پەنجە لەپەکانى لیک هەلپیکا و بە رقیکی قووت دراوێو،
 پەنجەکانى تیک ئەگوشا.

کەلایى خواداد، لە تاریکی بن ژوورەکەو سەیری کورپەکەى
 ئەکرد و هیلى ئازار بە تەویڵ و سیلەى چاوەکانیەو، دەم بە دەم
 قوولتر و گرژتر ئەبوو. ئەتوت ئەو پوخسارە چەرمینە بەرەستى
 تاودانەوێ رەنج و دەردى لە دەستدا بوو وای لى ئەهات دارەتیکی
 یەکباو، دارەتیکی ئەفسانەیی، بە خۆو بگرێ. ئازار لە سەر
 ئازار ئەنیشیت؛ توی لە سەر توی، کەلەکە ئەبوو و ئەتوایەو.
 تەنها پەرهى لووتى ئەلەرزى. رەگى ناوچەوان و تەویلى شووش
 وەستابوون، دەستەکانى خستبوویە نیوان رانەکانیەو و هاوارىکی
 قوول لە گەرووی دا پەنگى خواردبوو. وا پى ئەچوو ئەگەر دەر باز ببی،
 بنمیچەکە هەلئەتەکی.

قەدیر هەلسا، پشتى لە باوکی کرد و لای بیرەکە دانیشیت تا
 دەست و چاوی بشوات.

لەم کاتەدا، نەرهى کەلایى خواداد، قەدیری راوێشاندا. پاشان
 نەره بە دواى نەردا. بە بى وشە. وەک بلیى مەرۆف نەبى. رق -
 نالەى وشتری کێرد لیدراو. قەدیر، رێگەى دڵنەرمى بە خۆى نەدا.
 گیانی کى ئەمرو لە لەشى دا هیلانەى کردبوو؟! بە ئارامى رابوو،
 روومەتى بە ئاسەرى جلیسقهکەى سەریهه، چووێ ناو دەرگاکی
 و شانی نا بە چوارچیوێههه و نیگای برییه ناو تاریکیهه
 لە چاوەکانى باوکی - دوو بلیسەى دوو کەلگرتوو - مۆر بوویهه.

خوێری؛ ئەتوت ئەیهوئ سات بە ساتى توانەوێ پیرەمێرد ببینی
 و بچێزێ! ئەیویست تیاچوونى کابرایەک کە ئەوى لە پشتى خۆى
 خستبوویهه، سەیر بکات. سەیری ئەکرد. رژد و رەق. بە بى ئەوێ

هیچ کاردانه‌وه‌یه‌ک له سیما و له نیگادا به‌دی بکری.

له‌بن نیگای سارد و سپری قه‌دیردا، پیره‌می‌رد، گلا و، جوو‌لا و له‌شی هاو‌یشتته سهر ده‌سته‌کانی و وه‌ک گله‌خو‌رکه‌یه‌کی لاواز، به سهر خاکه‌که‌دا خو‌ی راکی‌ش کرد. به‌لام ری‌گه‌یه‌کی نه‌ئه‌بری. قاچه ئیفلیجه‌کانی له بن ده‌سه‌لاتی ئه‌ودا نه‌بوون. که‌لایی خواداد، له پاش ههر جوو‌له‌یه‌ک، ئه‌بوا رابوه‌ستی و قاچه‌کانی وه‌کوو کو‌ته داری ته‌ر و قورس به دوا‌ی خو‌ی راکی‌ش بکات و نیو بستی‌ک بخزی‌ته پی‌ش‌ه‌وه. ئه‌مکاره به‌ره‌نجامی نه‌بوو. نه‌ئه‌گونجا و ری‌ی دهرباز نه‌ئه‌کرد. ده‌ست و قو‌ل، شان و مل و مو‌غهره‌ی پشتی، تا راده‌ی سو‌ی بوونه‌وه شه‌که‌ت و ماندوو ببوو؛ پیره‌می‌رد گیرۆده‌ی بی هی‌زی خو‌ی، توانای ئه‌وه‌ی نه‌بوو له دوو سی‌ جار زیاتر خو‌ی راکی‌ش بکات. له نیوانی ری‌گه‌که، له سهر ته‌ختی عه‌رزه‌که مایه‌وه. نا‌ئومید و ناچار؛ رو‌خساری تی‌کچر‌زا، شین هه‌ل‌گه‌را. هه‌ناسه‌ی برا و له‌پر ماسوول‌که‌کانی کرانه‌وه، ئاره‌قه له ناو‌چاوی نیشت، سهری داخست و ده‌سته‌کانی کرد به کو‌له‌که به‌ل‌کوو بتوانی پاشه‌لی به‌رزبکاته‌وه، له عه‌رزی ببری، مه‌ر ئاسا وتی:

— خوايه مهرگم بو بنیره!

پیره‌می‌رد سو‌ورا و جوو‌له‌یه‌کی کرد، ته‌وی‌لی نایه سهر خاکه‌که، گرم‌وله بوو له بن ددانه‌کانیه‌وه لا‌ایه‌وه:

— مهرگم به‌ری خوايه گیان! مه‌گه‌ر تو‌ که‌ری؟!

قه‌دیر، تاوی ئه‌و بو‌گه‌نه‌ی نه‌بوو، واخه‌ریک بوو ژووره‌که‌ی پرئه‌کرد. سهری وه‌ر‌گی‌را و رو‌یشت؛ لای بیره‌که وه‌ستا و هه‌وا‌ی سارد و پاکی هه‌لم‌ژی و به توندی - وه‌ک بلی‌ی پی‌ له سهر دوو‌دلیه‌که‌ی خو‌ی دانه‌نی - له هه‌وشه‌ چوو‌ه دهره‌وه و له کو‌لان‌دا که‌وته‌ری. له‌و سهرما وشکه‌دا که دزه‌ی ئه‌کرده ناخه‌وه و ئه‌یدا له مو‌غهره‌ی پشت، قه‌دیر ده‌ستی کرد به گیرفانی چاکه‌ته‌که‌ی‌دا، ملی خزانده ناو ملیوانی و پشتی کوو‌ر‌کرده‌وه و به هه‌نگاوی بلی‌ند - وه‌ک بلی‌ی له ده‌ست تارماییه‌ک هه‌ل‌دی - کو‌لان‌ه‌که‌ی به خیری‌ی تی‌په‌راند. بو کو‌ی ئه‌چوو؟ خو‌شی نه‌ی ئه‌زانی، بی ئه‌قان، ئه‌توت به‌ره‌و دوو‌کانی ئه‌سلان ئه‌چی؟!

له تاریکی دوو‌کانه‌که‌دا، ئه‌سلان له پشت ته‌خته‌ی پی‌ش‌خانه‌که

وهستابوو و چاوه‌شینه ته‌ماوییه‌که‌ی بری‌بوویه ده‌رگا‌که. به بینینی قه‌دیر، نی‌گای دا‌چله‌کا، به‌لام نه‌ک تا نه‌و را‌دهیه‌ی بجولئی. قه‌دیر، سه‌ری چه‌مانده‌وه و پیی نایه ناو دوو‌کانه‌که. به بی چاک و خو‌شی، وه‌ستا و له شوینی خوئی توژی پی‌په‌لکه‌ی کرد. نه چووّه پی‌شه‌وه، لای چوارچی‌وهی ده‌رگا‌که وه‌ستا و چاوی له کو‌لان بوو. نه‌سلان نه‌یویست لیی پرسئی چی نه‌وی؟ به‌لام خاموشیه‌کی خن‌کاو گه‌رووی پر کردبوو، نه‌توت ده‌نگ له سینگیه‌وه سه‌رنا‌که‌وی.

قه‌دیریش، هه‌روا، هات‌بوو و نه‌ی نه‌زانی بو هاتووّه؟ نه‌بی بلئی چی؟ نه‌مه‌شی نه‌نه‌زانی، نه‌یویست بروات، نه‌ی بینی نه‌ویش ناتوانی! بو هاتووّه و بو بروات؟ نه‌بوا بیانوویه‌کی هه‌بی! نه‌یویست بلئی: دوو سیر می‌وژم بو بکی‌شه؛ به‌لام پارهی له گیرفان‌دا نه‌بوو. قسه‌یه‌ک! هه‌ستی نه‌کرد شتی‌ک ری گه‌رووی گرتووّه. که‌وابوو، نه‌بوا دانیشی و دانیشت؛ لاقه‌ دریژ و له‌ره‌که‌ی خسته سه‌ریه‌ک و نی‌گای گی‌رانده نووکی هه‌لگه‌راوه و دراوی پو‌ستاله‌که‌ی و بی‌ده‌نگ بوو. نه‌وه‌ی نه‌هاته به‌رچاوی له‌شی سپری که‌لای خواداد بوو له ته‌ختی ژوو‌ره چو‌ل و سارده‌که‌دا که‌وتووّه. شتی‌ک وه‌کوو په‌زیه‌زه‌کو‌له‌یه‌کی بی ده‌ست و پی، فلیقاوه به‌ عه‌رزه ره‌قه‌که‌دا. گریه‌کی گه‌نده‌لیی و بی توانایی. برین، کوان. که‌ی نه‌گات و که‌ی نه‌ته‌قی نه‌م دمه‌له؟ که‌ی نه‌مری و سه‌ر نه‌نی‌ته‌وه؟

— باب‌قولی هی‌شتا له شار نه‌گه‌راوه‌ته‌وه؟

بو خو‌ده‌رباز کردن له‌و خه‌یاله‌ی چنگی له می‌شکی قه‌دیر چه‌قاندبوو، نه‌مه‌ی پرسئی.

نه‌سلان گوو‌شراو و سارد، وه‌لامی دایه‌وه:

— نه‌ه.

— نه‌ی که‌ی نه‌یه‌وی بگه‌ری‌ته‌وه؟

— نازانم. کارت چییه؟

— کارم به‌ خو‌یه‌تی.

له‌وه زیاتر نه‌ی نه‌توانی خوئی را‌بگری. پیی را‌نه‌گیرا. هه‌لسا و له ده‌رگای دوو‌کانه‌که چووّه ده‌ره‌وه و به‌ره‌و مال سوو‌رایه‌وه:

«خوایه! بوچی ناتوانم خویری بم؟!»

پیره‌میرد، له ته‌ختی ژوو‌ره‌که که‌وت‌بوو به‌لادا و هه‌روا‌ما‌بوو.

تهوئلی لکابوو به عهرزهکوه و چاوهکانی ببون به شووشه. لیوی بهسراو و خاموش بوو. دهنگی ههناسهشی نهئیسرا. ئهتوت نییه. ههبوو. بهلام نهبوو. قهتماخی برین. پهیکهړیکی رهق و تهق؛ پووک. کهونه، ئیسقانی وشتړیکی مردوو، له چاله قووتیکدا. رهنگه مردبیت؟ نه. نه مردبوو، قهدير لووتی گرت و له ناو نهو بوگهنه ی ژوورهکهی پرکردبوو، له باوکی نژیک بوویهوه. بن بالی گرت و له ژوورهکه کیثشایه دهرهوه. لای بیرکه شهروالی لهپی داکهاند، شوردی و پاشان دای به شانی دا و بردییهوه ژوورهوه. له ژیر قورسیهکه خهواندی و لیفهکهی تابن چهناگهی هه لکیثشا. پیره میړد لهرزی کردبوو. بهلام قهدير سهرهتا نهبویه به کارهکانی تری رابگات، له ههوشه شهروالهکهی باوکی شورد و هه لیواسی به بزمارهکهدا. دهستی خوئی به خو له میث شورد و چوو بو هه مار؛ باوه شیک هیزمی هیئا، قورسیهکهی لادا و لیفهکهی له باوکیهوه ئالاند. ناگری له چاله قورسیهکهدا کردهوه و خوئی له لای ناگرهکوه دانیش و دهستی گرت به سهر بلیسهی ناگرهکهدا، پیلوهکانی نایه سهریهک و پرووی له هالای ناگرهکه وهرگیرا. ژوورهکه پرپوو له دووکه ل و بوگهنیوهکهی رادا. بلیسسهکه دامرکایهوه و بوو به پشکو، قهدير قورسیهکهی خستهوه سهر جیگهی خوئی و لیفه قورسهکهی دایهوه به سهری دا. پشتیهکهی پیره میړدی ریکخست و پالی دایهوه به پشتیهکوه و چوو بهرمو ناندانهکه، چند پارچه نانی رهق و تهقی دوزیهوه. هیئای و له سهر قورسیهکه داینا بو باوکی و خوئی پارچهیهکی خسته گیرفانی و له مال دهرکهوت.

نهگهر خوړ به دهرهوه بویهت، نهکرا له بن دیواری مزگهوت، له تهک بیکارهکانی زستانی قه لاجیمهن، له بهر روژهکه، قن بدا به عهرزدا. خوئی شل بکات، پانیه ی سهری بنی به دیوارهکوه و کلاوهکهی بهیئته ناو چاوی. قاچی بخت به سهر قاچ دا و به ئاوازیکی ئارام و خاو و خلیچک، له گهل پیره پیاوهکان دهست بکات به وتووژیکی ماندووکه ر و پاشانیش به پیکه نین و قه شمهری کابرای چیروک بیژ تووره بکات. بهلام کاتیکه خوړ پرووی له خاکی قه لاجیمهن دریخ کردبوو، یان هه ورهکان په رده ی لیلیان کیثشابوو به سهر چاوی دا، هه نگاوهکانی قهدير، جگه له دوکانی نهسلانی

بابقولى بوندار، شوينىكى ترى نهئناسى. رهنكه بتوانى بهر لهوهى بچى بۇ دوكانى ئەسلان، بړىك به كوۆلانەكاندا بخولیتتهوه. بهلام كوۆلانگهريى كوۆتاييهكهى ههر دوكانى ئەسلان بوو. بوئەش بوو كه رۆژانى بى هەتاو، بىكاره كویر و كهچەلەكان، بهرۆژ نشينانى سست و تەمەل، لهوئى سەريان يەك ئەگریتتهوه و به دەورى دووكانەكهدا، له سەر سەكو باريكهكان دائەنيشتن و رۆژيان به گالتە و گەپ و -پارەيهكيش ئەگەر دەسكهوئ- به خواردنى ميوژ و قەيسيه وشكه ئەبەنە سەر.

بۇ لای ئەوانە نهچوون و تىكەل نهبوون، ئەتوت بۇ قەدير ناگونجى. دانەنيشتن و نهگوتن و نهبيستن، تەوس و توانج هاوئشتن و پلار خواردن، تەشەرليدان و دلئیشان؛ بهجى و بىجى، هەمووى باوى دلئى بوو. ئەمانە، له بهر ئەوهى كه بىكار و بىكاره بوو، ببوون به خوو و رەوشتى سەرەكى قەدير. ژيانى، هەر ئەمانە بوو.

بهلام ئەمرو، دوكانى ئەسلانى بوندار. چوۆ و هوۆ بوو. ئەسلان له پشت پيشخانهكه راست وهستابوو و تەنها يەك كەس، غەوارەيهك، له مەبهري تەختەى كارەكهوه له سەر سەكو دانىشتبوو. خوۆ له چۆخەيهكى رەشهوه ئالاندبوو مەنگەلە تەنەكهكهى خستبوويه ناو لاقى. قەدير چووه ناو دووكانەكه و غەواره، چاوه ئارام و نهخۆشهكهى بۇ لای ئەو وهركيپرا. نيگای له نيگای غەواره، قەدير هەلۆهستهيهكى كرد و بهنەرمى و له بهر خۆيهوه سلاوى كرد. له سووچيكهوه دانىشت و كهوته نانه رەقه خواردن. به ئەسپايى دەستى ئەكرد به گيرفانىدا، پارچه نانيكى دەرئەهينا، له بن ددانه سپيهكانىدا ئەيقرتاند و نەرم نەرم ئەيجوو. سەيرى شوينىك و كەسيكى نهئەكرد، سەرەراى ئەمەش وريای هەموو لایەك بوو. هەم چاوهكانى غەواره و هەم رۆخسارى ئەسلان، خەيالئى له لایەن پيرەميڤدەوه ئاسووده ببوو. پاشان، لەم دەرڤەتى بىكارىيه بى سنوورەى كه ئەو هەيبوو،

ئەيتوانى بە دلىكى ئارام بىر لەم غەوارىيە بىكاتهو. كىيە ئەمە،
 لە كوۋو ھاتوو ۋ بۆ كوۋ ئەچى؟ كارى چىيە؟ ميوانى كىيە؟
 بار ۋ رۆژگارى چۆنە؟ لەو ھە ناچى خراپ بى. چۆخەكەى گرانبايە.
 پۆستالەكانىشى نوپىيە ھىشتا. بەلام جەلەكانى بنەو ھى زۆر چلكن
 ۋ ئارەقاويىن. رېشىشى پى ئەچى ئەمرو تاشىبى. بەيانى زوو ئەبى
 چووبى بۆ گەرماو. لىو ھەكانى شىن ھەلگەرپاۋە. نە، ھەر خويان
 شىن. چونكە شىنى دووكەل، جورىكى ترە. بەلام چاۋەكانى ئارام
 نىيە. چەتوونى تىايە. شىپرزە ۋ عىشقىباز خويا ئەكەن. بى زمان
 نىن. رازىكيان تىايە. شتىك لە ناوياندا، لە بنیاندا دلەدلىيەتى.
 ئەلى تايان ھەيە. دەرەدار، با بىدوينم:

— دوكانەكەت چۆلە ئەمرو، ئەسلان خان؟ بى بازارى!

ئەسلان بە نابەدلىيەو، ۋەلامى دايەو:

— لەم ھەوا ۋ رۆژە نگرىسەدا خەلكى لە بن قورسى بىنە
 دەرەو ھەچى بىكەن مەگەر؟ كەر قولو ھەللاى بە گوياندا خويندوۋە؟!
 — قورسى بى ئاگر خۆ چىژى نىيە! كاتىك بن قورسى
 تامى ھەيە كە شەۋچەرەش ھەبى. نۆك ۋ كىشمىش، كاكە
 قەندىيەك، ھەلوايەك، نان ۋ قەيماخىك لە سەر قورسىيەكە
 بى. بەلام رۆژى ئەمرو خەلكى ئەبى لە دەورى قورسى سارد ۋ سىر
 دانىش ۋ سەيرى يەكدى بىكەن. پاشانىش لە بىتاقەتى خوياندا
 ۋەكوو سەگ ۋ پشیلە بىكەنە گيانى يەكدى... مىشتەرىشت خۆ
 نىيە؟!

— ئەو نىو مەن، دەسىر شىر ۋ رۆن ۋ ئاردەى كە ئەبوا
 بىفرۆشتايەت، فرۆشتوۋمە. دوكان خۆ ھەمىشە پر لە
 مىشتەرى نابى! بەيانىيەكە ۋ دەمەو ئىۋارەيەك. دەمى چرا داگىران.
 قەدىر، دوا پارچە نانى لە گىرفانى دەرھىنا ۋ بەرەو غەوارەكە
 رايگرت ۋ وتى:

— بىسمىلا.

غەوارە، بە ئارامى سەرى پاۋەشاندا. ئەسلان لەبرى ئەو وتى:

— بهرچایی خواردووہ!
 قەدیر، لە بەر پێی دا، لای مەنگەلە تەنەکەکە دانیشت؛
 خۆلەمیئشەکە بە پەنجە لادا و پارچە نانەکە لە سەر پۆلۆوی
 ئاگرەکە دانا و وتی:
 — وشکە بەزێاد نەبێ! ئەلێ ئێسکی سەگە. ناچیتە
 خوارەوہ.

قەدیر، پەیشیوینی قسەکە گرت؛ کەس هیچی نەوت.
 — ئەسلان خان، ئەم جەنابە میوانی ئێوەیە؟
 — بەلێ.
 — خزم و کەسە؟
 — بەلێ، پوورزامە؛ نادەلی خان!
 نادەلی ھەروا خامۆش و ئارام، سەیری قەدیری ئەکرد. قەدیر
 بزەییەکی بۆ نیگای نادەلی کرد و وتی:
 — پوورزاییەکی بە قەڵەفتت ھەیە ماشەللا!
 نادەلی بە قەدیری وت:
 — نانەکەت سووتا.
 قەدیر پارچە نانەکە لەسەر ئاگرەکە وەرگێرا. نادەلی لێی
 پرسى:

— تۆ ھی قەڵەچیمەنی؟
 — ئا بەلێ، خەلکی ئێرەم.
 — کارت چییە؟
 — وشترمان ھەبوو خان، بەلام وشترەکان تەواو بوو.
 دووسییەک مابوو، ئەویش خالۆت لە باوکمی کړی و ئێستەش بۆ
 خۆمان بە بەتالی ئەسوورپێنەوہ.
 — کار و پیشەى تەرت نییە؟
 — ئەم...

قەدیر، لەبری قسەکە تەواو بکا، سەیری نادەلی کرد؛
 دەستی برد نانەکە لە سەر ئاگر ھەلگرت، خۆلەکە لێ تەکاند

و كهوته قرتاندنى. چاوى برييه عهززهكه و خهريكى جاوين بوو. خوښى ئەيزانى به ئەماژه و تهشه‌ره‌كانى سه‌رنجى نادعه‌لى راكيښاوه. بۆيه، كښايه‌وه، پاللى دا به سه‌كوڤه‌وه و نيگاي وه‌كوو دوو خه‌ره‌نگيزى وشيار برييه ده‌ره‌وه. به‌ره‌گه‌ى نيگاي، ئەندامى تيك‌سمرآوى ژنيك، داىپوښى. لالا بوو. به بينينى لالا، هيشتاش، په‌نگ به روخسارى قه‌ديره‌وه نه‌ئما. چه‌نه‌ى له جووله‌ كهوت و نيگاي كهوته پرته پرت. وا ديار بوو نازاننى چى بكات. ژنى چه‌پاو، خره به‌ردىك بوو بيگرته لقه دارىكى پر له چوله‌كه. لقه‌كان جوولابوونه‌وه و چوله‌كه‌كان كهوتبوونه‌فرين. لالا، به بى گويدانه پياوه‌كان، چووه بهر پيشخانه‌كه‌ى ئەسلان، گه‌نمه‌كانى لوى چارشيوه‌كه‌ى هه‌لرشته سهر ته‌خته‌كه، قاپه مسه‌كه‌ى له بن چارشيوه‌كه‌ى ده‌ره‌ينا، له سهر ته‌خته‌كه دaina و وتى:

— دوشاوى كيوى. ديسانه‌وه‌ش ئاوت تى نه‌كردبى، نينو‌ك

وشك!

ئەسلان گه‌نمه‌كه‌ى كيښا و كردييه ناو كه‌نووى بن ديواره‌كه. قاپه‌كه‌ى لالاي هه‌لگرت و له پشت ته‌خته‌كه چه‌مايه‌وه. پاش ساتيك پشتى راست كرده‌وه و قاپى دوشاوه‌كه‌ى نايه سهر ترازووه‌كه، كيښاي و داي به لالا:

— ئەگه‌ر دوشاوه‌كه‌ى زور بيخه‌وش بى باش نيه. چونكه كه‌مه‌رى چه‌پاو زور به‌هيز ئەبى و ئەبى به مايه‌ى ژانه سهر. هه‌ليگره و برؤ!

لالا كه را نه‌هاتبوو ته‌شهر له‌گه‌ل خوى بباته‌وه بؤ ماله‌وه،

وتى:

— كه‌وا بوو خوت لانيكه‌م رۆژى دوو سى كه‌وچك له بيخه‌وشه‌كه‌ى بخو، بؤ ئەوه‌ى په‌نگ و پرووت ئاوه‌ها وه‌كوو گووى منالى هه‌تियो نه‌بى!

— برؤ ئيتر نايه‌وى شيرين زمانى بكه‌ى!

به‌لام لالا نه‌رؤيشت. په‌نگه به ئەنقه‌ست نه‌رؤيشت. له

سهر پي وهرگهړا و لارهولار نيگای به سهر قهديردا تپهپړاند و له
ئەسلانی پرسى:

— ئەى براكهى تريت كوانى؟ پيټ له دووكان بريوه!
— برؤ سهر مهخه سهرمان. ئەم دهم دريژيانه بوؤ تو نههاتووه!
— دهم و دووت زور جيقناوييه كورپى بوندار؟!
لالا كهوته رى و پيش لهوهى به لاي قهديردا تپهپړى، خوئى
راوهشاندا، داميني كراسهكهى لوولدا و وتى:
— تو ئيتير بوؤ وهكوو دايك مردووكان ماتهمينيت گرتووه،
كورپى كهلايى خواداد؟

قهدير، ئەو ههناسهى ههتا ئيسته له سينهىدا چهپسى
كردبوو، به دهنگيىك دايه دهرموه و كوكهيهكى كرد. بهلام بهر
لهوهى بتوانى وشهيهك بلئ، لالا له دهرگاكه چووبوه دهرموه.
قهدير رهنگيىكى هينا و رهنگيىكى برد. زمانى دوو چزووى ژن، لهوهش
ئهگهر ژنيىكى ليژانى وهكوو لالا بى، ههندي شويني نامو له ناخى
مروفا ناكړ ئەدا. قهدير ليوهكانى كرؤشت. ئەسلان ههليىكى
دهسكهوت تا قهدير ههچزينئ. بويه به نادعهلى وت:

— شهنگه ژنه! وينهى له سهر زهوى پهيدا نابى. بهر لهوهى
شوو بكات به چهپاو، خالوژنى قهديرى ئاشنامان بوو. ئا ئەم
قهديرخانهى لاي دهستهوه دانيشتووه. بهلام ههندي شت پرووىدا،
تهلاقى سهند و بوو به ژنى چهپاو. چهپاو شوانى ئيمهيه. بهلام
بوؤ چهپاويش نابى به ژن. جنسى ژن كاتيىكه خهوشى تياوو، ئيتير
هيچى لهگهل ناكړى! وانويه قهديرخان؟ ئەم قهديرخانه له ههموو
كهس باشتير لالا ئەناسى. ئيسته ئەوا شتيىك بووه و رابردوو،
خوت بوؤ پوورزاكهمانى بگيرهوه قهديرخان، خو پاريز و پهريزى نيه،
ها؟

٧٣٧

كه ئيدەر

به رگى يه كه م

قهدير، ههميشه وهلامى ئامادهى پىبوو. بويه وتى:
— لالا ههوالى شهيداي ئەپرسى و تو ئەتهوئى من چيروكهكهيت

بوؤ بگيرمهوه؟

ئەسلان وتى:

— لالا بە ناولنگى خۆى پىئەكەنى، كە ھەوالى شەيدا

ئەپرسى. ژنەى شىپ وەشىن!

— تۆ بۆ پىئە ھەلئەچى ئاشنا؟ شەيدا ئەگەر لىرە بوايە

زۆرىشى پىخۆش ئەبوو. رەنگە لە بەر ئەوہىە كە لالا خۆت بە

پىاو نازانى؟! ھەرچى چۆن بىئەينەكەى شەيدا چەور و نەرمتەرە.

گۆشت و بەزىكى پىوہىە. دەستىشى لەگەل گىرفانى بىگانە

نىيە. ھەزى لە رابواردنە. وشك و پارەپىس نىيە.

— تۆ باسى خۆت بۆ ناكەى قەدىر؟ بۆ كۆلانى ھەلە پىشانى

ئىمە ئەدەى؟ تۆيان بە سەرىوہە گرتوہە و تۆش باسى شەيدا

ئەكەى؟

— چەند پىت خۆشە قسەى زل بكە، ھەموو ئەزانن...

— چى ئەزانن؟

— ھىچ بابە تۆش... لىمانگەرئى با دەممان نەكەينەوہ.

شەيدا، دوور لە جەنابت، ھەقالى منە، پىاو باش نىيە لە پىشتە

سەرى ھەقالى خۆى قسە بكات.

ئەسلان وتى:

— ھەقالى تۆ؟! شەيداش كىئە دۆزىوہتەوہ بۆ ھەقالەتى؟!

قەدىر، لە پاش ھاتن و رۆيشتنى لالا، تاقەتى ئەوہى نەبوو

دەم بخاتە دەمى ئەسلان. خەيالئى بە دواى دلئە رۆيشتبوو و لە

لاى لالا بوو. يادى شەوانى لالا:

شەوئىكى كۆتايى زستان. باى ئەھات، زۆر توند نەبوو، بەلام

خەوش و خالى كۆلانەكانى رائەمالئى و شاقەلئى كەوا سەلتەى

رائەشەكاند. لە پاشخانى مالئى سەنەما، قومار دامەزراوو،

بەختى قەدىر سوار بوو، بردنەوہ رووى لە ئەو بوو. گىپەرەى مىلى

پۆستالەكەى پىرپىوو لە پارەى ورد و درشت و پارە ئاسنەكانىش لە

سەر دەسەسرىك لە بەردەمىدا قەللا بىوو. خەنىمەكان خەرىك

بوو دەستيان بەتال ئەبوو كە خالى قەدىر گەيشت و بە سەر

سهري خوشكه زاوه وهستا. ياري گهرا و قهدير ههستي كرد له بن نيگاي خالي دا ناتواني به باشي ياري بكات، ئاسووده نه بوو. خالو كه ههستي نه كرد قهدير له پيشه، نهويست پاره دابني و ببي به شهريكي. به لام قهدير نهى نهويست بهختي خوئي له گهل كهس بهش بكات. شانەوشانيكي كرد و پيلووهكاني هه لگلوفي. وای دهرخست خهوي دي. هه لسا، جيئي خوئي دا به خالوي و خوئي له بن تهوس و پلاري ياريكه ران دا تي تهقانده دهرهوه و پيي نايه ناو كو لان.

كلاوهكه ي با بردي. قهدير هه لات و كلاوهكه ي له ده مي پلووسكه كه كرده وه. كردييه وه سهري و چووه بن ديواره كه. پارهكاني له ملي پوستانه كه ي دهرهينا و خستيه ناو جزدانه كه ي و وتي به ياني نهى ژمي ري. نه شه ي بردنه وه بوو. سهيري پشت سهري كرد. كهس به دوايه وه نه بوو. نه لقهر يزه كو نه كه ي دهرگاي مالي سه نه ما. با، خستبوويه سه ما و تهق و لهق دهنگي نه هات، قهدير به رهو ماله وه چوو. به لام دلنيا بوو خهوي لي ناكه وي. چاوهكاني له ناو كالانه دا وشك ببوون و لووتي نه سو لا يه وه. شهو گه يشتبوويه ئاستي ك، به رهو رۆژ شو ر ببويه وه. كو لان هكان و مالهكان و كه لاوهكان و بايه قوشهكانيش دهنگيان لي وه نه ههات و كپ ببوون، ته نها با بوو له ناو پلووسك و گومهزي مالهكان دا نهيهووژاند و خوئي نه دا به دار و ديواردا. نه وهنده ي نه مابوو كه له شير بقوقي ني.

له ناو ريگه، بيرو هو شي قهدير بو دوولا نه چوو: يهكيان لاا و يهكيان خالوي. دلي نه يبرد بو لاي لاا و بيري گيرو ده ي خالي بوو. بو ي روون نه بوو قوما ر تاكه ي به ردهوام نه بي، چونكه قهدير پاره ي قوما رهكه ي بردبوويه وه و دهركه وتبوو. يارييهكه كاوي نه مابوو. قهدير بيري نه كرده وه كه يارييهكه يهك دوو سوو ري تر نه گه ري، پاشان باويشكدان دهس پي نه كات. پاش ياري، لاي روون نه بوو نايه خالوي بهو بالا بهرز و كشاوه وه، به ملي رهپ و له سه ر نوو كي

پي ديتوهو بو مالوهو و به سهر ژنهكهيهوه ئهگري يان نا؟!
 سهرهراي ئهمهش ههساب به كاري قهدير نهئهات!
 شيتيتي، تهنها تاويك يهخه مروف ئهگري، تامهزرؤي
 لاويتى و ههزى لهش، ئوقرهت له بهر ئهبري و لهه كاته دا ئهبيت
 به پاكيزهيهك كه چاوهكانت ئاوهلهيه، بهلام هيج كوئ نابيني.
 يهكيكىدى ئهو پهتهى خستوته ملت و راي ئهكيشي. بو لاي خوئ
 رات ئهكيشي. لهو كاته دا، لهوپهري تاوانكارى دا، فهردهيهكيت
 پر له بيتاوانى. چوخهيهكى سپيت لهبهردايه، بهلام چاو و ليو
 و دهستهكانت پر له ههزى لهش. تامهزرؤي، ههموو گيانتي
 داگرتوه. ددانهكانت بو نيچير ئهگهري. ههناسهت بوئى عهشقى
 ليدى. گهرمى. نه، خودى ئاگر! بليسهيهكى له سهر رهچهلهكى
 سههولبهندان. چاو له ههموو بير و هوشيك ئهنووقينى.
 ئهوهستى. مالى خالو، ديوار به ديوارى مالى كهلايى خوادادى
 باوكى قهدير بوو. قهدير لاي ديوارهكه وهستا، دهوروبهري سهيركرد
 و لهپر دهستى برد بو چيوپاسارى بانهكه و وهك پشيلهيهكى
 چالاك، خوئ ههلكيشا بو سهربان. ئهو بهري بانهكه، پليكان
 بوو و بو سههرتهنوور ئهچوو. به گومهزى بانهكه دا به سينگه
 خشكه تيپهري و به پليكانهكان دا خزايه خوارهوه. ئهمه ريگه
 ههميشهيهي ئهو بوو. لالا خشهخشى خزانى قهديرى له سهر
 پليكانهكان ناسيهوه. دهركاي ژوورهكهى بو كردهوه و قهدير چوو
 ژوورهوه:

— كهس نهى بينيت؟

— نه.

پاشان ليك ئالان. دوو بليسه. بوئكردن و ماچ و باوهش.
 تاويكىتر بوون بهيهك تهن. له هالو و گهرماي خويان دا ون بوون.
 تيكل بهيهك. ئارهق كردوو، دهميان وشك و تينوو. عهشقى به
 دزى. به پهلهپهل و ئاويته به گري خوف. خواردنهوهي زهركيك
 سههوللو له بهر تيني ههتاودا. ورووژمى نيرينه. دهركهوتنى

پزيسكه يهك. ونبوونی پزيسكه يهك. ههرايهك له بيا بانيكي خاموشدا، عه شقى به دزى. قاقاي دهروون له سهر جيگاي ساردى غهمدا. پهله و پاريز. تينوويهك كه تهنها يهك جار و ههموو جاريكيش بو دواين جار به لاي كانيهكدا تيپهري. تير خواردنهوه. بهلام كانى لهش و گيانى ژن كوا تهواو ئه بي؟ ماچ. ماچيكي تر، ديسانهوه. ههلمژيني بهرامه ي هه ناسه. خزاندى ليو به درزى نيوان مهمكهكاندا، نه رمه ي قول و بناگوو و ناو كه زيه يدا. بو ن كردن. ديسانهوه، به سهر يهكدا كهوتن، به يهك تيكه ليوون. گازگرتن له سهر شان. ده مخهنده و تريقانهوه، حه زى ناله، كورت، كورت. خهنده ي نه زانين. خروشي كپ كراو، داخراو، سهره نجام خستنه بن ران، تيكه ليوون، ليك بوونهوه و پيك بوونهوه. ون بوون. ون له وندا. لوتكه ي شييتي شيتهكان. شكان. نه مان. تياچوون. خاوبوونهوه و تليقانهوه به سهر يهكدا. بيخود بوون. په شيمانى. كو تا ي!

بيا له كهت هه لداوه. ئاره قهت كردووه. ئاو يته ي ماندويي. ماندوو. به مايه يهك له بي زاري يهوه. تهواو بوويت. يه كه م شت بيري لي ئه كه يتهوه ئه وه يه له سهر پي راوه ستي. ئه تهوي له دهس چووهكان وهر گريتهوه. ئه و باره ي له كو لت كردو تهوه ئه بي كو ي كه يتهوه. بوونت له هاوارت ئه گهري. له كو تا ي هاوخه وي، بي زاري. ئه تهوي هه لي. بيانووي رو يشتن. له بهر سهر ما تاو ناهيني! گهرماي ژيان، ژيانى گه و ره و بي نيازى هاوخه وي، ديسانه وهش بانگت ئه كات. ده ستي ژيان به ره و رووي تو ئاوه لايه، كراوه يه. پالي پيوه نه ناوي. ئه تواني خو ت حه واده يته ناو ره هه ندى ره هايي. ژيان هه رگيز پالت پيوه ناني. له خو ي دوورت ناكاته وه. جووته كهت، هاو زاده كهت وا له وييه. له يه كه م هه ناسه دا خو تي پي بسپيره!

دهنگى ده رگا كه ئه وه نده چزينه ر بوو، ئه توت چزي دوو پيشكه. هه ردوو كيان راچلهكان. لالا كراسى له بهر كرد و دهريپي هه لكيشا. قهدير چي هه بوو له پوستان و جاكهت و كلاو دايه بن ههنگلي، خو ي

هاویشته حەوشە و بەرەو سەرته‌نوورەکه هەڵات. بەلام درەنگ
ببوو. چونکە خالۆ، بە پەنجە باریک و درێژەکانی، ئەلقەرێزەکه‌ی
ترازاندبوو و پێی نابووێه ناو حەوشە:

— «نان بە حەرەم، بێ ئابرووت کردم!»

ئەو شەو چۆن رابرد؟ قەدیر نەه‌ی ئەتوانی بۆ خۆی بیگێڕیتەو. هەڵات بۆ بیابان و بەیانی هاتەو بۆ قەڵاچیمەن و لە ناو کا و
هێزمی هەمار، لە خۆفیکێ قوول‌دا خۆی شارده‌وه، تا بردیان بۆ
مالی بابقولی بوندار، جەندەرەمە هاتن کەله‌پچەیان کرد و بە
کۆلان‌دا گەرانیان.

خالۆ، بەو شەو کەوتە مشتومر لەگەڵ لالا. بەلام لالا
ژنێک نەبوو خۆی بره‌نجین. هەمان کات داوای تەلاقی کردبوو.
خالۆ نەه‌ی توانیبوو دەستی لی بەرز بکاتەو. خالۆ نەه‌کوو لالا
چالاک بوو و نە زمانی وه‌کوو ئەو ژه‌راویی بوو. قەدیریان برد بۆ
شار و حەپسیان کرد. خالۆ، لالای تەلاق‌دا و ماوه‌یه‌ک خانەنشین
بوو.

تا گەرانەوه‌ی قەدیر، بابقولی بوندار، لالای لە شوانەکه‌ی
خۆی چەپاو ماره‌ بریبوو. خالۆی قەدیریش زستانی سالی پاشتر،
ژنه‌که‌ی پێشووی چەپاوی هی‌نا و کردی بە هی‌ خۆی. سەرەرای
ئەمانەش قەدیر هیشتاش دل لە دووی لالا بوو. بەلام...

قەدیر خامۆش بوو. بە قازانجی نەئەدی درێژە بەو باسە بدات.
زۆر شت هەبوو بۆ وتن، بەلام وتن جیی خۆی هەیه. ئەگینا قەدیر
لە هەموو کەس باشت‌ری ئەزانی ئەوه بابقولی بوو لالای دا بە
چەپاو. ئەم پارووه ئەو هاویشتیە ناو سفرە‌ی چەپاو، بەو هیوایه‌ی
خۆشی جارجارە دەنووکێکی لی‌بدات. بەلام هەموو کەس ئەوه‌ی
ئەزانی لالا بە ئاسانی لە بن هەموو پیاویک‌دا ناخه‌وی. ئەویش
کاتی‌که ئەو پیاوه چەپاو بێ. لالا بە ناچاری چەپاوی کردبوو بە
سایه‌ی سهری. کاری بە ناوه‌که‌ی هەبوو. ئەوه ئاشکرا بوو کە لالا
نەک هەر سواریی بە چەپاو نادا، بەلکوو سواریشی ئەبێ. بە بێ

پیاو گوزهرانی ژن به تهنهایی دژوار بوو. بهد ناویشی زیاتر. ناوی چهپاو حهشاریک بوو، لالا له پشتمدا خوی ئهشاردهوه. خوی پی دئهپوشتی. بو لالا، چهپاو تهنها سه‌رپوشتیک بوو. قه‌دیر ئه‌مانه‌ی ئه‌زانی. هه‌روه‌ها ئه‌وه‌شتی ئه‌زانی که قاجی لالا بو لای شه‌یدا خزیوه. هه‌رچه‌ند بابقولی بوندار یه‌ک دووجار خوی گه‌یانده‌بووه لالا، به‌لام لالا چاوی له شه‌یدا بوو. له‌م ناوه‌دا قه‌دیر بی‌به‌ش ببوو. تهنها و بی‌ده‌روو. له‌ یاری ده‌رکرا‌بوو و ئه‌وه‌ی بو‌ی مابوو‌یه‌وه، بهد ناوی بوو. قو‌زی و لاوچاکی شه‌یدا له قه‌دیر سه‌ر بوو. ده‌ست و بالی ئاواله‌تر و چاو و چاره‌ی پروونتر بوو. ئه‌مه‌ وای کردبوو، قه‌دیر بو کونی‌ک بگه‌رئ شه‌یدای تی بچه‌پینئ. ئه‌یویست ده‌ستی له شوینیک به‌ند بکات. تووشتی بکات. ئه‌گه‌ر شه‌یدا سه‌ری له شوینیک به‌ند ببی، رۆچنه‌یه‌ک بو قه‌دیر ئه‌کریته‌وه.

لالا، به‌و ئه‌ندازه‌ی که شه‌نگ و به‌ناز بوو، به‌خیلیش بوو. نه‌ی ئه‌توانی هیچ ژنیک له به‌رامبه‌ر خویدا ببینی. لالا، له‌و ژنانه بوو که بچووکت‌ترین بزه‌ی پیکه‌نین و نیگا، که‌مترین جوول‌ه‌ی له‌ش و خو‌بادان و ناسک‌ترین ناز و نووزی ئه‌زانی و -هه‌رکات که به‌ پیویستی بزانیبا- که‌لکی لی‌وه‌ر ئه‌گرت. به‌ یه‌ک دووجار له‌گه‌ل خه‌وتن، په‌زه‌کانی چه‌پاوی کردبوو به‌ ناوی خو‌یه‌وه. به‌ خو‌بادانی‌ک، شه‌یدای راکیشابوو بو لای خوی. یاری به‌ بابقولی بوندار ئه‌کرد. قه‌دیری به‌ ئاهی تامه‌زرۆیه‌وه سووتاندبوو. لالا به‌ شی‌وه‌یه‌ک گیرۆده‌ی کیشه‌ره‌کانی خوی بوو. بورکانی ئاگر بوو. ئه‌و هه‌زه‌ی بو راکیشانی پیاوان و دزینی بیر و هوشتی ئه‌وان هه‌یبوو، له‌و رقه‌ی له‌ ژنان، ژنی له‌بار هه‌یبوو، که‌متر نه‌بوو. که‌وابوو، شی‌رو!

قه‌دیر، دل‌نیا‌بوو له‌وه‌ی که شی‌رو باشت‌ترین یارمه‌تیده‌ره بو ئه‌و. کاتی‌ک شه‌یدا دل‌ی بچی بو لای شی‌رو، مه‌یدان بو قه‌دیر ئه‌کریته‌وه. بوندار و چه‌پاو ئه‌و پیاوانه نه‌بوون لالا پرووی خوشتیان پیشان بدات. بو خوی جاریکی‌تر ئه‌بوویه‌وه به‌ یه‌که‌م سواری مه‌یدانه‌که. که‌وابوو له‌م مه‌یدانه‌ی ئه‌م جه‌نگه‌دا، کو‌ی له‌بارتر

له مائی ماهدهرویش و کام پروو خوشتر له پرووی شیرو! ژنیکی پیگه‌یشتوو، دهساودهس نهکراو، هاوکه‌ناری پیاویکی ماندوو و داماو؛ ماهدهرویش. کابرایه‌ک که پشستی له بن باری سووکایه‌تیدا چه‌ماوه‌ته‌وه، قاچی ترازاه و له لیژی دایه، ئەتلی و به‌ره‌و گلان ئەچی. پیاویکی ناچار که له بن به‌ند و به‌سته‌کانی بابقولی بونداردا خه‌ریکه ئەتویته‌وه و هه‌ول ئەدا دهرمانی دهرده‌که‌ی له ته‌نیشیت نی‌رگه‌له‌ی شیره‌کی‌ش‌خانه‌که‌ی سه‌نه‌ما بدۆزیته‌وه. بو قه‌دیر ئەمه هه‌م فال بوو هه‌م ته‌ماشا. تۆله‌سه‌ندنه‌وه له هه‌موو ئەوانه‌ی، به‌ شیوه‌یه‌ک له مه‌یدان دهریانهاویشتبوو.

بابقولی بوندار و شه‌یدا و لالا و ماهدهرویش.

له‌م ناوه‌دا شیرو ئەبی به‌ قوربانی؟!

با بی!

قه‌دیر دهرفه‌تی به‌زه‌یی نه‌بوو. کینه. ئەوه‌ی که فهرمانی به‌ قه‌دیر ئەدا رق و کینه بوو. ماهه‌کی رقه‌که‌ی ملۆزم بوونه. له‌خۆرازی بوونه پيشیل کراوه‌که‌ی، ئەبوا قهره‌بوو بکریته‌وه. ئەوه‌ی که ئەگلی، مه‌ترسیدارتره. رق و قین له‌ دهروونی مروقی پروخوا -یان مروقی‌ک که پی وایه پروخواه- پرووی له‌ که‌سی‌ک و شتی‌ک نیه، قینی وه‌ها که‌سی‌ک، پرووی له‌ دیوار، له‌ دلدار و له‌ خاکی بیابانیشه. ماهدهرویش ئەفه‌وتی، به‌ قیر و سیا! شه‌یدا ریسوا ئەبی، چش، باشترا! بوندار، ریز و ئابرووی ساخته‌ی له‌ ده‌س ئەدات، زور چاکه! چه‌پاو ئەکه‌وێته‌ گه‌وادی، جا قه‌ی چی ئەکا! شیرو ئەبی به‌ قوربانی، بوچی نه‌بی؟ لالا ئەشکی، ئەگهر بشکی؟ چزووی تیژی مار، له‌م کاته‌دا پرووی له‌ ماهدهرویشه. باشه! با فی‌ربیی له‌وه زیاتر ماستاو بو بابقولی بوندار نه‌کات! با له‌وه زیاتر هاتووچوی مائی که‌لایی خواداد نه‌کات و بو کرپنی وشتره‌کانی، خو تی هه‌لنه‌قورتی‌نی. با بزانی ماستاوکردن ئەندازه‌ی هه‌یه. با تی‌بگات!

رق و قین ریگه ئەدۆزیته‌وه و به‌ دوا‌ی هۆدا ئەگه‌رێ. قه‌دیر،

که بهو جوړه کهوتو ته تنگانه وه، بهو جوړه خوۍ رازی ئەکات. پشیلەیه کی گیرۆده ی دیواری تنگه بهر و دەرگا داخراو. په نجه به دیواردا ئەکیشی. باوک وها؟! کار بهو جوړه؟! لا بهوشیوه؟! رووئەدا که مروّف ئەبی به بزنی گەر. هندی جاریش، سهگی هاره و قولاپه ئەگری. نهخوشیه که ی بیباکانه تووشی خەلک ئەکات. له بهری هەلډین. خوّف و نهفرهت. هه موو له بهری هەلډین. ناخو که ی خه نجه ریک بچه قی به لاملی سهگی هاردا؟! دواين نه ره ی گهروویه کی بریندار! پاشان، تل بوونه وه بو ناو قوولکه یه کی پر له خهوش و خال. قه پۆز قورووسکه ی لی ئەبری.

قه دیر، ئایه هار ببوو؟!

— دهی ئاشنا! نهتوت کاروبارت چییه؟ کالاً چت ههیه؟
قه دیر هاته وه به خوۍ دا. سهیری نادعه لی کرد. تاویک دوور کهوتبوویه وه. به بزه یه کی ساخته وه سهیری پشت پيشخانه که ی کرد. ئەسلان لهو ی نه مابوو، یان بو کاریک چووبوویه وه بو مالّه وه. پاشان زیره کانه له وه لامي نادعه لی دا وتی:

— تو رهنگه کړیاری نه بی؟!

— چیت ههیه؟

قه دیر لیوه قهیتانیه کانی خوۍ به زمان لسته وه و وتی:

— رهنگیشه کړیار بی، کی چووزانی؟

— چیت ههیه که نه وهنده گرنگی ئەکهیت؟!

— ئاره قی کوّن. خوّم خستوومه، به لام له لای خۆت بی.

— ئەمه خو ئیتر چرپه چرپی پیناوی!

— تو ئاگات لی نیه، لی ره ئەوکارانه گوناحی مهزنه!

— شوینه که ی کوئییه؟ ههته بهیینی؟

— بو ئیره؟ زهحه ته بابە! ئەگەر ئەتهو ی شهو پیتی

ئەگه یه نه م. ئیسته نابی. به لام هه مان پیالهی یه که م گهرمت

ئەکات. وات لی ئەکا زستانت له بیر بجیتته وه. بهس بابقولی

بوندار نابی پی بزانی، باشه؟!

ئەسلان خەرىك بوو لە دەربىجەكەو ئەهاتە ژوورەو.
نادەلى پرسى:

— شەو لە كوئى بىنەم؟

— خۆم ئاگادارت ئەكەم. لەگەڵ شەيدا خۆ نىوانت هەيه؟!
— ئەى چۆن.

قوربان بەلووچ هاتە ژوورەو. سلاوى كرد و بە ئارامى لە
سووچىكەو دانىشت و پاشماوئى باوئىشكەكەى جاويەو.
ئەسلان پرسى:

— چاوەكانت خوئنى لى ئەتكى بەلووچ، چىتە؟ ئەلى
نەخەوتووت؟

— نا ئەرباب. زۆر خەوتووم. بوندار هەوالى نىيە؟

— هئىشتا نا، بەلام كاتىهتەى دەربكەوئى.

قوربان بەلووچ پرسى:

— ماھدەروئىش لە كوئىيە؟ بۆ ئەم دەورو بەرە نەهاتووە؟

ئەسلان وتى:

— نەمبىنيو.

بەلووچ سەرى داخست و لەبنەو سەيرى قەدىرى ئەكرد.
قەدىر بە نىونىگايەك وەلامى دايەو. رابوو، چوو بۆ لای بەلووچ،
لايەو دانىشت و وتى:

— قوتووى ناسەكەتمان بەرى با نوکىك بخەمە بن زمانم!

قوربان بەلووچ، قوتووى ناسەكەى لە گىرفانى دەرھىنا و دای

بە قەدىر:

— پياوئىكى ناتەواوى كورى كەلاىى خواداد! سەيدى رەبەن
خۆى لئيدراو و تۆش دوئىشەو سەرخۆشت كرد و بە نەخۆشى لە
ناو گولبىنەى گەرماوەكە بەجى هئىشت و روئىشتى! ئەگەر فرىاى
نەكەوتايەتم، مردبوو!

— باشە، بۆ كوئى چوو لەوئو؟

قەدىر ئاردى ناسەكەى كرده بن زمانى. لئوھكانى بەست و

پیلوووهکانی هیئایهوه یهک.

قوتوووهکهی دایهوه به بهلووچ و وتی:

— چهند تیژ و تالّه ناسهکهت ههمووی قسلّه پیاو! دیسانهوه

خۆت دروستت کردوه؟!

قهدير، ئهيويسست ئاقاری قسهکه بگۆرێ. بهلووچ زانی ئهيهوێ

خۆی لا بدات، وتی:

— خوا رازی نابێ قهدير! سهید خوايهکهی لیڤراوه، ئیوه ئیتر

لیی مهدهن.

قهدير له بن شانی قوربان بهلووچ ههلسا و وتی:

— گویت له زهنگۆلهی وشترهکانه؟ پیم وابێ خهلووزکهرهکان

بن. با برۆین بۆ لایان!

قهدير چوو دهروهه و له کوڵان وتی:

— بابقولى بوندار هاتهوه. دوو بار قۆزاخهشی پێیه!

قوربان بهلووچ ههلسا و چوو دهروهه. به دواى ئهودا نادههلیش

ههلسا و خۆی راکێش کرد بۆ دهروهه. پاشان ئهسلانیش له ژیر

تهختهکهوه هاته ئهمدیو و چوو به پيشوازی باوکیهوه.

— خیا... ههووو.

خالّه مهندهلوو دهسکهوساری وشترهکانی رائهکیشا، شانی

ئهلهقاند و ئههات. بابقولى بوندار، توژیک له پيشهوه به سواری

هیسهکهی ئههات و خۆی ئامادهکردبوو دابهزی. قوربان بهلووچ

ههلاته پيشهوه، ههوساری هیسهکهی لهدهست بوندار وهگرته

و سلاوی کرد. بابقولى بوندار دابهزی و پشتی بهرکهکهی ریک

کرد و له وهلامی سلاوهکهی ئهسلاندا سهری لهقاند. خالّه

مهندهلوو ههوسارهکهی شل کرد و چاوهڕێ بوو رینگهیهکی پيشان

بدهن. بابقولى بوندار پێی وت وشترهکان له بهر دهرگا یخ بدات و

بارهکانی بکاتهوه. خالّه مهندهلوو کهوته خهواندنی وشترهکان.

ئهسلان ههوسارهکهی له قوربان بهلووچ وهگرته و هیسهکهی

برده ههوشه. قوربان بهلووچ چوو بۆ یارمهتیدانی خالّه مهندهلوو.

بابقولى بوندار له سهر سهكۆى بهردهرگا دانىشت و جگهرهيهكى
 دهريينا. قهدير سلاوى له بابقولى بوندار كرد. بابقولى به بى
 ئهوهى سهيرى بكات، وهلامى دايهوه. قهدير شههچيهيهكى له بن
 پشتوينهكهى دهريينا و جگهرهكهى بوندارى داگيراند. بابقولى
 سهري راوهشانند و قهدير چوو به دهم خاله مهندهلوو و قوربان
 بهلووچهوه. نادعهلى له پشت بارهكان لاي ديوارى كوولانهكه
 وهستابوو. خاله مهندهلوو و بهلووچ بارهكانيان دابهزاند. ئهسلان
 دهركاكهى چوارتاق كردهوه. خاله مهندهلوو وشترهكانى ههلساند.
 وشترهكان لاي جوگهى ئاوهكه وهستان. قوربان بهلووچ و خاله
 مهندهلوو، دهستيان گرت و فهرديهكيان برده ژوورهوه. قهدير
 به سهر فهرديهكهوه وهستابوو، يارى ئهويست. ئهسلان هات،
 دهستىدا بهدهستى قهديرهوه و به تهكانيك فهرديهكيان له عهرز
 ههليينا و برديانه ههوشه. خاله و بهلووچ هاتنهوه و فهرديهكهى
 تريان برد. دوا فهرده هى ئهسلان و قهدير بوو. نزيك دهركاي
 ههمارهكه داياننا. ئهسلان دهسبهجى، بيژنگيكي له بن ديوارهكه
 ههنگرت و چووه دهروهوه، تا قووزاخه رژاوهكان له سهر خوولهكه
 كووبكاتهوه.

بابقولى به خاله مهندهلووى وت:

— وشترهكان بهينه بو ههوشه. دركى ليه. بيانكه ناو
 گهونهكه. با بليم كورهكهت بانگ بكهن... تو بو ليره وهستاوى
 نادعهلى؟ وهره پيشهوه بزانم حال و روژت چونه؟

نادعهلى ئارام و لهسهرخو بهرهو لاي خالوى چوو. بابقولى له
 سهر سهكۆكه ههلسا، قوولى نادعهلى گرت و پيى نايه ههوشه.
 بابقولى — كه شادمانيهكى بى راده له كردار و ئاخاوتنى دابوو—
 هاوارى كرد:

— مووسا له كوئى؟ مووسا، وهره دهروهوه باوكتهم بو هيىناوى.
 وهره دهروهوه!

مووسا له پليكانهكانى ژيرخانهكه سهركهوت و وهكوو

شه‌و‌کو‌یره‌کان چاوی به ناو‌حه‌وشه‌دا گه‌راند و ده‌ستیکی به چاو و ته‌ویلی‌دا هی‌نا. بوندار هه‌روا قو‌لی ناده‌لی گرتبوو، پی‌ نایه سهر پلیکانی ژیر زه‌مین‌ه‌که و وتی:

— با بزانه‌م کاره‌که‌یان گه‌یشته‌وته کو‌ی؟ تو ناده‌لی، هه‌تا ئیستا ته‌ونی وه‌هات بینوه؟ لای ئیوه دارته‌وه‌نه‌که له سهر عهرز رائه‌کیشن، وانیه؟
— به‌لی.

— من لی‌ره، ئه‌مجوره‌یم کردووه به باو، کار، کاردانه‌وه‌ی زور زیاتره. سه‌یر ئه‌که‌ی چهند منال ئه‌توانن له سهر ته‌ونی‌ک کاربکه‌ن؟ منال ماندوو نابن!
— سه‌لام بوندار.

مووسا به دوا‌ی بوندار و ناده‌لی‌دا خزابوو‌یه ژووره‌وه. بوندار پی‌ وت:

— ئه‌ی بو نه‌چووی بو لای باوکت؟ ئه‌لی نیوانت له‌گه‌لی خو‌ش نیه. ها؟ جاریک بینینی هی‌چت لی‌که‌م ناکاته‌وه. برۆ بو لای. پیره‌میرد ئه‌و هه‌موو ری‌گه‌ی بریوه چاوی به تو بکه‌وی، ئه‌گینا من ئه‌متوانی ئه‌م دووباره قو‌زاخه‌یه به وشتره‌کانی خو‌مان به‌ینه‌وه.

مووسا وتی:

— ده‌ست هه‌لگره بوندار! باوکی من چ کاریکی لی‌ره هه‌یه؟
— برۆ دهره‌وه، بو‌ت دهرئه‌که‌وی کاری چیه. وا له کو‌لان، وشتره‌کانی ئاو بدا و بیان‌هینیه ژووره‌وه.

مووسا به پلیکانه‌کان‌دا سه‌رکه‌وته‌وه. باوکی وشتره‌کانی هی‌نابوو‌یه حه‌وشه و کردبوونی‌ه ناو گه‌ونه‌که. به ناباو‌رییه‌وه چوو بو لای باوکی و پیره‌میردیش به‌ره‌و‌رووی هات. لای ملی وشتره‌که به‌یه‌ک گه‌یشتن. سه‌یری یه‌کتریان کرد. مووسا به‌ره‌و شوین خه‌وه‌که‌ی خو‌ی که له پشت ئاخو‌ری مه‌ره‌کان بوو که‌وته ری و وتی:

— وهره... وهره دار و توربینه که ت لیږه دابنۍ. وهره!
خاله مهنده لوو به دواي کورپه که دی دا که وته پږی و بابقولی
بوندار، له گهل نادعہ لی له ژیرخانه که هاته دهره وه.
قه دیر و قوربان به لووچ لای ناخوړه که وه ستابوون و نه سلان
شه لته ی شتومه که که دی له دهریجه که وه نه خسته ناو
دووکانه که وه. بوندار وهستا و پرسپاری کرد:

— نه ی ماه دهرویش له کام گوږستانه؟ دیاری نیه؟
قوربان به لووچ وتی:

— نه لین نه خوښ که وتووه، بوندار. له ژیر قورسی خه وتووه.
— تا من دیارم وه کوو سه گی پی سووتاو به ملا و نه ولادا
پائیکات، به لام نه وه نده ی چاوی منی به دوور بینی لهرزوتا
نه یگری! گورج پږو به دواي دا، هه لیگره و بهینه. کارم پییه تی.
بلی نه مشه و لیږه رهوزه خوینیمان هه یه. بو وه ستاوی؟ پاشانیش
وه ره وه له گهل قه دیر نه م قوږاخه یه هه لریزه ناو هه مار.
قوربان به لووچ سهیری کی قه دیری کرد و چوو بو لای بابقولی
بوندار:

— کاری په لهم پیته بوندار.
باقولی له نادعہ لی جیابوویه وه و قوربان به لووچی برد بو لای
هه یوانی ته نووره که:
— نا؟ هه وال چییه؟

— دویشنه و توربه کیښی جیهن خانی سهر حده ی هاتبوو
بو قه لاجیمه ن. له راستی دا له لایه ن بازخانی نه فغانه وه
هاتبوو. نه زانی خو، جیهن خانی سهر حده ی نیسته بووه به
دهستی بازخانی نه فغان! من خودی جیهن خان نه ناسم. له
به لووچه کانی سهر سنووره. خه لکی سهره خسه. ههرچی چوون
بی توربه کیښه که دی هاتبوو تو ببینی.

— باشه؟ بو کوئ چوو؟ دویشنه و نه مویست بگه ریپمه وه.
به لام به ناچاری میوانی ناغه بووم. تف! نیسته چی؟

— منیش کاریکم پیت ههیه، بوندار!

بابقولی ئەماژهی به نادعهلی کرد و وتی:

— میوانم ههیه، نابینی؟ کاری تۆیش رهنگه ههمان ههلیت و پهلیتهکهی بهلووچه! دهرفهت بدهن ههوالیکی خوشکهزاکهم بپرسم. لهو کاتهوه چوو به سهربازی تیر نهمدیوه. تۆ جاری بچۆ خهڵک ئاگادار بکه با بێن بۆ ئیره. رهوزهیه. برۆ سهربانی گهرماو چوار جار بده. پاش رهوزهکesh گویت لیئهگرم بزانه کار و قسهت چیه؟ برۆ بزانه، باریکهللآ. به کابرای گولبینهوانیش بللی با چا بگێری... ئەسلان هو ئەسلان!

ئەسلان سهری له دهربيجهکهوه هیئا دهري. بابقولی بوندار وتی:

— تۆش زووتر خۆت کۆکهروه و سهماوه ره گهرهکه داگیرسینه. به دادهشت بللی ئەمرو زووتر دهس له کار ههڵگرئ و پیاله و ژیرپيالهکان ئامادهبکات. به يهکیک لهو منالانهش بللی ناگر بۆ قورسیهکه تهيار بکات. مووسا! به مووساش بللی. بهلووچ و قهدير که گهرانهوه با قوزاخهکان له سهري ههڵگرن و بیکه نه ههمارهوه. باشه ئیتر. مهگر ههموو شتيک من ئەبی بیلیم؟ با برۆین نادعهلی... نهتوت دایکت چۆنه؟

نادعهلی به دواي خالی دا له پليکانهکان سهريکهوت و لهگهلی چوو ژووری سهروه. له ژیر قورسیهکه دانیشن. بابقولی لیفهکهی کیشا به سهري چۆکی دا و وتی:

— چ رۆژیکی رژد و دژوار بوو ئەمرو! ئەژنۆکانم بهستووiane! دهی... باسی خۆت بکه. بیستوو مه نهخۆشی! رهنگ و پروشت پهريوه. زانیبووم بهرمو قهلاچیمه دي. هاوسهفهريکانت وتیان. — گولمه مه د؟

— ئەویش و خاله مهندهلووش.

— ئا... شهو تا بهیانی پیکهوه ریمان کرد. بهو پیرییهی پیاویکی سهخته.

— دهی! بۆ ئه و ناوه، بۆ لیڤی شۆراو؟ بۆچی چووبووی؟ به دواي
كه سیكدا ئه گهڤی؟

نادعه لی وه لآمی دایه وه:

— یه کیك له هاوڤیانی سهردهمی سهربازیم له سوورکیو
بوو. چووم بۆ سهردانی ئه و، ئه ویش ڤیک نه كهوت. چووبوو بۆ
زیارهت.

بابقولی وتی:

— بڤیار بوو بی بهزاوا، بیستم. ئه وه چی به سهر هات؟ به
نرخي كوژرانی باوكت تهواو بوو، ها؟ نرخي گران بوو! بیچاره
حاجی حسین، خوا عافووی كات.

— ههڤی بوو، ڤابوورد. به لآم لیڤه، له ناو ئه و منالآنه ی
خه ریکی قالیچنین بوون، كچیکی گهنجیشی لی بوو. ڤیمواوو
ئاشنایه! ئه وه کییه؟ هی ئیڤه یه یان غه ریه؟

بابقولی، زیه كانه سهیری خوشكه زاکه ی كرد و وتی:

— چاوی گرتوویت؟

— نه به خوا، بهس ههستم كرد له شوینیک بینومه.
نازانم بۆچی ئه وهنده له بهر چاوم ئاشنایه!

— ئه وه شیرۆیه، خوشکی گولمه مه ده، ڤهنگه بۆیه
شیوهت کردوه!

— ڤهنگه، ڤهنگه، چهنده... له... مه دیار...

— له گه ل كی قسه ئه كه ی؟ باسی چی ئه كه ی؟

— نا... نا... هیچ... هه والیکی خوشم بیستوو به راست.

خیری ڤیوه بی. گوايه ئه تهو ی ئه سلان بکه ی بهزاوا، وایه؟

— ئه ی... با بزانی چۆن ئه بی. ئیمه ئه مانه و ی، جا ئه وه ی

سه ری سه ره وه چۆنی بو ی!

— بوو كه كه له كام لایه؟

— له حاجی په سه ند. باوکی بووک پوورزای گولمه مه ده.

مه ڤدارن. ده شته کی بووه و نیشته جی بووه. قه لآتی خوینالیان

ههیه. کچی عهلی ئه کبهری حاجی پهسه ند، خراپ نییه. مال و
رېزی خوئی ههیه. کچه کهی خه جویش له بهر دلانه، منالکاره،
تاقه مناله. بو ئیمه ئه شی. له مرؤژانه دا بریار وایه بچین و
پیشکه شیان بو ببهین. وت دایکت حالی باش نییه، ها؟
نادعه لی وتی:

— هیشتاش ره شپۆشه.

ئهسلان هاته ژووره وه، سه ماوهره گه وره کهی له پاشخانه
هینا و به ره و ده رگاکه چوو. بابقولی لی پرسى:
— هه والی کورپی حاجی پهسه ند نه بوو؟
— نه وه لالا. گوايه دایکی نه خویش که وتوو. چوو کاره کان ببات
بو گهور، گوچانه کهی خزاوه و که وتوته ناو ئه ستیلی ئاوه که،
پاشان سینه پالووی کردوه و که وتوو.

بابقولی بوندار پیکه نی:

— ئه مهش له بهختی تو!

ئهسلان سه ری داخست و سه ماوهره کهی برده ده ره وه،
بابقولی بانگی کرد:

— دیوه خانه که ریکوپیک بکه ن. یه ک دوو مه نگه ل پشکویشی
لی دابنن با گهرم بی. ئه و کورسیهش خاوین که ره وه و لای
سه رووی ژووره که وه دای بنی!

ماه ده رویشیان هینا. قوربان به لووچ بن بالی گرتبوو و رای
ئه کیشتا. ماندوو و کوتراو و پیر بوو. پیلوه کانی، ناوچاوانی و
ژیرچاوه کانی ئاوسابوون. نیشانه ی شپرزهی. زیاد له پیویست
ده روونی تیکچرژابوو و تیاچووبوو. قوربان له بن دیواره که دای
نیشاند. ماه ده رویش وه کوو شوولیک لای دیواره که نوشتایه وه و
پاشان قرچ، شکا. به زور ئه ژنوی به رز کرده وه و سه ری داخست.
بابقولی بوندار که وته گالته کردن به ده رویش. به لام ئه و نه ی
ئه توانی پی بکه نی. ته نانه ت توانای سه یرکردنیکی ساده شی نه بوو.
بابقولی گالته ی که مکرده وه و وتی:

— ئەمىشەو رەوزەمان ھەيە. ئەبى باسى كەربەلايان بۆ بکەى،
ھەلسە برۆ خۆت تەيار بکە.

— ناتوانم برۆم، بوندار! دەست و پىم بوو بە تەختە. ناتوانم
جوولە بکەم. مەگەر يەکیک بنیری بە دواى پوورە سەنەمادا، چرا
و وافوورەكەى ھەلگرئ و بیهینئ بۆ ئیرە.

دەنگیشى زەلیل ببوو. قالۆرەيەكى وشک و شکاو بیکوتى
بە پشتى ھیسریكى رەقەلەدا. دەنگى ئەلەرزا و ئەشکایەو.
بابقولى بوندار وتى:

— ئەوا خەلک خەریکن کو ئەبنەو. خو ناکرئ چرای
شیرە بهینن بۆ ئیرە! رەنگیشە بکرئ نوکیک تریاک ھەلدەیتە
ناو گەرووت. وت چى، پیت چۆنە؟ وەرە نزیكەو... وەرە ژیر
قورسیەكە. نامەوئ رەوزەكە زۆر خەست بکەیتەو. چوار وشە
باسى کارەساتى جەددت، ھەر ئەوەندە. بەلووچ زەركیك ئاوى
گەرم بهینە!

ماھدەرویش خزایە پيشەو. بەلووچ نیو پیالە ئاوى گەرمى
ھینا. بابقولى بەقەد لوبیایەك تریاکى لە گیرفانى دەرھینا،
خستىە ناو پیالەى ئاوە گەرمەكە. تریاکەكەى بە پەنجە لە
ناو ئاوەكەدا تواندەو و پیالەكەى دا بەدەست ماھدەرویشەو.
ماھدەرویش پیالەكەى وەرگرت و بردى بۆ دەمى، ھەلیدا و چاوى
قووچاند و پەرەى لووتى كەوتنەفرین. دەورى دەمى لستەو؛
پیالەكەى دانا و دەنكە خورماكەى لە دەستى بابقولى بوندار
وەرگرت و "پاساوى تالئ" خستىە سەر زمانى. بابقولى وتى:

— ئەوەندەى پئ ناچئ دیتەو سەرخۆت. جا بخزئ بن
قورسیەكە با ئیسكەكانت گەرم دابین. رەنگە شیرۆش لە بن
قورسى سارد و سەر بە ھیواى خوا بەجیى ھیشتوو و ھاتوو بۆ
سەرکار. ژنى ئەم دەورە و زەمانە! ماھدەرویش نەى ئەتوانى ھیچ
قسەيەك لە باتى شیرۆو ببيستئ. بۆیە خامۆش بوو وەلامى
نەدایەو، نەكا زمانى بوندار لەو زياتر بكریتەو. نوورجیھان،

ژنی بوندار، هاته ژوورهوه. چوو بو پاشخان و به تاسیکی پر
له پیاله و ژیر پیالهوه هاته دهرهوه و پوښت. دهنگی کوکھی
پیرهمیردیک له هوشهوه هات. یه کهم میوانی ههموو رهوزه و
ههموو پرسه یه ک. پیرترین و مزگه وتیرین پیای قه لایمه ن.
چای خواروخیچ و ریش و سمیلی وهکوو لباد بوو. زکری نهوت،
دوعای نه خویند، گوچانی رانه وهشاند و نه هات، بابقولی بوندار
ههلسا و وتی:

— هات! مردووی رهوزه و شینگیری! له ناو نه له همد و
قولوه لادا بیکولینی، تیر ناخوات!

چوو بو بانیجه و وتی:

— وهره سهرهوه بابیه گولاو! وهره سهر. ئاگات لیبی قلب
نه بیتهوه! چاو و چاریشت خو نییه.

— دیم. دیم. ههر چوون بووه ههر دیم.

به هه ناسهی سوارهوه، بابیه گولاوی ئاشهوان له
پلیکانه کانهوه چووه سهر بانیجه ته خته که و وتی:

— به خیر و خوشی، به خیر و خوشی. سه لاموعه له یکوم،
سه لاموعه له یکوم. خوا به ره کهت به مالت بدات و ریز و شکوی
زیاتریش به خوت، سهر به رزی زیاتر بدات به لاهه کانت بوندار!
وادیاره هیشتا کهس نه هاتوه!

— دین بابیه گولاو، دین. دهر نه کهون.

بابیه گولاو، به کویره کویر خوئی گه یانده نزیک بوندارهوه و
نالاندی:

— کوانی ئیمان؟ کوانی ئیمان؟ خه لکی بوون به مشکه
کویره. نه بی قانگیان بدهی بو نه وهی له مال بیانیه نیته دهرهوه،
بوندار. مردوون، مردوو!

بابقولی بوندار، بن بالی بابیه گولاوی گرت و بردییه ژوورهوه
و وتی:

— ئاگات له مهنگه له کان بی بابیه گولاو. دانیشه! به ته نها

نابی، زۆری نهماوه، دهربكهون. دَلْنيابه، ئهم خهلكه گوريسی
مفتیان دهسكهوئ خويانی پئ ئهخنکيئن!
بابه گولّو چوو بۆ لای يهكهم مهنگهلی ئاگر و له لایهوه
دانیشت.

بابقولى بوندار خوشكهزاکه ی بانگکرد بۆ دیوهخان:
— تۆيش ههلسه وهره نادعهلی. ههلسه.
— ديم خالۆ، ئیوه ئاسووده بن.

بابقولى رۆيشت و لای بابه گولّو ئاشهوان دانیشت. گوته ی
تازه، برپاری کويخايهتی بوندار بوو. بابه گولّو ئاشهوانیش
زيرهكانه ئهوه ی زانیبوو و پیا ههلهگوت:

— به خیر و خوشی ئیشهلّا. به خیر و خوشی بوندار. قهلاتيکی
به م گرنگيه کويخايهکی شياو و لیزان و ئابرووداری ئهويست که
برپاری قانونی به دهستهوه بی. له تۆش باشتتر کی، بوندار؟
قسهزان نیت، کهههیت! کار بهرئوهبه ر نیت، که ههیت! دهستت
به دهمت ناگات، که — ئهلهمهیلّا — ئهگات. ئاخر کويخايهتی خو
تهنها ناو نییه! کويخايی بینهبه رهی ههیه. ده رگای مائی کويخا
بۆ ههموان کراوهیه. ههم پیاوی حکوومهته و ههم پیاوی خهلك.
ههم غهواره و ههم ئاشنا. ههمووان! له گۆشه و کهناری مائی
کويخا، ئهبی چوار دهست لیفه و دۆشهکی زیاده ههبی. چوار قاپ
و دهوری، دوو تیکه قالی و چوار دهبه رۆنی زهرد دهسبكهوئ! جگه
لهمانه، خودی کويخاش ئهبی جهربهزه ی ئهوه ی ههبی بجئ به
گهرووی فه رمانبه ر و سه رۆک و به رپرسدا! ئهبی جهربهزه ی ئهوه ی
ههبی رهشایی چاوترسیئ بکات! ئهبی سه روزمانی ئهوه ی ههبی
وهلامی ئهوانه ی سه رهوه بداتهوه. کويخا، ئهبی شمشیری دوو
دهم بی. شوکری خوا ئهوهش بۆ خوئی. شوکر. به راستی ئاغه
ئالاجاقی کهسیکی باشی نیودیر کردووه. ئهبی بوتري کهسیکی
باشی بۆ ئه مکاره دهسپه روه رده کردووه. ئافه رین، ئهلهحق...
— یالّا!

— فەرموون، فەرموون.

سەیدی، بەرپرسی تەلەیفوونخانە بوو. ھاتە دیوھخان و سلاوی کرد. کابرایەکی تەمەن مام ناونجی بوو. لای دیوارەکەوھ دانیشت و بە دەم چاک و خۆشیەوھ بە بونداری وت:

— ئیشەللا بە پیرۆزی، بوندار! بەلام کارەکە ی تۆ لە کاری تەلەفوون پراکیشان بۆ قەلاچیمەن زیاتریشی پێچوو! بیستووھە ھەندێ کەس لە شار قاو دائەخەن تەلەفوونخانە ی قەلاچیمەن تاییبەتە بە ئاغە! چاویان نییە ببینن ئەربابەکەمان ھێلکی تەلەفوونی لە یەکیک لە شا گوندەکاندا ھەبی؟

بابقولی بوندار بە بزەییەکەوھ وتی:

— لەم قسانە زۆر ئەکرێ! دەمی ئەم و ئەو دانادووری؟ بەخیل ئاسوودە نابێ، خالە سەید.

— بەلێ، بەلێ.

— کاتیکی ئالاجاقی تەلەفوونخانە ی لیڤە دامەزراند، شارەکانی نەیشاپوور و سەبزەواریش تازە تەلەفوونی بۆ چوو بوو. ئێرە قەلاچیمەنە! گەرنترین ئاوەدانی نیوان سەبزەوار و نەیشاپوورە. قسە ی کەس سەرنەگرت. بڕۆ خۆش بە!

سەید وتی:

— خەلیل خان لە لایەن ئاغەوھ پێی پراگەیاندم کە بپاری کوێخاییت لە پارێزگەرەوھ وەرگرتووھ. دویشەو ئاگادار کرام، خێر بێ ئیشەللا. ھیوادارم خوا ھەموو رۆژیک شکۆی ئەم بنەمالە یە زیاتر بکات، بە حەقی جەدەم فاتمە ی زەھرا.

بابە گولۆ بە دەنگی زەلال وتی:

— ئیشەللا. ھەزارجار ئیشەللا.

سەید وتی:

— ئیمە لە بن سایە ی ئەرباب ئالاجاقی و بابقولی بونداردا

پارێزی.

— ھەموومان لە ژێر سایە ی خودا...

مووسا به مەنگەلئ ئاگرەو هات. مەنگەلئەكەى لە خوار
ژوورەكەو دانا و پۆيشت.

بابقولى بوندار به قسە رايگرت و وتى:
— باوكت چى ليكرد مووسا؟ بلئ با بيت بو ئيره.
مووسا وتى:

— راکشاوه، تۆزئ بحەسيتهوه. پيالەيهك چای پئ ئەدهم،
پاشان...

— لەم قەند و چا نەزريهه بو بەره.
— باشه به سەر چاو.

لەبن هەيوانەكەى بالەخانە، ئەسلان خەريكى پيكردى
سەماوەرەكەى تر و كۆكردنەوه و ريکخستنى پيالەكان بوو.
مووسا به بەرهەيواندا تيپەرى، به پليكانەكاندا چوو خوارەوه،
به ناودالاندا تيپەرى و چوو بو ژيرخان. دەنگى بابقولى بوندار، له
بانيجهوه هات، مووساى له سەر پليكانەكانى ژيرخان راگرت:
— منالەكان بەردە برۆنەوه. بەوانەش كه باوكيان هەيه بلئ
باوكيان بنيرن بو رەوزه.

— باشه، به سەر چاو.

تا بابقولى له بانيجه بوو، دەستەيهك له جوتيارەكانى
ئالاجاقى هاتن. خوامراديش لەگەل ئەمانە بوو. بوندار وتى:
— وەرە سەرەوه، وەرن، بەخييرين. فەرموون.

خوامراد، كاتى تيپەرين به حەوشەدا، له بەر دەرگای ژيرخان
هەلۆهستەيهكى كرد، منالئكى له ناو تەونكەراندا هەبوو. پئى
خراپ نەبوو لەگەل مووساش چاك و چۆنيهك بكات. بو ئەوهى
بتوانئ ناو ژيرخانهكه ببينئ، لای پليكانەكان چيچكانى كرد.
جموجۆل كەوتبوويه ناو ژير زەمينەكه. دەنگى مووسا ئەبيسرا:

— ئارام... ئارام... ئەگەنەوه... وريابه قامكى قاچت نەچئ به
چاوتا كوره! ئازاد، ئازاد. به باوكتان بلين ئەگەر حەزيان له گريانه
با بين بو رەوزه.

منالەکان، گهوره و بچووک، له سهر تهخته بهندهکان بازياندا خوارهوه و به پهله كهوتنه گهړان بۆ گيوه، جاكهت، چارشنيو و دهرهكانيان. ژيرخان پرېوو له جوولە و ههرا. وهكوو مهنجەل قوڵپى ئەدا. منال قيرزه و ههرايان بوو. به ههموو لايه كدا ههلههاتن و ههوليان ئەدا شادبن. ئەتوت به دژواری شتيكيان ئەهيئايهوه بيري خويان. شتيك كه ئەگهر نههاتايهتهوه بيريان، رهنگبوو به تهواوى له بير بجيتهوه: جووش و خرۆشى منالانه. بهلام ئەم جووش و خرۆشه، ئەم بيرهوهرييه، ليل بوو. غهنگين بوو. ماندوو و توژاوى بوو. ههر كامهيان كه گيوه و جلهكهى ئەدوژيهوه، بهپهله و شپىزه له تهنگانهى ژيرزه مينهكهوه غارى ئەدايه دهرهوه، لهش و گيانى ئەهاويشته ناو ههواى ئازاد و بهرهو كۆلان ههلههات، يهكهيهكه، دوان، سييان و چوار ههلههاتن به بى ئەوهى سهيرى هيچ شت و كهسيك بكن.

كۆلان پرېوو له مهر و بزن. رانهكهى ئالاجاقى و بابقولى بوندار. چهپاو له ناو رانهكه بوو وخهريك بوو مهرهكانى ئەكرده چهوشه، بيانبات بۆ گهوپ. له ناو دهرگاكه، مهر و منال تيكهل بوون؛ كۆمهليك خهلكيش كه ئەهاتن بۆ مالى بابقولى بۆ رهوزه، له ناو كۆلان، له ناو سهروملى مهر و بهراندا گيريان خوارد. رۆژى شادى منالان بوو. ههزى ئەوهى ئەم دهرفته به ياريكردن تيپهريين، به ههله و داخهى ئازاد و به دوور له نهخش و بهن و شانه، به دوور له كارى پهنجه و ميشتك و چاو. دهستيک بۆ ئەو مهر و دهستيک له شاخى ئەم بزن. قاقايهكى ورد، وهكوو جيكهجيكى چۆلهكه. خۆشیی ئەوهى تهن و رانيان له نيوان ورگی زلی مهرهكاندا بگوشري. گوشاريکی نهرم، تيپهري و شهوقئهنگيز، ههزيان ئەکرد يهكيان بكهوي، جلهكاني خولاوى ببي و پيلاوهكهى له بن سمكوتى رانهكهدا ون ببي. منال ههزيان ئەکرد پي بكن. به شتيك پي بكن، ههرچهند بۆ خهنده و شادمانيش نهشى. ههزيان ئەکرد ئەوهى له دلياندا پهنگى

خواردۆتەو، بە ھەراوھوریا و قیژەوقاژ دەری بېرن. ئەگەر بۆیان بلوایەت ھەزیان ئەکرد بۆ ھەمیشە لە ناو رانەکە بخولینەو. بەلام چەپاو بیکار نەبوو. لەوھەزیاتر رینگەیی بە سەما و قۆشمەیی منال نەدا. چەپاو، داربەدەست و توورەکە بەکۆل و میژەر بە سەر، چاوھ خیلەکانی مۆر کردەو و بە دەنگیکی زبر و بەگۆر نەپاندی: — و ن بن بەچکە جنۆکانە! ھۆی... دایک گواوی! شاخی ئەو بزەت بۆ گرتوو؟ ھەلین برۆنەو بۆ مائەکانتان نەگبەتانە، ھۆی! کەس نییە بەو وەستا مووسایە بلای ئیستە کە ی کاتی بەرەللا کردنی منالە؟

منال، ئەگەر بشیانویستایەت لەم کاتەدا نەیان ئەتوانی خۆیان لە ناو رانەکە دەربازبکەن. گیریان خواردبوو. ئەتوت لە ناو زۆنگدا چەقیوون. مەرەکان خۆیان ھەلئەدا و بەرەو گەور ھەلئەھاتن. منال بە زەبری لەشی بزنیک، مەرپک بەملا و لادا لار ئەبوونەو، ئەکەوتن، ھەلئەسانەو و نیوھکارە ئەکەوتنەو. ماندوو و توورە، چەپاو دارەکەیی ئەکوتا بە عەرزدا: — زۆلانە! مەرەکان ئاوسن. بەر ئەخەن. خۆتان لادەن بۆ لای دیوارەکە!

بەلام منال، لە ھێرشێ رانەکەدا، مابوونەو و ھیچیان بۆ نەئەکرا. وردەکان ئەکەوتن و بە دژواری ھەلئەسانەو. گەورەکان، ئەوانەیی وا وزەیک لە ئەژنۆیاندا ھەبوو، خۆیان رانەگرت و پێئەکەنین. پیاوھەکان گالتەیان بە چەپاو ئەکرد کەوا بزنی و پەموو لیک جیاناکاتەو! چەپاو بەتەشەر وەلامی ئەدانەو. ئەسلان ھات بە دەم چەپاوھە. مەرەکان تیپەرین. منال، ئەوانەیی کە کەوتبوون بە دەم پیکەنین و گریانەو ھەلئەسانەو. پیاوھەکان، منالەکانیان تەکاند و بەرپیان کردن. منال لە کۆلاندا بلاوھیان لیکرد و پیاوھەکان چوون بۆ مائی بوندار و یارمەتی چەپاویاندا. ئەسلان لەگەڵ چەپاو چوو تا ناو گەورەکە، بۆ ئەوھیی مەرەکانی ئالاجاقی لە ھی بوندار جیاکاتەو. ئاخوورەکان جیاوون. پیاوھەکان

گەرپانەوہ بۆ ھەوشە و بەرەو بالەخانە.
 رەوزە، وردە وردە دەستی پى ئەکرد.
 چەپاۋ لە ئەسلانى پرسى:
 — چى بووہ ئەمشەو لىرە؟ ئەلى مىواندارى زەماوەندى
 تۆيە، ھا؟
 — نە. رەوزەخوینیە. باوکم برىارى فەرمى کوپخايەتى
 وەرگرتووہ و ھیناویتى!
 — ھەى قورىانى پىاۋى کارزان! ئەو تەگەيە بنیرە بۆ ئەملا.
 ھى ئاغەيە. پالى پىوہنى ئەو خاوەن گایراوہ!
 ئەسلان شاخەکانى تەگەكەى گرت، دای بە دەم دارەكەى
 چەپاۋوہ و دەرگای گەورى مەرەکانى خوڤانى داخست و بە
 چەپاۋى وت:
 — من ئەبى برۆم چا ئامادە بکەم. ئالىکت کردە ئاخوڕەکان،
 وەرە بۆ ھەيوان دانیشە بۆ رەوزە. وەرە چەند چای مایەدارىشت بۆ
 تىکەم. تىرت کەم لە چا ئەمشەو!
 چەپاۋ وتى:
 — پىويست ناکا فشە بکەى، ئەو زەرداوہ کرى ھەلناگرى!
 ئەسلان لە بەر دەرگاگە وەستا و وتى:
 — ئا بىرم ھاتەوہ! لالا ئەمرو ھاتبوو بۆ دووکان دوشاۋى
 کرى. ئەمشەو ئاگات لەخۆت بى. واديارە شىۋىكى باشى بۆ
 سازکردوويت.
 چەپاۋ لە گەرووہوہ بۆلاندى و ئەسلان لە دەرگا شکاوہکە
 چووہ دەرەوہ و مووسا، لە پەنجەرەى ژىرخانەکەوہ، شەرۋالەكەى
 ئەسلانى بىنى و دەنگى پىى لە ناو دالانەكە بىست.
 مووسا ھىشتا لە کارگە بوو و لەگەل شىرو قسەى ئەکرد.
 شىرو نيوەرۆ بۆ نانخواردن نەرۋىشتبۆوہ بۆ مالىوہ و ئىستەش لە
 شىۋىنەكەى، لە سەر تەختەبەندەكە دانەبەزىبوو و ھەروا خامۆش
 لە سەر جىگەى خوۋى دانىشتبوو. كارى نەئەکرد. دەستەکانى

بیکار و ئارام بوون و چاوه‌کانی بری‌بوویه سووچی‌ک. ئەم تاسان و وری‌بوونه له به‌یانیه‌وه جارجار له‌گه‌ڵ شێرۆ بوو. کاری ئەکرد و کاری ئەکرد و له‌پەر خامۆش ئەبوو نیگای له‌ سەر شوینیک وشک ئەبوو. لیوی نه‌ئه‌بزوت و وه‌لامی که‌سی نه‌ئه‌دایه‌وه و خوشتی هیچی له‌که‌س نه‌ئه‌پرسی. ماوه‌یه‌ک رانه‌ما، سه‌یری ده‌سته‌کانی خۆی ئەکرد و دووباره‌ ئەکه‌وته‌وه کار. مووسا، له‌ بن دیواره‌که‌ دانیشتبوو و ئانیشکی له‌ سەر ئەژنۆی دانابوو، په‌نجه‌کانی لێک هه‌لپیکابوو بیرى ئەکرده‌وه، له‌نیوان ئەو و شێرۆدا په‌یوه‌ندییه‌کی خوشک و برایانه‌ دروست ببوو. چه‌شنیک میهری غه‌ریبایه‌تی. مووسا وتی:

— ما‌ه‌ده‌رویش له‌ سه‌ره؛ بوندار ره‌وزه‌خوینی داناوه و ئەیه‌وێ هه‌وائی کو‌یخایه‌تیه‌که‌ی بدات به‌ خه‌لک.

— ما‌ه‌ده‌رویش! ئەو چۆن توانیویتی له‌ سەر جی‌گه‌ هه‌ل‌سی؟

— بوندار پیاوی نارد به‌ دوا‌ی‌دا. قوربان به‌‌لووچ چوو هی‌نای.

ئەیان‌ه‌وێ ئەو بنێرنه‌ سه‌ر مینه‌هر.

— ره‌وزه‌یان بۆ بخوینی؟

— ئەم!

— ئەشبی!

شێرۆ، زۆر به‌ قه‌ل‌سی قسه‌ی ئەکرد. خامۆش ئەتوت، پێی خوشت‌ره. مووسا له‌وه‌ گه‌یشتبوو. به‌لام هه‌ستی په‌یجووری و سه‌ر لێ‌ده‌ره‌ی‌نان وای لێ ئەکرد، له‌ناخی ژنه‌ تیب‌گات؛ هه‌رچه‌ند زۆر دژوار بوو. شێرۆ ده‌می هه‌ل‌نه‌په‌چری. ئەتوت وری‌بووه. خودی شێرۆش وا دیار بوو، نه‌ی ئەتوانی سه‌ر له‌ کاری خۆی ده‌ربه‌ی‌نی. ره‌نگه‌ ئەیه‌ی‌ست هه‌ندێ شت بلێ، به‌لام نه‌ی ئەزانی له‌ کو‌یوه‌ ده‌س پێ‌بکات. بێ توانا له‌ خۆی و له‌ به‌رامبه‌ر خۆی‌دا، هه‌روا دانیشتبوو و لیوی ئەگه‌ست. بۆیه‌ مووساش به‌ ناچاری خامۆش بوو. رۆچنه‌ رووناکیه‌ک نه‌بوو. شێرۆ وه‌ک بلێی ئەیه‌وێ سه‌ری قسه‌ بۆ لای مووسا وه‌رگێری، وتی:

— باوکت هاتبوو یان بوندار درؤی ئه کرد؟

— نا، درؤ نه بوو. چ سوودیکی بؤی هه بوو درؤ بکات!

— بؤ له لای نه مایته وه؟ دلی لیت ئیشی.

مووسا هه ئسا و وتی:

— خوی باشتتر ئه زانی که من پیاوی خه لکم. تائیسته خهریک

بووم، مهنگه لکم ساز ئه کرد، پاشان چاشم بؤ برد. ئهوا ئه چم

بؤ لای. ئه گهر پۆیشتی ده رگای کارگه که بیهسته. کارزله کان

ئه رژینه ژووره وه و هه وریشمه کان ئه جوون.

— دای ئه خهم.

مووسا له پلیکانه کان سه رکه وت و به ره و ده رگا شکاوه که ی

گه ور که وته ری.

چه پاو له گه ور هاته ده ره وه. مووسا سلاوی لی کرد و

ماندونه بینی لی کرد و لای دا. چه پاو وتی:

— پیره پیاویک له به رده م کووله که ت دانیشتبوو. میوانت

هه یه؟

— باوکه مه. ئه چی بؤ رهوزه؟

— وا ئه لئین!

مووسا به ره و شوینی خه وتنه که ی خوی پۆیشت و چوه وه

ژووره وه. له نته ره که ی هه لکرد و خسته سه ر ده وریه ک و له

سه ر قورسیه که داینا و هه لیکیشا. رووناکی فانۆسه که، تاریکی

ژووره که ی سمی و خاله مه نده لوو توانی چاو و رووی کو په که ی

بینی. خوی بوو؛ مووسا! پیستی پشکووتبوو و بالق ببوو. وه ک

پیاو ئه پۆیشت به ری دا. وه کوو پیاو دائه نیشت و نیگای له ته مه نی

به ئه زموونتر خویای ئه کرد. جی جی قژیشتی ئه گهر سپی ببوو،

پاشه روکی که چه لیه که ی، جی نیگه رانی نه بوو. په نگه ئه و تاله

سپانه زیاتر شیوه ی پیاوانه ی پی دا بوو. هه رچی چۆن بی، مووسا

بالق ببوو و بالقبوونی منالیش - چ جایه ئه گهر کو ر بی- ئه بی

شکو و شه و قیکی تایبه ت له دلی باوک دا بخولقیینی:

— بابقولی له گهلت چۆنه؟

— چۆن بى باشه؟ وهكوو ههموو ئهوانهى له گهلت فه رمانبه رانيان
ئه جوولئينه وه، ئه ویش له گهلت من ئه جوولئينه وه!

— ئه وه ئه زانم، ههموويان سه رو بنى كلا شيكن. به لام شتيك
ههيه، ئه ویش ئه وهى كه ههموويان پياوى هه لسووپاويان خوش
ئهوئى. ئه مهوئى بزانه ئه ویش له تو رازييه، يان نا؟

— پيم وابى... به ئه ندازهى ئه و زه حمه تهى بوئهوئى ئه كي شيم،
ليم رازييه!

— مزه كهت به ئه ندازه ئه دات؟

— نهء!

— نا؟ ئه مه يان ئيتر بو؟

— تيكرائى ئه و مزهى له سه رى ريكه وتووين خوئى كه مه.
سه ره راي ئه مه ش نيوهى له لاي خوئى رائه گري.
— باشه بوچى؟

— بوچى؟ دياره بوچى. بو ئه وهى ريشم به ده ستيه وه بى و
ناچار بم له سه ر كاره كهى بمينمه وه. راست ئه وئى بارمه كار ييه؛
به لام به روالهت له به ر منيه تى! پاره كه م له لاي خوئى رائه گري و
گوايه پاشانيش... به و پاره يه به مكات به زاوا؟

— جا خو ئه وه خراپ نيه. خيرى توئى ئه وئى. مه گه ر تا كهى
ئه ته وئى له ناو ئه م كونه گورگه دا سه ر بنيته وه و بخه وئى؟ ئه بى
بىر له هاوسه ر و هاوسه رينيك بكه يته وه. مروف خو تا كو تايى
نا توانى به زگوردى بسوورپته وه. پياو و ژن ته واو كه رى يه كدين.
ههموو پياويك ئه بى ده ستي كچه موسلمانىك بگري و بيه ينى
بو سه ر به ره كهى. پيره كان وتوو يانه: پياو كاريك و ژن كاريك، تا
بگه رى روظگار يك.

موسا چايى بن قوريه كهى كرده ناو پيالعه و وتى:

— نه كا به و خه ياله وه هاتبيتى؟

— راست ئه وئى وايه. دل نيگه رانم. كورپكى گهنج و بى

خاوهن له گوندیځی بهم گهوره ییه؛ ههز ئه کهم دهستی کچیک
بخه مه ناوده ست، بۆ ئه وهی کاتیځ که لیږه پوښتم خه یالم
له بابهت توه ئاسووده بی. بوو که کهشم بۆ دوزیو ته ته وه. رهعنا.
کچی ئاتهش. خوت ئه لی چی؟ ها؟ ئه بی زور جار دیبیت!

مووسا گیوه کانی له پی کرد و وتی:

— قورسیه که سارده. ئه چم ئاگر ئه هیتم. تویش هه لسه
و توژی بچۆ بۆ رهوزه. بوندار ناردوییه به دوات دا، به لام ئاگات له
خوت بی. ئه و چاییانه ی له رهوزه ئه یخو ته وه، له بری کریبار بو
حه ساب نه کات. هه لسه... هه لسه.

— راوهسته توژی، با بزانه! ئه گهر رهعناشت ناوی، ههر له م
ناوه یه کیکت بۆ ئه دوزمه وه.

مووسا، بهرام بهر باوکی راوهستا و وتی:

— هه لسه برۆ له بن مینه ره که دانیشه بوخوت. من به
تو کهر نابم! رهنگه له ناو ریگه بابقولی ئه مه ی له میشتکت
پو کرد بی که به و جو ره قورس و قول له سه ری ئه پو ی! ئه گهر بۆ
ئه وه ها تووی بۆ ئی ره ژنه بۆ بهینی، ئه وه له بیر ی بکه. بوندار
ئه گهر هه لپه ی ژن هی نانیه تی بۆ من، دل ی بۆ ته نها بوون و بی چی
و ری من نه سووتا وه. به لکوو له بیر ی کاره که ی خو یایه تی.
ئه یه وی له مهش توند تر قاچم به سه تی ته وه! خوت خو بینو ته...
جوو جکه که له شیریک له ده سگی ریک ئه کړن و ئه ی به نه وه بۆ
ماله وه و پهت ئه به ستن به قاچیه وه. چونکه جوو جکه یه و ئه بی
به خانو وه تازه که ی رابیت! بونداریش خه یالی وایه. به زور ئه یه وی
په تم بکات، هه موو پوژیک توند تر. به لام ئه بی ئه وه بزانی من
له وه زیاتر له قور ناچه قم! ما هده رویش وه کوو ئاوینه وا له بهر
چاوم دا. چاوم لییه تی چو ن باله فرته ئه کات و دهنگی قوو قه ی له
دیواری ماله که ناچیته ئه ولات ره وه!

— چ زمانیکت ده رهینا وه؟ با وه پنا کهم. له که ی و له کو یه
ئه م سه روزمانت پهیدا کردو وه؟ مه گهر چه ند ساله پی که وه

نەدواوین؟

— چەند سألە؟ لە خۆت بپرسە!

مووسا ویستی بپروات بەلام ئاوری دایهوه و وتی:

— ئەو جوتیار و پەشایانە ئەبینی؟ ئەوانەى كه هاتوون و به دهورى دیوه‌خانه‌كه‌دا دانیش‌توون؟ كه چوویت، جوان سه‌یریان بکه. هەر هه‌موویان پەتیک به قاجیان‌ه‌وه‌یه. نه‌ك له بهر ئەوه‌ی كه ژیان هی‌ناوه، نا. له بهر ئەوه‌ی هه‌موویان قهرزازی ئەربابن. هه‌موو سالیك له ناوه‌پراستی زستان‌دا، كه‌وگیریان ئەیدا له بنی مەنجە‌له‌كه. ده‌ستیان بپاره و كه‌نوه‌كانیان به‌تالە. تاقه‌كه‌نمیک بۆ بهر دانی مشكیش له ماله‌كانیان ده‌سناكه‌وئ. جا دین و تی‌ری به‌تال هه‌لئه‌گرن و به‌ره‌و مالى گزیری ئاغه ئالاجاقى، بۆ ئەم ماله‌ حازریه، ئەكه‌ونه‌ پى. وه‌كوو گه‌دا مل خوارئه‌كه‌ن. بابقولى بونداریش له هه‌ماری ئالاجاقى تی‌ریان بۆ پر ئەكا له گه‌نم و جۆ. به‌لام به‌ نرخى خوینی باوكیان له سه‌ریان ئەینوو‌سى. جوتیار له ناوه‌پراستی زستان‌ه‌وه تا سى مانگ پاش نه‌ورۆز گه‌نم و جۆى قهرز ئەخۆن. به‌ نرخى ئەوه‌نده و نیوێك. گه‌نمى مەنى دوانزه قهران ئەكرن به‌ هه‌ژده قهران. كاتیكیش ئەگه‌نه خه‌رمان، به‌هره‌ی جوتكاریه‌كه‌یان ده‌سبه‌جئ له‌برى قهرزه‌كه‌یان هه‌لئه‌گیرئ و ئەچئ بۆ هه‌ماری ئالاجاقى. خو‌شیان به‌ یه‌ك دووبار كا و تی‌ریك گه‌نمه‌وه ئەچنه‌وه بۆ ماله‌كانیان و دوو سى مانگیك سكى منال تی‌ر ئەكه‌ن تا بنی جه‌واله‌كه به‌تال ئەبئ. دیسانه‌وه له ناوه‌پراستی زستان گیریان كردووه! تی‌ری به‌تال هه‌لئه‌گرن و دینه‌وه بۆ مالى بوندار تا ئەو گه‌نمه‌ی كه خو‌یان چاندوو‌یان، ئاویان‌داوه، دره‌و و شه‌ن و كه‌ویان كردووه و کوتاویانه، به‌ نرخى به‌رامبه‌ر و نیوێك له ده‌ست بوندار گه‌دایی بکه‌ن. خو ئاگاداری؟ هەر كه‌سه و به‌ جو‌ریك پەت ئەبه‌ستن به قاجیه‌وه. ئەمانه له سه‌رانسه‌رى ته‌مه‌نیان‌دا به قهرزازی رانه‌گرن و خو‌شیان وه‌ك خاوه‌ن قهرز؛ بۆ ئەوه‌ی چاومان له ده‌ستیان بئ. خووی ئەمانه‌ش ئەوه‌یه كه زوو

ژن بۆ کورپه‌کانیان ئه‌هینن. هه‌شتا ریش و سمیلان دهرنه‌هیناو
ژنیک ئه‌خه‌نه باخه‌لیانه‌وه. وه‌کوو به‌ردیک بیبه‌ستی به‌لاقی
یه‌کیکه‌وه و هه‌ل‌ده‌یه ناو ئاو! سه‌رجه‌مه‌که‌ی کاری بوندار
ئه‌وه‌یه که هه‌مووکه‌س به‌یه‌که‌وه بیبه‌ستیه‌وه و گرێیان بدات.
به‌گیرۆده‌یی رایان بگری. وه‌کوو کوومه‌له‌ مریشکیک له‌ بنی
کاروانسه‌رایه‌کدا قاجیان به‌ستراپیته‌وه. هه‌لسه... هه‌لسه با
برۆین... بوندار چاوه‌پیه!

خاله مهنده‌لوو، هه‌روا به‌ ناباوه‌پیه‌وه چاوی بریپوویه
عه‌رزه‌که و پێ به‌ پێ کورپه‌که‌ی ئه‌رۆشیت. دیاربوو تووشی
بیرکردنه‌وه‌یه‌کی ئالۆسکا و نامۆ بووه. وشتره‌کانی له‌ سه‌ر
گه‌ونه‌کان ئه‌له‌وه‌رین. مووسا رپگه‌ی به‌ خاله مهنده‌لوو پیشان دا
و خۆی چوو بۆ هه‌مار، دار و هه‌زمیک بۆ ئاگری بن قورسیه‌که ده‌س
بخات. خاله مهنده‌لوو پێ نه‌نابوویه ناو دالانه‌که، هه‌ردوو تای
ده‌رگا که کرایه‌وه و شه‌یدا، وشتره‌کانی هه‌نایه ژووره‌وه. شه‌یدا
سفره‌ی نانه‌که‌ی به‌ستبوو به‌ کوڵیه‌وه و به‌ بینینی وشتری
غه‌واره که ده‌میان نابوویه ناو گه‌ونه‌کانی، هه‌لچوو وکه‌وته پلار
هاویشتن:

— ئه‌م وشترانه ئیتر هی کییه به‌م جوړه که‌وتوونه‌ته گیان
درکه‌کانی من؟ ئه‌م گه‌ونانه خو به‌ پێ خویان له‌ ده‌شته‌وه
نه‌هاتوون.

شه‌یدا هه‌لات و به‌دار به‌ربووه سه‌ر ملی وشتره غه‌واره‌کان
و ده‌ستی‌کرد به‌ جێ‌و‌دان، خاله مهنده‌لوو گه‌رایه‌وه و به‌ره‌و
گه‌نجه‌که چوو، ماندوو نه‌بینی لیکرد و داوای لیکرد ئارام بگریت:
— له‌سه‌رخۆ به‌ باب‌ه‌گیان! من میوانی ئیوه‌م. به‌م وشترانه
له‌ شاره‌وه قو‌زاخه‌م بۆ هه‌ناون. باوکت خۆی وتی وشتره‌کانم له‌و
درکه‌نه‌ بخۆن. ئه‌و وتی بیانکه‌مه ناو درکه‌کان!

مووسا له‌ چیشته‌خانه هاته دهره‌وه و سلّوی له‌ شه‌یدا کرد:
— خوا قه‌وت با ئه‌رباب! به‌ سه‌ر باوکه‌مدا ئه‌قیژینی؟

— چى! ئەمە باوكى تۆيە؟
خالە مەندەلوو خۆى ھاویشتە ناو گەفتوگۆى كۆرەكەى و
شەيدا وتى:

— بىرپار وايە من و تۆ بىين بە ھاوسەفەر، شەيدا خان!
— ھاوسەفەر؟ بۆ كۆى ئىشەللا؟
— بەو جۆرەى كە بوندار ئەللى، خەياللى ھەيە تۆ و وشترەكانت
بىئىرى بۆ لىپرى شۆراو بۆ دارکردن. ئاخر ئىمە ھەقائىكىشمان لەوئى
ھەيە بەناوى گولمەمەد، ئەویش كارى ئەمەيە. وشترىكى
ھەيە، دار بار ئەكات و ئەيبا بۆ شار. بىرپارمان داوہ وشترەكان بە
نۆرە باربەكەين. بەو جۆرەى باوكت ئەللى تۆ لەگەل گولمەمەد
كاروان ئەكەى.

شەيدا تاوئىك بىدەنگ بوو و پاشان وتى:
— ئەيناسم گولمەمەد! چ باش! ئەبى برۆم جارى! دەى،
مووسا! ئەمشەو لىرە چ باسە؟
— رەوزە خوئىيە.

— كى رەوزە ئەخوئىنى؟ ديسانەوہش بابە گوللاو يان ئەو
سەيدەكەى تر؟

— ماھدەروئىش ئەخوئىنى!

— ماھدەروئىش!

— تۆ بۆ وەستاوى بابە؟ برۆ سەر، خەرىكە دەس پى ئەكات!
خالە مەندەلوو لە وشترەكانى شەيدا نزيك بوويەوہو وتى:
— پىم وانىيە ئەم وشترانە بۆ داركىشان بشىن. زۆر لەرن.
ئەللى باش نەلەوہراون. لە ناو رى تيانەچن باشە.

مووسا چوو بە دواى كارى خۆى دا و شەيدا شان بە شانى
خالە مەندەلوو وەستا.

خالە مەندەلوو بە دەور وشترەكاندا ئەگەر، سەپىراني
ئەكرد و قسەى بۆ شەيدا ئەكرد. شەيداش گوئى لە قسەكانى
پىرەمىرد و چاوى لە دەرگای كراوہى ژىرخانەكە بوو. بريسكانەوہى

چاوه‌کانی شیرو له پشت په‌نجره‌که‌وه، رایشه‌کاند. نه‌یخسته
خوی و تیپه‌ری. خاله مهنده‌لووی رینوینی کرد و خوی چوو بو
چیشته‌خانه. دایکی، نوورجیهان، له لای کوانووه‌که دانیشتبوو.
شهیدا چاروکه‌ی نان و داری و شتره‌وانیه‌که‌ی دانا و له ته‌ک
دایکیه‌وه دانیشته، سه‌بیله‌که‌ی له ده‌ست دایکی وهرگرت،
مژیکی لیدا و دایه‌وه ده‌ستی:

— دیسانه‌وه‌ش خه‌لکی کو‌کردو‌ته‌وه؟ چ باسه؟

— من چوو‌زانم. مه‌گهر به من ئه‌لی؟ فه‌رمایشته‌کانیشی
به‌م و به‌ودا بو من ئه‌نی‌ری.

شهیدا هه‌لسا و له چیشته‌خانه چوو ده‌ره‌وه. لای بیره‌که
دانیشته و مشتیک ئاوی دا به پروومه‌تی‌دا، ده‌سره هه‌وری‌شمه‌که‌ی
له ملی‌کرده‌وه، ده‌موو‌چاوی وشک کرده‌وه و به‌ره‌و پلی‌کانه‌کان
چوو. له هه‌یوانی باله‌خانه، ئه‌سلان لای سه‌ماوه‌ره‌که، له بن
دیواره‌که‌دا دانیشتبوو و ئه‌ژنوی گرتبوویه باوه‌شی. لای ده‌ستیه‌وه
خاله مهنده‌لوو دانیشتبوو و به دوا‌یه‌که‌دا پیاله‌ی چای به‌تال
ئه‌کرد. شهیدا له هه‌یوان تیپه‌ری و چوو به‌رده‌رگای دیوه‌خانه‌که.
چراتور له ناو تاقه‌که‌دا ئه‌گرا و خه‌لکی قه‌لاچیمه‌ن ده‌ورانه‌ور له
سه‌ر قالی بیرجه‌ندی دانیشتبوو و جار‌جاره‌ چیه‌یه‌کیان له‌گه‌ل
یه‌کدی ئه‌کرد. باب‌قولی بوندار و ناده‌لی به‌رام‌به‌ر به‌ ده‌رگا‌که،
لای سه‌ره‌وه بوون. باب‌قولی له بن برو‌ تیژه‌کانیه‌وه سه‌یری شه‌یدای
کرد و کو‌ره‌که‌ی سه‌ریکی به‌ سلاو راوه‌شان‌د. سه‌له‌وات!
ماهده‌رویش، بالای کشاوی خوی له نیوان باب‌ه‌ گولاو و سه‌ید
کی‌شایه‌ ده‌ره‌وه و به‌ره‌و کورسیه‌که‌ی سووچی ژووره‌که‌ چوو و له
سه‌ری دانیشته. باب‌ه‌ گولاو وتی:

— بو خاته‌می ئه‌نبیاء محمه‌د سه‌له‌وات.

له په‌نای سه‌له‌واته به‌رده‌وامه‌کان‌دا، ماهده‌رویش له سه‌ر
کورسیه‌که‌ خوی دامه‌زراند و شاقه‌لی سه‌له‌ته‌که‌ی دا به سه‌ر
ئه‌ژنوی‌دا، پی‌لووه‌کانی خه‌واند و ده‌ستی‌کرد به‌ ره‌وزه‌ خویندن:

— بسم الله الرحمن الرحيم. یا کهریم و یا رهحیم و یا
رهحیم و یا کهریم. سهرهتای دانیشتنه که مان به ناوی یهزدانی
یهکتا و...

شهیدا، نیگای له روخساری تیکشکاو و چاوه
به قوولآچووه کانی ماهدرویش هه لگرت و وهک پشیلویهک
خوی له ناو ده رگا که دزیه وه. له هه یوان تیپه ری و به ئارامی له
پلیکانه کان چووه خواره وه و لای ده رگای ژیرخانه که وهستا و چاوی
برپیه تاریکی شهو. خاموشی شهو، تهنها دهنگه خو شه که ی
ماهدرویش ئه یله رانده وه. دهنگ، وهک شه مشه له به سهر
ماله که دا بالی رانه وه شانده. به لام شهیدا، زیاتر له وهی گوئی
له دهنگی ماهدرویش بی، هوشی له لای شیرۆ بوو.

«بۆ نه رویشتۆته وه بۆ ماله وه؟ رهنگه برینداری شهوی دی،
نه یویراوه شهو به تهنها له ماله وه بی؟ راوه ستاوه ماهدرویش
رهوزه که ی تهواو بکات و پیکه وه برۆنه وه! به لام ئه گهر وایه، ئه ی
بوخوی له ژیرخانه که داشاردوه؟ ئه ی توانی بچی بۆ لای دایکم.
بوچی ناچی؟ له گه ل ئه و خو نیوانی سازه! ئه ی مووسا کوانی؟
بابرۆم بزانه!»

شهیدا به رهو ده رگا شکاوه که ی گه وره که چوو. مووسا نه بوو.
ئه بی خوی خزانده بته شوینیک.

«مووسا رهنگه له ماندویتی دا سهری نابیته وه و خهوتبی.»
شهیدا گه راپیه وه و به به رده رگای ژیرخان دا تیپه ری و به
تیژی سهیری ناوه وهی کرد. شیرۆ له تاریکیه دا ون ببوو، به لام
دهنگی هه ناسه ی به ئاسانی هه ست پی ئه کرا. شهیدا وهستا
و ویستی پی بنیته سهر پلیکانه که، به لام هه لوه سته ی کرد.
رهنگه دوودل بوو، رهنگه ئه ترسا. رهنگیشه بیرى له ئابرووچوون
ئه کرده وه! هه رچی چۆن بوو، راوه ستا بوو. له م کاته دا، قه دیر به
ئارامی له ده رگا وه خزایه ناو هه وشه و هات. لاره ولار سه یریکی
و شتره کانی کرد، له شهیدا نزیک بوویه وه و چاک وچۆنی له گه ل

[illegible]

هیچی نهوت. شهیدا له سهر پلیکانهکه دانیشته، دهستی کرد به ژیر کلاوهکهیدا و کاکوئی خوراند و ساتیک به بی قسه سهیری شیرۆی کرد. پاشان، پرسى:

— چۆنه تا ئەم کاته لیڤه ماویتهتهوه؟... ئەویش لهم تاریکیهیدا؟

شیرۆ وتی:

— ئیسته ئەرۆم!

هه‌لسا. شهیدا وتی:

— لیم زیزی هیشتا؟

— نه.

— با، هه‌ی. ئەگهر زیز نه‌بوايه‌تی به‌و جوړه ناوچاوت تیک نه‌ئەنا. دلت ئیشاوه ئەزانم! له بهر ئه‌وه‌ی به دیواره‌که‌دا هه‌لگه‌پام و به بی پرس خۆم کرد به‌ژوورا. ئاخر چیم بکردایه‌ت؟ دلم وای ئەویست. ئەگهر نه‌هاتبام دلم ئەته‌قی. ئەرۆ، تیکرای رۆژه‌که، له ناو که‌ویر تۆم ئەبینی!

شیرۆ خامۆش بوو. دهنگی ماه‌ده‌رویش ورده ورده به‌رز ئەبوویه‌وه. شهیدا پرسى:

— ماه‌ده‌رویش پێ زانی من هاتووم بۆ لای تۆ؟

شیرۆ وه‌لامی نه‌دایه‌وه. شهیدا وتی:

— ئەو ئیتر فلسی‌کیش ناهینى. نازانی دویشته‌و، له ناو گولبینه‌که چی کرد! شیت ببوو و هووی ئەکیشتا.

ماه‌ده‌رویش چووبوو‌یه ناو کاره‌ساته‌که. شهیدا هه‌لسا و وتی:

— ژنیکى وه‌کوو تۆ پێخۆری ئەو نییه. ماه‌ده‌رویش رۆژ به رۆژ

زیاتر تیا ئەچى. پێی له سهر توپکلی کاله‌ک داناوه و خزاوه. تۆ ئەبێ ئاگات له خۆت بێ ئەگینا ئەفه‌وتی. هیشتا گه‌نجی. من ئەم قسانه له بهر خۆت ئەلیم.

شیرۆ به‌ره‌و ده‌رگا‌که رۆیشت بۆ ئه‌وه‌ی بجیتته ده‌ره‌وه.

شهيدا له بهر سينه‌دا قيت بوويه‌وه. ماه‌ده‌رويش له غه‌می
چوونه مه‌يدانی عه‌لی‌ئه‌کبه‌ردا ئه‌ینالاند. شهيدا وتی:

— ره‌نگه‌ بچم بۆ تاغی، بۆ سه‌ر ره‌شماله‌کانی ئیوه، قسه‌ و
په‌يامیکت بۆ باوک و دایکت یان براکانت هه‌یه؟
شیرۆ به‌ دژواری لیوی بزوت و وتی:

— من شیاوی ئه‌و برایانه‌ نیم. من مایه‌ی نه‌نگی ئه‌وانم. من
چم داوه‌ له‌وان؟ ملم بشکی یاخوا!
شهيدا وتی:

— بریاره‌ له‌گه‌ڵ گوڵمه‌مه‌دی ئیوه‌ بچم بۆ کاروان، باوکم
خه‌ریکه‌ لی‌ره‌ دوورم ئه‌خاته‌وه‌!

شیرۆ ویستی به‌ لای شه‌یدا خۆی ده‌ربازبکات. شه‌یدا
نه‌یه‌یشت. سینه‌ی کرد به‌ سپه‌ر له‌ سه‌ر رێگه‌ی ژنه‌ و
سه‌ر‌شانه‌کانی گرت:

— ناته‌وی ماچیکم له‌و بناگوویی‌هت بده‌یتی؟
شیرۆ خۆی له‌ ده‌ستی شه‌یدا ده‌ربازکرد و وتی:
— یه‌ک به‌ خۆم نه‌عه‌رته‌ ئه‌کیشم!
نه‌عه‌رته‌ی ماه‌ده‌رویش.

شه‌یدا، په‌لاماری شیرۆی دا و له‌ سووچی ژێرخانه‌که‌،
لای داری ته‌ونه‌که‌ گیري لی‌هینا و توند گووشای به‌ خۆی دا و
هه‌کوو گوێره‌که‌یه‌کی ملۆزم، ده‌م و له‌وسی خسته‌ ناو مه‌مه‌که‌
گه‌ییوه‌کانی شیرۆ و له‌ گیره‌ و کیشه‌یه‌کی کپدا توانی په‌نامل
و بن‌گوئی ژنه‌ بۆن بکات و بیگووشی به‌ خۆی دا. تاوانی کوڵنه‌دانی
شیرۆ. توانی قه‌پ بکات به‌ شانی ژنه‌دا و پالّه‌ په‌ستۆی شیرۆ
خاو بکاته‌وه‌. به‌لام سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موو هه‌ز و په‌له‌یه‌ی که‌
هه‌یبوو ئه‌و تامه‌زرۆیی‌ه‌ی ئاگری تی‌به‌ردابوو، دیسانه‌وه‌ش نه‌یتوانی
به‌ سه‌ر شیرۆدا زāl ببی. شیرۆ توانی به‌ زۆر له‌ خۆی بکاته‌وه‌
و پالّی پیوه‌نی بۆ دواوه‌ و خۆی به‌ سه‌ر و قژی ئالۆسکاوه‌وه‌
له‌ پلی‌کانه‌کان سه‌رکه‌وێته‌ سه‌ر. سه‌رکه‌وت و له‌وی وه‌ستا.

ماهدەرویش بەردەوام ئەیخویند و ئەوانی تریش بۆیان ئەسەندەوه. شەیدا هەستی ئەکرد تەنها ئەوه که وەها ئەبیسێ. لە تاریکایی ژێرخانەکه لە سەر عەرزهکه پانەوه ببوو و سەری بە سەر شانیدا لارەوه ببوو. دلی هیشتا وەکوو دەهۆل لی ئەدا و چاوەکانی ئاوسابوون و خەریک بوون بتهقن. پشیتی ئارەقەیی ساردی لی نیشتبوو. بێ ئەقان دەستی برد بۆ یەخەیی دادراوی کراسەکهی و کلاوەکهی که هەلداربوویە لایەکهوه، هەلگرتەوه و کردیەوه سەری. ئەبوا بروات. هەلسا و لە پلیکانەکان سەرکەوت و لە بەر دەرگا که وەستا. چاوەکانی سەرەتا هیچ کوئی نەبینی، چاوی لەپەشەوه ئەهات. بەلام لە پر، بلیسەیی ئاگری بن دیوارەکه سەرنجی راکیشا، لەو بەری حەوشە، لای دیواری گەورەکه، ئاگر و کەرەنا ساز کرابوو. وادیاروو دوو کەس دوو تارمایی لای ئاگرەکه دانیشتبوون. شەیدا گوئی نەدانی و بەرهو چیشتخانە چوو. بەلام دەنگیک لە لای ئاگرەکهوه بانگی هیئا:

— ئەرباب واباشترە دەرگای کارگەکه دابخە. کارەکان ئەچنە ژوورەوه و هەوریشمەکان ئەجوون!

شەیدا، بەرهو دەنگەکه وەرگەرا. جگە لە مووسا ئەبێ کی

بێ؟

«ملۆزمی، دایک قەحبه!»

نابی گوئی بداتی. کاتی ئەوه نییه سەربخاتە سەری ئەو. ئەبێ خوێ لە بەر چاوه تیژەکانی بشاریتەوه. سەری کرد بە ناو چیشتخانەدا، بەلام دەنگی قەدیری بەر گوئی کەوت:

— ئاگریکی خۆشە، وەرە خۆت گەرم کەرەوه!

کەوابوو ئەوی تریان قەدیرە لەوێ لای مووسا دانیشتوو

و قاچی لە بەر هالای ئاگرەکهدا راگرتوو. ئیتر نەه ئەتوانی خوێ گیل بکات. ئەبوا بچی بۆ ئەوی؛ چوو. که گەیشته نزیکی ئاگرەکه، دەسبەجی بەربوویە جنیو و پلار هاویشتن:

— ناتوانی هەر لەوێ، لە بەر کونەکهی خۆت ئاگر بکەیتەوه،

کورپی سهگ؟ ئه تهوئ گه ونه کانم ئاگر بدهی؟
مووسا، له بهر کورپی بوندار ههلسا و وتی:
— ئاگام لییه ئه رباب! هاتبووم یهک دوو بن گهونی وشک
بدوزمهوه و بیخه مه بن چۆپه مووه ته پهکان. هه میشت گوئ له
په زه کهی ماه ده رویش پابگرم.

شهیدا به تووره ییهوه چاوی برییه ناو چاوی مووسا و وتی:
— تۆ دایک سهگ نازانم چۆن تیتبگه یهنم و زمانت ببرم!
تۆ مه گهر دین و ئاینت هه یه که گوئ له په زه بگری، جه له ب؟
په نگه ئه تهوئ بلی زۆریش خوا په رستی، ها؟ ناجسن!
قه دیر وتی:

— دانیشه لای ئاگره که تۆش، خو هیچ نه بووه. دانیشه!
مووساش مروقیکی خراپ نییه. بهندی ده می توندوتۆله!
شهیدا لای ئاگره که دانیشیت و مووسا به رهو کارگه رویشیت:
— برۆم ده رگا که داخه م؛ برۆم دایخه م!
قه دیر وتی:

— ناپاریزی ئه کهی تۆیش! مائی به م قه ره بالخیه! کات
گیره یئاوه؟

چاوی له دلی ئاگره که، شهیدا ددانهکانی له چیره وه هیئا.
قه دیر، جگه ره یه کی له گیرفانی ده ره یئا و به ئاگره که دایگیراند،
دوو که له کهی دایه ده ره وه و جگه ره کهی دا به ده ست شهیدا وه.
شهیدا جگه ره کهی وه رگرت و مژی لیدا. ساتیک خامۆش بوو و
پاشان به زیوی ئه و گوشاره ی له سه ر سینگ ی بوو وتی:

— ناتوانم. ناتوانم پێشی خۆم بگرم. نه متوانی و ئیسته ش
ناتوانم. ئاگام له خۆم نامینی. خۆم له بیر ئه چیته وه. نه متوانی،
ده ست و پیم مووچرکه ی پیا هات و له خۆم بوومه وه. له پر چه زم
کرد له ئامیزی بگرم و بیگوو شم به خۆم دا. ئه مزانی نابی ئه و کاره
بکه م. کاتی نییه. به لام کردم. به س ته نها باوه شم پیا کرد.
هیچی ترم نه کرد. ئه م کوره ... مووساش زانی؟

قهدير وتى:

— بزانی، به قهبرى باوكيهوه! چەند ساكارى تۆيش! چى
ئەتوانى بىكات؟ مەگەر گونت بگرى. بەلام هەرچى چۆن بى، ناكرى
بلىن تىنەگەيشتوو. مروڤىكى زىرەك و فيلبازە، سەيرى ئەوهى
مەكە سەرى ئەخاتە ناوشانيهوه! مېش بە حەواوه نال ئەكات.
جگە لەمانە خوڤشى گەنجە. هەرچى بى ئەویش دلى هەيه. كى
ئەلى خوڤى دلى نەچوووتە سەر شىرو؟ بەلام ئەگەر ژنى سەيدى
تەلەفوونچى بزانی لىت زىز ئەبى! لەپر بە هيوای خوا بەرەللات
کرد. ئاگات لى بى دەستت نەسووتى!

شەيدا جگەرەكەى دايەوه بە قهدير و وتى:

— پىت وایە لە زمانى دەرئەپەرى.

— لە زمانى كى.

— مووسا ئەلىم ئىتر.

— چى؟ لە دەمى باوكيشى زيادە. چەند ساكارى تۆش. مەگەر
ئەویرى دەم بکاتەوه. مەگەر نازانى تۆ لیوہکانى دائەدوورى؟ هەه،
بەس دوو مۆرەى لى بکەى بەسيەتى. مېزکردنیشى لە بیر
ئەچیتەوه.

مووسا هاتەوه، شەيدا، دەستىدا بە ئەژنۆى قەدیردا و داواى
لیکرد وس بى. دەنگى ماھدەرویش جارێكىتر بەرز بوویەوه:

حسین ئەچى بۆ سەر سەرى عەلى ئەكەبر. كاكۆلى
عەلى ئەكەبر خەلتانى خوینە!

باوك، عەلى لەسەر خاكەكە بەرز ئەكاتەوه لە بەردەم
زولجەناح دای ئەنى:

ئاخ! بە چ روویەكەوه بگەریمەوه بۆ خپووت
عەلى ئەكەبرەكەم.

ئای دايكى لەيلا وەرە شوڤرەلاوہكەت وەر بگرەوه! وەرەو
بیبینە! وەرە! وەرە!

عەلى گيان، عەلى گيان، عەلى گيان،

عهلیگیان!

جهماوهر ههر ههمووی دهنگی دابوویه دهنگی ماهدهرویش؛
عهلیگیان، عهلیگیان، عهلیگیان، عهلیگیان!
عهلیگیان، عهلیگیان، عهلیگیان، عهلیگیان!
له ناو شۆر و ههڵچوونی ههشامهتهکه، پێ مینههری بابه
گولّاو دهستی پێ ئهکرد.

مووسا هات، له لای ئاگرهکهوه دانیشته و وتی:
— چ شۆر و شیوهنیکی بهرپاکردووه ماهدهرویش!
شهیدا خیسهی لیکرد و وتی:

— کوپی تۆ ئهکزیڤتهوه، نهگبهته! قسهی دین و ئیمان که
ئهبیسی ئهلیی نهوشادر ئهکهنه قنت. ئهوسا به منیش ئهلیی
هاتوویت گوێ له پهوزه بگری. پێت وایه من کهرم و ناتناسم،
ملۆزمی، فیلبازی، سهگباب!

مووسا خۆی کوکردهوه و وتی:

— خۆمن مهبهستیکی خراپم نهبوو شهیدا خان. ههروا بۆ
گالته وتم. کێ به تۆی وتوو من بێ دینم؟ ههر کهس نوێژ
نهخوینی خۆ نابێ به بێ دین. بۆ وینه تۆ خۆت که نوێژ ناکهی بێ
دینی؟

شهیدا سهیری قهیری کرد و وتی:

— مروّف مهگهر زمانه سهگهکهی لهبنا بپری تا خۆی لهدهس
ئهو زمانه درێژهی پزگار بکات. وهلامی ههموو شتیکی به ئامادهی
له لایه!

قهیر وتی:

— ههرچی ههیه مووسا کوپی چاکه! دهمی قورسه. دووکهلی
ئاگرهکهته خهوت، مووساخان!

مووسا وتی:

— ئهگهر گهرمتان بۆتهوه، ههلیگرم بیهه بۆ ژیر قورسیهکه.
ئهگهریش بتانهوی گهورهمان بکهن، بابچین بۆ مائی من!

شهيدا وتى:

— پيويست ناکا خۆت شیرين بکهى! هه‌لگه‌ره و برۆ!
قه‌دير و شهيدا خويان له ئاگره‌که دوورخسته‌وه و مووسا
مه‌نگه‌لى ئاگره‌کهى هه‌لگرت و به‌ره‌و ده‌رگا شکاوى گه‌وره‌که
چوو. قه‌دير سه‌يرى رويشتنه‌کهى کرد و به شهيداي وت:
— تا تهنوره‌که گهرمه نانه‌که‌تى پيوه‌ده. زووبرۆ به دواى دا!
تیی بگه‌يه‌نه ئه‌بى ده‌مى داخات! هه‌للى! ده‌مى مروف قفل و
ئه‌لقه‌ريزي نيه. ئيسته ئه‌بى ميخى خۆت داکوتى!
شهيدا هه‌لسا و به فرکه به دواى مووسادا رويشت. له‌پشت
ديوارى گه‌وره‌که به‌رله‌وهى سه‌ربکا به کونه‌کهى دا، سه‌رشانى
گرت:

— راوه‌سته بزانه توخمى سه‌گ! بللى بزانه، کاتى که‌من
له‌گه‌ل باوکت قسه‌م ئه‌کرد، تو ئه‌تزانى شيرو له کارگه‌يه؟
— به‌للى ئه‌رباب. ئه‌مزانى.
— باشه، کاتيک که من چووم بو کارگه، ئه‌تزانى بوچى
ئه‌چم؟

— به‌للى ئه‌رباب!
— ئه‌ى بو هيچت نه‌وت؟ بو کوکيه‌کت نه‌کرد که من نه‌چم؟
— جا به من چى ئه‌رباب!
— منيش ئه‌مويست ئه‌وه بزاني: به تو چى! له بيرت بى به تو
چى! تيگه‌يشتى؟ ئه‌گه‌ر له شويينيک باسى بکهى، ئه‌گه‌ر بزانه
ليوت هه‌لچريووه، له بنا زمانت ئه‌برم. تو هيچت نه‌بينيوه،
تيگه‌يشتى؟

— به‌للى ئه‌رباب، من کوير بووم!
— زور چاکه؛ ئيسته بچوره کونه‌که‌ت!

مووسا پشتى کوّمه‌وه کرد و خزايه ناوه‌وه. شهيدا گه‌رايه‌وه
و قه‌دير وتى:

— بابه گولاويش پاش مينبه‌رييه‌کهى خویند. ره‌وزه خه‌ريکه

تهواو ئه‌بی. تو چیت کرد؟

— هیچ! وتم زمانی بلکینی به قنیه‌وه. خه‌ریکن دۆعا ئه‌که‌ن؟

— ئا. ئه‌لئی ریگه‌یان به سه‌ید نه‌دا پاش مینه‌ری بخوینی.

دۆعای ته‌واو بوونی ره‌وزه‌که، سه‌ید ده‌ستی پیکردبوو:

«یاالله، یاالله، یاالله. السلام وعلیک یا غه‌ریب الغریب.

السلام علیک یا ابن رسوالله. السلام علیک یا حسن المجتبی.

السلام علیک یا ابن مرتضی...»

قه‌دیر و شه‌یدا به‌ره‌و دالانه‌که چوون و سه‌رکه‌وتن بو بانیجه.

خه‌لکه‌که هاتبوونه ناو هه‌یوان و به‌ دوای پیلآو و گالۆشه‌کانیان دا

ئه‌گه‌ران. قه‌دیر و شه‌یدا، لای دیواره‌که وه‌ستان. خه‌لکه‌که،

چه‌ند چه‌ند و شان به‌ شان له‌ پلیکانه‌کان ئه‌چوونه خواره‌وه، له‌

دالان تی ئه‌په‌رین و به‌ره‌و کۆلان ئه‌بوونه‌وه. بابقولی بونداریش له‌

ناویان دا بوو. بابه‌ گولآو هیشتاش دۆعای ئه‌کرد و به‌ کویره‌کویر

به‌ره‌و ده‌رگا که ئه‌رۆشت. یه‌ک دووانیک له‌ته‌ک کوخا بابقولی

بوندار ئه‌رۆیشتن و چه‌چه‌یان ئه‌کرد.

نوورجیهان سه‌ری له‌ چیشته‌خانه‌که‌وه ده‌ره‌ینابوو و رۆیشتنی

خه‌لکه‌که‌ی سه‌یر ئه‌کرد. وشتره‌کان ملیان با ئه‌دا.

قه‌دیر و شه‌یدا، که له‌گه‌ل خه‌لکه‌که دابه‌زیبوون، له‌

پشت وشتره‌کان وه‌ستابوون و سه‌یری سیبه‌ری جه‌ماوه‌ره‌که‌یان

ئه‌کرد. ئه‌نجام؛ ماله‌که چۆل بوو. بابقولی باویشکیکی دا و بانگی

شه‌یدای کرد. شه‌یدا له‌ پشت وشتره‌کان هاته‌ ده‌ره‌وه و به‌ره‌و

باوکی چوو. بابقولی وتی:

— ده‌رگای هه‌وشه‌ داخه‌!

شه‌یدا رۆیشت، زنجیری ده‌رگا که‌ی داخست و گه‌رایه‌وه.

بابقولی پرسى:

— وشتره‌کان چۆن له‌وه‌ران ئه‌مپۆ؟ باش تیر ئه‌بن؟

شه‌یدا وتی:

— له‌ کوئی تیربین؟ له‌ سه‌ر بیابانی به‌تال؟

بابقولى بوندار چووه ناو دالان و وتى:
 — ئەيان نىرم بۇ شوينىك باش تىر بىن. بۇ تاغى. وەرە بۇ
 سەرەوۋە با بزانم پياۋى كارى يان نا!
 شەيدا، بەرلەوۋەى بە دواى باۋكىدا بىروات، گەرپايەوۋە و
 سەيرى قەدىرى كرد. قەدىر، پاللىدابوو بە پىشتى وشتەرەكەوۋە و
 وەستابوو. شەيدا بە دواى بابقولىدا رۆيشت و وتى:
 — قەدىرى كەلەيى خوادادىش ھىشتا لىرەيە، پىم وابى كارى
 بە تۆيە.

بابقولى چووه ديوەخانەكە و وتى:
 — ئەزانم! بلى با بىت بزانم كارى چىيە؟
 شەيدا چووه بەر بانىجە و قەدىرى بانگ كرد. قەدىر لە پەناى
 وشتەرەكان ھاتە دەرەوۋە و سەرەكەوت. پۇستالەكانى لە دەرەوۋەى
 دەرگاگە داكەند و پىي نايە ناو ديوەخان. لاي دەرگاگە، تۆزى سەرتر
 دانىشت و ھەوللى دا خوى قورس رابگرى. ئەسلان، نادەلى و
 ماھدەرۋىشيش بوون. ماھدەرۋىش جگەرەى ئەكىشا و نادەلى
 لە سووچىكا لاي ئاگرەكەوۋە كزىبوو و چۆخەكەى لە خۆيەوۋە
 ئالاندبوو. ئەسلان خەرىكى كۆكردنەوۋەى قەندان و ژىرسىگارى
 بوو. بابقولى بوندار لاي مەنگەلەكە دانىشت، كەولپۇسەكەى
 لە شانى داگرت و بەرلەوۋەى لە قەدىر بىرسى، بە ئەسلانى وت:
 — ئەم ئاگرە تازەكەرەوۋە. پاشانىش وافوورەكە بەيئە،
 پىموابى ئارەقە بە تەختى ناوشانى ماھدەرۋىشدا جۆگەلەى
 بەستوۋە. بەلام سەيد! تۆش عەجەب دەنگىكت ھەيە! بە راستى
 بارەكەللا. باش فرمىسكت لە چاويان دەرھىنا. بەلام مەگەر ئەم
 سەيدە تەلەفوونچىە ئەھىلى؟ ئارەزووم ئەوۋەيە جارىك كەسىك
 رەوزە بخوينى و ئەو بتوانى خوى رابگرى. بەدەست خوى نىيە،
 ئەلى شتىك لە ناو مىشكىا ئەكەوۋىتە جوولە.

ئەسلان پەمپى دا لە لۆكسەكە، مەنگەلى ئاگرەكەى لە
 بەردەمى باۋكى ھەلگرت و بردىيە دەرەوۋە. بابقولى كەولپۇستەكەى

دا به شانی دا، پرووی له قه‌دیر کرد و وتی:
— دهی ئاشنا، ئهمجا تۆ بلّی، بزانه کارت چیه؟ نه‌کا
هیشتاش دلت به دواي وشتره‌کانه‌وه‌یه؟

قه‌دیر تفه‌که‌ی قووت دا و وتی:
— نا بوندار، نا، ئیتر! خو منال نیم. ئه‌زانه ئه‌و وشترانه ئیتر
ناگه‌رینه‌وه بو مائی ئیمه. ئاویک که رۆیشت ناگه‌رینه‌وه. نه‌ه
ئیتر! به‌لام راستیه‌که‌ی له لای خۆم بیرم کرده‌وه بيم بو ئیره
تکایه‌کت لی‌بکه‌م. پرووت لی‌بخه‌م و ریشم بکه‌مه بارمته.
— کورتی بکه‌ره‌وه! بچۆره سه‌ر خودی باسه‌که.

قه‌دیر، قنه جگه‌ره‌که‌ی له ناو ژیرسیگاره مسه‌که‌دا کوژانه‌وه
و وتی:

— ئه‌م چه‌ند رۆژه زۆرم بیرکرده‌وه؛ بوندار. ئه‌بینم ئه‌و رپگه‌ی
تا ئیسته گرتوومه‌ته به‌ر، ناگات به هیچ کوئ. بویه بیرم له‌وه
کرده‌وه کاربکه‌م. بۆم روون بوته‌وه جگه له زه‌حمه‌ت کیشتان
رپگه‌ی تر نییه. نامه‌وئ ئیتر به‌تال و هه‌تال به کوژانان دا بگه‌ریم.
وتم بيم بو ئیره و به پیروزی ئه‌وه‌ی که تۆ بوویت به کوئخا،
پرووت لی‌بخه‌م که وشتره‌کانم پی‌بده‌ی بیانبه‌م بو دارکیشتان.
چه‌ندم هی‌زم فروشت خاویه‌که‌ی ئه‌یکه‌م به دوو کوته‌وه. نیوه‌ی
بو تۆ و نیوه‌شی بو من. هه‌م وشتره‌کان بی‌کار نابن، هه‌م له‌وئ
ئه‌له‌وه‌رن. پارووه نانیکیش ده‌س من ئه‌که‌وئ. ئه‌گه‌ر بوندار رای
لیبئ ئه‌وه زۆر باش ئه‌بئ.

بابقولی سه‌یری ناده‌لی و ماه‌ده‌رویشی کرد و وتی:
— داوايه‌کی نابه‌جیت هه‌یه قه‌دیرخان! تۆ له لای خۆت بیرت
نه‌کردۆته‌وه من ئه‌م دوو کوپه زه‌به‌لاحه‌م خستۆته‌وه و گه‌وره‌م
کردوون که چیان لی‌بکه‌م؟ ها؟ بیانکه‌م به شاف؟ یان ره‌شکه‌ی
کایان پی‌ بکیشم. له کوپه‌کانم بگه‌ریم حۆله‌حۆل به کوژانان دا
بگه‌رین و وشتره‌کانم بده‌م به تۆ بیانبه‌ی بو دارکیشتان؟ ئه‌وسا
خه‌لکی چیم پی ئه‌لین؟ مه‌گه‌ر ئه‌مانه خۆیان ناوکیان که‌وتوو؟

نا کوری که لای خواداد، ههمیشه داوای شتیک بکه بو بهخشین
بشی. نه! بیریشی لی مه که ره وه!

ئهسلان به مهنکه لی ئاگره که وه هاته ژووره وه، لای ئه ژنوی
باوکی داینا، چوو بو ههوی شخان و حوقه و وافووره که ی هیئا.
بابقولی وافووره که ی له کیسه که دهره یئا و کون و کلکه که ی
سهیرکرد و به ماه دهرویشی وت:

— ههر ئیسته سازت ئه که م، سهید. ههر ئیسته... تو چی
قهیر؟ هزت لییه وهره نزیکتره وه!
قهیر وتی:

— نا، بوندار. عه شقیم نییه.
قهیر هه لسا و له دهرگا که چوو دهره وه. بوندار وتی:
— شیو؟

قهیر وه لامی دایه وه:
— نووشی گیان.

پاش توژیک دهنگی پیی قهیر بیسرا، له پلیکانه کان ئه چوو
خواره وه. بیسراش که زنجیری دهرگا که ی هه لگرت و دهرگا که ی
کرده وه. شهیدا ناوچاوی تیکن و ئهسلان بیر کرده وه دیسانه وهش
وه کوو تارمایی به کو لانه کان دا ئه که ویته ری و به خاموشی پیاسه
ئهکات.

بابقولی به ئهسلانی وت:

— بیر له چی ئه که یته وه؟

ئهسلان وتی:

— باب به گولاو گه رابوو یه وه!

— دهی! فه رمایش؟

— داوای شیوی ئه کرد!

— تو چیت پیوت؟

— وتم چات خواردوو برۆ به داوای کارت دا. خو میوانی نه بووه!

رهوزه خوینی بوو. ئه ویش توژی پرت هوبولهی کرد و رویشت.

شەيدا وتى:

— كفر ئەبوو ئەگەر پارچە نانېكت بىدايە بە دەستىيەو؟

ئەسلان وتى:

— نەمدا، نەمدا! زۆر دلت بۆى ئەسووتى، ھىشتا لە كوۆلانە،

برۆ بە دواىدا پىي ئەگەيتەو.

بابقولى وتى:

— بەسىيەتى. پىويست ناكە بەربىنە يەك. ئىرەش چۆل بىكەن!

زووتر! وەرە پىششەو ماھدەرويش.

كورەكان چوونە دەرەو، ماھدەرويش خۆى خزانە نىكەو

و نادەلى لە سووچەكە ھەلسا و بەرەو دەرگاە رۆيشت.

بابقولى لىي پرسى:

— تۆ بۆ كوۆ ئەچى؟

— ئاسوودە بە خالۆ، ئەچم بۆ لاي كورەكان.

— كەوابوو ئىو پىكەو نان بخۆن و بلى شىوى من و سەيدىش

بەينن بۆ ئىرە. بەراست... چوون بۆ كوۆ؟ بە شەيدا بلى كارم

پىيەتى. با بىت. تۆش وەرە دانىشە نادەلى.

نادەلى و شەيدا گەرەنەو و دانىشتن. بابقولى بەستىكى

بۆ ماھدەرويش دانا و بە شەيداي وت:

— ئەمەوئى بىننيرم بۆ تاغى. پىاوى ئەو كارە ھەيت؟

شەيدا لە بنەو سەيرىكى نادەلى كرد و وتى:

— بۆچى نەبم؟ مەگەر تاغى پىاوخۆرە؟

بابقولى وتى:

— كوۆتەى تاغ لە شار باش ئەكرن. ئەو دوو سى وشتەرە نابى

خۆ ھەروا بىكاربن و تفاق بخۆن. گولمەمەد رانەكەى بەجى

ھىشتوو و دار بار ئەكا، ئەيا بۆ شار و ئەيفرۆشى. قسەم

لەگەل كرد و وتم تۆ ئەنيرم بۆ لاي. پىاويكى ناجوامير نيە.

وتى بىنيرە. جا برۆ خەرىكى پىنە و چاككردنەو دەرەبەن و

كورتانى وشتەرەكان بە. بەيانى لەگەل ئەم پىرەميردە، ناوى چىيە

خوايه! ئا، مامه... نا، خالە مەندەلوو، باوکی مووسا بەرپۆ
ئەکەوی و بەرهو ئەوێ ئەروێ بۆ تاغی. خودی خالە مەندەلووش
خەلووزکیشتە و شوینەکە ی نزیك رەوهندی کەلمیشیەکانە. برۆ
کەلووپەلت خەکەرەوه.

شەیدا وتی:

— مەگەر نەت ئەویست وشتەرەکان پەروار بکە؟

بابقولى وتی:

— بۆچی مەگەر؟ ناتەوێ برۆی؟ لیڤە دلت لای کەسیک گیرى

کردوو؟

— نەخیر. شتی وانیه. بەلام ئەوه ئەزانم مالى پەروار نابێ

بارى پى بکیشری. گۆشتیان ئەوهری!

بابقولى وافوورەکەى دایە دەست ماھدەرویش و وتی:

— منیش ئەوه ئەزانم. جارێ برۆ کەلوپەلەکەت کۆکەرەوه.

بانگی بەیانى ئەبێ بکەوێتە پى.

شەیدا وتی:

— لانیکەم رووت لەگەل قەدیریش خۆش بوایەت. هەردوو کمان

پیکەوه ئەرویشتین!

بابقولى بوندار، لە بن برۆ تیژەکانیەوه لە شەیدا مۆر

بوویەوه و وتی:

— ئەسپێ خۆی چیه، تا سەرۆپیکەى چى بى؟ دوو پیاو

بەسێ وشتەرەوه بکەونە پى چى بکەن؟ ئەگەر کاروانیک بوایە

ئەوه شتیک بوو، بەلام دوو وشتەر و لەتیک کەى بەشى دوو

پیاو ئەکات؟ ئەو قسەیه لە هەرکۆى بکەى پیت پى ئەکەن!

برۆ کارەکانت جى بەجى بکە! برۆ! بە دایکیشت بلى شیومان بۆ

بەینیتە سەر.

شەیدا چووە دەرەوه و بابقولى بوندار بە ماھدەرویشى وت:

— نازانم چ جوړه دۆعا و چاوەزاریک بکەمە ملی ئەم هەتیوه

تا لەگەل ئەم قەدیرە توخمە سەگە هەلسوکەوت نەکات؟

ماهدهرویش له بونداری زیاتر ههستی به بوونی ئەو دووگه‌نجه
 پیکهوه ئەکرد. ئەو دووانه پیکهوه، بۆ ماهدهرویش وهکوو دوو
 شاخ بوون. دوو شاخ له ناو چاوه‌کانی ئەودا. دلی لیان پرپوو.
 به‌لام کهس نه‌بوو ده‌رده‌لی له‌گه‌ڵ بکات. لی‌ره‌ش نه‌ی ئەویست
 نادعه‌لی له ژيانی تی‌بگات. برپای به بونداریش نه‌بوو. بۆیه خامۆش
 وگوێ بوو و به‌س سه‌ری بۆ قسه‌کانی بونداری ئەله‌قاند.
 نادعه‌لی هه‌لسا و له ده‌رگا‌که چوو ده‌ره‌وه، با‌بقولی پێی
 وت:

— به یه‌کی‌کیان بلی بروات به دوا‌ی قوربان به‌لووچ دا و پێی
 بلیت بۆ شیو بی‌ت بۆ ئێره!
 — باشه.

نادعه‌لی وتی و چوو خواره‌وه. شه‌یدا له سه‌ر سه‌فره‌ی
 وش‌تره‌کانی دانیشتبوو کا و په‌مووی تی‌که‌ڵ ئەکرد. ئەسلان لای
 چی‌شت‌خانه چاوه‌رپێ شیو بوو. نوورجیهان خه‌ریک بوو رۆنی
 ئەق‌رچاند. نادعه‌لی لای بیره‌که وه‌ستا و وتی:
 — خالۆ ئەلی یه‌کتان بچی به دوا‌ی قوربان به‌لووچ دا بۆ شیو
 بی بۆ ئێره.

شه‌یدا وتی:

— به‌و بلی.

ئەسلان ئاوری له برا‌که‌ی دایه‌وه و وتی:

— مه‌گه‌ر گویت لی نه‌بوو به منی وت شیویان بۆ ببه‌م؟

شه‌یدا وتی:

— هه‌ر کاری ژنانه بکه؛ بۆ‌جاری‌کیش ده‌ستت نه‌دایه کاری‌کی

پیاوانه!

له‌سه‌ر سه‌فره‌که هه‌لسا، ده‌ستی ته‌کاند و وتی:

— پووره ئەسلان! ئەی خوا ئەو ریش و سمیل‌ه‌ی بۆ پێداوی؟

به‌ره‌و ده‌رگا‌که رۆیش‌ت و وتی:

— ئەیه‌وی ژنیش به‌ینێ! پف!

نادعەلى كەوتە دواى شەيدا و وتى:
— ئەگەر تەنھاي راۋەستە پىكەۋە برۆين. خراپ نىيە منىش
ھەۋايەك ھەلمژم.

شەيدا وتى:

— خراپ نىيە. سەيرىكى كۆلانىش ئەكەى!
نادعەلى قەيتانى پۆستالەكانى بەست و چۆخەكەى دا بە
شانىدا و لەگەل شەيدا رۆيشتن.

شەو، لە سەرمان خۆى گرمۆلە كردبوو. ھاتبوۋىيە ھەك.
رەنگى شەو بەنەۋىشتەر لە ھەمىشە و ئەستىرەكان لەشيان
سپىتر بوو. جۆگەى ئاۋەكە، لە بەسىنى خۆىدا خۆرەى ئەھات.
خۆى ئەدا بەديوارى جۆگەكەدا، ئەخزا و قلقلى نەرمى خامۆشىيە
قورسەكەى شەۋى ئەزپاند. شەيدا وتى:

— جا لە كوئى بىدۆزىنەۋە؟

نادعەلى وتى:

— مەگەر لە مائەكەى نىيە؟

— مائى لە كوئى بوو بەلوۋچى قن پروت؟ لاي نىۋەشەۋ ئەچى
لە توۋنى گەرماۋ ئەخەۋى. ئىستەش شەۋ ھىشتا ماۋىيەتى.
نازانم لەكام گۆرستانە!

نادعەلى خامۆش بوو. شەيداش.

— زوو لە مائ دەركەۋتن؟

قەدىر بوو. شەيدا لاي لىكردەۋە. قەدىر لاي ديۋارەكە چىچكانى
كردبوو و چوۋبوۋىيە ناو خۆيەۋە.
— بۆ لىرە دانىشتۋى؟

— ئەى لە كوئى دانىشم؟ لە مائەۋە؟ ھەھ! خوا ھىچ
بەندەيەك توۋشى ئەۋ باۋكە نەكات كە من ھەمە. ئەھاتن بۆ
لاى من؟

— نەء. بە دواى قوربان بەلوۋچ دا ئەگەرپىن. نەت بىنيۋە؟

— ئەبى لە مائى پوۋرە سەنەما بى. ئەۋ خۆ شوئىنىترى نىيە،

بچى.

— دىي پىكەوۋە برۆين؟

— بۇ نايەم؟

قەدىر ھەلسا و شان بە شانى شەيدا و نادەلى، بەرەومالى
پوورە سەنەما. شەو لە كوۆلان ئەلەوۋەرا و سى پياو، خامۆش و
لە ناو خوياندا، بە سەر بالەكانىدا ئەرۆيشتەن. قەدىر بەلام، تاوى
خامۆشى نەبوو. نادەلى ھىشتاش بۇ قەدىر نامۆ بوو و قەدىر
نەي ئەتوانى بە بى ئەوۋە سەر لە بنج و بناوانى دەرېھىنى، لە
كوۆلى بېتتەوۋە. پرسى:

— ئاشنامان چۆن رېگەي كەوتۆتە ئەم ناو، شەيدا؟

شەيدا وەلامى دايەوۋە:

— خزم سەردانى خزم ئەكات ئىترا! نادەلى كورە پوورى
ئىمەيە. رەنگە ھەوالى زانيوۋە ئەمانەوۋى بچىن بۇ خوازىنى بۇ
ئەسلان!

نادەلى وتى:

— نە. ھىچ ھەوالىكم پى نەگەيشتبوو. ھەروا بە رېكەوت
ھاتم. نازانم بۆچى؟ بەس ھاتم. رەنگىشە نەھاتايەتم. ئەگەر
لەغاوى ئەسپەكەم بە لايەكىتردا با بدايەت، رەنگە ئىستە لە
شوينىكىتر ئەبووم. بەلام لەغاوۋەكەم بەملادا بادايەوۋە و ئەوا
لېرەم!

قەدىر وتى:

— واديارە مرۆقى وەكوو من لەم ولاتە زۆر پەيدا ئەبى... تۆ
نادەلىخان، ھەقالى رېت ناوى؟

نادەلى وتى:

— لە دووكانى ئەسلان، ئەمرۆ ھەندى شتت وت؟

— لە چ بابەتپىكەوۋە؟ ئارەق؟

— من واتىگەيشتەم!

— بۆچى مەگەر ھەزەت لىيە؟

— بئى ھەزىش نىم، ھىنى كوئىيە ئارەقەكەت؟ دەرەگەزە يان سودخور؟

— دەرەگەزىم ھەبوو، تەواو بوو. ئەوھى كە ھەمە، خۆم خستوومە. ئارەقى سودخور لە لای ئەلئى تىزابە. ئارەقخۆرى يان تازە دەست پئى ئەكەى؟

— با بگەينە سەر کووپەكە، ئەوسا دەرئەكەوئى! شەيدا خۆى ھاوئىشتە ناو قسەكەيان وتى:
— ئىستە خۆ نابئى! ئەبئى پاش ئەوھى بوندار نوست... ھەز ئەكەن قىژە و ھاواری بەرز بئتەوھ؟

نادەلى پرووى كرده كوپى خالۆى و بە بزەيەكەوھ وتى:
— زۆر لە بوندار ئەترسى؟
— شەيدا تەشەرەكەى نادەلى وەلام دايەوھ:
— ئابروو رائەگرم. نامەوئى ناچار بىم لای لىبكەمەوھ. باوك و فرزندىيەكيان وتووه ئاخرا!

قەدىر وتى:
— ئەوئىش ئەو باوكە! بىر و ھۆشى ھەمووى لە لای كورەكانىيەتى سەر و سامان بگرن و دابمەزئىن. نەء. نەء. بابقولى بوندار بۆ كورەكانى باوكئىكى خراپ نەبووھ.

نادەلى بە قەدىرى وت:
— وا پئى ئەچئى، بوندار لەگەل تۆ نئوانى خۆش نىيە؟
قەدىر بە تەوسەوھ وتى:
— بە پئچەوانە زۆرئىش خۆشى ئەوئىم! بەلام لەوھ زىاترى لەدەس نايەت بۆ منى بكا!

نادەلى، لەپەر پرسى:
— بە راست شەيدا ئەم ماھدەرئىشتە كئىيە؟
قەدىر سەيرى شەيداي كرد، شەيدا پرووى وەرگئىرا. نادەلى ديسانەوھ پرسىياري كردهوھ و قەدىر لە وەلامىدا وتى:
— دەرئىشتىك بوو پەناى ھىنا بۆ ئىرە، بۆ مالى بابقولى

بوندار. شووی شیرویه. شیرو خیلکيه. له کهلمیشیهکانه،
خوشکی گولمحه مه ده.

شهیدا وتی:

— خوشکی ئەو گولمحه مه دهی بپیاره من بچم بو لای، بو
دارکیشتان. وان له تاغی.

نادعه لی له لای خوئی وتی: «ئەزانم» و سهری راوه شانده.
له بهر مائی سه نه ما وه ستان. شهیدا دای له ده رگا. دهنگی
خه والووی عه بدوله رهش له قوولایی ماله که وه هات. شهیدا
وتی:

— بیکه ره وه، خو مانین.

عه بدوله رهش هات و ده رگا که ی کرده وه. شهیدا، قه دیر و
نادعه لی چوونه ژووره وه. له کاتیکا به پلیکانه کاندا ئەچوونه
خواره وه، شهیدا پرسپاری قوربان به لووچی کرد. عه بدوله رهش
کیلۆنی ده رگا که ی داخست و وتی:
— خه وتو وه.

— ئەم ره شهش شوین و کاتی خه و بیداری دیار نییه.
شهیدا چووه ژووره وه. پووره سه نه ما، وهک هه می شه،
لای چرای شی ره که له سه ر شانیک راکشابوو و بو سهیدی
ته له فوونچی دئه گیراند. خالۆی قه دیر لای دیواره که دانیشتبوو
و سه ری داخستبوو. پاله وان به لخی پاللی دابوو به دیواره که وه
و ته سبیحه زه رده ده نک درشته که ی به دهستی چه پی ئەگیرا.
سهیری په نجه ئەستوورهکانی خوئی ئەکرد و له بهر خو یه وه
پی ئەکه نی. ته قیله چلکنه که ی له سه ر برۆی داناوو و تیژی
برۆ و برژانگی له بهر تیشکی گرسۆزه که دا ئەبریسکانه وه.
شه ویلکهکانی پاله وان به لخی، وهک هه می شه ئارام و له سه رخۆ
ئەجوولانه وه. دیاروو میۆزه کیویله یان شه که ره گو یز ئەجاوی. کهم
دیوو ی گیرفانهکانی پاله وان میۆز و کشمیش و قه یسیه وشکه ی
تیا نه بی. هه روه ها زۆر کهم بینرابوو شه ویلکه قورس وزله که ی

له جوو له كهوتبى.

شهيدا به بى سلاو چوو ژوورهوه، به نيگاي سمينهري
سهيري دهوړ و بهري كرد و كه بهلووچى نه بينى، يهكسهر چوو
بو پاشخان. بهلووچ له سووچيكا له سهر شهلهته شرهيهك
ليى خهوتبوو. بهلووچى به نووكى پيلاوهكهى داچلهكاند. بهلووچ
راستهوه بوو و دانىشت. چاوى ترووكاند و بهرلهوهى دهرههتي
پرسياركردنى دهسكهوئ، شهيدا پيى وت:

— قنت كردوته خه و كهچى؟ رابه خوټ كوكرهوه، بوندار
كارى پيته. زووكه.

قوربان بهلووچ ههلسا. شهيدا سهيري پاچالهكهى كرد،
يهكيك له قوماربازهكان سهري بهرزكردوه و وتى:
— كورى بوندار، وهره دانيشه فاليك بگرهوه. پهري تازهيه له
شارهوه هاتوه.

شهيدا كه تا هم كاته پيى قومارهكهى نهديوو وتى:
— كاتم نيه. وهختيكي كه.

هاتهوه ژوورهكه و به بى گويدانه نهوانهى له ژوورهكهدا بوون
ويستى برواته دهرهوه. بهلام بهر لهوهى بچيته دهرهوه، پالنهوان
بهلخى به پلاريكى زمانه دريژهكهى، رايگرت:

— زور خوټ كيف نهكهيتهوه كورى بوندار! ناگات له
بهرزهفريپهكهت بى، نهوهندهت نهزاني پهړ و بالټ ههپرووزا!
قهدير و نادهلى ههروا له دهرهوهى دهرگاكه، له ههوشه
بچووكهكهى مالى سهنهما وهستابوون. قوربان بهلووچ له كاتيكا
كاكو له رهشهكاني نهكرد بهژير كلاوهكهيهوه، به لاي شهيدادا
تيپهري و چوو دهرهوه.

شهيدا له ناو چوارچيوه دهرگاكهوه گهرايهوه و وتى:

— تو بو قنت ناگر نهگرئ كاتيكا چاوت به من نهكهوئ،

گوډهرز؟

— نه بى بزاني بوچى، كورى بابقولى خانى كوڅا! كاتيكا تو

و باوکت و برا تازه پیکه و تووه کهت ئەسلان، بەردەوام پێ ئەنێن بە
سەر کلکی ئەم و ئەودا، پێت وایە خەلکی بە بینینی ئێوه وەک
گۆل ئەپشکوون؟

شەیدا بە جەختکردن لە سەر مایە قسەکە ی پالەوان
وتی:

— پێ لە سەر کلکی ئەم و ئەو دائەنێن، یان لە سەر کلکی
تۆ؟

پالەوان بەلخی وتی:

— جیاوازی چیه؟ منیش وەکوو ئەم و ئەو!
شەیدا وتی:

— خەلکی تیکەل مەکه! دوکانی ئێمە قەرز بە تۆ نادا بۆیه
ئەسووتی. ئەگەر قەرزمان پێ بدایەتی، ئەوسا قەینە ئەکرد
پێ بخەینە سەر کلکی خەلکی، وانیه؟ ئەوسا تۆ هیچ کویت
نەئەسووتا؟

پالەوان بەلخی وتی:

— خەریکن هەموو باریکە جوگەکان ئەکەنە ناو گۆلاوهکە ی
خۆتان! دووکانداری، گزیری، کوێخایی، پەرواربەندی، کرپن و
فرۆشتنی کال، کشتوکال، پەزداری! کە وای لیھات بەخەلکی
بڵێن سەربنێنەوه و بۆ خۆیان بمرن ئیتر! بەو چوار قوتوو کالایە ی
ناوتانە بە تاقی دووکانە کە تانەوه، خەلکیتان تا بینا قاقە کردوو
بە ژێر قەرزەوه! بەو چوار قەرانی نازانم لە چ رێگە یە کەوه ناوتانە
پیکەوه، هەموو رێگەکانی نان دەرھێنانتان لەم و لەو گرتوو! بە
گزیری کردنتان جەماوەرتان والیکردوو لال بب، ئەگەر یەکیکیش
دەنگی لیوہبی بە ئاغە ئالاجاقیتان ئەیتوقینن! ئەتانەوی هەموو
دنیا بگرنە ناو مەشتی خۆتان. بەسیەتی ئیتر! ئەمەش دوایین
نموونە ی: کوێخایەتی. خوا بەرە کەت بات. رەنگە تا چەند سالی تر
هەموو ئەم مەلەبەندە داگیر ئەکەن!

شەیدا بە بی ئەو ی راوہستی وەلامی دایەوه:

— با به خیل کویرایی دابی! ئه وهه موو رهوزیههت خویند، به لام دیسانه وهش ئه وهه بزانه که دووکانی بابقولی بوندار قهرز به رهشایی و خو شنشین نادات! رهسیدی پیاوی خو شنشین وهکوو بایه، دیت و ئهروا. برۆ بیر له شتیکی تر بکهره وه! پی مه رهیه که بنی به شانته وه.

پاله وان به لخی وتی:

— پی مه رهه جوتیاری پی شکه شی ئه جوتیارانهی ماستاوکردن چاک ئه زانن! من نابم به نوکه ری کهس. به لام خاوه نی ئه دووکانهش که ئیوه بن، تریاکی قاچاخ له سه رانسهری ئه م مه لبه نده دا ئه دن به قهرز، بو ئه وهی دهستی هه موو ئه و ورده فروشانه ی که ناتوانن تریاک بدن به قهرز، له خه نه بگرن. ئه ی چۆن؟

شهیدا وتی:

— با ئه و ورده فروشانه، که یه کیان تو بی ئه ژنوی بگریته باوهش و له داخا دلی بتوقی!

شهیدا بو وه لامی به لخی نه وهستا. له ناو ده رگا که وه پی نایه هه وشه، که وته تهک نادعه لی و قه دیر و به لووچ و سه رکه وهت. پاله وان به لخی، سه ری له چوارچی وهی ده رگا که هی نا ده ره وه و وتی:

— سه یرکه ... تا ئیره!

شهیدا، له سه ر پلیکانه کان ئاوری له به لخی دایه وه، به لخی که لوگونی گرت به دهستی وه وتی:

— ئه م کی ره م ئه ژنوی غه م له باوهش ئه گری و له داخا ئه گری! تیگه یشتی؟ جا توش ئه و ده سه ره هه وریشمه ی خسته ووته ته ده ور ملت بی هی نه و فرمی سه که کانی بسره وه!

شهیدا نه وهستا و پی نایه ناو کو لان. پاله وان به لخی به دوا ی دا قیزاندی:

— ئه مه به باو کیشته بلی با قنی ئه ویش ئالوش بگری!

شهيدا گهرايهوهو به راستيش بو شهر گهرايهوه. نادعهلى
قوڤلى گرت و قوربان بهلووچ دهستهكانى وهكوو دووبال له بهر
سينهيدا كردهوه و لهگهڤ خوڤى بردى.

قهدير دهركاكهى داخست و له كوڤلان لهتهك شهيداوه كهوته
پږى و وتى:

— ئهم گوډهزرهش زمانى بهدهست خوڤى نيه! ههر له
بناغوه كابرايهكى زمان پيسه. ههروا فرپى ئهډا. له بهرودواى
قسهكانيشى تى ناگات. پياويك بهو رپش و سميلاهوه باش نيه
ئهوهنده بى شهرم و حهيا بى. بهلام توڤش باش وهلامهكهت خسته
ناو مشتى. چاكت پيوت!

نادعهلى پرسى:

— زور بىههوا؟

شهيدا وتى:

— ئهزانم بوچى قنى سووتاوه! كچهكهى خهريكه بهقهډ
هييسريكى ليډى، بهلام ههروا له مال ماوتهوه، كهس نيه
بچى دهستى بگرى و بيباته سهر سفرهكهى. به چ هيو و
متمانهيكهوه؟ نانى جوڤشيان دهسناكهوى بيخون. ورديلهكانيشى
ئهگهر باوكم كاريان پى نهډا، ئهبى روو به قيبله قاچيان راكيشن
و بمرن. كوڤشى منالى خستوتهوه، ههر ههموويان وهكوو ئهسپى
له بن ليفهيهكدا ئهگهوزينهوه. ئيستتهش تيا ماوتهوه نازانى
چى بكات؟ ورگيان بهچى پرېكات؟ بوپهش كيډر گهيشتهته سهر
ئيسقانى و پيش زمانى خوڤى پى راناگيرى. ماوهيهك بوو به
قهساپ. مهري كوشتهوه و گوشتهكهى يهك سهر دوو سهر له
ناو گوندا گهړاند، بهلام كهس ليى نهكرى؛ يان كړدرا و پارهكهى
پى نهډرا! پاشان بوو به نانهوا. ژنه دووگيانه خواليدراوهكهى له
لاى تهنور دانا و ناچارى كرد بهيانى تا ئيواره نان بكات. ئهويش
كردى. بهلام كى ههبوو نان بكرى؟ چونكه كار خو دوو روو زياترى
نيه. خهلكى يان ههيانه بيخون يان نيانه. ئهگهر ههيانبى

خۆشيان ئەزانن، ھەوير بشيّلن و نان بکەن و بيخۆن. ئەگەر نەشيانى، ئەوا نيانه! پارە يان گەنەم! پاشان بوو بە بۆنفروۆش. بەلام کاسپى دەسمايەى ئەوئ. ئەبئى بتوانى تا رادەيەک قەرز بەدى بە مشتەرى. بۆيە ئەوەش پەكى کەوت. چى لەبنىدا مابوو منال خواردیان و دواى ھەموو ئەوانەش بوو بە قاچاخچى. نەيتوانى قاچاخ فروۆشيش بکات. ئەمەش بە دەستى بەتال خۆ ناکرئ. سەرمايەى ئەويست کە ئەو نەبوو. ئەفغانەکان بە قەرز پييان نەدا. متمانەيان پئى نەکرد. ليۆرش قنى تەق کەوتە سەرەرەرز و وای دانا سووچى باوکى منە. پاشان ھات و يەخەى ئەم قەديرەى گرت کە وشترەکانى پيکەو قەلەو بکەن. ئەويست وشترەکان بەجارئ قووت بدات. بەلام فيلەکەى سەرى نەگرت. چونکە ھەم قەدير و ھەم باوکى قەدير ئەيانزانى پالەوان بەلخى پەناباتىک پارەى نيە. بۆيەش بەو جۆرە دەستى لە ھەموولايەک براوہ و لە سووچى شيرەکيشخانە کەوتووہ و کارى بووہ بە تەوس و پلار ھاويشتن. پيى وايە ئەگەر تەوس و تەشەر بدا لەم و لەو و برينداریان بکات، ئەوہ ئەبئى بە نان، بيبات و بيدا بەو ئەسپييانە بيخۆن. باشە تا بە باوکەم بليەم ھەر سئى چوار کچەکەى بە جارئ لە کارگە دەرەکات. گەواددى قورمساخ!

قەدير، بە روالەت بوو بە ناوبژیکەر:

— باشە ئيتەر! بەدەس خۆى نيە. بابقولى بونداريش ئەبئى ئاگای لەم جۆرە کەسانە ھەبئى، رۆژيک ھەر بەکارى دئى. ھەرچى بئى ئەم پالەوان بەلخىيە کابرايەکى بە ئابروو بووہ. ھيشتاش وايە. باوکى لەگەل ئەم بابە گوللەوہ ئاشيان ھەبوو. بەلام... رۆژگارە ئيتەر... سەرخوارى ھەيە. ئيستەش....

شەيدا وتى:

— بووہ! ھەر پيريزنيکيش کە تۆ ئەى بينى رۆژئى لە رۆژان دوو دانە مەمكى ھەنارى لە ژيەر کراسەکەىدا رائەشەکا! بەلام ئيستا چى؟

قهدير هيچى نهوت. خهريک بوو ئهگه يشتنه بهردهرگاي مالى
بابقولى. قهدير خاوى کردهوه و وتى:

— دهى، من ئيتير ئهگه ريمهوه بو مالهوه.

نادعهلى و شهيداش خاويان کردهوه. قهدير وتى:

— خواتان لهگهل !

بهلووچ له بهريانهوه ئهرويشت. شهيدا له قهديري گهياند

چاوهري بي. قهدير وتى:

— برؤم تا ئهوکاته دايمه زرينم.

شهيدا و نادعهلى به دواي سيبهرهكهى بهلووچ دا، له قهدير
دووركهوتنهوه. قهدير ههلوستهيهكى كرد، بهلام زورى نهبرد،
كهوتهوه ري. له پشت دهرگاي مالى سهنهما وهستا. ههزى ئهكرد
بروا و بكهويته وتوويز لهگهل پالهوان بهلخى. به دوور له ههموو
سپلهيهكهى لهگهل پالهوان بهلخى خوى به هاودهرد ئهزاني.
بهلام نهشى ئهويست به نرخى قسهكردن لهگهل گوډهرزى
بهلخى، چاوى به چاوى خالوى بكهوي. رهنكه ديسانهوهش، له
سووچهكهدا دانيشتووه، ئانيشكى ناوته سهر چوكى، وهنهوز
ئهدات و خوللى جگهرهكهى ئهكهويته سهر بهرهكه. ئهم خالويه
— ههرجى بوو — بهو بالا دريژ و لوقهى و له سهر نووكى پى رويشتن
و ئهو مله باريك و خوارهى، تيكدهرى قهدير بوو. دركيك بوو
تاونهتاو له چاوى قهدير ئهچهقى. له ههموو شويينيكيش قهدير
ئهيبنى. وهكوو پونغهيهك كه له بهر كوني مarda سهوز ئهبي.
ئوتوت تارمايهكهشى به دواي قهديرهويه. ههنگاو به ههنگاو.
قهدير لهتيكى دهرگاي ههوشهى مالى سهنهماي کردهوه، سهر و
شاني برده ژوورهوه و بانگى كرد:

— پالهوان... پالهوان... تاويك وهره بو ئيره كارم پيته.

پالهوان بهلخى، شانه پان و توژى چهماوهكهى، ملهكورت و
سهره زلهكهى له چوارچيوهى دهرگاكهوه هيئاينه دهرهوه و هاته
ههوشه. لهوي باويشكيكىدا و پرسى:

— چ کاریکت ههیه تۆ؟

قهدير وتی:

— رۆیشتن. خۆم به تهنهام. ئەمهوئ برۆمهوه بۆ مائهوه. وتم رهنگه تۆش بتهوئ برۆیتهوه. شهو زۆری لی رۆیشتوه، وایه؟ پائهوان بهلخی قهديری باش ئەناسی. دراوسی بوون، ههردووکیان له بن کۆلانی بهلالچهقۆ دائهنيشتن. چه م و خه می کار و کرداری قهدير، له بهرچاوه روون و نیگاتیژه که ی پائهوان بهلخی شاراهه نه بوو. له بهر ئەمهش بوو که بهلخی له شیوه ی قسه کردنی قهديره وه ئەیتوانی تیڤگات که ئەو، له په نای هه موو قسه و کرداریکی دا مه بهستیکی شاراه ی هه یه. به لام گورگی پیر، که ی خۆی له بهر باران پاراستوه؟ پائهوان بهلخی بۆ ئەبی له کورپی که لای خواداد بترسی؟ پاشان هاته دهره وه و له گه ل قهدير کهوته ری. قهدير پرسى:

— ئەتویست هیشتاش لهوئ دابنیشتی؟

پائهوان وتی:

— بۆم گرنگ نه بوو. تۆ بۆ نه هاتی؟ هیشتاش لای خالۆت تهریق ئەبیته وه؟ قهدير وتی:

— له کۆل به ره وه تۆش! تۆیش کارت بووه به وه ی بیانوو یه که بدۆزیته وه و توانج له خه لک بده ی!

به لخی چه ند ده نک میوژی دا به قهدير و وتی:

— باشه له وه یان ئەگه رپن. بللی بزانه م چۆن بوو ئەمشه و له پر دلت نه رم بوو هه زت کرد له گه ل من بچیته وه بۆ مائه وه؟ نه کا هه ندی که س له پشیت ئەم دیوارانه دا خویان مه لاس دابی؟ ها؟ تۆ پیاویکی ئەوه نده ساخ نیت قهدير! پیم بللی بزانه م؟

قهدير ددانه سپیه کانی به پیکه نین ده رخست و وتی:

— من له کوئ و شه ر و قره له کوئ پائهوان؟ تۆ له هه موو که س باشتر خوو و ره وشتی من ئەناسی. من کابرایه کی نه رم و

هيٽورم.

پالھوان وتي:

— زور وايه. نهرم وهكوو مار!

قهدير وتي:

— ماريڪ كه جزووهكهى داوه به تۆ.

پيڪهوه پيڪهينين. قهدير وتي:

— بهلام چ كزهيهكى دئ ئهمشهوه؟ پيٽ خوشه برؤين خومان

گهرم بكهينهوه؟

— خراب نيهه، ههرچهنده به ورگى بهتال ئارهق خواردنهوه

كارى گهنجه به ههلهپهكانه. بهلام خراب نيهه، برؤين. نهو

ئارهقانهى كه خستبووت، پيگهيوون؟

— بهشى من و تۆ ئهكات. نانى وشك و تۆزى ژاژيش له

دهوروبهري مالى كهلايى خواداد دمس ئهكهوئ.

— ميوانى تريشت ههيه؟

— ئهوان درهنگان دئن.

— كيئن؟

— كئ بن باشه؟ كورى بوندار و پوورزاكهى. لهگهئى بوو

ئيسسته، نهت بينى؟

پالھوان به تهوسهوه وتي:

— زور چاكه، رهوشتيكى ئارامت ههيه. ئهتوانى لهگهئى

دوژمنهكهت بئى به هاوپياله. تهنانهت ئهتوانى بانگى بكهى بو

مالهكهت! زور دژواره مروف بتوانى وهكوو تۆ تا نهو رادهيه دوو

روو بئى!

قهدير، ديسانهوهش پيڪهنى و وتي:

— چى بكهين؟ ناچارويه ئيترا!

— رهنگيشه زيرهكيه؟

قهدير بهس پيڪهنى. پالھوان بهلخى وتي:

— من تۆ ئهناسم كورى خواداد! تۆ قهلت گاوه كه جارچى

خوايه. تۆ دان رۆ ناكه‌ی ئه‌گهر داوت نه‌نابیتته‌وه. بلی بزانه چ نه‌خشه‌یه‌کت بۆ ئه‌م گه‌نجه بێ ئه‌زمونه هه‌یه؟

قه‌دیر دیسانه‌وه به پیکه‌نین بریدییه سه‌ر:

— به گیانی پاله‌وان هه‌چ ، هه‌چ ! ئه‌م پوورزایه‌ی شه‌یدا پیموایی له مه‌لبه‌ندی یام، ئاو و خاکیکی هه‌یه. ئه‌مه‌وی به‌لکوو بتوانم خۆم بخه‌مه دلێه‌وه، ره‌نگه‌ بمبات بۆ ئه‌و لایه و کاروباریکم پێ بدات. بۆ وینه بېم به سه‌رکار له لای. ئه‌مه راستیه‌که‌یه‌تی. پاله‌وان وتی:

— ئه‌ته‌وی من باوه‌ر بکه‌م که تۆ ده‌س له لالا هه‌لنه‌گری و له‌م قه‌لاچیمه‌نه ئه‌رۆی؟

قه‌دیر خۆی گیل کرد گوايه نه‌ی بیستوه:

— به‌لام تۆ زۆر به تووره‌یه‌وه یه‌خه‌ی ئه‌م بابقولیانه ئه‌گری، پاله‌وان. پشتت به کوێ گه‌رمه؟
پاله‌وان به‌لخی وتی:

— نه‌موت لیت گه‌یشته‌ووم؟ من خۆم ئه‌زانم تۆ به خۆرایي گیانت ناده‌ی به‌ده‌س عی‌زرائیل یشه‌وه. ده‌ی، ئیترچی؟
— مه‌به‌ستم سیخوری نییه به گیانی خۆم. هه‌ر پیم خوش بوو بزانه. جاری با به بیده‌نگ بچینه ژووره‌وه...

قه‌دیر ده‌ستی کرد به درزی ده‌رگا‌که‌دا و ئه‌لقه‌رپزه‌که‌ی ترازاند، ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه و به ئه‌سپایی چوونه ژووره‌وه. له دالانه‌وه چوو بۆ لای بیره‌که و بۆ پشت هۆده‌که‌ی باوکی و گوئی پاگرت. ده‌نگ به‌س پرخه و نوزه‌ی جارجاره‌ی پیره‌می‌رد بوو. گه‌رایه‌وه. پاله‌وان به‌لخی لای بیره‌که وه‌ستابوو. قه‌دیر بردی بۆ هه‌ماره‌که. سه‌ره‌تا خۆی چوو ژووره‌وه، شقارته‌یه‌کی پیکرد و فانۆسه‌که‌ی داگیراند. پاشان چه‌ند پارچه دار و ته‌لاشی خسته چاله چکۆله‌که، تۆزی نه‌وتی پیاکرد و به شقارته‌یه‌ک هه‌لیکرد. پاله‌وان هات بۆ لای ئاگره‌که و گورگی دانیششت. قه‌دیر، سفره‌ی نانه وشکه‌که‌ی له سه‌ر رفحه‌که داگرت و گرێکه‌ی کرده‌وه.

پاشان سوراحیهک ئارەق و پیالەکانی هیئا و وتی:
— پیرەمیڤردی هەزار لەم سەرمايەدا سینه‌پالوو نەکا باشە،
لای نیوەرۆ قورسیه‌که‌م بۆ گەرم کرد. با ئەم ئاگرەش بسووتی،
برێ پۆلووی بۆ ئەبەم. تیکە پالەوان!
پالەوان، پەرۆی سەر سوراحیه‌که‌ی هەلگرت و دوو پیالە
پرکرد.

قەدیر یەکیانی هەلگرت و دای بەدەست پالەوانەوه و وتی:
— بی‌چیزه‌ بزانه‌ چۆنه‌؟ وابزانم خراپ نییه‌. تا ئەم‌شه‌و سەرم
هەلنەدابوو یه‌وه. ئەمەش نانی رەق و ژاژی.
پالەوان پیالە‌ی ئارەقه‌که‌ی دانا و سفره‌که‌ی راکێشا:
— من ئەبێ سەرەتا ورگم تیر بکه‌م.
قەدیر وتی:

— منیش برسیمه‌. ریکۆلەکانم خەریکن یه‌کدی ئەخۆن.
تیربوو تیرنەبوو، پالەوان که‌وته‌ قسه‌:
— دە‌ی ئەتویست بلی‌ی چی؟
قەدیر وتی:

— راستیه‌که‌ی لووتی من بۆنی هەندی شت ئەکات!
— ئا؟ بۆنی چی؟
— ئەم هەقالەت، پینەچییه‌که‌! ئەمە مەبه‌ستی چیه‌
هەموو دوو هەفته‌ جارێک سەر و سه‌کوتی دەرئەکه‌وی؟ بۆیه
له‌تۆ ئەپرسم چونکه‌ ئەبینم زۆربه‌ی کاته‌کان له‌ مائی تۆ لائەدا.
— مەبه‌ستت چیه‌؟ مەگەر کار و کاسپی حەرامه‌؟
— نا، به‌لام من بۆنی هەندی شتم کردووه‌. به‌ قسه‌کاندا،
به‌وه‌ی که‌ له‌ کاتیکی دیاریکراودا دەرئەکه‌وی... من ناسیبیتم
پینەچییه‌کی رووت و قووت نییه‌ ئەم هەقالە‌ی تۆ.
پالەوان به‌لخی وتی:

— مروۆفی بیکار گوی‌ی خۆی ئەخاته‌ ناو ئاوێن وده‌سته‌وه‌
ئەیکوتی؛ تۆیش پیموایی وات به‌ سەر هاتوو! سفره‌ی من،

پیشتر بۆ ھەموو کەس والابوو. بەلام ئەوەندە پۆزی مائەکانم
 کەم بۆتەو، بۆم نالوئ میوان بانگ بکەم بۆ سەر سفرەکەم.
 بەلام براگیان... خو ئەتوانم میوان بۆ بەر ھەتاوی دیواری مائەکەم
 بانگ بکەم! زەوی مائەکەم تۆخی ئەچئ ئەو رەبەنە لە سەری
 دابنیشئ و کلاش و پیللوی ئەو خەلکە بدووریتەو؟ یان لە من
 کەم ئەبیتەو بە لای دەستیەو دابنیشم و چوار وشە لەگەڵ
 بلیم و بیسم؟ پیاوی غەریب ئەگەر ھاودەمی نەبئ بەسانایی
 بۆی ناچیتە سەر.

قەدیر، پیالە ئارەقەکە ھەلدا و وتی:

— منیش ھەر وام بیرلیکردبۆو. بەلام باش چووی بە گەرووی
 ئەو کورە بونداردا ھا! جگەرە خو ناکیشئ؟
 — نە.

دەنگی ئارام و لەسەرخوئ پی ئە ھەوشەو ھات. پالەوان
 بەلخی خوئ کوکردەو و وتی:
 — ئەلئی میوانەکانت ھاتن!

قەدیر، گوئی بۆ دەنگی پیکە راداشت و وتی:
 — پیم وانییە ئەوان بن! زۆر زوو جارئ.

دەنگی پی نزیکتر کەوتەو. پشت دەرگا. دەرگا بە ھیوری
 لە سەر گریجەنە سوورا و کابرایەک لە ناو دەرگا ھەستا.
 عەباسجان بوو. رەنگزەرد، کۆم، بە ریشیکی زۆر و عابایەکی
 رەشەو. قەدیر ھیچی نەوت. عەباسجان ھاتە ژوورەو. خاو و
 خلیچک سللوی کرد و ھەر لەوئ، لە بەر دەرگا دانیشت.
 ئەلەرزى و ئاو بە سیلە چاوەکانی دا ئەھاتە خوارەو. سەرەپای
 ئەو ھەش قەدیر پی نەوت لە ئاگرەکە نزیک ببیتەو. پالەوان
 بەلخی وتی:

— ھەواکە ژەھری ھەیی، وەرە بەر ئاگرەکە. وەرە!

عەباسجان دەستی لە نیوان رانەکانی دەرھینا، سیلە
 چاوەکانی بە دلئ پەنجە سپییەو، لیو ئەستوور و مۆرەکە بە

ددان گهست و وتی:

— له بن قورسی بووم. به لّام قورسیه کهش رچاوه.

قه دیر وتی:

— دهستت ئه سووتا ئه گهر ئاگریکت بکردایه ته وه؟

عه باسجان وه لّامی نه دایه وه. له نه خوښ ئه چوو. ئه لهرزی. سهری خزاندهوویه ناوشانه کانیه وه و خوئی کوومه وه کردبوو. له جاری پېشوو کوئه وارتر بوو. روخساره هاو لاوییه کهی زیاتریش تیک شکابوو. په پهی لووتی جار جاره ئه فپی. له گهل په پهی لووتی دا، ژیر چاوی چه پیشی ئه فپی. جل و بهرگی چه په لّتر و چلکنتر له جاری بهرپی بوو. قه دیر سهیری چاوی بی سوّمای براکهی کرد و به بیزاریه کی ئاشکراوه پرسی:

— چوّن بوو دیسان سهروسه کوتت ده رکه وته وه. پاره کانت

ته واو بوو؟

عه باسجان هه لّسا و به بی وه لّام، به کزی هاته پېشه وه و له لای ئاگره که دانیشت. قه دیر نیگای لی وه رگیپرا. قه دیر بیزاری خوئی له براکهی نه ئه شارده وه. بینینی عه باسجان - هه رچه نده برای گه ورهش بوو - قه دیری سر ئه کرد. به لّام عه باسجان خوئی له ناخه وه رچا بوو. ئه لهرزی و هه ولّی ئه دا بهر به شه قه شه قی ددانه کانی بگری.

پاله وان به لّخی وتی:

— خوماری، ئه ری؟

عه باسجان وتی:

— سه رمایشم بووه. پیاله یه ک ئا له و... بو تی بکهی خراپ

نییه.

پاله وان پیاله کهی خوئی دا به عه باسجان. عه باسجان به قامکه چلکن و نینوکه دریژه کانی پیاله کهی وه رگرت و بهرله وهی لهرزینی دهسته کانی پیاله که راشکینّی، هه لّیدایه ناو گه رووی. لیوه کانی خرکرده وه و جاریکی تر ته رای سیلهی چاوه کانی به له پی

دهست سرپیه وه و لووتی هه لئووشی. پالّه وان پیا له یه کی تریشی
بۆ تیگرد و له بهرده می داینا. عه باسجان نیوه جگهره یه کی له بن
قوتوه که ی دهره ینا و به ئاگره که پئی کرد. مژیکی لیدا و رایگرت
بۆ پالّه وان. پالّه وان دهستی دایه دواوه و قه دیر له عه باسجانی
پرسی:

— ئه ی خانمه که ت بۆ نه هیئا؟ یان...

عه باسجان ساتیک بیده نگ ما، پاشان چاوه سارد و بی
گیانه که ی برپیه قه دیر و وتی:
— باوکی نه ی هیشت بیهینم.
قه دیر وتی:

— درۆ! درۆ له چاوه کانت ئه بارئ! پیت وایه بهم قسانه باوه
ئه کهم؟ تۆ جا ژنت له کوئ بوو؟ کی ژن به تۆ ئهدات؟ مه گهر
یه کی میشکی که ی خواردبی که کچ بدات به تۆ! به ههر فیلیک
بووه چوار قهران دهست ئه خهیت و پئی ئه کهوی بۆ مه شه هه د،
چوار شه و لهوئ ئه بی، پارهی بیزمان ئه ده ی به قاحبه کان، ئاره ق
ئه خوئیت و له گهره کی زابول یه کان شیره ئه کیشی؛ کاتیکیش
که بنی کیسه که ت به تال بوو، بای ئه ده یته وه به ره و قه لآچیمه ن!
که گه شتیه ئیره ش دیسانه وه خۆت مه لاس ئه ده ی و به ده ور
و به ری شیره کی شخانه کان دا ئه که ویته مووشه مووش و... پیت
وایه که رت دۆزیوه ته وه؟

عه باسجان پیا له ی ئاره قه که ی له لیواری ئاگردانه که هه لگرت

و وتی:

— تا ئیسته خو پارهی تۆم نه دزیوه. شوکری خوا تۆ هه رگیز

پارته نه بووه تا من بیدزم!

قه دیر چۆکی له عهرزه که چه قاند، پیا له ی ئاره قه که ی له

دهستی عه باسجان فراند و وتی:

— کاتیکه من پارهم نه بووه، ئاره قیشم نییه بیده م به تۆ

بیکه یته ناو ورگت! رابه، ملت بشکینه و بۆ کوئ ئه چی بچۆ!

په نجه چلكن و لهرزو ككه كهي عه باسجان به حهواوه مايه وه.
نيگايه كي پالّهوان به لّخی كرد و وتی:

— سهير ئه كهي؟ سهير ئه كهي چهنده نينوك وشكه؟ چهنده
بی به زهيه؟ ئه بينی؟ برا له گه ل برا وا ئه جوو لّيته وه؟ ئه بينی
پالّهوان؟ من ئه گهر هه مبی سهرم پّوه نيه! به لام ئه و... ئه وه تا
خوت ئه بينی؟

پالّهوان پيالّه كهي له قهدير وه رگرت. دايه وه به عه باسجان
و وتی:

— بهم شه وه... بيخو عه باسجان. هه رچی چوّن بی ئّوه له
خوينيكن!

عه باسجان پيالّه كهي نا به سه ره وه و قهدير مراندي:
— تو نازانی پالّهوان! ئه وهی من ئه كي شتم، هه موو وا له
ژير سه ري ئه م گيانه وه ره دا! هه ر هه مووی. ئه وه نده چووه بن
گوئی ئه و پيره مي رده ئيفليجه و ئه فسوونی پياخويند، ئه وه نده
وركي گرت، تا پيره مي رده هه رچی هه بوو ورده ورده فروشتی و
ئه م مي شكه كه رانه يه ش چهنده ی بو كرا، لي دزی و كه وته ري
به ره و مه شه هد. ئه وه ش كه ئه و نه يفرؤشت، ئه م لي دزی و
بردی بو مه زاده كهي شه قامی مه شه هد و به نيوه بايی فروشتی
و سه رفی كرد بو كي ري! سه ره تا ئه يو يست كچی يه كي ك له
حاجيه كانی نوغوون به ينی كه چهنده كاروان سه رای هه يه. ورده
ورده هاته خواره وه. هه تا ئيسته كه گه يشتو ته كچی كا برای
دالاندار! پاشانیش خوا ئه يزانی...

پالّهوان به لّخی نيوبژی كرد و وتی:

— ئيسته لي گه ري جاري. كارت پي نه بی. ناسازه. وابزانم
تازه گه يشتو ته به ره وه. پيالّه يه كي تری بو تي كه. ئه ري عه باسجان
تازه هاتوو يته ته وه؟

— كا ژيري ك ئه بی. له ناو ري ته زيم. له سه ر لو ري يه ك كه
په مووی بار كرد بوو سوار بووین. له سه ر دوو ري يانه كهي كاروان سه را

دامانی بهزاند. تا له سهر بارهكه بووین سهرمای تیژ تهزاندمانی،
كاتیکیش كه دابهزین نازانی به چ کووله مهرگیهک خوْمان گه یانده
ئیره. کاتیکه گه یشتین دهست و لاقمان هی خوْمان نه بوو. ههر
کامه یان پارچه یهک سههۆل. ئهتوت درهوش له چاوی من چهقیوه.
هیشتاش ئهکزیتهوه. له ناو ری له زمان کهوتبووم. بهلام ئهوهی
لهگهلم بوو گیان سهختتر بوو. به جوریک خوْی راکیش کرد.
نازانم چوو بو کوْی ئهوه ره به نه!

قهدير وتی:

— باشتتر وابوو ئهویشت میوان بکردایهت! ئهوه نییه خۆت

زیادی نیت؟

عه باسجان وتی:

— ئاشنای پالْهوان بوو. ستارا!

قهدير وتی:

— پینه چیه که ئیسته له مائی ئیوه لهنگه ری خستوووه،

پالْهوان!

پالْهوان وتی:

— پیّت وانه بی.

قهدير وتی:

— سهیر ئه که ی، چهنده هه لال زاده یه؟

بهراست بلّی چووبی بو کوْی؟ بو لای مووسا؟ نه. پیم
وانییه. بو گهرماو؟ گهرماویش خوْ داخراوه. بو مزگهوت؟ بهم
سهرما؟ نه. نه. بو توونی گهرماو؟ کی ئه لی توونچیه که ده رگای
لی ئه کاته وه؟ پالْهوان کشایه وه و پالْدا به که نووه به تالْه که وه
و وتی:

— ئاره قه کهت زور سهیر پیاو ئه گری، قهدير!

قهدير وتی:

— توْ خه ریکه تاقهتت کهم ئه بیته وه پالْهوان! ئاره قی من

قسلی تیا نییه. ئه تهوی برۆم ئاشنا کهت بدۆزمه وه و بیهینم بوْ

ئىرە؟

— نا، لىي گەرئ لى ھەركوئ ھەيە با بۇ خۇي بخەوئ. رەنگە تا ئىستە جىگەيەكى گەرمى بۇ خۇي دۆزىيەتەو. منىش وردە وردە ھەلئەسم ئەرۆم. نامەوئ ئەم سۆزانیە سووراوگەرە بى بۇ ئىرە و چاوم بکەوئ بە ناوچاوى. ئەمشەو زۆر لى سەر کەيف نىم، ئەترسم داخى خۇمى پىپرېژم! نامەوئ قىرە ساز بکەم. ئەم خەزوورە کوئىرە منىش خۇي لىگەل ئىمە ساخ ناکاتەو. ھەر ئىستە لى خەيالى ئەودا بووم واخەرىکە ھەنکە ھەنکەتە و گيان ئەدا. رەبەن نە ئەمرى و نە رائەبى. ھەروا لى گەورەکە کەوتوو و جوولە ناکا. ئەگەر پىت وایە زۆر زەرەر ناکەي پيالەيەكى تریشم بۇ تىکە با کەموکورپەم نەمىنى. ئارەقىكى بە پىزە! قەدیر پيالەکەي پالەوانى پرکرد. پالەوان پيالەکەي بە پەنجە ئەستوورەکانى گرت و وتى:

— بەخۇشى ئیوہو. زۆر دەمىک بوو تىر ئارەقم نە خواردبوو. ئىشەللا رۆژیک بتوانم قەرەبووى بکەمەو. سەر بەرز بیت. — نۆش!

پالەوان پيالەکەي ھەلدا و ھەلسا:

— من ئىتر ئەرۆم. کاتىک کە میوانەکانت دەرکەون. من نەبم چاترە. تۆیش کەمتر سەربخە سەر عەباسجان. براى گەورەيە ئىتر. خواتان لىگەل. — بەخیر ھاتى.

عەباسجانیش ھەلسا و وتى:

— منىش ئەرۆم ئەخەوم. ئەگەر بکرى نىو پيالەي ترم پى بدە تۆزى گەرم بىمەو.

پالەوان سەر و شانى دانەواند و چووہ دەرەو. عەباسجان، لى دالان خۇي پىگەياند. پالەوان بەلخى وەستا. عەباسجان قوئى جاکەتەکەي گرت و بە لالانەوہو وتى:

— تیانەچم ئەمشەو پالەوان. دەستم بە دامىنت! ئەگەر ئەمشەو

به قهده نۆكیك تالییم پی نه گات تیا ئه چم. کاریکم بو بکه!

پالّهوان وتی:

— خه جالّه تم ئه گهر ئه لیم «نا». سویند به مووت دهستم

له هیچ کوئی به ند نییه. تاقه قه رانیك بلیی چییه! باوهر ناکه ی
گیرفانم بگهری. هیچی تیا نییه! به تال!

عه باسجان قوئی جاکه ته که ی به لخی به ردا و له بهر خویه وه وتی:
— ئه مرّم!

پالّهوان وتی:

— بریار وایه کوپی بوندار بی بو ئیره. پوورزایه کی هه یه
ئه ویش ئه هیئ. گوپرایه ل به، به لکوو بتوانی به سه رخوشتی
شتیکی لی هه لکرینی.

عه باسجان، به نائومی دی رووی وه رگی را و به لخی به ئارامی
چوو ده ره وه.

کوّلان له خوار ئه چوو. نه، پالّهوان به لخی توژی خوار ببوو.
سه ری له گیزه وه ئه هات. چاوه کانی ئه توت داچه قاون. هه نگاوه کانی
سه ری چیان ئه کرد. نه کا قه دیری که لای خواداد شتیکی ده رخوارد
دابی؟ نا، نا. خویشی له هه مان سوراحی خوارد وه. براکه شتی.
دهستی به دیواره که وه گرت و تاویک وه ستا. چاوی به ست و
کر دییه وه و که وته وه ری.

نه زور دوور، دوو ره شایی ده رکه وتن. ره نگه میوانه کانی
قه دیر بن. بوون. شهیدا بوو و نادعه لی. نادعه لی به ره کی دابوو
به سه ری دا و شهیدا داریکی به دهسته وه بوو. خویان بوون، ئا.
پالّهوان، به بی ئه وه ی سه یریان بکات. دای به لایان دا.

دوو لاوه که ش خویان له و گیل کرد و رابردن. پالّهوان به لخی

چه چه که یانی بیست. ره نگه باسی ئه ویان ئه کرد. ئه بوا گوئی
نه داتی و بروات. رویشست. بهر له وه ی له پیچی کوّلان که باداته وه،
وه ستا و سه یری نادعه لی و شهیدای کرد. ئه و دوانه له ناو دالانی
مالی که لای خوادادا ون بوون. پالّهوان گه راپیه وه. مالّه که ی لای

مالی که لای خوادادهوه بوو. مالی پالھوان به لخی دەرگای نه بوو. به بیدهنگ چووو ژوورهوه، له پشت دەرگا وهستا و دای له دەرگا. ژنه که ی گۆدهرزی به لخی به خووی ههمیشه ی دەرگای کردهوه. ئالۆز، لاواز، بالآ بهرز و باریکه له. لووتی نووک تیژ، چه ناگهی باریک و چاوه کانی وه کوو چاوی ئاسکی زه یسان. تهمهن ناونجی. به لام ههموو سالیکی منالیکی و سفرهی به تال تیا یا بردبوو. کشایه وه تا شووه که ی بجیته ژوورهوه.

به لام پالھوان وهستا بوو. ژنه پرسى:

— بو نایه یته ژوورهوه؟

پالھوان وتى:

— ئه لین ستار هاتووو بو قه لآچیمهن. نه هات بو ئیره؟

ژنه وتى:

— ئیمه زوو خهوتین. رهنگه هاتبی و رویشتبیت!

پالھوان وتى:

— دەرگا که داخه و بخه وه، من ئه رۆم بیدۆزمه وه. ئه ری

باوکت چۆنه؟

— وهک خوی. له ناو گه وره که خهوتوو، کپ و بیدهنگ. لای

ئیواره قاپیک ئاشم بو برد.

پالھوان به لخی گه رایه وه و چووو ناو کو لان. چووبی بو کو ی؟

بو مالی خوا مراد، پیم وانیه.

ئهی بو گولخه نی گه رماو؟

دەرگای گولخه نه که داخرا بوو و ناوه وه تاریک بوو. توونچی

هیشتا هه لئه سابوو بو داخستنی کووره که. پالھوان له چاله که

سه رکه وت و به ره و مالی با بقولی بوندار رویشت. گه رماو بو مالی

با بقولی دوور نه بوو. دەرگای مالی بوندار داخرا بوو، به لام تیشکی

باله خانه، به شیک له بانیجه که ی رو شن ئه کرده وه. پالھوان

به لخی له سووچی دیواره که وهستا. دهنگه دهنگیک ئه هات به لام

لیکه وه نه ئه کرا. پالھوان ویستی ته قه بدا له دەرگا و مووسا بانگ

بكات، به لّام پرکیشی نه کرد. ئهم کاتهی شهو؟ بابقولی چۆن بیرئەکاتهوه؟ بۆیه به قهراخ دیوارهکه دا کهوته ری. له سووچی دیوارهکه بای دایهوه و چوو بۆ پشت گهوپ. بوندار دابووی دهرگای پشتهوهی گهوپهکه یان هه لچنیبوو و سواخیان دابوو. له بن تاقی دهرگا سواخ دراوهکه، ستاری پینهچی، خۆی گرمۆله کردبوو و گوئی نابوو به دیوارهکهوه. پالّهوان به لّخی خۆی مه لّاس دا و گوئی راگرت. مووسا له پشت دیوارهکهوه له گه لّ ستار قسهی ئه کرد: — ئه منشه و ئیره زۆر قه لّه بالّخه، نازانم خه یالّیان چییه. وازانم خهریکن خۆیان سازئه کهن بچن کالّای قاچاخ وهربگرن، بۆ به دبه ختی باوکیشم ئه منشه و لیّیه. هاتوو من ببینی!

— ئه ی تۆ چی ئه که ی؟ به یانی پێش نیوه پۆ من ئه بی برۆم. — ههر چۆن تۆ بلّی، هه ز ئه که ی بچۆ بۆ مائی خوامراد یان پالّهوان به لّخی. منیش ههر چۆن بووه خۆم ئه گه یه نم. — نه. بۆ مائی خوامراد تا ئیسته نه چووم. بۆ مائی پالّهوانیش چووم وازانم خه وتبوون. ئه چم بۆ مزگه وت. — مزگه وت شوینی گه دا کانه برام، نه ک شوینی ستار! — شه و باش.

ستار ئاوری دایهوه و پالّهوانی بینی:
پالّهوان وتی:

— هه وائی هانتتم بیست. به دوات دا ئه گه رام. ها مووسا! له پشت په رده خۆت داشاردوو؟
پالّهوان کۆلی پینه چییه که ی هه لّگرت، دای به شانی دا و وتی:

— ئه رۆین بۆ مائی ئیمه مووسا. تۆش وه ره. شه وه که ی چۆل

نییه. چه ند دانه جنۆکه به کۆلّانه کان دا خوله یان دی. یه کیان کورپه که ی ئه ربابت. له سه ر ری خوامرادیش هه لّگره.

مووسا، له پشت تیغه ی دیوارهکهوه، کۆکی و پالّهوان به لّخی له پێش ستارهوه کهوته ری. ستار وتی:

— شهواني زستانيش چەند دريژە پالەوان!

مووسا پەنجەي خستە سەر ليۆاري ديوارەكە، رۆيشتني پالەوان و ستاري سەيرکرد. دوو پياو دوور كەوتنەو و مووسا بە ئەسپايي خزايە خوارەو. ئاتەكەكاني جاكەتەكەي دا بە سەر يەكدا و خۆي كردهو بە كونهكەي دا. خالە مەندەلوو، لاي قورسيەكەو سەرجليكي كۆنەي دابوو بە خۆي دا و پرخەي ئەهات. بە دەنگي دەرگاكة، پيلووه خەوالووهكاني ليك دا و وتي:

— بۆ سەرنانيتهو و بخەوي؟ مەگەر بەياني كارناكەيت؟

مووسا بە باوكي وت:

— تۆ ئاسوودەبە. من ئەمەشەو كارم هەيە. بوندار ئەمەشەو هەندئ كاري هەيە من ئەبئ بۆي جي به جي بكەم. مەگەر گويت لي نيه لەو پشته، لە ناو حەوشە چ بيئە و بەردەيەكە؟ تۆ بخەو. بەياني زوو ئەبئ بكەويته ري. كارەكەم تەواو بوو، ديئەو. تۆ بخەو!

خالە مەندەلوو خەوتەو. مووسا هاتە دەرەو و دەرگاكةي لە باوكي داخست. بە ئارامي وەكوو پشيلەيەك بەبن ديوارەكەدا رۆيشت. لە ناو حەوشە قوربان بەلووچ، ئەسلان، بوندار و نوورجيهان هاتووچويان بوو. قوربان بەلووچ تەنگەي هيئسەرەكەي بونداري ئەكيئشا. ئەسلان شەلتە بەتالەكەي لە دەربيجەي دووكانەكەو ئەهيئايە دەرەو. نوورجيهان، كاهوورەكەي ئەسلاني هيئابوو و ئەيخستە ناو شەلتەكە. بابقولي كەولپۆسەكەي دابوو بە سەرشاني دا ئەهاتەخوارەو. ماھدەرويش مايئەكەي لەكوئلانەو ئەهيئايە ژوورەو.

بابقولي بوندار چوو بۆ لاي هيئسەرەكەي و وتي:

— گورگ بيخوا ئەو گولمەمەدە كە وشترەكەي پئ نەفرۆشتم! من ئەو وشترەم بۆ ئەم جوړە كاتانە ئەويست. ئەگەر ئەو وشترەم هەبوايە ئيتەر ئەو هەموو دار و هەلووكەم پيويست نەبوو... دەي ماھدەرويش، تۆ سواري مايئەكەي خۆت ئەبي.

تۆيش ئەسلان، ھېسرەكەي خۆمان. بەلووچ، بزانه تۆش ئەتوانى
سوارى ئەسپە سىپى خوشكەزاكەم بىي؟

قوربان بەلووچ ھەوسارى ئەسپەكەي نادەلى گرت. بوندار
چوو بۆ لای ماھدەرویش و ماینەكەي، دەستى ھىنا بە يال و
دەفەي دەرپەريوى شانى دا و وتى:

— ماینەكەت فەوتاندووھ ماھدەرویش! خواردنى نادەيتى.
خەرىكە تيا ئەچى. ناچارنيت پاي بگرى، كاتىك ناتوانى جو بکەيتە
ئاخوړەكەي. بيهينه له سەر ئاخوړى پاتالەكانى من بيبهستهوه.
مروڤ ئەگەر نەتوانى چوارپىكەي تير بکات، له بەزەيى بە دوورە
پاي بگرى. بۆ پاي ئەگرى؟ بۆ ئەوھى روژىك له لای ئاخوړى بەتالدا
بى بەلادا و نەتوانى ھەلسيستهوه؟ ھا؟ ھەلبەت خۆت ئەزانى. خۆت
باشتر ئەزانى!

ماھدەرویش شەلتەي له سەر پىشتى ئەسپەكەي رىك كرد
و وتى:

— ئەگەر بتوانم بىگەيەنمە بەھار، غەمى نامىنى.
سەختيەكەي بەس زستانە.

— ھەموو ئەزانن سەختيەكەي ھەر زستانە. بەلام زستان بۆ
پياوى نەدار وەكوو دالانى دۆزەخە. ھەزئەكەم زىندوو بم و بىنم
چۆن ئەتوانى ئەم چوارپىيە له دالانى دۆزەخ تىپەرپىنى!... كورە
ئەسلان!

— بەلى قوربان.

— ئەو برا بەرەللايەت بۆ كوئى چووھ؟

— من چووزانم. خۆت وتت پىويست ناكا لەگەلمان بى.

رەنگە ئەويش روښستووھ بۆ ئەو شوينەي ھەموو شەو
ئەچى!

بابقولى بوندار، توورەيىيەكەي خواردەوھ و له كاتىكا سەرى

ئەبردە ناو دالانەكە وتى:

— وتم لەگەلمان نەيەت بۆ ئەوھى سەر بنيتەوھ و بخەوئ

كه به يانی زوو بهرې بكهوئ بۆ چه می شوړاو. خو نه موت بچي بۆ
بهره لّايی! وهره سهر به لّوچ!

به لّوچ به دواي بونداردا رپوښت. بوندار تاويك له پاشخانی
باله خانه كهوته گهړان و پاشان هاته دهره وه، دهمانچه په كي
كار كهردهي هينا له په رپووه نالابوو. سه يړكي كرد و به به لّوچي
وت:

— ئه م دهمانچه په بۆ پاريز به تۆ بئ. تۆ له و دوانه ي تر
شاره زاتري. هه م له سه رخوتري و هه م لي هاتووتر. نامه وئ به كاري
بهيني، به س بۆ قايمه كاري. بۆ پشتگهرمي پيت بئ. ئه زانم
كه سيش كاري به كارتان نابئ. پيشتر خوم به هه موو لايه ك
رپاگه يشتووم. لايه ني مامه له كهش خو ئه ناسي. جيهه ن خاني
سه رحه ديه. له به لّوچه كاني هاو زمانى خوته. بي هه را و هوريا
كالاهي ليوهرئه گري و ئه گه رپته وه. ناهيلي ماهدرويش بكه وپته
فره وپژي. وهكوو خودي شهو، به خاموشي و ئارامي كاره كه تان
رپه رپنن و بگه رپنه وه، من چاوه رپتان ئه كه م. برپو ئيتر.

قوربان به لّوچ دهمانچه كه ي كرد به بهرپشتيني دا، بۆ بانيجه
و به پليكانه كان دا هاته خواره وه و به هه نكاوي قورس و قايم چوو
بۆ لاي ئه سپه كه ي ناده لي، ده سكه وساره كه ي گرت و به ره و
كولان رايكي شتا. ماهدرويش و ئه سلانيش به دواي دا به ماين و
هي سهره وه. بوندار له چوارچيوه ي ده رگا كه وه ستا، ده ستي گرت
به ديواره كه وه و وتي:

— لاي كهوت دزان. ده ستي عه لي له گه لّتان!

پياوه كاني بوندار، سواربوون و به ره و كهوت دز، ئاوزه نكيان
راوه شانند. بابقولي بوندار تا پياوه كاني له چاو ونبوون و ره شايي
شه و قوتي دان، لاي ده رگا كه وه ستابوو. زنجير و كيلوني ده رگا كه ي
خست و به ره و دالان چوو.

مووسا، به نيگا تيژ و سمينه ره كه ي رپوښتنى بونداري
سه يركرد. بابقولي بوندار، تاويك له بانيجه وه ستا و پاشان

چووه ژوورهوه. مووسا پټوهدانی دهرگاکی بیست و له دهرگا شکاوی گه وره که هاته حهوشه و له په نای وشتره کانهوه خوئی گه یانده لای دهرگا که. لای دهرگا که، راوهستا و دانه ویهوه و گوئی هه لځست، هیچ دهنګ نه بوو. راست بوویهوه. چووه سهر ملی وشتره که و به دیواره کهدا هه لځه را و بهودیودا خزیه خوارهوه و به قهراخ دیواره کهدا بهرهمالی خوامراد رویشته.

دهرگای مالی خوامراد کورت و یهک تا بوو. مووسا دای له دهرگا و راوهستا. پاش تاویک، خوامراد له کاتی کهدا که پشتهوینه کهی نه بهست. به بالآ وردیله کهیهوه هاته کوآن و بهر لهوه وهلامی سلاوه کهی مووسا بداتهوه وتی:

— دویشه نو ره ئاومان بوو تا بهیانی نه خه وتووم. پیش توژیکیش پالنهوان ته قهیه کی دا له دهرگا که. چوون بووه ئاوا ناوخت؟ — منیش نازانم. رهنگه له ریگه گیری کردی.

خوامراد پرسى:

— دهی، خو ت چوئی؟

— باشم، باشم.

— راستی پی بلی بزانم. ئه کورهی من، غولامعه لی،

ئه توانی بیکه به وهستای قالی یان نا؟

— ئه گهر توژی زیاتر خوو بداته کار، ئا. ئه توانم؟

— کههکانی پالنهوان جوان فیربوون، وانیه؟

— گه وره که ئا، بهلام بچکوله کههزی له کایه کردنه.

نیونجیه کهش زیرهک نییه.

خوامراد وتی:

— ماوهیه که دهرناکهوی؟

— دهرهت نییه سالار، ئیوهش خو هه میشه له دهشتن.

که ئیدهر

به رگی یه که م

منیش هه میشه لهو کونه خهریکم. زورجار هزم کردووه رابم و بیم بو دهشت. بهلام مه گهر ئه کری؟ بو تاویکیش ناتوانم کارگه بهجی بهیلم. کاره که خوئی زور دژواره و جگه لهوه چل چاویش

به‌رده‌وام سه‌یری مروّف ئه‌که‌ن.

— شه‌وانه چی؟ پيشتر جارجاره به شه‌و ده‌رئه‌که‌وتی؟

— ئه‌زانم، به‌لام مروّف نابي سهری بکات به ژير به‌فردا! له

هه‌موو شوين بووه به دوو ده‌سته‌یی.

— با بزانی. جاري با برۆين تا ئهم دوو خویرپیه ده‌رنه‌که‌وتوون.

له درزه‌کانی ده‌رگا شکاوی وشترخانه‌که‌ی پالّه‌وان به‌لّخیه‌وه

تیشکیکی کز پّزابوویه ناو هه‌وشه. ئه‌بی له‌وی بن. پالّه‌وان به‌لّخی

ده‌رگای بۆ کردنه‌وه. مووسا و خوامراد چوونه ناو گه‌ورپه‌که.

سه‌رده‌می قه‌ساوییه‌که‌ی، به‌لّخی مه‌ری لیڤه رانه‌گرت. به‌لام

پاش په‌که‌هوتنی کاری قه‌ساوی. خه‌زووره کویرپه‌که‌ی گۆده‌رزی

به‌لّخی، جیگه‌ی خو‌ی له ناو یه‌کیک له ئاخوړه‌کان راخستبوو و

له‌وی ئه‌خه‌وت. ئیسته‌ش پیره‌میږد له شوینی خو‌ی راکشابوو و

سه‌ری نابوویه لیواری ئاخوړه‌که و خه‌و و بی‌دار پیلووه‌کانی نابوویه

سه‌ریه‌ک. پیره‌میږد هه‌میشه له‌و داره‌ته‌دا بوو. نه‌خه‌و و نه‌بی‌دار.

چاوه‌کانی هه‌میشه داخرا‌بوون، به‌لام هه‌رگیز نه‌خه‌وتبوو. زۆر

که‌م له گه‌ورپه‌که ئه‌هاته ده‌ره‌وه. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی خو‌ریکی زۆر

خۆش بوایه. له‌و خو‌ره خو‌شه‌دا له ئاخوړه‌که دائه‌به‌زی، ئارام

ئارام ئه‌هاته ده‌ره‌وه، ده‌ستی ئه‌گرت به دیواره‌که‌وه و تا به‌ر

خو‌ره‌که ئه‌چوو، له بن دیواره‌که دائه‌نیشت و خو‌ی ئه‌دایه خو‌ر.

چ گه‌رمایه‌کی به‌له‌زه‌ته! مریشکه‌کانیش له به‌ر خو‌ر، له ناو

زبله‌کان‌دا چینه ئه‌که‌ن.

له‌بن گه‌ورپه‌که، ستاری پینه‌چی، لای کو‌له‌که‌یه‌وه له سه‌ر

لبادیکی کو‌نه دانیشتبوو، فانۆسه‌که له به‌رده‌می بوو، به بینینی

خوامراد و مووسا، له‌به‌ریان هه‌لّسا و، ته‌وقه‌ی له‌گه‌ل کردن و

دانیشتن:

— ده‌ی هاوړپیان چۆن، باشن؟

— ئه‌ی خه‌ریکین، جووت و وه‌رد و که‌ردوو هه‌لبه‌ستن و قه‌ت

بی‌کار نابین.

پالھوان به لّخی هه لّسا و وتی:

— نازانم بۆچی خه یال هه لّیگرتووم ئه مشه و! دلم ئاسووده

نییه. بچمه دهره وه سه یریک بکه م و چاش به ینم.

پالھوان به لّخی له دهرگا چوو دهره وه و لای بیره که توژی وهستا و گوئی راکرت؟ ئاسمان ته زیبوو. ئهستی رهکان له هه موو شه و دره وشاوه تر بوون و هیچ دهنگی که نه ئه هات. پالھوان به لّخی ئه یزانی ئه گهر که سی که له پشت دیواره کهی ئه ودا خوئی داگری، جگه له قه دیر نییه. چوو دهره وه و سه یری کرد. کهس نه بوو، بیهووده خه یال هه لّیگرتبوو. گه رایه وه. بهرله وهی له کو لانه وه بای بداته وه بو مالّه وه، دهنگی له تی دهرگا کهی مالی که لای خواداد رایگرت. پالھوان خوئی خسته په نای دیواره که و وهستا.

سی پیاو هاتنه دهره وه. قه دیر، شهیدا و نادعه لی. نادعه لی و شهیدا له بهر وه ئه هاتن و قه دیر به دوا یان دا. پاش توژی که عه باسجانی ش به دوا یان دا هاته دهره وه. ههر کهس به لایه که دا تلی ئه دا. دیار بوو ئاره قی مالی مهستی کردوون. به سهر پیوه به ند نه بوون. لی که ئه که و تن و دوور ئه که و تنه وه. شانیا ن ئه خزان به دیواره که دا، ئه که و تن، دهستی ان ئه کرد به قو لی یه که دی دا، قاجیا ن لی که ئه ئالا، سه رسمیا ن ئه دا، هه لّئه سانه وه، قاقایا ن لی ئه دا و دیسانه وه ئه که و تنه وه ری. قه دیر به ئاگاتر بوو و نیگای له سهر شهیدا و نادعه لی بوو. عه باسجان وه کوو سه گی ده سه مو به ده وری نادعه لی دا ئه گه را و کلکه سوو تی ئه کرد. قسه کا نی شهیدا و نادعه لی پچر پچر بوو. عه باسجانی ش ههروه ها. به لام عه باسجان جگه له رسته یه کی نه ئه وت:

— منیش ئابرووم هه بوو خان. وه کوو ئیوه بووم!... ئاتاجم،

ئیس ته وام لی هاتو وه. یار مه تی یه کی کهی وه کوو خو تان به دن!

شهیدا و نادعه لی گوئی ان له پارانه وه کهی عه باسجان نه بوو. پی که وه قسه یان ئه کرد. نادعه لی زیاتر له سهر گوتن بوو. له ناو بهر که ره شه کهی دا لوول ئه بوو و دهستی به حه وادا رانه وه شان د

و بېباکانه ئه‌یوت:

— من هەر ئه‌مشه‌و... هەر ئه‌مشه‌و ئه‌بى برۆم و ئه‌م ژنه...
ئه‌م شيرۆيه بېينم. ئه‌م شيرۆيه من ئه‌بى بېينم. ئه‌و ئاگای له
ده‌زگيرانه‌که‌م له سه‌وقى هه‌يه. ئه‌و خوشكى گولمه‌مه‌ده و
گولمه‌مه‌د... ئاخ... بۆ ئه‌بى بلیم؟ به‌لام ئه‌زانم شيرۆ جاریکيش
بووبى، ده‌زگيرانه‌که‌ى منى بېنيووه. ئه‌و ئه‌بى بزانی سه‌وقى چووه
بۆ کوئ! ئه‌بى بزانی، سه‌وقى ئه‌بى پى و تى؟ ئه‌مشه‌و من ئه‌بى
هەر جوړیک بووه بده‌م له ده‌رگای مالى ما‌ده‌رويش. شيرۆ خه‌به‌ر
بکه‌مه‌وه و لى پېرسم! ئه‌بى ناچارى بکه‌م راستیه‌که‌يم پى‌بلیت.
ئه‌گەر راستیه‌که‌يم پى‌نه‌لى فه‌لاقه‌ى ئه‌که‌م. به‌قه‌مچى ته‌مى
ئه‌که‌م. شيرۆ ئه‌زانى باوکى من به‌ گولله‌ى تفه‌نگى کى کوژراوه!
ئه‌بى بزانی ده‌زگيرانه‌که‌ى منيش چووه بۆ کوئ! له کوئ ون بووه!
چى به‌ سه‌ر خۆى هیناوه! شيرۆ ئه‌بى ئه‌م شتانه بزانی! ئه‌زانى!
ئه‌زانى! ئه‌زانى! ئه‌زانى!...

شه‌يدا قوئى پوورزای گرتوو و رايگرتوو و له‌کاتیک ئه‌یويست
له‌نگه‌رى خۆى به‌ ده‌ستیک له‌ سه‌ر شانى نادعه‌لى رابگرى، وتى:
— قسه‌ى له‌خۆت زلتر ئه‌که‌ى! ئه‌وه ئه‌لى چى؟ مه‌گەر
من مردووم که به‌يلم تۆ... به‌م نيوه‌شه‌وه، برۆيت و شيرۆ له
ماله‌که‌ى به‌ينيته‌ ده‌ره‌وه؟ پیت وایه ئیره چوارگویشليه؟ نا.
نه‌. ئه‌و شيرۆ... شيرۆى... گولم من... گولله‌ى من... نه‌! من
ناهيلم که‌س بتوانى به‌و بللى بان‌چاوى برۆيه! ته‌نانه‌ت ئه‌گەر
ما‌ده‌رويشيش لى تووره بى... ددانه‌کانى يه‌که‌يه‌که‌ له‌ ده‌مى
ده‌رئه‌کيشم! چ بگات به‌وه‌ى... نه‌! تۆ... غه‌واره! ئه‌زانى ئه‌لى
چى؟ نابى! ناتوانى بچى بۆ مالى ئه‌و... گولم من! قاچت له‌ به‌ره‌ى
خۆت دريژتر مه‌که... قاچت ئه‌شکينم! تى ئه‌گه‌ى؟

نادعه‌لى، شان و قوئى له‌ ده‌ستى شه‌يدا ده‌ره‌ينا. شه‌يدا
به‌ربوويه‌وه سه‌ر عه‌رزه‌که‌، هه‌لسا و به‌ تلاوتل به‌ دواى دا رۆيشت:
— به‌ شيرى دايکه‌م... به‌ ئابرووى باوکم... نه‌! ناهيلم!

خودی من... خودی من که ناچارم... بهیانی له قهلاچیمهن برۆم...
دلم نایهت بهم نیوه شهوه برۆم و... برۆم و... جاریکی تر بیبینم!
ناڕۆم... نامهوێ بێترسیینم. تۆیش... تۆیش...

نادعهلی وتی:

— من برۆم. ئهروۆم... ههڕئێسته ئهروۆم... عهباسجان!

— بهلێ ئهرباب!

— پێش کهوه! پێش کهوه و مائی ماهدهرویشم پیشان ده.

ئهگهر پارهت ئهوێ!

— به چاوان ئهرباب.

شهیدا، نهڕاندی:

— عهباسجان!

— بهلێ ئهرباب گیان.

— ون به لهم ناوه!

— وههه پێشهوه! بوچی... بو له دهستم ههڵدیی؟... وههه...

وههه مشکه تۆپیوو! وههه ئهوپاره وهربگره و برۆ ون به!

عهباسجان چوو بو لای شهیدا، شهیدا دهستی دایه یهخه

و نای به دیوارهکهوه:

— ترن بابی گهوواد! ئهگهر ئهتهوێ ههڕ ئێسته نیوه گیانت

ئهکهه، برۆ و خۆت ون که!

— ئهروۆم شهیدا خان. ئهروۆم.

شهیدا له دیوارهکهی کردهوه و فرپی دایه ناو کوڵانهکه.

عهباسجان به سههر عهززهکهدا پان بوویهوه. و به ناله و نفرین

خۆی کشانده بن دیوارهکه. قهدير گهیشته سههری، بن بالی گرت،

بهززی کردهوه و راست و چهپ دایه بهر زلله و بهرهو بنی کوڵانهکه

پالێ پیوه نا:

— ههقهدهستهکهت وهرگرت، خوێری؟ جگه له سههرشوێری

چیت بو من ههیه؟ برۆ بهمه ئیتر!

عهباسجان سههرسمی دا. قهدير گوئی لهو نهبوو. نادعهلی

ههروا به مهستی ئهرویشته و لۆی بهرهکهکهی به دهور قاچی دا
شهکهی ئههات. شهیدا به سهروهه غاری دا، خۆی راست کردهوه،
دهستی گرت به دیوارهکهوه و به ههنگاوی بلیند خۆی گهیانده
نادعهلی. له پێچی کوڵانهکهدا چنگی له شانی نادعهلی چهقاند
و رایگرت. نادعهلی لێی وهرگهرا:

— چیت گهرهکه جلفی ژنانی؟

— ههه ئالیره... ئهتخهسینم! مهگهر تۆ ویزدان و ئابروو

نازانی چیه؟

تیک ئالان، کیشمهکیش. به بێ ئهوهی دهستیان له بن
دهسهلاتی خویان دا بێ، لیکیان ئهدا. شهپکی جهوانانه. ههه
کامیان به بچووکتین زهبری ئهوی دی ئههرا به عهرزدا و به دژواری
ههئهسایهوه. جاریکی تر تیک ههئهچوونهوه. قههیر لای دیوارهکه
وهستابوو و به ههزکی شهیتانیهوه سهیری دهستاوهکهی خۆی
ئهکرد و له بهر خۆیهوه ئهیوت:

— لیکدهن دایک قههبانه، لیکدهن!

پالهوان بهلخیش به بهیهکهوه، له کاتیکا بهرهو مالهکهی
ئهگهرايهوه و ئهرویشته تا چیرۆکی شیرین بۆ هاوڕیکانی
بگیریتهوه، له بهر خۆیهوه وتی:

— لیکدهن دایک قههبانه، لیکدهن!

به‌شی هه‌شته‌م

۸۱۹

که‌نیده‌ر

به‌رگی‌یه‌که‌م

به ندى يه كه م

— پياوه كانمان له دهشتن!

ديار نه بوو ئهم وه لّامه به زمانى كاميان دا هات: زيوهر، هه يقو يان مارال؟ له بهرده مى خپوه ته كه دا، سى ژن وها شانيان لكاندبوو به شانى يه كديه وه، ئه توت بوون به يه ك تن. تهنه ده وه نيكي تاغى.

زيوهر و هه يقو له پيشه وه وه ستابوون و مارال له پهنای شانى ئهمان دا خوۍ مه لّاس دابوو، هه ولّى ئه دا چاوى نه گيرته چاوى جهنده رمه كان.

دوو جهنده رمه، هه روا له سهر ئه سپه كانيان له بهر ئه ستونده كى ره شماله كه ى كه لميشى راوه ستابوون و به دردونكى سه ىرى يه كديان ئه كرد. يه كيان ره شتاله بوو. گرپه ك له نيوان هه ردوو بروى بوو و نوكه رى حكوومه ت لاجانگه كانى سپى كردبوو. سه ره راى ئه وه ش گوژميك له نيگاى دا هه بوو. ئه توت خوۍ به زلتر له وه ئه زانى، پى سپر درابوو. بهرگه كه ى بو راده ى تواناييه كانى خوۍ به تهنك ئه زانى. چ جايه جهنده ها فرسه نك به دواى نيشان و مه داليادا هه لّاتبوو و نيشان نه بپوو به رازينه ره وه ى ته ختى سینه ى. ددانيكى زيړ و ساوراو له پيشى ده مى دا، وا پى ئه چوو ته مه نيكي تپه راندوو. ده سته وانهى كوركى نيوداشت له ده سته ى دا و پالّتاويكى دريژى سه ربازى له شى

دایوښابوو. پوښتالنه‌کانی مل دریژ و زیاده‌ی قهیتانه‌کانی به دهور پووزی‌دا ئالاندبوو و گری‌ دابوو.

له‌گه‌ل کابرای ره‌شتالنه، یه‌کیک به زور خو‌ی به سهر ئه‌سپه‌که‌وه راگرتبوو و له ناو پالتاوه‌که‌ی‌دا چه‌ماپووه و ده‌سته‌کانی له ترسی سهرما له بن رانه‌کانی‌دا داشاردبوویه‌وه و چلمه‌که‌ی شوپروه ببوو. ئهمه‌یان ره‌نگ و روخساری زهرد و نه‌خوش. ژیر چاوانی ئاوساو و برو‌ی بی‌ره‌نگ، لووتی کشاو، چاوی دهرپه‌ریو و کز، لیوی شین و شوپ. هه‌روا که له سهر ئه‌سپه‌که‌ی دانیشتبوو، شانه‌کانی بو به‌ره‌و چه‌ماپوونه‌وه و پشتی توژی کوم بوو. له‌وکاته‌وه گه‌یشتبوونه به‌ر خپوه‌تی که‌لمیشیه‌کان، له چه‌ند وشه زیاتری نه‌وتبوو. سهره‌رای ئه‌وه‌ش، به هه‌مان چه‌ند وشه، ددانه زهرد و رزاوه‌کانی دهرکه‌وتبوون. جگه له‌وه‌ی پالتاوی له‌به‌ردا بوو، به‌تانیه‌کی کو‌نه و کون‌کونی دابوو به شانی‌دا و، له‌وکاته‌دا که باله‌کانی به‌تانیه‌که‌ی بو سهر سینگی‌خو‌ی رائه‌کیشتا، ژنه‌کان توانیان ده‌ستی سپی و ژنانی‌ی بینن که نیوان دوو په‌نجه‌ی به دوو‌که‌لی جگه‌ره زهرد ببوو. ئاو‌یکی ره‌نگ ناشیرین به سیله‌ی چاوی کابرادا هاتبوویه خواره‌وه که ئه‌و به له‌پی ده‌ست، به جار‌ی چاو و لووتی هی‌نایه‌وه یه‌ک و سرپیه‌وه و پاشان به تالی و به بی‌زاری ده‌می هه‌ل‌بری:

— تاکه‌ی ئه‌بی له‌م هه‌وا سه‌گه‌دا به سهر ئه‌سپه‌وه چاوه‌پروان بکه‌ین؟

سهرما، سهرمای پاش به‌فر بوو. له‌و جو‌ره‌ی که تیژی باکه‌ی وه‌کوو سووژن له گلینه‌ی چاو ئه‌چه‌قی. سهرانسهری تاغزار به پوپه‌شمینی به‌فر دایوښارابوو. هه‌موو بنه‌یه‌کی تاغ، وه‌کوو گه‌دایه‌کی غه‌ریب په‌رویه‌کی سپی دابوو به سهری‌دا و ئه‌توت ده‌سبه‌ج‌ی له شوینی خو‌ی‌دا به‌ستووویه‌تی. شه‌و ره‌ش و بیابان سپی بوو؛ له تی‌که‌لبوونی ئه‌م دووانه، ره‌نگ‌یکی مه‌هتاوی، ره‌نگ‌یکی وه‌کوو شیری بزن به سهر هه‌موولایه‌که‌دا بلاو ببووویه‌وه.

شهو ئهتوت شتيكى به دهمهويه، خهيال بوو، شهو و بيابان.
كابراي رهشئاله به هاوريكهى وت:
— به بى مؤلهتى خاونى بنه خو ناكري بچينه ناو رهشئال!
— كى ئهو قانونهى داناوه؟ خاوهنى بنه! من لهم بيابانه
وهكوو سهگ ههئلههرزم و ئهوسا تو... من كه ئيتتر خوَم پى
راناگيرى!

كابراي رهشئاله سهيرى ژنهكانى كرد و به زمانىكى خوَش
وتى:

— من خوَم رائهگرم، بهلام ئهم هاوکارهم... ئهوهنييه...
خوتان چاوتان لييه... ئهگهر تا توژيكيتر، چا و دووكهل و ئاگرى
پى نهگا، دنيا ئهسووتيني. ئهوسا ئاويش ناتوانى دايمركينيتهوه!
جا... ئيوه... ئهئين چى؟

ژنهكان سهريان نا به گووى يهكهوه و پاش مشتومريك زيهر
وتى:

— پياوهكانمان له مائهوه نين براغيان، ئيمه ناويرين به بى
فهрман ئاويش بخوينهوه، تا ئهوان نهبن، ئيمه ناتوانين جيگهتان
پى بدهين. توژى ئهولتر گوندى لييه. بچن بو ئهوى.

دوو كابرا ئهتوت پيكهوه بهستراون؛ چونكه ههردووكيان به
جاريك له ئهسپ دابهزين و به هيرشيكي كورت خويان كرد به ناو
رهشئالهكهدا، ژنهكان ههلائتن. ئهوهى كه بهتاني به كوئهوه بوو،
به بى گفتوگو خوى كرد به ناو خيوتهكهدا؛ لاي جيوبانهكان، لاي
ناوگوركهكه دانىشت و به توورهيهيهوه قرووسكاندى:
— ئاگر! ئيزنگ بهينن!

مارال و ههيمو خويان له پهناى خيوتهكهدا ون كرد.

تهنها زيهر بهرامبهري كابراي رهشئاله وهستابوو و به
ترسهوه ئهپوت:

— به جوقهى سولتان پياوهكانمان نين! ئيمه دهسهلاتمان
نييه كه...

کابرا گوئی له زیوهر رانهگرت. دهسکهوساری ئهسپهکانی بهست به ئهستوندهکهکهوه، توربینهکانی له تهرکبندی ئهسپهکان داگرت، دای به شانی دا و چوو ناو رهشمالهکه، له سووچیک داینان و وتی:

— پیت وایه ئیمه بۆ شهوگهر هاتووین بۆ ئیره؟ پیاوهکانتان نین با نهبن! خراپتریش. ههز ئهکهی به ههلاتوو بیانوووسین؟ قسهی قور؟ پیاوهکانمان نین! مهگهر من له بهر چاو وبروی پیاوهکانی ئیوه لهم سهرمایهدا، که سهگ به لیدانیش له کون ناچیتته دهرهوه، فرسهنگ فرسهنگ ئهسپم غارداوه تا بگههه ئیره؟ کارمان به پیاوهکانتان چییه! نین؟ زور چاکه دانهشین تا دینهوه! جارێ گيا بکههره بهر ئهسپهکان با برسی نهبن. پاشانیش ئاگرێک سازبکه، با خۆمان گهرم بکهینهوه.

زیوهر که ههروا لای داری رهشمالهکه وهستاوو و نهی ئهویرا بچیتته ژوورهوه، وتی:

— یهکیکمان رویشتوو تهپاله و داری وشک له ژیر عهرزهکه دهربهینی؛ کاتیک هیئای به سهر چاو، ئاگرتان بۆ ئهکهمهوه. پیاوهکان، لای چالی خۆلهمیشهکه دانیشتبوون و بهتانی بهکۆل شیشیکی لای چالهکه ههلگرت، خۆلهمیشهکهی ههلشیواند. زیوهر، له بهر رهشمالهکه دوور کهوتهوه.

کابرای رهشتاله به چاو بهدوی دا رویشت و به هاوکارهکهی وت:

— دهک بیخۆم! لهو لهنجه کردنهی؟ دوانهکهی تر چییان لیهاات؟

هاوکارهکهی سههری ههلیئا، چاوه دهرپوقیوو و کزهکهی تیبری و لیوه شین و کوتراوهکانی به تهمهلی کردهوه و وتی:

— شهرم بکه پیاو! بۆ ئارام ناگری؟ ههمیشه وای له بیری فلانتدا. جارێ بیر له ئاگر بکهرهوه، من خهریکم ئهلهرزم.

— تا ئاگرهکه ساز ئهبی، نوکیک تریاک ههله. تا تۆزیکتر

هه موو شتیك ئاماده ئه كهن و ئه ی هیئن. ئیسته نرخی ژنه كهت بو درئه كه وئ. ئه وهنده ی ئه گه پرایته مائه وه، ده سبه جی چای و مه نگه له كهت ئاماده بوو. ده وری پر له نوقلی له به رده مت دائه نا. هه ر له خووه، به قسه ی قوړی ئه م و ئه و ته لاقت دا! ئیسته ش ئه بی ئاخى بو هه لكیشتی! به راستی ژنى به و باشیه ت چوڼ له ده س خوټ كرده وه جه نابى سه ركار چه مه نداری! چه مه نداری جاریكى تر لووتی به له پى ده ستی سپیه وه و وتی:

— ژنى من بوو، به لام له بهر چاوى تو شیرین بوو؟ تو كه ی ئاگات له پشت په رده كه هه بوو جه نابى گریلى؟ تو چووزانى برآى ئازیز؟ ژنى فه رمانبه ر! ژنى فه رمانبه ر ئه بی جزمه ی له پى بى. نه ك چارشىوى پرلۆن بدا به سه رى دا كه هه موو گیانى به ده ره وه بى. خو ژنى لوټى نییه! ئه بی بتوانى سال به دوانزه مانگ له دوورى پیاوه كه ی دا ددان به خو ی دا بگرى. هه له ی من له بناغه وه ئه وه بوو كه چووم و ژنى شاریم هیئا. خه لكى وه كوو من ئه بی برۆن له پشت كیو ژن به یئن و په ته كه یان به گولم یخه وه ببه ستن و كه ی ویستیان سواریان بن و کاریان لى بكیشنه وه.

گریلى وتی:

— یه كسه ر بللى ئه بوا هیسریكت بكریایه ت، دوو كاره؟ چه مه نداری ته نها سه رى له قاند. ئه توت دیسانه وه ش ئه لى: «تو چووزانى جه نابى گریلى؟»

سه ركار گریلى هه لسا و سه رى كیشایه ده ره وه ی خپوه ته كه. ئه سپه كان له لای ئه ستونده كى ره شمائه كه وه گویان قوت كرده بوو و وه ستابوون.

زیوه ر كوشتیك كوژه ره ی وشك و گیای له په نای ره شمائه كه هیئا و كرده بهر ئه سپه كان و به بى ئه وه ی سه یری كابرا بكات، گه پرایه وه. چاو له عه رزه كه هاتبوو و چاو له عه رز ئه گه پرایه وه. به لام كابرا گرتی به قسه وه:

— بۆچی چوون بۆ دەشت؟
 زیوهر وتی:
 — کاری پیاو چییه؟ بۆ کاری ههمیشه یان!
 — ئەوانیتر... ژنهکان چیان لیّهات؟
 — رۆیشتن... رۆیشتن به دوای دایکه دا.
 — دایکی تۆ؟
 — نهء خهسووی یهکیان و خهسووی منیش.
 — چی؟ خهسووی تۆش و خهسووی ئەویش؟
 — ئا به ئی. پیاوهکە ی من دوو ژنی ههیه.
 — کییه پیاوهکەت؟
 — مهگەر ئیوه... مهگەر ئیوه ناوی نازانن؟ مهگەر ئیوه...
 — کهلمیشی ئەلی؟
 — نهء، کورەکە ی، من ژنی کورەکەیم.
 — ناویم له بیر نییه.
 — گولمه مه د.
 — ئا! گولمه مه د، تۆ ژنی یهکەمی یان دووهم؟
 — یهکەم. ئەوه ی که رۆیشت دووهمی بوو.
 — سهیره! لهم سال و رۆژدا پیاوه تیهکی زۆری ئەوی، فریای
 دوو ژن بکهوی!
 زیوهر تاویک بیدهنگ بوو، پاشان پرسى:
 — برا... تۆ نهتوت بۆچی هاتوون بۆ ئیره؟
 — ئا؟... بۆ چ کاریک؟...
 سهرکار گریلی خۆی له وهلامدانهوه گیل کرد و خۆی به کا
 کۆزه ره ی بهر ده می ئەسپه کانه وه خه ریک کرد. زیوهر ههستی کرد
 ترسیک له دلدا ریشه ئەجوولینی، گومانی خه ریک بوو به هیتر
 ئەبوو. دهم به دهم به هیتر. تی ئەگه یشت جهنده رمه کان خویان
 داوه له نه زانی و وای پیشان ئەدان که ریبوارن. به لام بۆ زیوهر
 مسۆگەر ببوو، په یوه ندی به گولمه مه ده وه ههیه و ریشه ی

هاتنی جهندهرمه کانیس ئه گه پیتته وه بۆ شه ره که ی چوارگویشلی.
هاتنی جهندهرمه له کوژرانی حاجی حسینی چوارگویشلی وه
سه رچاوه ئه گری. رهنگی زیوه ره لهو خه یاله ی هات به میشکی دا
په ری. ئه یویست پروات، ئه یویست به جوړیک پروات و گولمه مه د
ئاگادار بکاته وه. ئاگاداری بکاته وه جهندهرمه هاتوون بیخه نه
داوه وه و بیگرن. ههزی ئه کرد خوی ئه م هه واله به شووه که ی
بگه یه نی. ههزیکی سهیری بۆ ئه مکاره له خوی دا ههست پی
ئه کرد. رهنگه - له م گیزه نی ترس و خوف دا- بیانوو یه کی دوزیبوو
تا جاریکی تر له میرده که ی نزیکی بیته وه، ده رفه تیکی، هه لیکی بۆ
ئاشتکردنه وه. بۆ ئه وه ی گولمه مه د جاریکی تر سهیری بکات.
رهنگه جاریکی تر بزه یه ک، تیشکی چاوه ره شه کانی، تاودانه وه ی
تیشکی هه تاو له سه ر ده می خه نه جهر. هیوای عه شق. به لکوو
له باوه شی گولمه مه د دا شوینیکی بۆ ئه ویش بکریته وه،
پیکه یشتنه وه یه کی دووباره، په تی پچراوی دلّه کان ئه گه ره لیکی
گری بدری، دلّه کان لیکی نزیکتر ئه بنه وه. دیسانه وه گولمه مه د
هی ئه و و، ئه و ئه بی به هی گولمه مه د.

عه شق! ئه ی عه شق، گیانم به فیدات!

به لام به ره له و، ئه وانی تر چوو بوون، ئه وی تر چوو بوو. مارال.
خه یالی مارال، کرداری مارال!

«ئهی... ژن، ههزم له وه یه سه رت بکوتم به به رددا!»

زیوه ره، به دوو ره له چاوی سه رکار گریلی، له په نای بنه تاغیک دا
به دوو دلی وهستا. ئیتر دلی ئه و کاره ی نه بوو. هه واله که ئیسته
گه یشتبوو به گولمه مه د، مارال پی وتبوو. پی ئه و. نه!
زیوه ره ئیتر پی رویشتنی نه ما بوو. باشتتر وایه خوی له ره شمایی
خان ئاپۆ دابشاریت.

سه رکار گریلی، کوژه ره که ی له بهر به رازه ی ئه سپه کان دا ورد
کرد و سه ری هه لینا. زیوه ره له وی نه ما بوو. سهیریکی دهو روبه ری
کرد. ژنه نه بوو. بهس جی پییه ک له سه ر به فره که. سه ری کرد به

ناو رهشمالهكهدا، هاوكارهكهى، جهنابى چهمندارى، خزابوويه
بن جيوبانهكان و پيلووه قورسهكانى چاويان داپوشيبوو.
گريلى وتى:

— دسبهجي كهوتيته وهنهوزدان؟
چهمندارى پيلووى ههليئا و به دهم نيونالهيهكهوه وتى:
— ئاگر! ئاگريان نههينا؟

گريلى چووه ناو رهشمالهكه و وتى:
— نازانم لهپر چوون خويان ون كرد؟ ئهليئا ئاسكن ژنى
خيلهكى! لام كردهوه، ديم نهماوه!... ههواش به سلامهتيت
خهريكه ساردتر ئهبي. بهفريش كهوتوتهوه بارين، سهيركه! لوكه
له ئاسمانهوه ئهباري!

بهفر ئهبارى. چهمندارى خووى راست كردهوه؛ چاوى برييه
دهرهوهى رهشمالهكه و وتى:
— خوشتيش ئهباري! نازانم بوخوا زوري تى ئهچوو، راوهستايهت
راسپاردكهى ئيمه تهواو ببي، پاشان دوخينهكهى بكاتهوه؟
سهركار گريلى وتى:

— با بباري. بو كشتوكال باشه. ئهگهر بهو جوهرى كه وشك
بوو، بهمايهت، جوتيار و گوندى ناچار ئهبوون منالهكانى خويان
بخون! بهس خهمنى ئهسپهكانمه. ئهمشهو له سهرمادا رهق
ههلهنهيهن باشه. ئهبي شوينيكيان بو بدوزمهوه. سهيركه چوون
ئهباري؟

جهنابى چهمندارى وتى:
— ئهبينى؟ بهفرهكهى وشكه، ناتويتهوه، وهك خوي
ئهمينيتهوه. وهكوو كا وايه، وشكه بهفره، سهرمای به دواوهيه.
گريلى قايشلوخهكهى شل كرد و دانيشت و بهفرى سهر
مهچهكى تهكاند. چهمندارى ههلسا و وتى:

— مهگهر خوم ههلسم و ئاگرىك بكهمهوه. ئهم ميپاناه
بوون به دووكهه و چوون به ههوادا!

چەمەندارى بە دەم قسەکردنەوہ تا دەمى خىۋەتەكە
رۆيشت، سەر و شانى برده دەرەوہ و وتى:

— ئەرى ئىۋە چىتان لىھات؟ بۆ ھەلاتن؟ نەكا پىتان وايە ئىمە
گورگىن! وەرن چوار چل دارمان بۆ بهيئن. مووسلمانينە!
خامۆشى بوو. چەمەندارىش خامۆش بوو. بەلام زۆر نا.
چونكە جاريكىتر دەنگى بەرز بوويەوہ:

— كەسى لى نىيە وەلامى من باتەوہ؟ تف لە بابى مروقى
دەست كورت!

زيوەر، بە ئارامى سەرى لە رەشمالەكە ھىنايە دەرەوہ و
چەمەندارى سەيرى كرد. لە ژنە تەنھا دووچاوى رەش دياربوو
و ئەوى ترى - تەويل و گونا و چەناگە - بە لوى سەرپشەكەى
داپۆشرا بوو.

چەمەندارى تەشەرى بۆ ھاويشت:

— چىتان لىھات بە جارى ونبوون؟

زيوەر كە رووبەندەكەى تابن چاوى ھىنا بوو، لە پشت
قوماشەكەوہ وتى:

— من ناساخم برام، ئەوانى تريس چوون دار بهيئن.

— لەكام قەبرستان دار ئەھيئن؟ لە ئەفغانستان؟ ئەم

رەمەندەى ئىۋە چوار چل چيلكەى لى دەس ناكەوئ؟

— دەست ئەكەوئ برام، بەلام وشك نىيە. رۆيشتن لە ژىر

خاك دارى وشك بهيئن. رۆژ بە رۆژ كۆمان كردۆتەوہ، پاشەكەوتە.
ئەوا دىنەوہ.

زيوەر لەوہ زياتر نەمايەوہ، بەخامۆشى كشايەوہ و لە
ناو خىۋەتەكە ونبوو. چەمەندارى وەرگەرپا، سەركار گرىلى لای

شانىەوہ وەستابوو و سەيرى زيوەرى ئەكرد. چەمەندارى، دەستى

نا بە سينگىەوہ و چووہوہ سەر جيگەى خۆى. گرىلى وتى:

— وامزانى ئەويش ھەلاتوہ! چ باش، ئەو خۆ لىپريە. چاكە...

دەى.

چەمەندارى بە ھاوکارەكەى وتى:
— توخمى شەھىتان! وەرە تاویك دانیشەو دان بەخۆتدا بگرە.
ئەوھەندەت نەزانی دەرکەوتن. لەپر بىنیت چل دانە گوپال بەدەستت
لى پەیدا بوو!

سەرکار گریلى وتى:

— تۆ ھەموو شتیک شەش بە ھەشت ئەبینى. لە کوئی
ئەم وڵاتە دیوتە لە سى چوار رەشمال چل پیاو بژی؟ مەگەر
لە خیللاتى فارس و خۆرستان خزمەتت نەکردوو؟ لەم دوو سى
خیوھتەدا زۆرى لیبى، سى یان چوار پیاو زیاتر نییە. ئەوھش بزانی
ئەگەر پیاویان لە کارەكەیان زیاتر بووایە، مسۆگەر یەکیان لە
سەر رەشمالەكان ئەمایەو. ئەو دەرئەخا كە پیاویان لە
کاریان كەمترە. لەو كۆلكەيەش كە ھەمانە ژمارەى مەرەكان تا
شەشسەد قرسینراو. ئەویش ئەبى كرابى بە دوو ران. ئیستە
ئەچم سەر و بنى كارەكە روون ئەكەمەو، تۆ لیڤە بە.

چەمەندارى گوراندى:

— تاویك خۆى پى راناگیرى؟ زۆلى چاو حیز!

گریلى بیستى و نەى بیست لە خیوھتەكە چوو دەرەو.
قایشلۆخەكەى توندكردەو، بە لای ئەسپەكاندا تیپەرى و بەرەو
خیوھتەكەى زیوهر سەرى ھینابوو یە دەرەو چوو. بەفرى تازە،
پەردەيەك باریوو نالى پۆستالەكانى گریلى، بەفرى لە سەر بەفر
ھەلئەگرت و ماركى خۆى جى ئەھیشت. بە چەند ھەنگاو گریلى،
گەیشتە بەردەمى خیوھتەكە و وەستا. پاشان شانى دانەواند و
چاوھ تیژ و رەشەكەى بریپە ناو خیوھتەكە.

زیوهر فانۆسەكەى داگیراندبوو، لای ناوگۆركى خامۆشى
ئاگرەكە دانیشتبوو و مەوجیكى دابوو بە شانىدا. بە بینینى
چاوھەكانى گریلى جوولاً و، ھەلسا و سلى كردەو، چوو بە دوا
و لای باولەكە وەستا.

زمانى خامۆش و نیگای پرسینەر:

«چیت ئه‌وئ؟»

— ناته‌وئ چرایه‌کمان بۆ داگیرینی؟

زیوهر له وه‌لامدا وتی:

— ئه‌و ره‌شماله‌ه‌ی ئیمه‌ نییه. ئیره‌ ره‌شمالی ئیمه‌یه. خاوه‌نی ئه‌و ره‌شماله‌ه‌ ئه‌و ژنه‌بوو چوو بۆ دار. برۆ بۆ ئه‌وئ؛ ئهم فانۆسه‌تان بۆ ئه‌هینم.

گریلی پیی نایه‌ ناو ره‌شماله‌که‌ه‌ و وتی:

— نایه‌وئ منه‌تمان به‌ سه‌ردا بکه‌ی. پیموایی کوانوه‌که‌شت

ئاگری تیايه‌، وانیه‌؟

زیوهر وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌. گریلی هات بۆ لای چالی ئاگره‌که‌ه‌ و دانیششت. به‌ شیشیک خۆله‌می‌شه‌که‌ی تیکدا و ئاگره‌که‌ی تۆزئ خۆش کرد و ده‌ستی گرت به‌ سه‌رییه‌وه‌. چاوه‌کانی به‌ ناو ره‌شماله‌که‌دا سووراندا و وتی:

— ئیوه‌ لی‌ره‌ هه‌ر ئهم سئ چوار ره‌شماله‌تان هه‌یه‌؟
— به‌ئئ.

— خزم و که‌سی نزیک‌ی یه‌کن؟
— به‌ئئ.

— ئه‌بن به‌ چی‌ی یه‌کدی؟

— خان‌ئاپۆ، خاوه‌نی ئه‌و ره‌شماله‌ه‌ بچووکه‌، برای که‌لمیشیه‌.

— تۆ بووکی که‌لمیشیه‌کانی، وایه‌؟
— به‌ئئ!

— ئامۆزای گولمه‌مه‌دی؟
— نه‌ه‌.

— ئه‌ی چۆن، هی‌چ خزمایه‌تیتان نییه‌؟
— نه‌ه‌. ژنی ئه‌وم.

— ئه‌و ژنه‌که‌ی‌تر، نه‌ ژنه‌که‌ی گولمه‌مه‌د، ئه‌و کی‌یه‌؟

— ئه‌و کچی خان‌ئاپۆیه‌. هه‌یفۆ، شووه‌که‌ی شوانه‌، سه‌برخان.

— بۆچی ئیوه‌، به‌جیا له‌ ره‌وه‌ند بنه‌تان خستوووه‌؟

زیوهر تاویک راما و وتی:
— چونکه گولمحه مهی ئیمه له گه‌ل سه‌مسام خان پیکه‌وه
کۆک نین.

— له‌سه‌ر چی؟

— دانکه. نه‌خۆشین که‌وته ناو مه‌ره‌کان. سه‌مسام خان
هینه‌کانی خۆی به یارمه‌تی حکوومه‌ت رزگار کرد. په‌زه‌کانی
ئیمه‌ش به سه‌ر ده‌ستمانه‌وه مانه‌وه و مردن. له سه‌ر ئه‌مه
گولمحه‌مه‌د له ژێر باری سه‌مسام‌خان ده‌رچوو. کاتی ره‌و، لی‌ک
جیا‌بووینه‌وه.

— بیانووی سه‌ره‌کی چی بوو، گولمحه‌مه‌د؟

— من خۆ باش نازانم. پیموایی قسه‌ی ئه‌وه بوو که سه‌مسام
خان بۆچی هه‌ر غه‌می رانه‌که‌ی خۆی ئه‌خوا و هه‌یچ هه‌ولیک بۆ
په‌زی ئه‌وانی‌تر نادات. گولمحه‌مه‌د ئه‌لێ ئیمه‌ خانمان بۆ ئه‌و جو‌ره
کاتانه گه‌ره‌که. خانمان ئه‌وی باریک له سه‌ر شانمان هه‌لگرێ،
نه‌ک به‌س بزانی که‌ری خۆی له قوراو ده‌رکی‌شی!
گریلی بێ‌ده‌نگ بوو. لی‌وه‌کانی به‌ ددان کرۆشت، چاوی برییه
عه‌رزه‌که و وتی:

— ئم م... لی‌ره، چه‌ند پیاوتان هه‌یه؟... بۆ دانانی‌شی؟
زیوهر له‌و شوینیه‌ی که‌ بوو، له بن باول‌ه‌که، کۆشی
کراسه‌که‌ی به‌ ده‌ور خۆی‌دا کرد به‌ خه‌رمان و وه‌کوو مریشکی‌ک
کربوو. گریلی دیسانه‌وه‌ش پرسی:

— ئا، نه‌توت چه‌ند پیاوتان هه‌یه لی‌ره؟

زیوهر وتی:

— چه‌ند پیاومان هه‌بوو، به‌لام ئیسته... دوو سییه‌ک
زیاترمان نییه.

— کی‌ن؟

— مامه‌که‌لمی‌شی، خان‌ئاپۆ و سه‌به‌رخان.

— ئه‌وانی دی چیان لی‌هات؟

— رۆيشتن.

— بۆ كۆي؟

— به دواي رۆزي دا.

— ئەواني كه وان له كۆي؟

زيوهر بيري كردهوه ميّردهكهى گولّمحه مهّد، خان ئاپۆ و سهبرخان به رۆيشتوو بداته قهّلهم. به گوماني ئەو ئەمه واي ئەكرد كه جهندهرمهكان لهوه زياتر له پياوهكان نهگهپيّن و برۆن، بۆيه وتى:

— هەر كاميان بۆ لايهك رۆيشتوو. گولّمحه مهّد و خان ئاپۆ دار ئەكيشتن و ليّره نين. مامه كهلميشى جارجاره ديّتهوه و سهرداني رهشمالهكان ئەكا. هەر خۆمانين و خۆمان.

گريلي هيچى نهوت. سهري داخست و چووه ناو بيرهوه. ئەتوت شتيّك ئەسمى. پاش تاويّك سهري ههليّنا و له چاوهكاني زيوهر مۆر بوويهوه. تاودانهوهى گومانهكهى خۆي، ئەتوت له بيليلهى چاوهكاني ئەودا ئەبينى. زيوهر بهلام، دهرفتهى ئەو ليكۆليّنهوهى به كابرا نهدا. سهري داخست و چاوى برييه تهختى عهرزهكه.

گريلي تاويّكى كه راوهستا و پاشان پرسى:

— واته كه شهو دادى، تهنها پياويّك له سهر رهشمالهكان

ههيه؟

— بۆ ئەپرسى؟

زيوهر به بى متمانه قسهى ئەكرد و ئەمه سهركار گريلي خسته بيرهوه. تا گريلي وهلاميّك بدۆزيّتهوه، زيوهر دهمارى دهرپهريوى تهويل و گرّى نيوان دوو برۆي بينى.

گريلي وتى:

— ئيمه ئەبى هەر چۆن بووه لهگهّل يهكيّك له پياوهكاني

ئيوه قسهبكهين بۆيه پرسيام كرد.

لهزگهى وشهكاني گريلي ئەلهرزى، بناغهكهى سست بوو.

زيوهر له بهرامبهر ئەو دردۆنگيهى كابرا دا، ئەوهنده ههستى به

بال فراوانی کرد، که بتوانی کابرا بخاته بن پرسیارهکانی خویرهوه،
پرسی:

— ئیوه بو چ کاریک هاتوون بو ئیره؟
— بو چ کاریک هاتبیتین باشه؟
— من چووزانم، پیم وایی ریوارن.
— ریوار؟ نهء. لهم بیابانه چۆلهدا؟ کویمان به کوئی؟ دلّمان
خۆشه؟

— باشه ئهی کارتان چیه؟
— له چی ئهترسی؟ نیگهرانی؟
— نیگهرانی چی بم؟
زیوهر به ئاشکرا نیگهران بوو و ئهیوت: «نا». گریلی شارهزای
پرس و جوئی زۆر و زههههه، به قۆشمهیی وتی:
— دهی! نیگهرانی! وایزانم له شتیکی ئهترسی! ئهم ژنانه
مهگهر بو کوئی چوون؟ بو ریگهی دوور؟
زیوهر ئهمهی ئهزانی که مارال و ههیفو رۆیشتوون
گولمههمههه و بلقیس ئاگادار بکهه. سههرهپای ئهمهش وتی:
— نازانم. نازانم. چوون بوهیژم. وایزانم.

جاریکی تر، گریلی وتی:
— بوچی وا ئوقرهه له بهر براوه؟ نیگهرانی چیت؟
زیوهر وتی:
— نیگهران نیم.
— با، جوان دیاره. چاوهکانته فرکهفرکیانه.
— نهء! نهء!

— حاشای پی ناوی! ترسی نییه. له چی ئهترسی؟ له من؟
من خو مروّف ناخۆم. ترسی پی ناوی. منیش وهکوو تو بنیادهمم.
— ناترسم له خۆتهوه ئهلیی. له چی بترسم؟
زیوهر ترسابوو. ئهیوت ناترسم، بهلام ترسابوو. له چاوهکانی
گریلی ترسابوو. چاوهکانی گریلی سوور ههنگهراوون. دوو پیالهی

خوین. گلیڻه ی چاوه کانی ئەتوت له خوین دا مه له ئەکهن. دوو ماسی بچکۆله. چاوه کانی پیاو، بۆچی بهو جوړه ئاوسابوو و خوینی تیزابوو؟ یاوی کردبوو، ئەو؟ زیوهر چۆنی توانیوه تا ئەم کاته ئەوچاوانه ببینی؟ ئەو خوین تیزانە چەند کتوپر بوو؟ چەند ترسناک بوو! زیوهر نهی ئەتوانی وه لّامی خو ی بداتهوه. ترس هورووژمی بۆ هیڤابوو. ههستی ئەکرد رەگ و په یوهندی ههژاوه. مه لیکی تووش بوو!

ئە ی ئەم پرس و جو یه؟ داد و بی داد!

ویستی له پر خو ی هه لّات و بو ی دەرچی، به لّام نه کرا. له بن نیگای که وه ماردا ئەفسوون ببوو. وشک ببوو. ههستی ئەکرد ناتوانی جوو له بکات. پشتی ورده ورده ئاره قه ی لی ئەنیشست. به رچاوه کانی لی ئەبوون. لی لّ بوون. به نی دلی سست ئەبوو. سست بوو. پچرا. زمانی وشک بوو، نیگای له خاک. دهسته کانی کۆل. لیو بوو به درک، له سه ر کهویر. به تال له خو ی، له سه ر عه رزه که، داهیژرا، گیانی داکه وت، تیک شکا! ئایه چاوه کانی درویان له گه ل نه ئەکرد؟ ئەوه راست بوو په نجه کانی کابرا خه ریک بوو گو لی قایشلو خه که ی ئەترازاند؟ چاوه کانی ئەوه ی ئەدی، راسته قینی بوو؟ ئەو، زیوهر، شی ت نه ببوو؟ ریکوراست ئەیی نی؟ گو یکانی! گو یکانی راستی ئەبیست؟ ئەوه راست بوو؟ تو بل یی؟

— ترسی ناوی! منیش له بری باجه که تان دادوه رانه بو ت

حه ساب ئەکهم!

ها؟... ئاا! ئەوه خو خه ریکه قو پچه کانی بن ملی ئەکاتهوه. کراسه که ی. ملی زبر و ئەستووری. تووک له یه خه ی کراسه که یه وه هاتبوویه دهره وه. ددانی سپی. لیوی وشک. چاوی خوین. ریشی نه تاشراو و رهش. ته ویلی ئاره قاوی. هه ناسه ی قورس و خه ست. دوو که لی ته نوور. ده ماری هه لّساوی دهسته کانی، په نجه ی ئەستوور و کورت. ئاخ... ئە ی هه ناسه ی زیوهر بۆ نه ئەبوو به به رد؟

— تو هیشتا منال ت نه بووه؟ ئەری؟... پیته وه دیاره. شه کی

شەك. گۆلى تەمەنى ژن ئەم كاتانەيە!

قىژەيەك و فرېنىك. تىرى دەرچوو لە كەوھى كەمان. فېشقەكردى لەپرى خوين لە شارەگى وشترىك. خو حەوادانى مار لە بەردىك بو بەردىك. زيوەر دەرپەرېبوويە دەرەو و بە ھەراسانى قىژەي ئەچوو ئەسمان. خولانەوھى ترس و ھەلاتن. رەو لە شەوى ناو لق و پۆپى تاغىدا. شەو، يارى شەوپەرە.

گرىلى، كلاًو و پالتاو بە سەر دەستەو، بە دواىدا دەرپەرە دەرەو. بەلام پيش ئەوھى لە رەشمالەكان دووربەكویتەو، وەستا و چاوى برىيە ھەموولايەك. شەو، ژنەي فراندبوو.

گرىلى داماوى حەز، زىز، نامراد و شەرم لە خو، وەك بلىي سەھۆلاويان كوردبى بە سەرىدا، داچلەكا و لە جيى خوئ وشك بوو. تاويك پيش ئىستە ئاوەز دۆراو و ئىستەش مژى فرېبوو. نەي ئەزانى چى بكات. بۆش و شكاو، قلپكراو و بىچارە، لە لاي بنە تاغيەك راوەستابوو. وشك ببوو! چى رووى دابوو؟ ھا؟ چى روو ئەدات؟

— ئا كاكي برا، ليړە لە ناو ئەو بەفرەدا وەستاوى كەچى؟
گەرما ليىداوى؟

گرىلى وەكوو مارگەستەيەك ھەلبۆقەو. سەرەژنىك لە نزىكى وەستابوو، كۆلىك ھىزمى بە كۆلەو:
— ھا برام، لە چى ئەگەرپى لەم ناو؟

گرىلى خوئ كۆكرەو، كلاًو كەي كرده سەرى، پالتاوەكەي دابە شانىدا و بالەكانى بە پەنجە گرت، ھىنايەو بە سەر يەكدا و ھەنگاويكى نا بەرەو ژنە، بەلكوو جوانتر بيبينى. ژنە، بالاي بەرز و روخسارى كراو بوو. لوى كراسەكەي خستبوويە بەر پشتينەكەي و لە بن قورسايى كۆلەكەدا تۆزى چەمابوو. گرىلى دەستى ھىنا بە سەر و سميلىدا، وەك بلىي ئەيەوى تۆزى دامايى و شەرم لە روخسارى داتەكيى، ئەوسا وتى:

— تۆ كيى؟ ھى كويى؟

بلقیس وتی:

— هی ئەم بیابانەم برا گیان؛ تۆ چی؟ تۆ بلی هینی کوئی؟

گریلی، پێشدهست له قسهکردندا، دیسان پرسى:

— له کام رهوهندی؟

— كهلمیشى برا گیان، رهوهندی ئیمه ئەم سى چوار

رهشمالهیه.

— كه وابى تۆ بووى چووبووى بۆ دار، وایه؟

— ئا من بووم. بۆ کوانووی نان ساجی. ئارد و گهنهمان

ئهمسال بهقهد تهنورهوه نانوو سی. ئەى تۆ بۆ لیڤه راوهستاوی؟

تهنهاى؟

— نه. هاوکارهكهم لهوێه، له ژیر خێوتهكهى ئیوه

خهريكه ههلهلهرزى! بههر كهس ئهلیم ئاگر، ئهلی چوون بۆ

ئیزنگ! ئاخهكهشى... ئەمى كهشیان - له جی خوشکم بى-

چووم فانوسی لى وهبرگرم، ترسا. پى وابوو من مروف خۆرم.

له خێوتهكه دهپهړى و نازانم چوو بۆ کو؟ ئەتوت بنیادهمى

نه دیوو. من بهس چووم فانوسیكى لیوهرگرم و پرس و جوابیكى

لیبکهم. هاوکارهكهم زۆر ناسازه، ئاخرا!

بهرو رهشمالهكه كهوتنه پى. گریلی لای شانى ژنهوه،

نیورۆخى بینى كه تیکچوو. ئەتوت به قسهكهى ئەو چوو ناو

بیرهوه. كى ئهلی قیژهكهى زیوهريشى بیستى و ناخاته خۆى.

بهلام بۆ؟ سههرپای ئەمانهش به قازانج نهبوو سهرى ئەو باسه

لهگهڵ بلقیس بکاتهوه. باشتتر وایه له گیرانهوهى ئەوهى

رووى داوه، خۆیان بپاریزن. به ههر زمانیک گیرانهوهى سوودی

نهبوو؛ ههرچهند ئەتوت کوتریک له ناو قهفەسهى سینهدا

بالهفرتییهتى. بهلام ئەو، کابرایهكى شارهزابوو و ئەیتوانى به سهر

ترس و لهرزهکاندا زال ببى. بۆیهش به راشکاوى ههنگاوى نا و

ههولیدا له پۆیشتن و رهفتارىدا ئارامى خۆى بهدهس بهیڤیتتهوه

و له بلقیسى، کۆنه ژنى خیلاتی بار بکات!

بَلْقِيسَ رَيِّك و رَهْوان، خاموش و به ئەندیش ئەرویشت.
له يهكهم نيگادا، ئەسپه غهوارهكاني بينى له ژير بهفر، لای
ئەستوندهكى خيوتەكه وهستاوان و گوويان قيت كردوو. هيژمى
دابه عەرزدا و سەرى كرد به ناو رەشمالەكهدا. ميوان له لای
جيوبانهكان خەوتبوو. گريلى بهر لهوهى بلقيس پى بنیته ناو
رەشمالەكه وتى:

— ئەوهتا خۆت ئەيبينى، لەسەرما و خومارى گرمۆله بووه و
لهو سووچه كهوتوو. چەند لەم ژنانە پارامهوه ئاگرىك بكه نهوه،
نهچوو به گووياندا. يهكه يهكه به لای رەشمالەكاندا خزان و
چوون بو ناو تاغزارهكه! وهك بليى من و هاوکارهكهم مروفقخور
بين! لانيكه تۆ وەرە لەم چالەدا ئاگرىك سازبكه! ياللا ئيترا! بو
هەر لهوى راوهستاوى و خەرىكى قەلافەتى قەشقەى من سەير
ئەكهى؟

بَلْقِيس، كوڵه دارهكهى برده ژوورهوه، برىكى خسته ناو
چالەكه و چوو شەمچە بهيى. چەمەندارى كه هەموو لەشى
شيى هينابوو، هەر خوى ئەكىشايهوه، شانى له سەر جيگهكه
هەليئا، به بەرزايهوه دانىشت و وتى:

— لانيكهم فانوسىك داگيرسيينه با مروّف بهرچاوى خوى
ببينى! پياو ئەبى به شەوكوير!

بَلْقِيس شەمچە و فانوسى هينا. به چليک چرا و هيژمى
داگيرساند و قولە دارىكى گرت بەدهستيهوه و لقە شکاوهكاني
هەلدايهوه بو سەر ئاگرهكه. گريلى له دووکهلهكه کشايهوه
و چەمەندارى دەست و پرووى گرت به سەر هالاوى دووکهلاوى
ئاگرهكهوه و پيلوهكاني بەست.

بَلْقِيس دارهكهى دانا و سى پيچكهى بن ساجهكهى هينا
و له سەر ناوگورکهكه دaina. پاشان دۆلکەيهكى هينا و فەردهى
ئاردهكهى خزانده پيشهوه. قولى هەلکرد، دوو سى مشت ئارد
و پيالەيهک ئاوى تیکەل کرد، شيلای و دای بەدهستىدا و کردی

به گونک. يه که يه که له سهر سيني سى پيچکه که داينا و به نارامى که و ته برژاندنى نان ساجيه کان. هه و یری هه لئه هاتوو ناسک به قهه له پى ده ستیک؛ برژاو، به لام جى جى کال و جى جى سو و تاو. پاش برژان، نانه که ی به مه قاش له سهر سینه که هه لئه گرت و هه لى ئه دایه سهر عه رزه که. چه مه نداری وتی:

— کترييه که شت لای ئاگره که وه دابنايه ت، بو ئه وه ی بيته کول!

بلقیس هه لسا، کترييه که ی پرکرد له ئاو و هی نای. له سهر ئاگره که له سهر دوو به رد جی کرده وه و وتی:

— به لام براگیان، چای وشکمان نیه. مه گهر له و گیایانه ی له دهشت کو مان کردو ته وه و وشکمان کردوو بو تان لى بنیم. ئه ویش به تامه. فی ری بى وه ک چا وایه. قهند و نه باتیش خو تان با شتر ئه زانن، له م جو ره سالانه دا ده ستمان ناروات. له بری، میو ژى قو چانمان هه بوو، ئه گهر له بن کیسه که تی دا مابى.

جه نابی چه مه نداری سه یری گریلى کرد و ته شه ری کی هاویش ت:

— به م پيشه کی و پاشه کیه ئه ته وى بلایى دوو مسقال تریاکیش له ناو ده م و ده زگاتان دا ده سنا که وى، وایه؟

بلقیس وتی:

— تریاک؟ له ناو ئیمه دا پیاوی تریاکى نیه براگیان. ئیمه نیمانه!

جه نابی چه مه نداری نه ی چاوی به دلى په نجه سړی و به ده نگی کی ماندوو و خشدار وتی:

— ئه گهر شه ویک، نیوه شه ویک، یه کتان سه ر ئیشه یه ک،

پشت ئیشه یه ک بگری، چو ن ده رمانی ئه که ن؟ ئه گهر یه کتان کو لنج بکا چی؟ به چی ده ردی ئارام ئه که ن؟

بلقیس وتی:

— به گز و گیای بیابان براگیان، به گول و گیا و درک. ئیمه ش

هه‌ندی چه‌م و خه‌ممان له باب و دایکی خوومان پی‌گه‌یشته‌وه.

جه‌نابی چه‌مه‌نداری وتی:

— که‌وابوو هه‌لسه شیشیک و ناله ئه‌سپیک هه‌لگره و بیهینه بو ئیره. من ئه‌مه‌وی به‌زمه‌که وه‌پری به‌م. رابه، زوکه! ئیسقانه‌کانم ئه‌زریکین.

بلقیس هه‌لسا و رویشته، پارچه به‌ردیک و شیشیکی بو کابرای زه‌رده‌له و پفکردوو هیئا و وتی:

— نالی کو‌نه‌مان نیه. وتم ره‌نگه... ئیمه پیاوی تریاکیمان نیه.

چه‌مه‌نداری شیش و به‌رده‌که‌ی له ژنه وه‌رگرت، لای چاله‌که داینا و ده‌ستی کرد به گیرفانی‌دا، قوتوو‌یه‌کی بچووکی ده‌ره‌یئا. پاشان به‌رده‌که‌ی گرت به‌به‌ر ئاگره‌که‌وه و گهرمی کرد. تو‌زقالی‌ک تریاکی پیوه لکاند و شیشه‌که‌ی کرد به ناو دلی ئاگره‌که‌دا و وتی: — پیاله‌یه‌ک چای گژ و گیام بو ساز بکه به‌په‌له، ئهم به‌د کرداره به بی‌چا و نه‌بات هیچ مرادی‌ک به‌دی ناهین.

بلقیس که له‌نانکردن ببوو‌یه‌وه. سه‌یریکی کابرای کرد و وتی: — قهند و چامان نیه براگیان، خو پیم وتی! له‌بری چای گیامان هه‌یه، هه‌رئیس‌ته بو‌ت سازئه‌که‌م. خوومان ناومان ناوه «ریشه‌بزن» له‌بری قهندیش چوار دانه میوژتان بو ئه‌هینم. جاری با ئهم نانانه له بن ده‌ست و پی‌کو‌بکه‌مه‌وه.

چه‌مه‌نداری، به بیانوو‌یه‌ک له قسه‌که‌ی دا که به‌ره‌و شه‌رفروشتن بای ئه‌دایه‌وه، وتی:

— پیت وایه ئیمه هه‌موو نانه‌کان به جاریک ئه‌خوین که‌وا به په‌له‌په‌ل کو‌یان ئه‌که‌یته‌وه و دایانه‌شاری؟ ئه‌مکاره دواتریش ئه‌کری. جاری سی‌چوار ده‌نک له‌و میوژه قو‌چانیه‌ت هه‌لگره و بیهینه.

بلقیس له کاتی‌کا ئه‌رویشته میوژی بن کیسه‌که به‌ین، وتی:

— چ بیر و خه یالیک ئەکەیتەوه برا گیان! ئیوه میوانی ئیمەن.
من ئەم نانەم بۆ ئیوه دروست کرد، خویمان بەشی ئەمشەو نانمان
هەبوو.

چەمەنداری شیشە سوورەوه بوو، ئەکە ی لکاند بە تریاکە
لکاوەکە سەر بەردەکە و بە دارجگەرە درێژەکە دوو کەڵەکە
هەلمژێ و بە باشی زانی بێدەنگ بۆ. بەلام گریلی خامۆش نەما
و دوا ی قسەکە کابرای گرت:

— ئەمانە هیشتاش لە دنیای پاش شەردان! پێیان وایە ئیمە
هاتووین تالانیان بکەین. نازانن کە ئیمە بۆ خزمەتی ئەم ئاو و
خاکە ئاوارە بووین و لە سەرما و گەرما و بەفر و با و بۆران
ناسلەمێنەوه. بیابانی بۆ ئاو و گیا تۆ ئەپەرپنین بەلکوو بتوانین
چوار قەرەمان باج لەم و لەو وەرگری و بیکەینە خەزینە ئەم ئاو و
خاکەوه. بەلام هەر ئەم خێلاتیانە ئەوەندە چاویان پێمان ئەکەوێ
وا ئەزانن ئیمە شاخ و کلکمان هەیە و هاتووین بیانخوین. چووم
ئەگەر لە کچە وەرگری، فانۆسی لیوهر بگرم، لەپەر ئەقیشکینی
و وەکوو شیت هاوار ئەکا، لە رەشمالەکە هەلدیتە دەرەوه و
ئەچی بۆ ئاو تاغی! من سەرم سوورماوه لەمانە!

شیش و بەرد لە دەستەکانی چەمەنداری دا وشک بوون،
کەوابوو ئەو قریشکەیهی لە خەوندا نەبیستبوو: سەری
هەلینا و چاوه دەرپەرپوه و بیوازهکانی برپیە گریلی. لە باسەکە
تێگەشتبوو. سەرکۆنە و ترس و سەرسووڕمان واتایەکی تایبەتی
دابوو بە نیگاکی چەمەنداری:

«ئەو نەحەت لە شیرت، پیاو!»

گریلی، لە بن نیگای هاوکارەکە دا نەما. سەری داخست،

وەرگەرا و تفی فرۆ دایە دەرەوهی خێوەتەکە:

— ئەگەر بریار وابێ پیاوهکانیان نەیهنەوه، دوو کەڵەکە

زووتر تەواو بکە با بکەوینە پێ!

ئێتر، بۆ چەمەنداری دەرکەوتبوو کە گریلی، شەرواڵ پیس،

چه پکه گوئی داوه به ئاودا:

«تف لهو شیرهی که خوار دوو ته!»

جه نابی چه مهن داری تازه بۆی پروون ئه بوویه وه که گریلی بۆچی له ناو پیستی خۆیدا جیی نابیتته وه. گریلی له تیکرای ئه و ماوه دا که چه مهن داری و بلقیس پیکه وه ئه دوان، خامۆش بوو و ئه تلایه وه، خۆی هه لئه گلۆفی، هه لئه سا، پیاسهی ئه کرد. دائه نیشته. سمیلی ئه جووی. ئه چووه بهردهرگای ره شماله که. ئه گه رایه وه بۆ بان سه ری چه مهن داری و دایکی ره وه ند. ئه کشایه وه. سهیری ده ره وه ی ئه کرد؛ سهیری بارین، به فر، ته ربوونی ئه سپه کان. سهیری بیابان و شه و، ئه ملا و ئه ولا و چاوی له سه ر چه مهن داری چه قی ئه به ست. نا ئارام. ترس هه لیگرتبوو. خه یالیک، ئه توت ئازاری ئه دا. ئه ترسینی. شیرزه بوو و شیواو. بیدهنگ، لیوی ئه کروشت. نیگه ران، پیلوی ئه ترووکان. تووره، په نه جکانی له پشت ملی هه لئه پیکا. له ناخه وه خۆی ئه خواره وه! ئه یخواره وه. ئه یویست جنیویک بدات، هاوار بکات، ته شه ر باوی، به لام بیانوی دهس نه ئه که وت. هیچ نه بوو بیکا به بیانوو، ئه وه ند نه بی که له ترسی خیلآیه کان به خۆ گیف کردنه وه و تبووی. جاریکی تریش وتیه وه:

— ها! وت چی؟ برۆین؟

شه و و بیابان و به فر و کویره ری و گورگ! پیای ژیر که ی خۆی له و مه ترسیه ئه دات؟ بیباکیه و پیویست ناکا.

چه مهن داری له وه لامی دا وتی:

— له م به فره دا بکه وینه ری؟ بۆ کوئی؟

گریلی وتی:

— دهیجا با به فر بی! پیای سه رباز ئه گه ر نیزهش له ئاسمان بیاری، هه ر ئه توانی به ره و مه به ستی خۆی بروات! ئه توانی به ناو بارانی ده سرپیژی ره شاشیش دا بروات. ئه مه خۆ به فره. جگه له به فر هیچی تری لی نییه! ههیه؟

— ههیه و چاکیش ههیه. ئه لیی بهس به فره. راسته. به لام

له كوي؟ به فر له كوي؟ له بيا بانيكدا فرسهنگ فرسهنگ هيچي
لي نييه. ئه تهوي به ئه سپي ماندوووه خو مان بكهين به خواردني
گورگ؟ قسهي سهير ئه كهي ها؟

گريلي وتي:

— قسهي تيا نييه، ئه بي بروين!

چهمه نداري وتي:

— ئه بي، له لاي من ناخوا. هه ر لي ره، جيگهم زور باشه.

— جيگه ت باشه، لي ره به. من ئه روم.

— تو كهوشهني راسپاردهكهت به جي ئه هيلي؟ له كاتي
به رپوه بردني راسپاردهدا له فهرمانى به رپرسهكهت سه رپيچي
ئه كهي؟

— به رپرس؟ هه ر له بهر ئه وهي هيليكي زياتر به قو لته وهيه؟

— ئه ي چون؟ ئه وه نييه بو ئه و هيله پينج دانه سال نالم

له عه رز كوتاوه. پيت وايه ئه م يه ك هيله به خو رايي لكاوه به
قو لته وهه؟ يان له كو لان هه ل ر ژابوو و هه لم گرته وهه؟

گريلي وتي:

— من ئه روم. ئه بي بروم. پياوي جهنگي سهيركه، له سه ر

سهري به دوو كه ل، هه ر دروست ئه كات!

گو ناي چه پ و لي وه شينه كاني جه نابي چه مه نداري ئه له رزين.

دهسته كاني ئه له رزين. چاوه تو وره كاني سهيري گريليان ئه كرد.

حه زي ئه كرد بنه رين، به لام ئه توت ناتواني. به سه ر بلقيس دا

نه راندي:

— تو! وهكوو سهگي بهر باران بوچي لي ره راوهستاوي؟ بو

ئه وهي گوي له قسه كانمان بگري؟ برو دهره وه تو وره كه يه ك گيا

بكه ره بهر ئه و ئه سپانه. برو ده ي ئيترا!

بلقيس چو وه دهره وه و له پشت ره شماله كه وهستا و گويي

هه ل خست. جه نابي چه مه نداري دهنگي دابه زاند و وتي:

— وه ره به ره وه بزانه چ چه كه گوليكت داوه به ناوا، به چه كهي

مهغۆل!

— هه‌لهم كرد چه‌مه‌ندارى گيان. نه‌متوانى خۆم رابگرم.
بمبووره، به‌هه‌زه‌تى عه‌باس سووچم نه‌بوو. ئه‌لئى شىت بووم،
داويه له‌سه‌رم. په‌شىمانم. وه‌كوو سه‌گ په‌شىمانم. چاره‌يه‌كم
بو بدۆزه‌روه، ئه‌ترسم برۆن و پياوه‌كان ئاگادار بكهن. ئه‌لئى وان
له‌ لئىرى شو‌راو.

— ده‌ست پيگه‌يانده‌؟

— نه‌ بابه‌ تۆش. من به‌س سه‌يرم كرد. هيچيشم نه‌وت!
به‌لام ئه‌و وه‌ك جنۆكه‌ هه‌لبۆقيه‌وه‌ و ده‌رپه‌رييه‌ ده‌ره‌وه‌.
— قوپچه‌كانى يه‌خه‌ت داخه‌! زۆلى له‌ زۆلان بوو!

بلقيس، هه‌ستى كرد تووكى له‌شى قنچ راوه‌ستا. ئه‌وه‌ى
گومانى بو‌ى چوو بوو، گومان نه‌بوو. زيوهر له‌ خۆرا هه‌لنه‌هاتبوو
بو‌ ناو جه‌نگه‌ل. رق، توورپه‌يى. بلقيس ددانى له‌ چيره‌وه‌ هينا
و هه‌ولدا به‌ سه‌ر خۆى دا زال ببى. له‌سه‌رخۆ ئاو‌رى دايه‌وه‌.
سي‌به‌ري‌ك له‌ ناو دلى به‌فره‌كه‌دا ئه‌هات، ژن بوو. كشاو و باريك.
هه‌يقۆ بوو. بلقيس چوو بو‌ لاي. هه‌يقۆ شپ‌رزه‌ بوو. بلقيس
دۆخه‌كه‌ى لئ‌پ‌رسى. هه‌يقۆ به‌ دوو وشه‌ وتى:

— زيوهر! ئاگرى كردۆته‌وه‌، هات بو‌ لاي گولمه‌مه‌د و قژى
رنيه‌وه‌. كراسى دراند، بيابانى ناوه‌ به‌ سه‌ر سه‌رييه‌وه‌. گولمه‌مه‌د
رپكه‌وتوو و خه‌ريكه‌ دى. له‌وى له‌ پشت ده‌وه‌نه‌كان وه‌ستاوه‌. به‌
مارالم وت رايگرى تا من بيم هه‌واليك بزانم. ئه‌مزانى ئه‌مانه
بو‌ باج وه‌رگرتن هاتوون بو‌ ئيره‌، به‌لام بروام نه‌كرد. وتم ره‌نگه‌
پاشماوه‌ى كوژرانه‌كه‌ى حاجى حسي‌نى چوارگويشليه‌ كه‌ خه‌ريكه‌
دریژ ئه‌بیتته‌وه‌. تۆ ئه‌لئى چى؟ كوژرانى حاجى حسي‌ن يان باج؟ من
ئه‌بى هه‌واله‌كه‌ى بيه‌مه‌وه‌.

بلقيس بللى چى؟ به‌ درۆيه‌ك كورپه‌كه‌ى ته‌ره‌ بكات؟ بروات و
خۆى ون بكات؟ يان ئه‌گه‌ر درۆ بكات، مه‌گه‌ر گولمه‌مه‌د ئه‌بروات؟
كى‌ چووزانى، ره‌نگه‌ نه‌بروات، كوشتن يان باج؟

٨٤٤
كه‌يسده‌ر
به‌رگى دووه‌مه‌

— نازانم، هیشتا نازانم!

هه یقۆ له وه زیاتر پانه وهستا. گه پرایه وه و له وه شه وه به فرهدا
ون بوو. توند و خیرا، به بی ئه وهی له وه بترسی جله کانی به سهر
پهنجه ی تاغیه کان هه لدری. له تاریکی شه ودا، گولمه مه د له
بن دره ختی کدا وه ستابوو و سمیللی ئه جاویه وه. دوو ژن، مارال و
زیوهر، له هه ردوو لایه وه وه ستابوون.

هه یقۆ گه یشت و چرپاندی به گوئی ئاموزادا:

— جاری روون نییه. جاری نازانی.

گولمه مه د پرسى:

— بللی بزانه چیان پییه؟

— دوو ئه سپ. تفهنگ، سه ره نیزه و فیشه کدان.

— نه تانزانی هه ر خو یانن یان ه ی که شیان به دوا وهیه؟

ژنه کان بیدهنگ بوون، گولمه مه د که وته ری وتی:

— خان ئاپۆ هه والی نه بوو؟

هه یقۆ وتی:

— نه. جاری دیار نییه.

گولمه مه د به رقیک له بن ددانه کانی دا وتی:

— ئه روین بو ئاشتی، پیتان وانه بی ئه مه وی خوین برژینم!

تۆش ئه وهنده نووکه نووک مه که، زیوهر! ئه و ژنه ی که نه توانی

خوی پیاریزی بو بن خاک باشه! ژنی گولمه مه د! قور به سه ری

من بو ژنم! داخه کهم!

ژنه کان وه کوو دهسته یه ک مریشک به دوا ی گولمه مه ددا

به ره و ره شما لئه کان هه نگاویان ئه نا.

گولمه مه د له به ر خو یه وه وتی:

«باوکم و شتر و باره که به هیوا ی خوا به ره للا نه کا و بی

بو ئیره، تو بیت و خوا سه یرکه؛ ساتیک له کو ل مرو ف نابنه وه،

تف!»

پاشان رووی کرده ژنه کان و پرسى:

— دایکم له کوئ بوو لهو کاته دا؟

وه لآمیان دایه وه:

— ئیزنگ. چووبوو ئیزنگ بهینئ.

به فر، شانی ره شماله کانی سپی کړدبوو. گولمحه مه د و
ژنه کان له دهر وونی تاغی هاتنه دهر وه. لیږه، به فره که به گورتر
بوو. گولمحه مه د له بهر خوږه وه وتی:

«به هاریکی سه وزمان له پیښه. به هار! وهره، وهره ریژهن
بینه. وهره چاو و دهمان له دووی تویه. وهره ئیتر! مه هیله له وه
زیاتر چرووک ببین!»

گولمحه مه د، بی ئه فان له پی دهستی له بن به فره که دا
پاگرت. چهند دهنکه به فر له سهر دهستی نیشت. گولمحه مه د
به فره که ی خرکړد و بردی بو لیوی و له بهر خوږه وه وتیه وه:

«به لام شیریناو نییه به فره که ی. شیریناو نییه!»

گه یشتنه لای ره شماله کان، گولمحه مه د خوئی دانیثاند.
ژنه کانیش خزانه سووچیک.

دهنگی وتووژی بلقیس و پیاوه کان ئه بیسرا:

— هیچ دهستان ناگری. چونکه ئیمه ش هیچمان به دهسته وه
نهماوه. به سوودی خوشتان نییه. ئه زانی چونه، من وه کوو دایک
قسه تان له گهل ئه که م. ئه م ژنانه ی ئیمه زور شور و شیوه ن به رپا
ئه که ن. بو دهر پیک راسته بازار پیک ئه سووتینن. به خیر و قازانجی
ئیوه شه، پیښ ئه وه ی پیاوه کانمان بگه ریښه وه، ریتان بگرن و برؤن.
من بو خوتان ئه لیم.

— ئه مان، ئه مان له دهستی مروقی نه زان! له م به فره دا! له م

بیابانه دا!

هات و چویه ک له ناو ره شماله که دا به رپا بوو. وادیار بوو
چه مهن داری و گریلی خه ریکن خوئیان کوئه که نه وه، گولمحه مه د
نه جوو لا. هه روا گویرایه ل بوو. پاش توژیک پیاوه کان له ره شماله که
هاتنه دهر وه و به ره وه ئه سپه کانیان چوون. لای ئه سپه کان، هه ر

كامه و ههوسارى ئهسپى خوۆى گرت تاپى له ئاوزهنگى بخات و سوار ببى. گولمحه مههه، لهوه زياتر خوۆى پى رانهگيرا. له پهناى خيوه ته كه هاته ده ره وه و پرسى:

— بو كووى؟

پياوه كان ئاورپان دايه وه. گولمحه مههه به رووى خووشه وه چوو بو لاين، له ناوه راستى ههردوو كيان وهستا و وتى:

— بهم به فره ئه تانه وى بچن بو كووى؟ پيتان وايه له بن خيوه ته كانى ئيمه دا ليفه و دوشه كيكي خاوين ده سناكه وى ئيوه تيا بخهون؟ ئاهاي... دايه... وه ره بزانم، تو چون پرووت ههيه ريگه بدهى بهم شه وه و لهم هه وايه دا بهيلى ميوان له سه ر سفره كهت هه لسى و بروات؟ تو، بيري ئابروي تيره ي كه لميشى ناكه يته وه؟ به يانى له پشته سه ر چيمان پى ئه لىن؟ وه ره هه وسارى ئهم ئه سپانه بگه ره و بيان به بو بن چه په ره كه. وه ره.

به ده ست و دلى له رزو كه وه، بلقيس هاته پيشه وه و لاله په تى وتى:

— منيش وتم!... وتم ئهم كاتى شه وه، له ناو ئهم به فرى بيا بانه دا، كاتى روشتن نيه. پيانم وت، به لام پيم وابى كارى پيوستيان ههيه.

له ميوانه كان، گريلى زمانى هه لبرى و وتى:

— ئه بى بروين. هه رجور بووه ئه بى بروين. فه رمان...

گولمحه مههه، له غاوى ئه سپه كه ي له ده س كا برا ده ره ينا، داي به بلقيس و ده ستى خوۆى له بنه وه راكيشا بو لاي ره شما له كه وتى:

— فه رموون. به مالى خو تانى بزائن. له وه زياتر شه رمه نده مان

مه كه ن، خو م ئه زانم لهم سه رمايه دا چ حا لي كتان ههيه! منيش له و به رگه دا بووم. هه رچى نه بى، لهم هه وايه دا، ره شما له كانى ئيمه گيان په نايه كن... هو ي... ئاگر بهيئن. ئهم ژنه ي منيش، تو زى تي كچو وه. هه ندى جار ئه دا له سه رى و له خو يه وه قسه فرى

ئەدا. نازانم چى بىكەم بەدەس ئەم ژانەو! بە گومانىكى شاراوو، پياوكان دانىشتن، گولمەمەد ئاگرى ناو چالەكەى خۆش كرد. پيالەكانى پرکرد لە چای «پیشه بزن» لە بەردەم میوانەكان داینا و قسەى خۆى - كە نەئەبوا بېچرئ - درێژە پىدا:

— گیرمان کردوو لەم بیابانە! بەیانى زوو ئەپۆم بۆ دارکردن؛ شەو ئەگەرپیمەو، ماندوو و هیلاک لە سووچىك ئەكەوم. نیووشەوان لە پر حیلەى بەرز ئەبیتەو. ئەم ژنەم ئەلیم، هەمان كە هەوالى ئیوێ بۆ هینام. نیووشەو لە خەو رانەبیت و یەك بە خۆى ئەزرىكىنى. دەرئەكەوێتە دەرەو و سەر ئەنى بە بیابانەو و هەمووان ئەتوقینیت! منیش ناچار ئەبم هەلسم، جل و پىلاو لە بەر بىكەم و بىكەومە دواى بیهینمەو! ئیستەش هەلاتوو هاتوو بۆ لای من و کردوو یە بە شیوێ! ئیسكى ژن، هەر ژنىك هەیه با بى، خوارە! ئیستە داواتان لى ئەكەم لى مەگرن. ناسازە. چى بىكەم ئیتر؟ هەر كەسە و بەخت و ناوچەوانى خۆى! چاكەتان... چا كە نا، ئاوە گەرمەكە، ساردەو مەكەن. ئیستە ئەچم بىرىك لە شیو ئەكەمەو. ئیوێ ئیتر ئەبى نەدارى ئیمە بە گەورەى خۆتان ببەخشن. من لە بەرگى ئیوێدا بووم. لەگەل سەختى و سستىەكانى ئاشنام. ئیستە دیمەو و بۆتان ئەگىرمەو.

گولمەمەد لە رەشمالەكە چوو دەرەو، لە ناو رەشمالەكەى خان ئاپۆ زیوهر و هەيقۆ دانىشتبوون، گولمەمەد لە بەردەمى رەشمالەكە وەستا و بە زیوهرى وت:

— تۆ خۆت! باووشىك دار و چىلكە بهینە و كوانوو كە داخە. تىگەيشتى؟ تۆش هەيقۆ، ئاشىك، ماشىك ساز بكە. خۆ نابى نانى رەق و تەق بخەینە بەر دەستیان؟ مارال لە كوێیە؟

— ئەو، تا، هات!

گولمەمەد وەرگهرا و ماراللى دى لەگەل دایكى ئەهات. گولمەمەد پرسى:

— تۆ چووبووی بۆ کوئی؟
 مارال چووه ناو رهشمالهکه و وتی:
 — ئەسپهکانم برد بۆ بن چهپەر. پووره بلقیس تهنها بوو.
 بلقیس لای گولمحه مه د وهستا. یهخه ی تهری جاکه ته که ی
 به چنگ گرت و لی پاپایه وه:
 — کارت پیان نه بی. تۆ گیانی به گمحه مه د کارت پیان نه بی!
 گولمحه مه د دهستی دایکی له یهخه ی کرده وه، به ره و خیه و ته ی
 میوانه کان رویششت و به دهنگی بهرز به بلقیسی وت:
 — کا و جۆت کرده بهر ئەسپی میوانه کان؟
 بلقیس ناچار بوو بلێ:
 — ئهری کوڕم!
 — ده زووتر نان ساز بکه و بلێ بۆ ئاگره که ی ئیرەش دار بهینن.
 گولمحه مه د سه ری برده ژووره وه و بۆ روخساری داگیراوی
 پیاوه کان پیکه نی و وتی:
 — راسته که ی ئیمه ی خیلاتی، به تایبەت ژنه کانمان، له م
 وهرز و رۆژەدا، زۆر به که می ئازوو قه ئەکه نه بهر چوارپی غه واره.
 ئه ویش له بهرده ستکورتیه. پیان حه یفه. ئەلی برژانگی چاویان
 لی ئەکه نه وه و ئەیکه نه بهر پاتاله که!
 گریلی و چه مه نداری هیشتاش نه کرابوونه وه. بزه یه ک ئەگەر
 ئەهاته سه ر لیویان به گومانه وه ئاویتته بوو. نیگایه کیان ئەگەر
 ئەله وه راند، ترسیکی تیابوو. وا پی ئەچوو تووش بووبیتن. ئەمه له
 نیگایان، له کرداریانه وه دیاربوو. بوغزیان کردبوو. بوغزیکی ئاویتته ی
 ترس. داگیرا و بی بریار. دوو مه لی بالشکا و له ئیواره دره نگانیکی
 نامۆدا. دۆش داماو، مۆن، مل لار و سه رگه ردانی ناو دهروونی
 خویان. چه مه نداری، ئەوه یان که ژیرچاوی ئەفری، وه رهز بوو. به
 تهواوی نه شه نه بوو، ههستی ئەکرد له هه مووشت بیزاره. له
 گریلی، له و به زمه ی بهم شه وه بۆ ئەمی ساز کردبوو!
 گریلی، به ئاشکرا ئەترسا. بی ئۆقره بوو. هه ولێ ئەدا

نه‌یخاته خوئی و ئه‌مه خوئی زیاتر نیگه‌رانی ئه‌کرد. چیرۆکه‌که‌ی گولمحه‌مه‌د ده‌رباره‌ی نه‌خۆش بوونی زیوه‌ر، تا راده‌یه‌ک دلی ئاسووده کردبوو. گرێلی چیرۆکه‌که‌ی به‌ راست ئه‌هاته پێش چاو. هه‌ولێ ئه‌دا به‌ خوئی بسه‌لمیڤی راسته‌ و وایه‌، ئه‌بێ واش بێ. بیگومان. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش له‌ ناخه‌وه‌ شپه‌زه‌ بوو و هه‌ولێ ئه‌دا به‌ سه‌ر خویدا زال بێ. هه‌ولێ ئه‌دا سه‌رنجی زیاتر لای گولمحه‌مه‌د بێ. به‌ بێ ئه‌قان و به‌ بێ ئه‌وه‌ی ویستبێتی رێزیک تابه‌تی بۆ ئه‌م کابرا ده‌شته‌کیه‌ی، بن نینۆکه‌کانی پرپوون له‌ قور و خۆل، دانه‌نا. ته‌نانه‌ت هه‌ستی به‌و رێزه‌ ئه‌کرد. خۆفیک شاراهه‌ ئه‌م رێزه‌ی لی بار ئه‌کرد. ئه‌وکاته‌ی که‌ ئه‌ترسین - کاتی تووشبوون- رێزدانان، ده‌روویه‌که‌مان بۆ ئه‌کاته‌وه‌. رێزگرتن، ته‌نانه‌ت دۆستایه‌تی کردن له‌گه‌ل ئه‌وکه‌سه‌ی که‌ له‌ سه‌ر زه‌وی نامانه‌وێ بمیڤی! ئه‌و رێزدانانه‌، هه‌ولدانه‌ بۆ دۆزینه‌وه‌ی ده‌رفه‌تیک که‌ له‌ یه‌که‌م ساتی ئه‌و ده‌رفه‌ته‌دا، خه‌نیمه‌که‌مان تیک بشکینین. رێزگرتن له‌ دۆژمن، رێزگرتنی دۆژمنه‌ له‌ دۆژمن. رێزگرتنی گرێلی له‌ گولمحه‌مه‌د.

گولمحه‌مه‌د خه‌ریک بوو به‌ قسه‌ و گه‌په‌ پاراهه‌که‌ی خوئی، پاشماوه‌ی ئه‌و ترسه‌ له‌ خه‌یالی جه‌نده‌رمه‌کان بکاته‌ ده‌ره‌وه‌: ژنه‌که‌ی تووشی مۆته‌که‌ ئه‌بێ، ترساوه‌، قسه‌ی نرخ‌ی نییه‌. فیتنه‌ ساز ئه‌کا. سه‌روبنی قسه‌کانی یه‌ک ناگرنه‌وه‌. نه‌خۆشه‌ ئه‌م ژنه‌!

زیوه‌ر، به‌ باوه‌شیک دار و چیلکه‌وه‌ هاته‌ ژووره‌وه‌. گولمحه‌مه‌د به‌ خیرایی هه‌لسا، ئێزنگه‌کانی له‌ ژنه‌ سه‌ند و له‌ کاتی‌کا له‌ لای چاله‌که‌وه‌ ریزی ئه‌کرد به‌ ته‌وسه‌وه‌ به‌ زیوه‌ری وت:

— ئه‌وه‌نده‌ له‌ ناو ده‌ست و پێ خوله‌ت نه‌ی کچی؟ برۆ سه‌ربنیره‌وه‌ و بخه‌وه‌ ئیترا!

زیوه‌ر چوو ده‌ره‌وه‌ و گولمحه‌مه‌د وتی:

— ده‌ره‌قه‌تی نایه‌م و نازانه‌م چی بکه‌م، هه‌زار جارم پۆتوووه‌

حه زناكهم دهس بۆ هيچ كاريك ببهى. هزار جور نووشته و چاوه زارم
بۆ دابين كردوو به لّام ناچى به گويى دا! توخن و سهره پويه. بيفهر
و تاوتاو!

گولمه مه دهنگى دابه زاند و دريژهى دا:

— راستان ئه وى، ژنم به سهر هيئاوه بويه وا تيكچوو. ئاخر
ژنه كانى ئيمه جورىكى تر رق و ئيره يى خويان دهر ئه برن. له و كاته وه
كه ژنه تازه كه م شويني به و تهنگ كردوو، هه و ئه دا له من
بگه يه نى پياوى تر چاويان تيبريوو. جاريك تو مه تى له مامى خوم
دا. ئيسته ش به سه روپيى روت هه لاتوو هاتوو بۆ ناو جهنگه ل
و شين و شه پوريه تى بغيرهت... من تى ناگه م چيه تى. ناچارم
پيى بليى وايه تو راست ئه كه ي. به لّام له دله وه ليى وه رز بووم.
بيكه س و كاريشه. ناتوانم ته لّاقى بدهم. هه رچى هه يه گرفتارى
كردوو. مروف گرفتارى گورگ بى، به لّام گرفتارى ئه و جوره ژنه
نه بى!

جه نابى چه مه ندارى، ليوه شوپ و موره كه ي هه لپچرى و به
پيكه نيني كه وه پسپورانه سه رى راوه شانده و وتى:

— چ جوره درنده يه ك پيدا ئه بن! ئاخر مه گه ر شتى وا
ئه گونجى؟ خان باوه ربكه، ئه م ژنانه، هه ر هه موويان كو له فيتنه ن!
هه ر كامه يان به لّايه كى به ده مه وه يه. يه كيان ژنه كه ي من بوو.
ئه م هاو كارهم شايه ته؛ ته لّاقم دا. گيانم ئازاد! ئه زانى خان؛ ئه و
ددانه ي كه ئيشى، مروف ئه بى هه ليكه نى و تو وري دا. هه ر ئيسته،
هه ر ئيسته بيرم له وه ئه كرده وه. ئه گه ر له برى خودى تو پياويكى تر
بوايه، پياويك بوايه عه قلى نه بيرپايهت، چ ئازاوه يه ك ساز ئه بوو؟
من ئه وا له زمانى تو ئه بيستم گوايه ئه م ژنه هاتوو و بوختانى
واى بۆ هاو كارهم كردوو. ئه م هاو كارهمى من روشت و به و
خانمه - كه ئيستا ئه زانم نامووسى خانه - بلى تو زى چيلكه مان
بۆ به ينه ئاگرىك بكه ينه وه. ئه و يش له به ر ئه وه ي من له رزم
ليها تبوو. به س ئه وه نده! پاشان زانيم ژنه وه كوو شيت له

رەشمالەكە دەریپەرپووە و داوییه بە تاغیدا! سەرکار گریلی واق و وەر، هاتەووە و بەسەرھاتەكەى گێرپایەووە. منیش پێم سەیر بوو. تیا مابوو مەووە ئاخەرەكەى چى ئەبێ؟ خوا خۆى ویستبووى كە تۆ خۆت هاتیتەووە. ویستی خوا بوو. ئاخەر ئێمە مەحرەمى خەلكین. تۆمەتى وا چۆن ئەتوانین لەگەڵ خۆ بگێرین.

گریلیش زمانى كرایەووە:

— راستەكەشى جى خۆى بوو شاخ دەربھێنم. دەست و پى ئەو جوړە ژنانە ئەبێ بە زنجیر ببەستریتەووە. بە گیانى ھەر سێكمان لە سەرووبەچكى ژنە ترسام من! لە پر چاوەكانى مۆرەووە كرد و نەعرەتەيەكى وەھای كیشا خەرىك بوو دڵم بتوقى لە عەزەرتا. ئەزانن، مەرۆقى دىوانە شیووە و دارەتێكى تر پەیدا ئەكات! چەمەندارى وتى:

— ھیزیشیان دە بەرامبەر ئەبێ. ماشەللا لە قوورەتى ئەو خوايە!

گولمەمەد وتى:

— جا بزەنن من چى ئەكیشم!

چەمەندارى و گریلى سەریان راوەشانە. گولمەمەد پەیشوینى قسەكەى گرت:

— ئەویش لەم سالا و مانگەدا. باوەر بكەن بە قوورەتى ئەو خوايە زیندوين. نازانم. خۆیشم نازانم لەم بیابانەى خوادا، ئێمە چى ئەخوین؟ سى رۆژ جارێك بارى ھیزم پى ئەگاتە شار. مەگەر چەندىك ئەكا؟ پارەكەى بە سەر دەستمەووە ئەمىنیتەووە! نازانم چى پى بكەم؟ بۆ خۆمان مەنىك ئارد بكەم یان بۆ ئازەلەكان دوو مەن ئازوووقە؟ بە قوربانى خوا بۆم. ئێمە لیڤە بەگیای وشك و باى بیابان خۆمان تیر ئەكەین. ئا راستى، وتان هاتوون بۆ وەرگرتنى باج؟ وايە؟

چەمەندارى و گریلى سەیری یەكدییان كرد. گریلى بە پێكەنینىكەووە وتى:

— ئېمە نەھاتووين، ئېمەيان ناردووه. چى بکەين ئېتر؟ ھەرچى
چۆن بى خەزىنەى ھکوومەتېش بەم شتانه دەرگاھى ئاۋەلایە.
گولمەھمەد بە بى باۋەرىيەۋە تېيان راما و بە دردۆنگىەۋە
وتى:

— واتە ئەتانەۋى باج لە ئېمە ۋەربگرن؟ ئا لەم ساللەدا؟
چەمەندارى وتى چارە چىيە؟ چەرخى ولات خو نابى لەنگ
بى. سالى و مانگ چۆن ئەبى با بى.
گولمەھمەد وتى:

— ئاخىر لە كوئى بېھىنين باج بەدەين؟ ئەۋە بەرى دەستى من!
ئەگەر ئەتوانى تاقە موۋىيەكى لى ھەلکەنە. ديارە ناتوانى موۋى
لى ھەلکەنى؛ چونکە موۋى پىۋە نىيە!
چەمەندارى وتى:

— لەو كۆلكەى دراۋە بە ئېمە، پىنجسەد و سى و دوو سەر
مەر بەناۋى بنەمالەى كەلمېشىەۋە نووسراۋە كە باجەكەى
بە گوۋرەى سەرى سى قەرەن، ئەبى نەخت بدرى. ئېمە لەگەل
بەرپرسى دارايىيەكە ئەبوا زووتر لىرە بوايەتىن. بەلام ئەم بىابانە
بى سەروبەنە خو يەك و دوو ران و رەشمالى لى نىيە؟ ھەر
بنەمالەش ھەزار بيانوو ئەھىنئەۋە.
گولمەھمەد وتى:

— راستە، پىنجسەد سەر مەرمان ھەبوو، بەلام كەى؟ چ
كات؟ ئەو كۆلكەيە ھىنى پارە. بەر لەۋەى نەخۆشىنەكە بگات.
ئېمە مالمان كاۋل بوو كاكەبرا. ران و ئازەلى ئېمە تياچوون
و نەمان! ئېمە خۆشمان تياچووين. پىش ھاتنمان بو گەرمىن
ھەموو مردن. ھکوومەتى ئېمە -خو رايگرى- تەنھا كاتى باج
ۋەرگرتن دەرئەكەۋى! كاتى بەلا لى خەوتوۋە. كاتىكىش ئەچىن
بو لاي بە شەق لە فەرمانگەكانى دەرمانئەكاتە دەرەۋە. ئىۋەش
ئىستە باجمان لىۋەربگرن. بەلام باجى چى؟ ئېمە نانمان نىيە
بىخوين، لە كويمان بوو بىدەين بە ئىۋە؟

چه‌مەندارى وتى:

— عىلخانى ئەم رەۋەندە خودى تۆي؟

— چى ئەلئى سەركار؟ عىلخانى چى؟ من؟ كوانى عىل تا من
عىلخانى بىم؟ بىم چوار رەشمالە ئەلئى رەۋەند؟ نا قوربان گيان،
ئىمە تەنھا خىزانىكىن.

— باشە، كەۋابوۋ با بېرسىم گەۋرەي ئەم خىزانە تۆي؟

— ئا بەلئى، ئەۋىش كاتىك كە باۋكىم و برا گەۋرەكەم
لېرە نەبن. لېرە كى ماۋە تا من سەرۋكى بىم؟ بىنەمالەي ئىمە
دارى لە سەر بەرد نەماۋە و ھەر پارچەيەكى بە لايەكدا ئاۋارە
بوۋە. مەگەر نابىنى ژنمان لە پياومان زياترە؟ لە خوتان نەپرسى
شوو و برا و باۋكى ئەم ژنانە لە كوئىن؟ وللاھى ھەر كامە و بۆ
دەسخستنى پاروۋە نانېك وا لە شوئىنېك عەررە ھەلئەكەنى يان
وشتەر ئەلەۋەرئىنى!

چه‌مەندارى وتى:

لە لىستەكەدا ھاتوۋە كە دەرزيوهرىش ھى كەلمىشىيەكانە
و ئىۋە لەۋى كشتوكالتان ھەيە. ئەي ئەۋە چىيە؟
گولمەمەد ئەم جارە، بە رەقەۋە، داي لە قاقاي پىكەنين:
— كشتوكال؟ گوند؟ خاك و خانوۋى بەجارى بۆ حكومەت.
بلى با بىن بىكەن بە سەربازخانە. چ كشتوكالېك؟ پەنجەكانى
ژنەكانمان تۆخى پىۋە نەما، بەلام نەيانتوانى دە مەن گەنمى
لى كۆكەنەۋە. ئىۋەش شتىك ئەبىنن و پىتان وايە ھەموو
كشتوكالېك ۋەكوۋ يەكە! ئىۋە كشتوكاللى سەعیدی
نەيشاپوورىتان لە بەرچاۋە، يان بەراۋەكانى ئالاجاقى سەبزەۋارىي،
يا ئەم يەحيابادىيەي ئەم خوارە؟ ئەمانە لە ئىمە جيان. ئەمانە
زەۋى رەش و ئاۋى شىرىنيان ھەيە. بەلام دەرزيوهر، چۆرېك ئاۋى
ھەيە و سى گەردى لەم. بارانىش ببارى عەررەكەي خراپە و داھاتى
نابى.

چه‌مەندارى بىدەنگ بوو. گرىلى سەيرى كرد و وتى:

— قسەکانی نا بەجی نین، تو ئەلێ چی؟ ئەتەوێ ئەم قسانە
 بکەین بە راپۆرتی سەردان و لیکۆلینەوه؟
 چەمەنداری وتی:

— کێ راپۆرتەکە ئیمزا ئەکات؟ درک و دالی بیابان.
 — ئەو چی ئەکەوێ؟
 — خۆی ئەبەین بو شار. لەوێ وەلام بداتەوه.
 گۆلمحەمەد وتی:

— من ئەبەن بو شار؟ بو چی؟ من خۆم سێ رۆژ جارێک وام
 لە شار. کە هاتمە شار خۆم دیم بو لاتان.
 چەمەنداری وتی:

— نە. ئەو جۆرە هاتن بەدلخوازە. ئەبێ لەگەڵ ئیمە بێ.
 شیوازی قانونیەکە بەم جۆرەیه.
 بلقیس سفرەکە هیئا. گۆلمحەمەد سفرە ی لە دایکی
 وەرگرت و دایخست.

بلقیس بە دەم رۆشتنەوه وتی:

— خۆت وەرە ئەوانیتر ببە.
 گۆلمحەمەد بە دواي دایکی دا چوو دەرەوه و لە پەنای
 خێوەتەکە خۆی داگرت. گرێلی وتی:

— پیاو، ئەوەندە نینۆک وشکی مەکە! بو نەشتەر لە
 برینی خەلک ئەدەو؟ کاتیک ئەلێ خۆم دیم، ئیتر بو ئەخەیتە
 گیروگازەوه؟ ئەتەوێ دوو رۆژ لە کاری بکەو؟ ئەوەنییە خەریکە
 لەگەڵمان رێک ئەکەوێ، خەریکە چاوپۆشی لە رووداوەکە ئەکا،
 بو تیژی ئەکەیتەوه؟
 چەمەنداری وتی:

— بەس قازانجی خۆت ئەبینی! کە بو خۆت لە داوەکە
 پەریتەوه، ئیتر بیر لە هیچ شتێتر ناکەیتەوه! پیت وایە من لێرە
 نۆکەری بە بێ مز و جیرە ی ئەمانەم! کە لەم بەفر و بۆرانەدا خۆم
 سەرگەردانی بیابان کردبێ؟

— ئاخر خۆ ھېچيان بە دەستەوہ نىيە تا دەستى تۆ رەنگ
بەن؟ مەگەر نابىنى نانيان نىيە بىخۆن، ئەتەوئ چى بدەن بە
ئىمە؟

— تۆ ھىشتا زۆر شت نازانى. من چەند كراسم لە تۆ زياتر
دراندووه و ئەم خەلكە باشتەر ئەناسم. خەلكى خىلاتى بە بى
پاشەكەوت رۆژىك ھەلناكات. سەيرى ئەو كرووزانەوہيان مەكە.
لە ناو نافەكى شەروالەكەياندا پارەى پشت سەوزيان داشاردووه.
ئەوسا تۆ ئەلئى من چاوم بقووچىنم و سووك و سادە لىرە
برۆم؟ بەدەستى بەتال؟ ئەو مانگى سەد و چل تەمەنە بەشى
چىم ئەكات؟

— واتە ئەتەوئ نىنۆكت چەور بەكى؟ سەرى كەچەل چۆن
تووكى لى ئەكەيتەوہ؟

— ئىستە ئەينى. تۆش زۆر زمان كورتى مەكە؛ لە بەر ئەو
شاكارەى كە كردووتە. دلنابە، ئەو باسە ئىتر تەواو. خەمت
نەبى.

گولمەمەد بە كەشەفەيەكەوہ ھاتە ژوورەوہ. كەشەفەى
لاى سەفرەكەوہ دانا. يەكى قايىك كەشكاوى لە بەردەمى
ميوانەكان دانا و بە كرنۆشەوہ وتى:
— بە گەورەى خۆتان بمانبەخشن. لەوہ زياترمان لا
دەسناكەوئ.

چەمەندارى و گرىلى خزانە بەرەوہ و ھەر دوويان، پەزا و
نارەزا. دەستيان كرد بەخواردن. گولمەمەد ھەلسا.
گرىلى وتى:

— خۆت چى؟ ناخۆى؟

— من ئەرۆم بۆ ئەولا... ھىشتا ھەيە. نوۆشى گيانتان. ئيوە
تير بخۆن. من... من ئەرۆم لەوئ... لاى...

گولمەمەد، پاشەوپاش چووه دەرەوہ و بەرەو پەشمالى
خان ئاپۆ، كە ژنەكان لەوئ خربوونەوہ، چوو و خامۆش لە

سووچيک دانیشئت. ئه‌يان بينی کابرا داگیراوه و قه‌لّسه، که‌چی
که‌س نه‌ی ئه‌وئرا هیچ بلیت. به‌لام بلّیس دایک بوو و فرزه‌ند
-ئه‌گهر له‌ گولّمحه‌مه‌دیش گرنکتر بووایه‌ت- له‌و ببوو، بویه
بلّیس بیده‌نگیه‌که‌ی شکاند:

- چاویان که به‌ قاپه‌کانی که‌شکاوه‌که‌ که‌وت، ده‌نگیان لیوه
نه‌هات؟

- ده‌یجا با بلین. له‌وه باشتتر هه‌بووه و بۆم نه‌بردوون؟

- ئاخر، ئه‌مانه‌ خوش‌خۆرن!

- کئ هه‌یه‌ خوش‌خۆر نه‌بی؟ مه‌گهر به‌س ئه‌وانه‌ له‌ تام و
چیژ ئه‌زانن؟ بی نینۆکانه‌! تازه‌ خه‌ریکن نه‌خشه‌ ئه‌کیشتن به‌به‌ن
بۆ شار له‌گه‌لّ خۆیان!

- شار؟ شار بۆچی؟

- بۆ باج! ئه‌لین ئه‌بی بچم بۆ دادگا.

بلّیس که‌ هه‌لّچووبوو، ئارامی گرت و وتی:

- له‌پر توّقام، وامزانی باسی کیشه‌که‌ی چوارگویشلییه‌.
وتم نه‌کا داویان نابیته‌وه‌.

- بۆ شار بردنیشم فروفیشالّه‌. منالّ ئه‌ترسیئن. بن ددانیان
ئه‌خوری. ئه‌یانه‌وئ پارهم لی دهرکیشتن. له‌و گیرفانه‌ی هه‌چی
تیا نییه‌! له‌ په‌نای خیه‌ته‌که‌ گویم لیگرتن. دزی بیغیره‌تانه‌!
باوه‌رناکه‌ن ده‌ستمان به‌تالّه‌. ئه‌لئی من ویستووومه‌ ئه‌وان به‌
ناو ئه‌و به‌فر و بۆرانه‌دا بخولینه‌وه‌، مزه‌که‌یان له‌ من گهره‌که‌.
ده‌ستی که‌ریان ئه‌ده‌می بیخه‌نه‌ بن پشتوینه‌که‌یان. ژن قه‌حبانه‌!
ئه‌سپه‌کانیان له‌ کوّیه‌؟

- له‌بن چه‌پهر.

- زۆر چاکه‌. شوینیان باشه‌.

وتی و هه‌لّسا و سه‌ری له‌ ره‌شمالّه‌که‌ برده‌ دهره‌وه‌ و گوئی
له‌ بیابان گرت؛ پاشان کشایه‌وه‌ ناوه‌وه‌ و به‌فره‌کانی له‌ گوئی و
کلاوه‌که‌ی ته‌کاند و له‌ ناو ره‌شمالّه‌که‌ که‌وته‌ پیاسه‌کردن و ددان

له چیرهوه هیڼان:

«تاقه بالښم، تاقه بالښم، تف! چوڼ ئاوا له پر بیکهس کهوتم. هەر کامیان فریوه بو لایهک. براکانم واله کوڼ؟ خانمحهمهده! بهگمحهمهده! له کوڼ ئیوه؟ نهمهش خان ئاپو. ناخ! خو کارهکانی حهسابی نییه. جاری وا ههیه سی رۆژ له بن رهشمال لی ئهخهوی و سهر له سهرین هه لئاگرئ. جاری واش ههیه وهکوو دیو تهنوره ئهکیشی و له نیوان زهوی و حهوادا ون ئهبی. مهديار! مهديار، ئهی تو له کوڼی؛ مامه یاره؟ تو مردووی؟ تف له گورت حاجی چوارگویشلی. چهند مهغبوون بووم له مامه لیهده! که له بهرانیکم دا و بزنه پیریکم کوشت! ناخخ... چی ئهکیشم! چی ئهکیشم من! چی ئهبی بکیشم! کوان که لمیشیهکان؟ به قهه کیو یک ته نیام!»

شیریک له قهفه سدا. گولمحهمهده ئههات و ئهچوو. قسهکانی له بن ددانی دا ئهترووکاند، نه رمی ئهکرد و فری ئهده. ژنهکان له سووچیکدا خربوون و به بی ئهوهی چاویان له گولمحهمهده بی، ئهیان بینی و وشه به وشه یان ئه بیست. سهره پای ئهوهش، ههچکهس، تهنانهت بلقیس، جهر به زهی ئهوهی نه بوو خو تی که لی بیر و زمانی ئهه بکات. گولمحهمهده ئهوه نه بوو ههر بر وا به ری دا، به لکوو له خو ئالابوو و سمی ئهده له گیانی خو:

«سهیرکه! سهیرکه کارت گهیشته ته کوڼ، گولمحهمهده؟ گوڼ دریر! خهریکن سوارت ئهبن و تویش وهکوو ماکه ده مت داخستوو و قسه ناکه ی. گوڼ هه لخستوو چیان پیخوشه پی تی بلین. ماستاو ئهکه ی، کرنوش ئه به ی، خوت بچووک ئه که یته وه، وهکوو لو تی بو یان پی ئه که نی، قه شمه ری یان بو ئه که ی، له بهرده میان ده ست ئه نی به سینگته وه و وا ئه جوو لیته وه، ئه لی قهرزی باوکیان له لاته. وهکوو بز هه لئه هاتن، که چی تو نه ته یشت و ئه وهنده خوت له بهر چاویان سووک کرد، ئهوا

خەریکن دوو پشته سوارت ئەبن. زۆلی کورپی زۆلّانە. دایک قەحبانە! ئەوەندە خۆش باوەرن؟... برۆیان کردوو؟ ئاخخ... خاکی بیابان بخۆم و پارە پشته سەوز بخەم سەر دەست و پێشکەشی ئێوەی ژن حیزی بکەم؟ ها؟ پێتان وایە کەر قورئانی بەگویمدا خۆیندوو؟ ئەری؟»

گولمەمەد لە رقیخویدا هەردوو دەستی دا بەیەکا. شەقە لە پری دەستەکانی زیوهری راوێشان. گولمەمەد رووی تێکرد و وتی:

— دەلە قۆر! هەمیشە لە شتێک ئەترسی! تۆ ژنی بیابانی؟ نە! تۆ ژنی منی؟ نە! تۆ بۆ کەنیزی لە مائی یەکیک لە ئەربابەکان باشی نەک بۆ هاوسەری من. ئەو ئەو گزیچارانەمان بۆ چییە؟ بۆ جوانییەکی؟... بەس ئەزانی ئازاوە بنیتهو و فیتنەساز بکە. قوربە سەری ئەو ژنە خیلّاتیە دەرهقەتی دوو پیاوی برسی نەیت. یان... ئەتوانی، بەلام بۆ ئەوەی خۆت لە لای من شیرین بکە هەلاتی و هاتی بۆ ناو دەوونەکە، ها؟ باشە هیچ لە ئارادا بوو یان تۆ... ئاخ درد لێدا ژن! ئێستە من تەنگە ئەم نەنگە چۆن هەلبرم؟... ئاخ دەستی بێدەنگ. ئای دەستی تەنها! تۆیش کە دەنگت نییە!

جاریکیتر گولمەمەد دەستی دا بەیەکا و تفیکی لە عەرزه کە کرد. زیوهر ویستی شتێک بلی؛ بەلام بلقیس رێگە لێگرت و ویستی خۆی گولمەمەد ئارام بکاتەو. لەم کاتەدا میوانەکان گولمەمەدیان بانگ کرد. گولمەمەد رویشت و سەری برده ژوورەو. گرێلی وتی:

— ئەو ئاگرە خۆش بکە. جەنابی چەمەنداری ئێمە هیشتا باش نەشە نەبوو. پاشانیش وەرە دانیشە با مامەلەکەمان بپرینەو.

گولمەمەد «بە سەر چاو» یکی وت و لای ئاگرەکە چۆکی دادا و نیو سووتەکانی خستە سەریەک، فووی لێکرد و ئاگرەکە

داگیراندهوه و كهوته كوڅكردنهوهی قاپ و قاچاخ و نان و سفرهكه
و وتی:

— هیوادارم به گهورهی خوتان بمانبهخشن. وهللا هیچی
ترمان لهلا دهس نهئهكهوت بیکهین به خوړشت و بوټانی بهینین.
کوټایی ساله ئیتر. ئیشهللا له بههاردان ئهگهر پیتان كهوتهوه لای
ئیمه بوټانی قهرهبوو ئهکینهوه. ئیسته چیتان پیویسته بوټانی
بهینم؟

چهمهنداری پهنجهی به پووک و بن ددانهکانی دا هیئا،
تفهکهی قووت دا و وتی:

— چا... چا خو دهسناکهوئ. لهو ریش بزنهکهی خوتان دوو
پیاله ساز بکه. پاشانیش، هیچ ئیتر. تالیش دایکت وتی له
لاتان دهسناکهوئ. من خوم ههمه. تو بهس یهک دوو پیاله ناوی
کولاووومان بو بهینه. پاشانیش وهره دانیشه، با بزانی بهچ
شیویهکه ئهتهوئ لهگهل ئیمه ریکهوی. ههز ئهکهی ههر لیږه
تهواوی بکهین یان پیت خوښه بی بو سهبزاوهر و له دادگا وهلام
بدهیتهوه؟ جارئ ئهو سفره و قاپانه ببه، پاشان که هاتیتهوه
قسه ئهکهن.

گولمحهمد وتی «به سهر چاو» و چووه دهرهوه. مارال،
سفره و قاپهکانی لیوهرگرت و داینا. بلقیس سفرهکهی کردهوه،
قهراخه نانهکانی جیاکردهوه و ههر کهسه و قهرایکی دای.
گولمحهمد بهشی خوئ وهرنهگرت، وتی:

— داینئ بو باوکم. بریک لهو گیایهه بو بینه بویان لینیم.
ئیوهش خوتان کر بکهن، سهر بنینهوه و بخهون ئیتر. ئهمانه
جارئ لهگهل من قسهیان زوره.

بلقیس مشتیک گیای وشکی خسته ناو دهستی کورهکهی،
سهیری رویشتنهکهی کرد و گهراپهوه ناو ژنهکان. پلیتهی
فانوسهکهی داکیشا و وتی:

— ههر کهس ئهیهوئ، بخهوئ بو خوئ.

ژنهكان ههروا خامۆش بوون، دانیشتبوون و چیچكانيان
 كردبوو. ههچكاميان ههچى نهوت. ههیهۆ، به چیلکهیهك
 ئاگرهكهى خۆش كرد. مارال تۆزیک كشایهوه و خۆى كۆكردهوه.
 زیوه له سههر جیى خۆى وشك ببوو. سههرى نابوویه سههر چۆكى
 و چاوى بریپوویه خۆلى ئاگرهكه. زیوه سههرهراى ئهوهى له ناوهوه
 ئهكولا، بهلام نیگا تیژ و ئاگراوییهكهى بلقیسى به ناوچاوى
 خۆیهوه ههست پى ئهکرد، بلقیس خۆهن بهرهو رووى چوو و
 وتى:

— ئا، بۆچى سههرى مهركت نانیتتهوه و بخهوى؟ قهرهكهت
 سازكردوه، ئاگرهكهت داگیراندوه، ئیتر نیگهراى چیت؟ ئهتهوى
 گرپهكهى سههر بكهى؟

زیوه ههچى نهوت. سههرى ههلیئا، سههرى دایكى
 گولمههمهدى كرد، چهناگهى نایهوه سههر ئاوینهى ئهژنۆى و به
 ئارامى وتى:

— ئهستیرهى بهختى من بچوايهته قهبرهوه باش بوو!
 بلقیس وتى:

— ئهستیرهى بهختى تۆ نا، لهشى من له قهبر بنرایه باش بوو
 بۆ ئهوهى لهم ههموو پهڕیشانیه ئاسووده ببوايهتم! بهردهوام له
 زهوى و ئاسمانهوه غهم و پهژارهم لى ئهبارى. دهم به دهم! نهئهكرا
 تۆ ئهم ههواله خۆشه نهدهى به گولمههمهده؟ ویستت خۆت له
 لای خۆشهویست بكهى؟ كه كوپهكهم بهو جوړه بشهلهژینى و
 پهڕیشانى بكهى؟ ئیسته ئهو چۆن سوكنایى دى؟ وای لیها تووه
 ئهلیى به پى پتهى به سههر پۆلوى ئاگردا ئهروا بهریدا. ئۆقره
 له بهر براوه، ناوتهته سههر ئاگر. ئیستا من چۆن خاوى بكهمهوه؟
 خویت كردوه به سههر برینهكهى دا تۆ! باج بگیری دیوان. باج
 بگیری دیوان؟

زیوه له ئههجامدا خۆى پىرانهگیرا و دهى كردوه:

— به خواوهندى خوا سویند بى مهبهستم ئهوه نهبوو

گولمحه مه د بشله ژينم. ئاخر من چيم پي ئه كرا؟ رهنگيشه كابرا مه به ستيكي نه بوو، به لام من ههول بووم. ترسام! تو ئه ليى ههروا لهوئى بوايه تم؟ راوه ستم كابرا بيت و... ئه وسا شووه كه م سهري نه ئه بريم؟ باري ئه و ريسواييه م بو كوي ببردايه ت ئه و كاته؟ ئيوه، ئيوه خوتان چي؟ به و نهنگه وه چيتان ئه كرد؟ گوناخي من چييه ئه گهر خوم هاويشتوته بن بالي مي رده كه م؟ ئه ي من پروم له كي بگردايه ت؟

— باشه تو بو به تاقى ته نها لي ره مايته وه؟ بو له گه ل پياوه كه ت ناروئيت و چوار چل دار و چيلكه كو كه يته وه؟ خوت داوه له نه خوئشي! بيت وايه من منالي دوينيم، يان ئه و شتانه م نه ديوه كه باوه ر به تو بكه م؟ تو له به خيلى خوت دا، له وه ي كه ئيره ي به م برازيه ي من ئه به ي ناتواني چوار ههنگاو له گه لي برؤي؛ ئه ترسي له داخا به ته قيت!

زيوه ر وه لامى نه دايه وه. ئه توت هه ناسه ي سوار بووه. يان دهنگى له گه رووي دا خنكي نراوه. حه قى ئه وه ي به خوي نه ئه دا ده م بكاته وه. خوي به زه ليل و سووك ئه هاته به رچاو. سه گى گه ر و به ره للاش هه ر به و جو ره ليى ئه درى. سه گ نووزه يه ك ئه كا، كلكى ئه خاته ناوگه لييه وه، هه لديت و له په ناي كه لاوه يه كا دا خوي ون ئه كات. به لام زيوه ر واى نه كرد. هه روا له سه ر جيگه ي خوي دانيشتبوو، ببوو به به رد. هيچى نه ئه وت. هيچى نه وت. ئه واني كه ش هيچيان نه ئه وت. مارال خاموش و داگيراو بوو. هه يقو سه ري داخستبوو و بلقيس نينو كي له نينو ك چه قانده بوو و وه كوو دوو پشك خوي ئه گه ست.

بلقيس، گيرو ده ي نيگه رانيه كه ي خوي سه ري له ره شمال برده ده ره وه و چاوهرواني گولمحه مه دي كرد. حه زى ئه كرد بزاني لهوئى، له ژير ئه و ره شماله چي روو ئه دا، پياوه كان چي به كوره كه ي ئه لين. گولمحه مه د چ وه لاميكيان ئه داته وه؟ دلي بلقيس ئه له رزي. نه كا گولمحه مه د ليان وه رگه رى! نابى ده م

بنيته ده می پیاوی حکوومهت و وه لآمیان بداته وه؟ به لآیه. ئه بی له کوآلی بکهنه وه. وهک مانگ گرتنه و قات و قری و وشکه سالی. ئه بی له گه لی هه لکهن و له یه کهم دهرفته دا خوآیان له چنگی دهر باز بکهن. ئهم تاقه شه وه گوآلمحه مه د ئه بی ئارام بی و به بی زمان له گه لیان بگونجی. ئه بی خوآی راگری. نهکا تووره بی و لیان وهر گه ری!

دل له سینهی بلقیس دا زرمهی ئه هات. به ئارامی چووه دهر وه و به ئه سپایی به ره و ره شماله که چوو. له وی، خوآی مه لاس دا و گوآی راگری. گفتوگو که هیواش و له سه رخو بوو. یه کیان ئه یوت و پاش ساتیک ئه وی تریان داوای وه لآمی له گوآلمحه مه د ئه کرد. گوآلمحه مه د تفی قووت ئه دا، به دردو نگیه وه منجه منجیکی ئه کرد و پچر پچر ئه یوت:

«نه قوربان. به خوا ی بانی سهر، که ئیوهش باوه رتان پی هیه پی هه لئا سووری. دهستم به تاله. درو تان له گه ل ناکه م!» جاریکی تر پرس و جو و جاریکی تر پارانه وه ی گوآلمحه مه د: «خو تان لیکی بده نه وه! بزنان به و بار و دو خه ی به سهر ئیمه دا هاتو وه، هیچمان به دهسته وه ئه مینی؟ نیمانه. قور تان بهینه دهستی پیا بدهم و سویندتان بو بخوم که نیمه. گواره کانی ژنه کهم به بارمته دانا وه و به پاره که ی گوریس و پی مه ره م کری وه. باوه ر ناکه ن، بیرسن!»

جهخت کردن و بهرپه رچ دانه وه:

«خو ت ئه زانی هه ویر به بی هه وین هه لئا یهت، گوآلمحه مه د خان. ئه وه خو نابی، ئیمه به دهستی به تال لی ره برۆین. چو ن وه لام بدهینه وه؟ خو ت زه رابی ئه ناسی؟ ئیمه پیی بلیین واهات و واچوو، پی ت وایه ئه و باوه رمان پی ئه کا؟ باوه ر ئه کا؟ خو له هه قی خوآی لانا دا! هه رچی چو ن بی دهستی ئه بی به خه نه یه ک ره نگ بکری، جائیتر خو ت ئه زانی!» «ئیه ئه زانن.»

«ئىمە ناچارىن تۆ لەگەل خۆمان بېھىن بۆ شار. بەدەست ئىمە نىيە. خۆت ئەبىنى. ناچارىن، بەلام ئەوھش بزانە زۆر خراپ ئەبى بۆت. ناچارم ئەكەى پىت بلىم قىرەكەى چوارگویشلى ھىشتا نەبراوھتەوھ. كۆرى حاجى حىسین سكالاکەى خۆى وەرگرتۆتەوھ، بەلام قانوون ھى خۆى وەرئەگرتۆتەوھ.»

وہلامىك له لایەن گولمەحمەدەوھ بەر گووى بلقيس نەكەوت. نەكا، خۆى دۆراندبى: نەكا، نەكا وەئەستۆى گرتبى! سەیر ئەكەى ئەمانە چىيان بە ناوچەوانەوھىە؟ «ئەخەوين. وەرە جىگەمان بۆ راخە!»

«بە سەر چاۋ.»

گولمەحمەد ھاتە دەرەوھ و بەرەو رەشمالەكەى خان ئاپۆ چوو. لە ناو بەفرە بارىوھەكەدا گولمەحمەد لە پلینگ ئەچوو. بلقيس، سىبەرئىكى پەرىشان، بە دواى كۆرەكەىدا رۆيشت و بەر لەوھى بچىتە ژوورەوھ قۆلى گرت و گولمەحمەد دەسبەجى وەرگەرە:

— ئا؟

بلقيس بردىيە لایەكەوھ، رايگرت و بە كپى وتى:
— قسەكانيانم بىست، كارىك بكە نەتبەن بۆ شار. داويان بۆ ناويتەتەوھ. نەقلى باج نىيە. بۆ مەسەلەى شەرەكە ئەيانەوئى تەبەن بۆ شار. كارىك بكە. شتىك بكە!

— چىم لەدەس دى؟ دەستم بەتالە؛ كىسەم بەتالە!
گولمەحمەد، بە ئارامى بە لای بلقيسدا تىپەرى و چووھ رەشمالەكەى خان ئاپۆوھ. پاش تاويك بە قالىچەيەكى لوولەكراو، جاجم، لىفە و دوو بالئنجەوھ ھاتە دەرەوھ و لە بەر خۆيەوھ وتى:
«ئەمەش لە بەر ئەوھى خوانە خواستە سەرمايان نەبى!»

بلقيس خۆى گەياندە گولمەحمەد و وتى:

— سەيركە كۆرم! برۆ قسەيان لەگەل بكە. پىيان بلى من... ملوانكەيەكى زيوم ھەيە. بۆم ماوھتەوھ. كۆنە، زۆر كۆنە. باوكت

سەردەمى دەزگىرانى پىي دام. تا ئىستە رام گرتووه. بە دەرەك!
 ئەيخەمە ناو ئاگر. چش با بکەوئتە دەس ئەم گورگانە. نامەوئ
 راکيشت بکەن بۆ شار. برۆ قسەيان لەگەل بکە. برۆ رازيان بکە.
 لە بەر ئيمە تۆ هيچ مەلئ. نامەوئ تۆمان لەدەس دەرپهينن،
 نامەوئ. حەز ئەکەى خۆم بيم و پيان بليم؟ ها؟
 — نەء. نەء!

ئەمەى، گولمەمەد بە دوو دلەووه وت و دايكى لادا و
 بەرەو رەشمالئ ميوانەکان چوو. بلقيس ديسانەووه چوو پەناى
 رەشمالەکە و گوئى راکرت. دەنگيان ليۆ نەئەهات. وا پئئەچوو
 گولمەمەد خەريکە جيگەيان بۆ را ئەخات. بەس ئەمە. بلقيس
 لە بەر خۆيەووه وتى:

«ئەبئ تۆزئ لاي سەرەووه جيگەيان بۆ راخت، نەکا لۆى
 ليفەکە بکەوئتە ناو ئاگرەکە.»

گولمەمەد، گوايه جيگەى بۆ راختبوون. چونکە بلقيس
 دەنگى ملکەچانەى کورەکەى بيست کە ئەى پرسى:
 «فرمانىكى ترتان نييه؟»

«ئاو. زەرکيک ئاو بينە. ئەو کەشکە کوللۆه ئاوى ئەوئ.»
 «بە سەر چاو.»

گولمەمەد هاتە دەرەووه و پاش تاويک بە جەرپەيەک ئاوهووه
 گەرپايەووه بۆ لايان، جەرپەکەى لە نيوان دوو بەرد دا دانا. ميوانەکان
 جلەکانى سەرەووهيان داکەندبوو و لاي سەريان دايانابوو.
 چەمەندارى خزابووويه بن پيخەف و وەنەوزى ئەدا. بەلام گريلى
 لە سەر جيگەکەى دانىشتبوو و خەريک بوو مەچەک بەندەکەى
 ئەکردەووه. گريلى سەرى بەرزەووه نەئەکرد تا سەيرى گولمەمەد
 بکات. پرکيشتى نەئەکرد. سەرەراى ئەووش گولمەمەد ھەروا
 وەستابوو و سەيرى ئەکرد. گريلى مەچەک بەندەکانى خستە
 بن بالنجەکەى و بە بئ ئەوہى سەيرى گولمەمەد بکات، وتى:
 — ئيتەر کارمان نييه. ليړه وەستاوى کەچى؟ بانگت ئەکەم

ئەگەر کارم ھەبوو.

گولمەمەد وتی:

— بایی رەشمالەكە دائەدەمەو ھەكە درەندەيەك، دەعبایەك
خۆی بکات بە ژوورا. بیابانە ئیتر. بەفر و قات و قریپە. ئیرەش
گورگ و چەقەلی زۆرە.

گریلی خزایە بن لیفە، دەستی راکیشا و فانۆسەكە
كزکرد و پاشان قایشی تەفەنگەكە بە سەری پەنجە گرت و
رای كیشایە لای خۆیەو، ھینایە بن جیگەكە و لە لای خۆیەو
خەواندی، بەلام تەفەنگەكە چەمەنداری ھەروا لەسەرچی بوو
ھەلپەسیرابوو بە باوەلەكەو و لوولە پۆلای لە بەر تریفەي كزی
فانۆسەكەدا بە ئەسپایی ئەبریسكایەو. كاتیكە پاشەو پاش لە
رەشمالەكە چوو دەرەو، بریسكانەو نەرمی تەفەنگەكە لە
گلێنەي چاوەكانی گولمەمەددا بوو. لە دەرەو، گولمەمەد
بایی رەشمالەكە دادایەو، یەك دوو تال لە قەیتانەكانی گریدا
و بەرەو رەشمالی خۆی چوو. ژنەكان ھەر كامە و لە سووچیكد،
ئەژنۆی لكاندبوو بە سینگیەو، خربۆو، پێخەفێكي دابوو بە
خۆی دا و سەری نابوو یەو. خەوتنی بە زۆر. تەنھا بڵقیس لە
لای كوانوو بێ ئاگرەكە دانیشتبوو و لە خەيالی خۆی دا ونبوو.
گولمەمەد چوو پێشەو و بەرامبەر دایكي دانیشت. بە پەنجە
خۆلەمیشەكە شیاندا، بڵقیس سەیری كورەكەي كرد و پاش
ساتیك بیدەنگی وتی:

— قەلسی! دركەت لە چاودایە. مەگەر نەموت رازییان بكە

نەتەن بۆ شار؟ من ئەم ملوانكەيەم بۆ چییە؟ ئەیدەم بەوان!

نیگای گولمەمەد لە سەر دەستەكانی دایكي چەقی و

ھاتەو بیری. زوو، سالانی زۆر دوور، ئەو ملوانكەيە لە ملی

دایكي خۆی دا بینیبوو. ملوانكەكە لە سەر دەستی دایكي

ھەلگرت، لە بن تیشكي زەردی لامپاكە رايگرت و بە بێ ئەوێ

خۆی بزانی سەیریكي مارالی كرد و دەسبەجی ملوانكەكەي

خسته وه ناو دهسته گه وره کانی بلقیس و وتی:

— رایگره. له مهش دهسته نگرته بین.

بلقیس سهیری ملوانکه کهی خوئی کرد و له بهر خویه وه وتی:

— نرخه چییه؟ ههزار دانهی به قوربانی تاله موویه کی

کوره کهم بی.

گوئمه مهده سۆزه کهی دایکی ره چاو نه کرد و وتی:

— بو ناخه وی تو؟

بلقیس له وه لامدا سهیری کرد. نیگه رانی له چاوه کانی دا

هیلا نهی کرد بوو. گوئمه مهده پیی وت:

— مه ترسی نییه. بخه وه بو خوت. بو شاریشم ته بهن، با

بمبهن، چیم لی ته کهن؟ ته قسانه له ویش ته کهم، خو لال

نیم. سهربازییه کردوومه. ته فسه و سه ره ههنگه زۆرم دیوه و چی

بپرسن وه لامیان ته ده مه وه.

بلقیس وتی:

— خوت له سه ره چی ته خه وی؟ هه رچی هه بوو بردت بو ته وان!

گوئمه مهده وتی:

— چۆخه کهم هه یه. ته یدهم به خۆمدا و ته خه وم. تو بخه وه

ئیت. بخه وه بو ته وهی بتوانی به یانی زوو له خه و رابی.

له وه زیاتر، بلقیس سه ری نه خسته سه ره کوره کهی. هه لسا

و چووه سووچیکی ره شماله که. خزایه بن جیگه کهی هه یقۆ.

سه ری خسته سه ره سه رین و هه ولی دا پیلووه کانی لیکن.

ته مجاره ته نها نه خه وتووی بن خیه ته کهی خان ئاپۆ،

گوئمه مهده بوو. ژنه کان، رازی و نارازی، هه ر کامه و خزابوویه

سووچیکه وه، سه ری خسته بوویه سه ره عه رز و پیلووه کانی لیکن

نابوو. به لام نه رمه ناسه ی کهس نه ته بیسرا. نه رمه ناسه ده نگیکی

جیاوازی هه یه، ده ربازبوونی هه ناسه یه به نه رمی و ئاسووده یی.

نه ک هه ناسه دانیکی، دردۆنگانه و به خۆف و بوغزه وه. هه میش

هه لدانی هه ناسه نه بوو وه کوو ئۆف و ئاخ یان دانه ده ره وهی غه م

هه ناسه. نه رمه ناسه ی ئاسووده له هیچ سووچیکه وه نه ئەهات. هه موویان، ئەتوت له گریه کی غه م و په ریشانی دا، خۆی به ئارامی راگرتوو. هه موویان له ئارامیه کی درۆیین دا ئەتلانه وه. تا ئەو راده یه ی ئەتوت هه ناسه کانی خۆیان ئەخۆنه وه، ئەجۆنه وه. نازاد نه بوون. نینۆکی پشیله یه ک له سه ر توێکی گۆیز.

گۆلمحه مه د ئەمه ی هه ست پێ ئەکرد. به لām پێی باشتربوو وابێ. خامۆش و له ده نگ که وتوو. نه شه و بیدار و دل له دل. ژنان، بچوو کترینیشیان ئاژاوه چین. که وابوو له م شه وه دا، له م تایبه ته شه وه دا نابێ رێگه یان بدرێ. ئەبێ ده مکوت بکری. ده مبینکی توو په یی. کاتی میهری جوامیرانه نیه. بلا زیزبن، به لām خامۆش. ئەمه چاتره، نیگایه کی شه پۆل شه پۆلی له شه خه وتوو هه کانیان، پاشان گۆلمحه مه د پلته ی فانۆسه که ی داکیشا، ده ستی برد و چارشێوێک - سفره ی وشتره که - ی له بن خێوه ته که هه لگرت، دوو لۆی کرد و دای به شانیدا و ئارام، له سه ر پێ راست بوویه وه به ره و ده ریزانه که چوو. شتیکی، هیزیک له ناخه وه پێی ئەوت بگه رپته وه و سه یری پشت سه ری خۆی بکات. ئاوپی دایه وه. له پر و گورجوگۆل ئاوپی دایه وه. بلقیس بوو، سه ری له سه ر سه رین هه لھێنا بوو و سه یری گۆلمحه مه دی ئەکرد. قسه ی نه ئەکرد، به لām پرسیاریک له نیگای دا چه قیبوو:

«بۆ کوێ ئەچی؟»

گۆلمحه مه د سه ریکی له قاند، واته بزانه:

«بۆ دوو ناچم»

ئێتر نه وه ستا. چوو ده ره وه. بلقیس قیته وه بوو و سه یری هه نگاوه کانی کو په که ی کرد. گۆلمحه مه د زۆر دوو نه که وته وه. تۆزێ له ولاتری خێوه ته که وه ستا. بلقیس ئەیتوانی چوارخانه ی لیلی سفره ی وشتره که به سه ر شانێ گۆلمحه مه ده ببینی و جوولە ی دهسته کانی له به فره که دا هه ست پێ بکا. ناچار، جارێکی دی له سه ر لا راکشا.

برنهو و بهفر و شهو
 گومان و گورگ و بیابان
 ژن و پهز و ئەسپ.
 دار و وشتەر و شار.
 بهفر و بیابان و برنهو.
 گورگ و نان و نهمک.
 شهو و لاری و خوڤ.
 بهفر و ئەسپ.
 بیابان و وشتەر.
 وشتەر و ههلاتن.
 ژن و پهز و ئەسپ.
 بهفر و بیابان و برنهو.

شه‌رێک له ده‌روونی گولمه‌مه‌د دا به‌رپا ببوو. که‌لکه‌له.
 بریسکه‌ی لووله‌ی تفه‌نگه‌که. فریوی گومان. گوشاری ویستن،
 ناره‌وایی. نه‌داری و توانایی. برینی گیان. چزووی سه‌رکزی.
 وه‌ره‌زبوون، سووکی. ئای پیاوی خیلاتی، پیاوی خیلاتی! دنیا
 چه‌ند لا ئازیزه. عاشقی هه‌موو دنیا و له‌م ناوه‌دا له‌ به‌ر پێی
 سی‌بت دا کرنۆش ئەبه‌ی و سه‌ر دانه‌نی. تفه‌نگ و ژن و ئەسپ.
 نیگای ژن و بریسکه‌ی تفه‌نگ و نه‌رمه‌ غاری ئەسپ، له‌لات جیی
 ستایشن:

برنهو، مارال، شه‌وه!

به‌ بینیان له‌خۆت ئەبیته‌وه‌ کابرای خیلاتی. شه‌وق و کی‌شه‌ر
 رات ئەکی‌شی. دلت دانه‌چله‌کی و توندتر لی‌ئه‌دا. بیرت په‌ریشان
 ئەبی. ئوقره‌ت له‌ به‌ر ئەبه‌ری، ئەی یه‌خسیری توانایی. گیرۆده‌ی
 له‌ز و هه‌رای شه‌وانه. سه‌مای سه‌ر ئەسپت له‌ لاخۆشه، ئەگه‌ر
 تفه‌نگی‌کت به‌ ده‌سته‌وه‌ و رایوه‌شی‌نی. په‌نایه‌کی ئاسووده، ته‌نها
 ساتیک هه‌سانه‌وه‌ له‌ ناوینگی مارال‌دا؛ پاشان ده‌ره‌په‌رین و غاردان.

په نجه بۆ چركاندنى پىلكه، دلىيائى ئهوى. ئاى... پياوى خيلا تى
 نهكا شهيتان چۆته ژىر پىستتهوه؟ چونكه بهس شهيتان ئهتوانى
 حەز و خۆزگەت بههژىنى. حەز و خۆزگەى هەراساوى. دلەپراوكەى
 تامەزرۆى ويستن. ئارام بگره، پياو! مېرمنداللىكى شازده سالانى
 مەگەر تو؟ ئارام بگره و خامۆش به. شهو دريژە و بهفر له بارىنى
 بهردهوامه. دهسته سپيهكانى بهفر ئهبينى، به خولانهوه و لهخۆ
 براو چەند به شهلهزاوى لىك ئهئالين و ئهدرهوشينهوه و تا
 نىشتنهويهيان به بى ئوقره سهما ئهكەن؟ ئارام بگره. خۆ تو
 دهنكى ئهوه بهفرانه نيت. ههئى! پهنا بگره. له سەر شانت بهقەد
 بهندى پهنجەيهك بهفر كهوتۆتهوه. پهنايهك بۆ خۆت بدۆزەرەوه!
 «ئەرى خۆ وايه!»

بالهكانى چارشىوهكهى راوهشان و بهفرى له سەرشانى
 تهكاند و له نيوان دهريزانى خىوهتهكه، ئهوهندهى كه بهفر نهبارى
 به سەر سەر و قژيا، چىچكانى كرد و به بى ئهوهى خوشتى بيهوى
 چاوى برپيه، رهشمالى پياوه بىگانهكان.
 گورگى ناو بۆسه!

بهلام... ئهئى گولمهحهمه! راستهكهيم لهگهڵ بلى چيت به
 سەر هاتوو و دردۆنگ و داگيراوى؟ له بهر چيه. ئهم خهياله،
 كهلكهلهيه - وهكوو ژههرى ناوخوين - بهگياندا ههنگهپراوه و
 هوشتى لى ئهستاندوى؟ له بهر چى و جارپس بوويت؟ له كامه ئازار؟
 بۆكام داخوازي؟ راستيم پى بلى پياو! لهوه ههچووويت نامههره
 - رهنكه - دهستى بۆ ژنهكهت دريژ كردبى؟ له بهر ئهمهيه؟ يان
 نالى بن پۆستال له سەر شارەگت ههست پى ئهكهى؟ بۆچى
 دلتهنگى؟ بههوى برىنى كۆنهى شانەكانت له ژىر زهبرى مامزه
 وهزاله هاتووويت؟ يان لهو حوكمهى به سهرتدا ئهسپىنرى. دهست
 تهنگيت نهبۆته هوى دلتهنگيت؟ ژههرى ههژارى ئازارت ئهدا يان
 برىنى ويژدان؟ هوى سهركزيت بهچى ئهزانى؟ دهست و كيسه
 بهتالت يان ئهوه دژوينه پىت رهوا بينراوه؟ له شهرمان يان له

توورەیی رنج ئەکیشی؟ یان ئەمانە هیچیان نییە! یان ئەم ھەمووھ
 بیانووھ و بریسکانەوھ ی لوولە ی تفەنگ و پەلە ی سپی گوئی
 ئەسپەکان ھەلیانفریواندوویت؟ تەماحی سەرەنیزەکان گرتوتی
 یان وەلامی دلێشانەکە ی خۆت ئەدەیتەوھ؟ بە چ مەبەستیک
 ئەتەوئ ئەو دوو پەلە رەشە لە پانتایی بەرینی ئەم شەوھ سپیە
 بسپرییەوھ؟ راستەکە ی بلێ، گولمەمەد! بیژە بزەنم ئەوھ چییە
 ھانی داوی؟ مەگەر ئەوھ تۆ نیت کە لە رژدی خوا و دەشتی خوا
 و پەز و پاتال وەرەز بوویت؟ لە بەر ئەوھ نییە لۆخەندان بەرێ
 پیشاندەر ئەزانی؟ نەکەوتوویتەتە ناو داوی فریویەوھ؟ پیم بلێ
 پیاو! زیوەر، تەنھا بەھانەییە؟ ئەگەر وابێ، ئەھینێ خۆی بۆ بەدی
 بە ئاگردا؟ بۆچ ناتوانی دامرکییتەوھ؟ ئەمانە لەجیی خۆی، لەوھ
 ئەترسی راکیششت کەن بۆ شار؟ لە حەپس ئەترسی؟ لە قولایی
 دیوارە تەنگەکان؟ کوشتاری چوارگویشلی! تۆ مروقت کوشتووھ
 گولمەمەد! وا جارێکی تریش، پۆی ئەو رووداوھ بە تانی خەیاڵ
 ئەچنی. ئەزانی؟ ئەمە ئەزانی؟ بە من بلێ! بە من بلێ گیانت
 بۆچی شەلەژاوھ؟

«نازانم پیاو! نازانم. بۆ لیم ناگەرێ!»

«لەبەر ئەوھ ی کە تۆ لیم ناگەرێ!»

«چکارت بە منە؟»

«ھەمان کار کە تۆ بە منت ھەیە!»

«لیم گەرێ. من کارم بە تۆ نییە، پیاو!»

«من کارم پیتە. زۆرم کار پیتە، گولمەمەد!»

وھک بلێ دەنگی بیگانەییەکی بیستی، گولمەمەد لەپەر

رابوو، لۆکانی مەوجەکە ی توند راگرت و وھک دایکی وشک،

لای ئەستوندەکی رەشمالەکە وەستا. چ شەویک بوو ئەمشەو؟

بەفر، چەند بەگور و یەکباو ئەبارێ. دەنگ، هیچ دەنگێک لە

شەوھوھ نەئەبیسرا. لە قولایی شەودا تۆ بلێی هیچ پرووی

نەئەدا؟ خەلکانی پەراگەندە ی ناو دەشتەکان و ئاویەکان ئایە

هه موویان نوو ستبوون؟ ئه ی گورگه کان؟ چاوه پروانی وه ستانه وه ی به فر بارین، له ره به ته کان دا خو یان مه لاس دابوو؟ شه و بلی ته نها به سهر گولمه مه ددا، ئه باری؟ بهس ئه و چاوی چاوه پروانی ئه ینواریه شه و؟ دل له سینه ی دا ئه لهرزی! چهند ئه توانی پشت به چالاکی و گورجوگولی خو ی به سستی؟ چو ن دهس پی بکات؟ ژنه کان خه بهر بکاته وه؟ هه موویان؟ نایکه ن به شین و شه پور؟ دوانیان به سه، دایکی و یه کی دی. مارال یان زیوه. رهنگه زیوه. به لام خو زگه پیاویکی تریش بوایه ت. سه برخان، لانیکه م. یان ههر نه بی که لمیشی. به لام نه! که لمیشی ئه گهر بوایه رهنگه نه ی هیشتایه ت. باشتروایه ئه و لای و شتر و هیزمه کان له چه بهر بی. ئه ی خان ئاپو؟

دهنگی سمی ئه سپه که ی هات، سمی ماندوو له سهر به فر. کرمه ی نه رم. ئه سپ و سوار، ته مالیکن. تارمایه کی وه کوو دوومان، ده رکه وت. ته نووره یه کی ره شباو له ناو بارینی به پیچ و لوولی به فردا. چه ماوه به سهر ئه سپه بو ره که ی دا، سهر له بن که په نک، له پانتایی بیابان و به فره وه ئه هات. ئه بی زور شه که ت و ماندوو بی. ئه هات، بریکی تر و له شی قورسی له سهر ئه سپه که خسته خواره وه و به فری سهر شانی ته کاند و شه لته ی له ته رکبه ندی ئه سپه که داگرته خواره وه.

به کو که یه کی کورت، گولمه مه د له په نای ره شماله که هاته دهره وه و بهر له وه ی خان ئاپو دهنگی گر و زه لالی به رزکاته وه، گولمه مه د به په نجه له سهر لیوی خاموشی کرد. پاشان به نووکی پی چوو بو لای. شه لته ی له دهس وه رگرت و تی گه یاند به دوا ی دا بچیت بو ره شمایی سه برخان.

خان ئاپو ئه سپه که ی برده لایه که وه. دهسکه وساره که ی به ست به ئه ستونده کی خیه ته که و خو ی چووو ژووره وه. به رامبه ر گولمه مه د چو کی دادا و چاوی بریه روخساری شه لته ژاو و په ریشانی.

گوئلمحه مه‌د، به ئاشکرا نیگه‌ران بوو. ئه‌وه‌ی له‌ دلی‌دا
 خه‌ملاندبووی، له‌ چاوی ئه‌وانی دی‌دا ئه‌یبینی. هه‌ستی پی‌ ئه‌کرد.
 هه‌موان، ئه‌توت ئاگادارن، چی له‌ ده‌روونی ئه‌ودا تی‌ئه‌په‌ری.
 هه‌مووان، پی‌ ئه‌چوو له‌گه‌ل مه‌به‌سته‌که‌ی ئاشنان. بۆیه‌ش بوو،
 گوئلمه‌مه‌د له‌ ده‌روونه‌وه شه‌له‌ژابوو، تووشی جوړیک شپ‌رزهی
 ببوو. ئه‌یویست به‌ زووترین کات کو‌تایی به‌ کاره‌که به‌ینی، له‌م
 کاته‌دا، خان‌ئاپۆ، فریاد‌پرس بوو. یاوه‌ری به‌کات بوو. چه‌ند به‌جی
 گه‌یشتبوو. چه‌ند به‌کات! به‌لام چۆن ئه‌کرا و چۆن ئه‌بوا له‌گه‌لی
 بدوی؟

په‌ری به‌فر، له‌ سه‌ر برۆ زبر و ماش و برینجیه‌که‌ی خان‌ئاپۆ،
 هیشتاش نه‌توابوو یه‌وه. بی‌خه‌وی و ماندویتی، گنجی لاسیله‌ی
 چاوه‌کانی قوول‌تر کردبوو و وادیاربوو پیستی چه‌رم ئاسای گو‌نای
 قاش قاش کراوه. لی‌وه گو‌شتن و سوورقه‌نده‌که‌ی له‌ سه‌رمان
 شین هه‌لگه‌رابوون. په‌نجه ئه‌ستووره‌کانی ته‌زیبوون و چوارچنگ
 مابوونه‌وه و خان‌ئاپۆ وه‌ک کو‌له‌وژ به‌ ناو خو‌له‌می‌شه‌که‌دا رای
 ئه‌دا، به‌و هی‌وایه‌ی نه‌رم ببه‌وه. ناو چاوه‌کانی په‌له‌ی سووری
 تی‌که‌وتبوو و له‌ئه‌نجامی کرپۆه‌ی با و به‌فر، ئاو‌یکی روون به‌
 سووچی چاوه‌کانیا شو‌ر ببوونه‌وه. وه‌ک چاوه‌کانی ئه‌سپ که‌ له‌
 ناو ری و سه‌رمای شه‌وانه‌دا، چاوی ئاو‌پژ ئه‌بی. ریشی زۆر ببوو.
 گو‌له‌ سپیه‌کانی زی‌تر خو‌یای ئه‌کرد. شیلگیری کاری خو‌ی. په‌نجی
 گیرۆده‌ بوونی به‌ خو‌ی په‌وا بینیبوو ئه‌م گورگه‌ تاقانه‌ی بیابان.

گوئلمحه مه‌د پارچه‌ نان ساجیه‌که‌ی بۆ هی‌نا. به‌شه‌که‌ی
 که‌لمیشی. خان‌ئاپۆ نانه‌که‌ی له‌ برازا وه‌رگرت و بردی بۆ ددانه
 گه‌وره و سپیه‌کانی. پاشان، ده‌ستی برد و شه‌لته‌که‌ی راکی‌شا،
 پووشیک خورمای له‌ شه‌لته‌که‌ ده‌ره‌ینا، سووچی‌کی به‌چنگ
 هه‌لد‌ری و په‌نجه به‌ه‌یژه‌کانی - که‌ تو‌ژی گه‌رمایان تی‌زابوو -
 وه‌ک گو‌لمیخ چه‌قانه‌ ناو خورما لکاوه‌کان و پارچه‌یه‌کی باشی
 ده‌ره‌ینا، خسته‌یه ناو نانه‌که و به‌ گوئلمحه مه‌دی وت:

— بخو، بخو! له زستان دا، خورما بهرگه ی دلّه. نيو مهنی
بخوی ئه توانی له بن خهرواریک بهفردا بخهوی. ههلمهکه ی
میښک گهرم ئهکا. بخو!

گوډلمحه مه د چهند دهنک خورمای له خان ئاپوی وهرگرت و
خستیه سهر زمانی و به تهوسه وه وتی:

— ئاخو هی چ ههتیویک بی، ئیمه ئه یخوین!

خان ئاپو به ده می پره وه وتی:

ئهمرو پوژی ئه وه نییه مروف گوئی له ههتیوو و گچکه
بی! ئهم ژيانهی ئیمه هه مانه بهزه یی له دلی مروفا ناهیلی.
جگه له مانهش، خاوه نی ئهم پووشه خورمایه دهستی به ده می
ئه گه یشت. به سهر و به چکی دا دیاربوو سوالکهر و برسی نه بوو.
هیسیریکی رهخته له ژیر پیی دا بوو. دوو کهری زلی پیی بوو ههر
کامه یان به قه د ماینیک ئه بوو. له شار ئه گه رایه وه. دوو کهریش
ئازووقه ی بار کردبوو. پیاوه که که رهکانی دابوویه بهر خو ی و
خویشی یه که بهر سواری هیسیره که ببوو و دل هو دل... ئه یخویند.
تیپه که شتی پر بوو له قهند و چا و ورده واله. رواله تی ئه یوت
دارایه. رهنگیشه کوگادار بووبی. ههرچی بوو. له دارا ئه چوو.
منیش کاری زورم پیی نه بوو. ئهم پووشه خورمایه م هه لگرت.
سی که له قهند و کیسه یه ک چای. جزدانه که شتی له گیرفانی
دهرینا، به لام ته نها دوانزه تمه نی تیابوو. چاوت لییه؟ ئه گهر
نه ی بوایه ت، منیش نه م ئه توانی پوتی بکه مه وه! چما به کوپه ی
کاروانچیم هیچ نه وت، جنیویکیشم پیی نه دا. پیم وت تا کاره که م
ته واو ئه بی له و لاوه راوه ستی و جووله نه کا. جگه له وهش، ئه مه
به رئه نجامی سی شه و و پوژ هه ولدان و خولانه وه ی منه. تازه،
هه مووی چه نیکه؟ خواردنی چوار ژهممان نابی. به لام بو کابرایه ک
که دهستی بی تفهنگ بی، ئه مهش هیشتاش زوره. توش خو دلت
نایه ئه و برنه وه ژهنگ گرتوه تم پیی بده ی! جگه له وه دهستی ش زور
بووه. ههر بنه ده وه نیک، چوار دزی لیخه وتووه!

گوئلمحه مه د تیږه که ی سهیر کرد و جگه له قهند و چا،
گوریسیکی تازه شی بهرچا و که وت. رایگرت به بهرچاوی خان ئاپووه
و وتی:

— ئەمهت ئیتر بۆچییه؟

خان ئاپو پارووه که ی قووت دا و وتی:

— بۆ تۆم هه لگرت، ئەگەر ئەته وی بار بکیشی، لانیکه م ئەبی
گوریسه که ی هه بی!

گوئلمحه مه د هیچی نه وت. بالی خیوه ته که لاچوو و بلقیس
هاته ژووره وه و به خان ئاپو و ت:

— هه ر ئیسته خه ریک بوو خه وم پپوه ئەبینیت. خو سه ر
سلامه تی؟

گوئلمحه مه د خو ی وه رگه راند و چاوکی له دهره وه کرد.
خان ئاپوش، بهر له وه ی وه لامی بلقیس بداته وه، وه رگه را و سهیری
دهره وه ی کرد. گوئلمحه مه د له شوینی خو ی کپ بوو و خان ئاپوش
خو ی کشانده وه و له بهرچا و کلا بوو. گوئلمحه مه د، به ئەسه پای
به دایکی وت دانیشتی. بلقیس دانیشت. گوئلمحه مه د و خان ئاپو،
هه روا چه مابوونه وه و چاویان له دهره وه بوو. له خیوه ته که ی
به رامبه ر کابرایه ک هاته دهره وه. پالتاو به کوژ و سه ری پروت
له بن به فره که دا وه ستا و سهیری ده ور به ر و ئاسمانی کرد.
تاویک را وه ستا. جاریکی تر سهیری ده ور به ری کرد. نیگای له سه ر
ئەسه په که ی خان ئاپو ئەبله ق بوو، ئەسه په که ی خان ئاپو، گوپی قیت
کرده وه و چاوی برییه کابرا! کابرا بای دایه وه بۆ په نای ره شماله که.
دل له سینه ی گوئلمحه مه د دا ئارامی نه بوو. بۆی هه بوو ئەم
یه که یان، گریلی، دابیتی له سه ری هه لی؟ نه! ژیرانه نه بوو.

له م شه وه و له م بیابانه دا. ئەویش به بی ئەسپ و به بی چه ک؟
نه! ئەو خو نازانی ئەسه په کانیان، براوه بۆ کو ی؟ جگه له وه،
تفه نگه که شی پی نه بوو. خو ی بوو و خو ی! له ره شماله که هاته
دهره وه، تاویک وه ستا و چوو بۆ پشتی خیوه ته که. باله شوږه کانی

پالتاوه که شى نيشانهى ئه وه بوو، له بهرى نه کردبوو. دابووى به شانى دا. رهنگه رۆيشت ميز بکات. خوښى وتبووى که شکاوه که ئاو زۆر ئه کيشى. ئه وه تا. گه رايه وه. خهريکه پزووى شه روا له کهى رپک ئه کات. ديسانه وهش وهستا، سه يريکى ده وروبهره کهى کرد. نه کا خوڤ هه ليگرتبى. نه. دلنيا بوو. خوڤى کوومه وه کرد و چووه ژووره وه. نه فرهت له ئه هريمه ن. ئه بى خزايته بن ليفه کهى. چ گه رمايه کى خوښه! ئه وهندهى پى ناچى خهوى لى ئه کهوى. سووک بووه، ئه رى، ماندوئىتى. ماندوئىتى ئه يخه ويئى.

— باشتر وابوو فانۆسه که مان هه لنه کيشايهت!

گولمه مه د ئه مهى وت و سينهى له سهر عه رزه که بهرز کرده وه. خان ئاپۆ پرسى:

— ئه وه کى بوو؟ ئه م چاو شارکيه ئيتر چيه؟

گولمه مه د وتى:

— ميوان.

— ميوانى کوئ.

— ميوانى ئيمه. ميوانى که لميشيه کان.

— هى کوئيه؟ کيه؟

— هه ر ئه و نيه. يه کى تريشى له گه له.

— کى؟

— هاوکاره کهى.

— هاوکاره کهى؟ بۆچى؟ هاتوون به دوامان دا؟ بۆ قره کهى

چوارگوئيشلىيه؟

— پيم وابى. خوڤان به شيويه کهى تر ئه دهنه قه له م، به لام

وابزانم ئيمه خاو ئه که نه وه. روا له تى قسه يان ئه وه يه بۆ باج

هاتوون.

— ئه م کاتهى سال و باج؟

— منيش پيم وانيه قسه يان راست بى. ئه يانه وى به يانى

بمبه ن بۆ شار!

— بتهن بو شار؟ بوچی؟

— لهبری باج!

— بویه توش له ناو بهفرهكه راپوهستاووی و كيشكت ئه‌دا؟

— به‌ئێ. چاوه‌پێی یه‌كێك له ئیوه بووم. خه‌وم لێ نه‌ئه‌كه‌وت. بقیس وتی:

— شه‌یتان چۆته ناو به‌رگیه‌وه. فهرموو ئه‌مه‌ش مامه‌ت. ئیتر

برۆ بخه‌وه. خو ئیسته ئیتر ئه‌توانی ئارام بگری!

گوڵمه‌مه‌د سه‌یرێکی دایکی کرد. نه به رق و تووره‌یی، نه

به‌نه‌فره‌ت و سووکایه‌تی؛ به‌لام ناخی چاوه‌کانی شتیکی نامۆی

تیاوو كه بقیسی خامۆش رانه‌گرت. بقیس نیگای له چاوه‌کانی

كوپه‌كه‌ی وه‌رگی‌را.

گوڵمه‌مه‌د به مامی وت:

— له ته‌نهایی‌دا خه‌ریك بوو ديقم ئه‌کرد.

خان‌ئاپۆ وتی:

— ده‌ی، ئه‌ته‌وێ چی بکه‌ی؟ ئه‌ته‌وێ هه‌لێی؟

— نه‌ء! نامه‌وێ هه‌لێم.

— ئه‌ی چی؟

— گریه‌ك له سه‌ر دلمه. نازانم. نازانم. ئاخ‌خ... پیرتان

بسووتینم چه‌قه‌لینه‌ی ددان تیژ! هه‌یچ شتیکی مروّف به‌ خو‌ی

ره‌وا نابینن؛ ته‌نانه‌ت نامووسی! ویزدان‌تان کوا ناپیاوینه‌! خو‌زگه

ئهو برنه‌وه ئه‌لمانیا‌نه به‌ شانی منه‌وه بوایه‌تن!

— کامه برنه‌و؟ برنه‌وی چی؟

— سه‌یری رۆژگارت کردووه؟ دینه ره‌شماله‌که‌ت، له سه‌ر

په‌لاسه‌که‌ت دانه‌نیشن، لای کوانوو‌ه‌که‌ت خو گهرم ئه‌که‌نه‌وه،

له به‌ر رووناکی چراکه‌ت‌دا نان و نمه‌کت ئه‌خۆن... ئه‌وسا... ئه‌ی

بێ‌پیرانه‌...

گوڵمه‌مه‌دیان له ده‌ره‌وه بانگ کرد. ده‌نگی گریلی بوو.

گوڵمه‌مه‌د قسه‌که‌ی خو‌ی بری و به بقیسی وت:

— تۆ بۆی بگپرەو. موو به موو. بۆی بگپرەو. بیلئ.
 پاشان چوو دەرەو و لای ئەستوندهکی رەشمالەکه وەستا.
 گریلی، سەری لە دەمی خپۆتەکه هینابووێه دەرئ و
 چاوەروانی گولمەمەد بوو:
 — وەرە بۆ ئێرە تاویک. خو هیشتا نەخەوتوویت؟
 — نە قوربان! خەریک بوو ئەخەوتەم.
 — بئ. تاویک بئ بۆ ئێرە.
 گولمەمەد چوو پێشەو. گریلی کشایەو. ناو. ناو. ناو.
 گولمەمەد به داویدا پئی نایە ناو خپۆتەکه. چەمەنداری
 چاوەکانی زۆر به قورسی هەلھینا و سەیری گولمەمەدی کرد.
 گولمەمەد، بئ توانا لە شاردنەوێ نێگەرانیەکهی، پرسى:
 — ئا بەلئ؟ خزمەتیکتان هەبوو؟
 بەر لەوێ وەلام وەرەگرئ، کەلەپچەیهکی بینی قفل کرابوو
 لە دەستی چەپی گریلی. کەلەپچە به دەستی چەپی سەرکارەو
 چەمکیکی تاییهتی هەیه. گریلی وتی:
 — ئەمشەو لە لای ئیمە بخەو، چارە نییه.
 — بۆچی قوربان؟
 — خۆت ئەزانی! خۆت سەربازیت کردوو، وایه؟
 — بەلئ.
 — کەوايه خۆت ئەزانی. قانون ئەبئ پاریزی خوئ بخت. کئ
 چوو زانی؟ بەیانی کاتیک کە هەلساین ئەبئ بەشوین جئ پیت لە
 سەر بەفرەکهدا بگەرپین.
 — باشە من بۆ ئەبئ هەلیم؟
 — مروڤه ئیتر! شیرى خاوی خواردوو. لە پر ئەبینی ئەدا لە
 سەری!
 گولمەمەد به ملکهچی وتی:
 — باشە! با وابئ! ئیوه چۆنتان پئ باش بئ. من...
 — ئا، برۆ پێخەفیك بۆ خۆت بهینە.

— به چاوان، به سهر چاو!
گولمه مه د، هاته دهره وه و به رهو ره شماله كهی سه برخان
چوو.

گیړانه وه كهی بلقیس هه رچهند زور به نه رمی بوو، به لام له
تیكه لېوون له گهل خه یالی برنه و مه ترسی گرتنی گولمه مه د،
نه گیزه و هانده ریکی نه وهنده به هیز بوو، چاوه کانی خان ئاپو پر
بکات له خوین، گولمه مه د هاته ژووره وه و وتی:

— نه یانه وی كه له پچم بکن و هه ره له وی له لای خوین
رامبگرن. کاره كه خه ریکه قوول نه بیته وه، خان ئاپو!

سکالا كهی گولمه مه د، زور به پیز بوو. چاوه کانی نه یانوت:
«خان ئاپو، فریام كه وه!»

خان ئاپو وتی:

— بریارت به چییه؟

گولمه مه د وتی:

— دایه، دوو مه وجی گه وره ناماده بکه! خان ئاپو توش نه و
گوریسهی بوت هی ناوم بیکه به دوو کوته وه. خوینیان نابی برژیه
سهر سفره مان. دایه ژنه کان هه لسینه. بو هه ره كهس کاریک
هه یه.

قسه، دژوار بوو. ناچاری پیوه بوو. سه ریچی کردن نه لئا.
خان ئاپو کیردی له کیلانهی پووزلخ ده رکیشا و به چاو تروو کانیک
گوریسی کرد به دوو کوته وه. بلقیس چوو بوویه دهره وه. گولمه مه د
پاژنه ی پیلاوه کانی هه لکیشا:

— نه بی به یه ک جار بیبرینینه وه. شهو شای بی داده!

دلی شهو بوو. نه و کاته ی كه هه موو كهس له قوولایی خه و

و خاموشی دا ون بووه، هه ره كهس، هه موو كهس، پیر و جه وان،
ساز و ناساز، عاشق و كوست كه وتوو، دز و کاروانسالار، هه موو.
هه مووان. لوتكه ی شهو بوو. به فره كه خاو ببوه. نه ستوورایی
خاموشی شهو هه روا قورس بوو و پیلوی و شیارترین ریواریشی

قورس ئەکرد و ئەھيئاىهوه يەك. بەس چاو و نيگاي كه لميشيهكان
 بوو شه پۆل شه پۆلى خەوى دەم و بەردەوام ئەدايهوه دواوه و پالى
 پيوه ئەنا. برژانگهكان، دركى بيايان، پاسهوانى بيدارى چاوان،
 شووش وشيش وهستاوون و دەرڤهتى نهواندن و نووستنيان
 نهبوو. شهويلكه چفت، قفل كراو؛ ناو دەم خشتى قهلهشاو.
 بيدەنگ، لەرزىنى دەروون. لەرزىن نهك له سهрман، به شه پۆلى
 پهريشانى. كار له پيشه. كاريكى نه سانايه، به ئاسانى مهزانن!
 «به ئاسانى ناگرين!»

به لَام په ريشانی گولمحه مه د؟ بُو په ريشانی؟ بُو نيگه رانی؟
 هه نگو او هه لئه گری، هه نگو او به پروا نه نیی، که چی له دلی
 نه ژنوت دا شتی کی ملوژم نه له رزی. له بهر نه وه نیه نایه، له
 خه یالت دا دهستی خوت وه شان دووه؟ کوشتاری خوت کردووه؟
 سه ریانت گوئی تا گوئی بریوه، له سهر سینه ی خاوه نه کانیان دات
 ناوه و، چاوه کان، چاوه کانی سهری له گو که وتوو، وهک هه لماتی
 مات، مات و بیواز، تیت نه پروان؟ کوشتار. تو کوشتارت زور
 کردووه گولمحه مه د. بهر له مه. پیش نیسته. به لَام نه ژنوت قهت
 نه له رزیوه. که چی نیسته دلت ته په ی دی. خراپ لی نه دا. رهنگه له
 بهر نه وه ی پیش او پیش خوینی نه و دوانهت رشتووه. کوشتاری بی
 پشتیوانه. نیسته تیر، تیپ و سپا له پشتت نیه. بی پشتی.
 له گهل کلکی شیر یاری نه که ی. له بهر نه مه شه رهنگه خوینت
 به و جوړه له دهماره کانت دا شه پول نه دهن. ددانه کانیشت رهنگه
 له بهر نه مه یه، وا به و جوړه وه کوو دوو جلشور لیک نه درین.
 په نجه کانت گولمحه مه د، بُو وا به و جوړه چنگیان له شاقه لی
 که وا سه لته کهت گیراندووه؟

«ئەبى ڭارەكە يەكسەرە بىكەينەو، چارم ناچارە. ئەم بىرەنە
كۆنەى لە سەر شانەكانم پړاۋن، ئەبى بە پەلە بيان سېرمەو.
وەرەزم. ناپاۋانە پىتان واىە نازانم چ تەلەيەكتان بۆ ناومەتەو؟
ئاخ... چەند ئەكرىت! ئەبى گيانم ئاسوودە بىكەم. ئەبى سەرتايى

بیشۆمهوه. وسل. قربة الله!»

ئارام و چهماوه چوو بۆ لای رهشمالی ژنهكان. به دزیهوه و به كووری، چووه ناو خێوهتهكه. ژنهكان، نیگه‌ران و ترساو، به‌ئاماده‌یی دانیشتبوون. خان‌ئاپۆ، خامۆش و خه‌یالۆی، گوریسه‌كاني گرتبوو به دهستییهوه و له لایه‌كه‌وه وه‌ستابوو. بَلْقِیس، له هه‌موویان به ئه‌ندیش‌تر، نیگای بری‌بوویه دلی خاك. گولمحه‌مه‌د، به کپی وتی: — ئه‌رۆین. ئارام، وه‌كوو كه‌و. تۆ دایه! یه‌كێك له مه‌وجه‌كانت پێ بێ. هه‌یفۆ، تۆش یه‌کیان. كه‌س نابێ ورتهی لیوه‌ بێ. مارال! تۆ یه‌كێك له گوریسه‌كان له خان‌ئاپۆ وه‌رگره. تۆیش یه‌کیان، زیوه‌ر! ئه‌بێ زۆر چالاک بن. وه‌كوو ئاسك. خه‌و له میشت‌كان بته‌ری‌ن. بۆ ساتی‌کیش نابێ خافل بن! ئیوه‌ دوانتان ده‌ست و شانیان ئه‌به‌ستن. تۆ و هه‌یفۆش، دایه، ده‌میان به‌ه‌ستن. خان‌ئاپۆ! پیت بلیم ئه‌وه‌نده‌ی پیمان نایه‌ ناو ره‌شماله‌كه‌ تۆ ئه‌بێ ئه‌و یه‌که‌یان چاره‌ بکه‌ی لای باوه‌له‌که‌ خه‌وتوو. نه‌شه‌یه و هی‌زی تیانیه. ئه‌بێ وه‌ك برووسکه‌ بجولێنه‌وه، پیت ئه‌وه‌ی بی‌نه‌وه به‌ خویان‌دا و ده‌ستیان برنه‌وه‌کانیان بگرێ، بیان پێچینه‌وه. به‌ بێ بی‌نه و به‌ره، به‌ بێ گیره و کی‌شه. کپ و بی‌ده‌نگ. ئیسته‌ رابن. ئارام وه‌كوو كه‌و. ده‌نگی پیتان نه‌بیسری.

ده‌نگی گرێلی له‌ ناو ره‌شماله‌که‌وه‌ هات:

— هاتی... گولمحه‌مه‌د! گولمحه‌مه‌د!

— هاتم قوربان. هاتم!

ئارام، وه‌كوو كه‌و، كه‌لمیشه‌كان له‌ ره‌شمال ده‌رکه‌وتن. پیاوه‌كان - ته‌نها دوو پیاو- لی‌براو و له‌ پیشه‌وه؛ ژنه‌کانیش - چوار ژن- بال‌کراو به‌ دوايان‌دا، له‌ سه‌ر به‌فری نیوان دوو ره‌شمال‌دا ئارام و دل په‌ری‌شان، هه‌لۆی دابه‌زیوی لوتکه‌ی چیا، بالیان به‌ سه‌ر به‌فردا ئه‌کی‌شا و په‌وان وه‌كوو ئاو. هه‌موو پیکه‌وه، هه‌موو هاو‌ده‌م. هه‌ناسه‌ خامۆش. نیگا تیژ. گوێ تیژتر. ریبوارانی شه‌و! گه‌یشتنه‌ نزیک ره‌شماله‌که‌. پیاوه‌كان له‌ پشت ده‌رگا. ژنه‌كان

له دوو لایانهوه؛ ههموو ئه‌ندیښی کاریک. خان‌نایو سوچیک و گولمحه‌مه‌د سووچه‌که‌ی تری بالی په‌شماله‌که‌یان گرت و له‌پر و به‌ته‌کانیک هه‌لیاندايه‌وه؛ شالو. هیږشی به‌کو‌مه‌ل و ده‌سبه‌جی کیښه‌ی خاموش، زوری نه‌خایاند. نایک به‌سهر ناکردا!

نیگه‌ران و گوږپایه‌ل. ئه‌سپه‌ کویته‌که‌ی خان‌نایو، گوږی قیت راگرتبوو و چاوی له‌ په‌شماله‌که‌، حیلاندي. یارمه‌تی ئه‌سپ. چواری یارمه‌تی خو‌ی پیښکه‌ش ئه‌کرد. ده‌سکه‌وساری به‌سترا‌بوویه‌وه و ریگه‌ی نه‌ئ‌دا. له‌سهر قاچه‌کانی هه‌لسا، ده‌سته‌کانی هه‌لینا، یالی راوه‌شاند و سمی کوتا به‌سهر به‌فر و خاک‌دا. له‌وی له‌ناو خپوه‌تی دایک، پرو‌داویک خه‌ریکه‌ پرو‌ئ‌دا. کاریک خه‌ریکه‌ ئه‌نجام ئه‌دری. بی‌هووده ئه‌سپ نه‌شه‌له‌ژاوه!

هه‌یفو به‌ره‌و ئه‌سپه‌که‌ی باوکی هه‌لات، ده‌سکه‌وساری له‌ ئه‌ستونده‌که‌ کرده‌وه و ئه‌سپه‌ ورو‌ژاوه‌که‌ی به‌ره‌و په‌شماله‌که‌ برد. له‌م کاته‌دا که‌لمیښیه‌کان، پیاوه‌کانیان دم به‌ستراو و شه‌ته‌ک دراو له‌ په‌شماله‌که‌ هی‌نایه‌ ده‌ره‌وه و راکیښیان کردن بو‌ ناو به‌فره‌که‌. هه‌یفو ئه‌سپه‌که‌ی برد به‌ره‌وه و گولمحه‌مه‌د به‌ یارمه‌تی خان‌نایو، ده‌ست و دم به‌ستراوه‌کانی یه‌ک یه‌ک هه‌ل‌دایه‌ سهر ئه‌سپه‌که‌ و به‌ ماوه‌ی گوریسه‌که‌ به‌ستیانیه‌وه و قاچیشیانی به‌ گوریسیکی‌تر له‌ بن سکی ئه‌سپه‌که‌وه، ته‌نگه‌ دا. شه‌لته‌یه‌کی داوا کرد. هی‌نایان. گولمحه‌مه‌د شه‌لته‌که‌ی له‌ زیوه‌ر وه‌رگرت دای به‌سهر پیاوه‌کان‌دا. تا گولمحه‌مه‌د لی بیته‌وه خان‌نایو فیشه‌کدانه‌که‌ی به‌ستبوو و برنه‌وه‌که‌ی کردبوویه‌ شانی. گولمحه‌مه‌دیش وایکرد و به‌ خان‌نایو و ته‌ه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ بگری و بکه‌ویته‌ ری. به‌ره‌و کو‌ی؟ خان‌نایو هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی گرت و گولمحه‌مه‌د به‌ ژنه‌کانی و ته‌، ناو په‌شماله‌که‌کان بگه‌رپن، نیشانه‌یه‌ک به‌جیمابی. پرو‌ی ده‌می له‌ بلقیس بوو:

— دل له‌ دل مه‌دن، نارام بن. تاویکی‌تر ئیمه‌ ئه‌گه‌رپینه‌وه. نارام و نارامتر، به‌فر ئه‌باری. په‌ری کو‌تری سه‌ره‌له‌که‌نراو.

ئەسپە کویتی خان ئاپۆ، ماندوو و بیخه یال به دوای سواره کهی دا
 پیی هه لئه گرت. گولمحه مه د به دوای ئەسپه که دا ئەرۆیشت
 و تفهنگه کهی تاقی ئەکرده وه. تفهنگ سوار کرابوو و پرپوو له
 فیشه ک. خان ئاپۆ سهیری پشت سهری خۆی کرد. گولمحه مه د
 ئەماژهی پیکرد پی هه لگرت. خان ئاپۆ توندی کرد. ئەسپه که، توندی
 کرد. گولمحه مه د توندی کرد. په له به ده ماره کانیان دا ئەگه را.
 ده رفه تی بیرکردنه وه، ده ره تانی پلان نه بوو. ئەسپ ئەرۆیشت و
 پیاوه کان ئەرۆیشتن، له ناو تاغزار، له پیچ و خه می لاریکان دا،
 هه لدیر و نشیو؛ سه ره نجام کوخه کهی خاله مه نده لوو.

به ئەماژهی گولمحه مه د، خان ئاپۆ به ره و چاله خه لووزه کانی
 خاله مه نده لوو لاری کرده وه و له وی، له هه و رازی گرده که،
 رایگرت. گولمحه مه د لی نه وی و سه ریووشی له سه ر چاله که
 هه لدايه وه. دوو که ل به رزه وه بوو. سه ریووشی چالی دوو هه میش
 هه لگیرا. دوومان! ئاگره که ئەبی خو ش بکری. به چالاکی و به
 یارمه تی خان ئاپۆ، گولمحه مه د باری له سه ر ئەسپه که داگرت.
 شه لته کهی لی کرده وه، گوریسه کهی بری. هه ر کامه و بو لای
 چالیک. زمان به ستر او و شه ته ک دراو. قوربانیانی خاموش، ته نها
 سه ری یه کیان به سه ر شانیه وه ئەله قا. ئەوی تریان به ر له مردن،
 ئەتوت مردبوو.

دلی به ردی پیاوانی که لمیشی! چالی ئاگر و دوو که ل.
 هه لدیری دۆزه خ. لووله ی تفهنگه کان به په لاماریک به پانیه ی
 سه ره کانه وه. نیگای به ردینی خان ئاپۆ له گولمحه مه د، نیگای
 به ردینی گولمحه مه د له خان ئاپۆ.

ئاگر! دوو پیاوی یه خسیر هه لدرانه ناو چالی ئاگر و
 دوو که ل. پینش ئەوه ی بۆنی برزانی گوشت به رز بیته وه، سه ری
 چاله کان ئەبی بنریته وه. نایانه وه. شریخه ی گولله ئەسپه که ی
 ره مانده بوو. خان ئاپۆ هه لات و خۆی هاویشته سه ر ئەسپه که و
 به گولمحه مه دی وت خۆی هه لدا. گولمحه مه د خافل له وه ی که

به فر به گهرمای ئاگر ئه تویته وه، به شه له ژاوی و په له پرووزی،
به فری کرد به سهر سه ریوشتی چاله ئاگره کاند، برنه وه که ی کرده
شانی و وهک قه له بازکه، خو ی هه لدایه پاش تهرکی ئه سپه که.
— ئه گهر ئه م به فره کاژیریک به رده وام بی، کاره که به بی
که موکووری ته وای بووه. چونکه به فر شوین پیکان دئه پوشتی.

به بی وه لامدانه وه به مامی خو ی. گولمه مه د سه یری
ئاسمانی کرد. به فر، خه ریک بوو ئارام ئه بوو. هه وای، ئارامی
ئه گرت، سه یری بیابانی کرد. بیابان پوپه شمینهی قه له نده رانی
له بهر کردبوو. پانتایی بیابان. سهر و گو یی ده وه نه کانی تاغ، به
ئارامی کلۆ به فری لی ئه که وه ته سهر عه رز. ماندوو، ماندوو.

خان ئاپۆ، هیچی نه گووت. لیگه را تا سه یری ماندووی
گولمه مه د له سهر شانی ئوقره بگری. ئارام ئه رویشته، ئارام.
خان ئاپۆ، دلی بو گولمه مه د ئه سووتا. چونکه مرو ف به هه ر
کوشتنیک، خویشی جاریک ئه مری. جاریک له خو ی دا ئه مری.
کوشتن! کوشتن! ئاخ... چه نده کوشتن؟ ئه ی خاک تو که ی به
خوین تیراو ئه بیت؟

— چی ئه بینی؟

گولمه مه د، سه یری له سهر شانی مامی به رز کرده وه و
سه یریکی ره شماله کانی کرد.

ئه توت کاروانیک باری خستوه:

— چه ند و شتر و ئه سپیک!

— کی بن باشه؟

— هیچ کهس. نامه وی کهس بینم!

خان ئاپۆ، به رداشی خاراو. له غاوی ئه سپه که ی وه رگی را، بو
ئه وه ی نه له رووبه پرووه وه، به لکوو له لاوه بچه ناو بنه. گومانی
وابوو یه کیک له ژنه کان بیته به پی شوازیانه وه. واش بوو. بهر
داوژیک بو ره شماله کانی، هه یقو له په نای ده وه نی که وه قیت
بوویه وه. هه وساری ئه سپه که ی باوکی گرت و به شیرزه ی پی

راگه ياند:

— کورې پووره گولۀندام، عه لئۀکبه رې حاجې په سه ند.
له گهل خالۀ مهنده لوو و کورۀکۀې بابقولې بونداريش.
جنيوټک و تفيک! پياوه کان له ئه سپ دابه زين. تفهنگ و
فیشه کدانيان له خو کرده وه و دايان به هه يقو:
— بيانشاره وه له ناو شه لته که دا! له شوينيکي باشيان
دابني.

هه يقو شه لته ي دا به کو لئۀ دا و له ناو ليړه واره که ون بوو.
— چيان پي بلیم ئيسته؟
خان ئاپو سواري ئه سپه که بوو و ئاوزهنگي راوه شانده:
— ئه سپه که ره مې کردبوو. به دواي ئه سپه که ي تودا چوو
بووين. شه وديز!

لاي ره شماله که، خالۀ مهنده لوو هات به پيريانه وه:
— هاوپي و هاوپيم بو هيناوي گولمحه مه ده! کورې ئاشناکه ت
بابقولي بوندار. سي وشتري هه يه و هاتووه له گهل تو کاروان
بکات.

— بهم بيوه خته خالو؟
شهيدا به چوخه يه کی دريژ و خاوينه وه هاته پيشه وه و
سلاوي کرد.

— چاوه کانت خه والووۀ کورې بوندار؟ به خير هاتي! بوچي
وشتريه کانت ناخه ويئي. به فره کان لاده و جييان بو خوش بکه.
خالۀ مهنده لوو وتي:

— ژنه کان روشتوون خاکه ناز بهين، ئه يانخه ويين،
مه به ستم وشتريه کاني شهيدا يخ ئه دهين. من ئه رو موه بو
شويني خوم.

خان ئاپو چوو بو لاي پيره مي رد، دهستي دابه سهرشاني دا و
وتي:

— دلۀ خوشه خالو؟ پيت وايه ئيمه ئه هيلين ئا بهم شه وه

میوان له سهر سفرهمان دوور بکهوئتهوه؟ وهره، وهره ژوورهوه!
ئهمشهو میوانی مهی؛ وهره بزانه! کوری بونداری وشتهکان یخ
ئهدات. برۆین زۆری نهماوه رۆژ بیتهوه.

له ناو رهشمالهکه، عهلیئهکبهری حاجی پهسهند لای
کوانووهکه دانیشتبوو و جلهکانی وشک ئهکردهوه. بههاتنه
ژوورهوهی پیاوهکان، تۆزی لهبهریان ههلسا و وتی:

— بیوهخت هاتین، وایه؟

گولمههمه د وتی:

— خیری پیوه بی!

عهلیئهکبهری حاجی پهسهند، بزهیهک له سهر لیوی
سهیریکی بلقیسی کرد و وتی:

— خیریشه. ئهمهوی پووره بلقیس بهم بۆ لای خۆمان، برای
شهیدا برپاره بی به زاوا. کاتی ئهوه هاتووه پووره بلقیس لهگهڵ
دایکم ئاشت بکهمهوه.

دانیشتن. عهلیئهکبهری حاجی پهسهندیش کشایهوه و
پالیدا به باولهکهوه. ئاگری به بلێسه ناو رهشمالهکهی پرووناک
کردبووه. دهستی عهلیئهکبهر له پۆستالیک گیرا. ههلیگرت،
سهیری کرد و فرپی دایه لایهکهوه.

پاشان، رووی کرده گولمههمه د وتی:

— رهنگت بۆ وا پهپیوه؟ نهخۆشی؟

— ناسازم، چهند رۆژه.

شهیدا هاته ژوورهوه و خان ئاپۆ به شادییهوه وتی:

— بلقیس! چا! چا بهینه لهگهڵ خورما. به خۆشی زهماوهندی
خزمهکانمان. چهند باشه لانیکهم نیو مهن خورما و دوو دهنگ چا
لهم ناوه دهست ئهکهوی!

بلقیس، کتريیهکهی پرکرد له ناو و لای کوانووهکه داینا.
زیوهر، گولمههمه دی بانگ کرد. گولمههمه د رۆیشته دهروهوه.
سواریک، له بهر رهشمالهکه وهستابوو و به زۆر خۆی به سهر

کوٹایى بهرگى دووهمى كه لیدهر

مجموعه دولت ثانی

کتابخانه

و سیاه‌اند شاه‌سوار

۳